

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

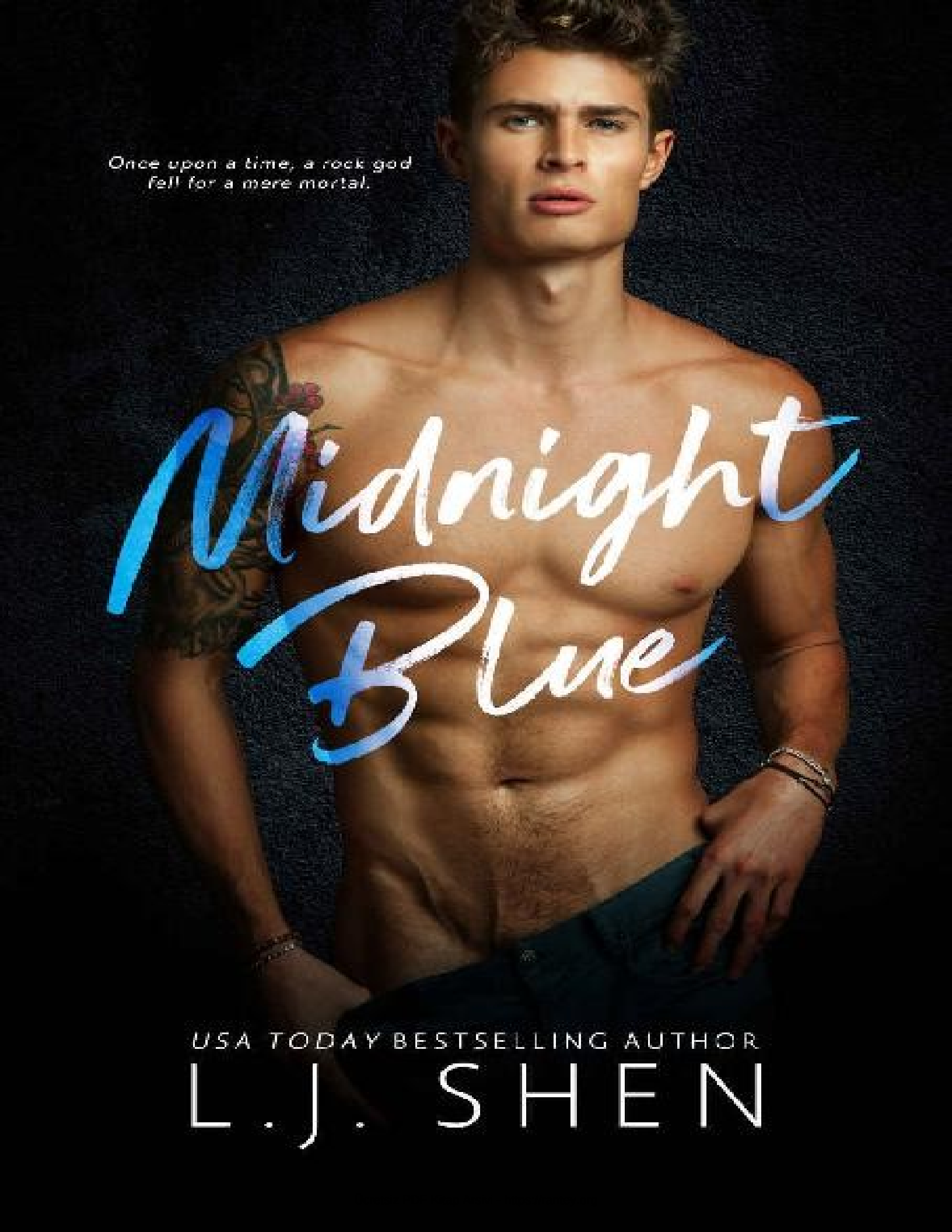
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Once upon a time, a rock god
fell for a mere mortal.*

Midnight Blue

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Midnight Blue

L.J. SHEN

Telif Hakkı© 2018 by L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gece Mavisi

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

İç Formatlama: Stacey Blake, Champagne Kitap Tasarım

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Telif Hakkı</u>	
<u>Çalma Listesi</u>	
<u>Epigraf İthaf</u>	
<u>Önsöz</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm</u>	
<u>On İkinci Bölüm</u>	
<u>On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>	
<u>Bölüm On AltıOn Beş</u>	
<u>On Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirminci</u>	
<u>BölümOn Sekizinci On</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bir Yirmi</u>	
<u>İki Yirmi Yirmi Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirmi</u>	
<u>Bölüm Yirmi AltıÜç</u>	
<u>Dört Beş</u>	
<u>Yirmi Bölüm Yedinci</u>	
<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>	

[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Teşekkür Diğer](#)
[Kitaplar İletişim](#)
[Bilgileri Vicious'ın](#)
[Önizlemesi](#)
[Ava Harrison'dan Clandestine'in Önizlemesi](#)

Playlist

"Gimme Shelter" - The Rolling Stones "Daddy
Issues" - The Neighborhood
"Love Song" - The Cure
"Young God" - Halsey
"Dürüst Bir Hata" - The Bravery
"Cigarette Daydreams" - Cage the Elephant
"One" - U2
"Shake the Disease" - Depeche Mode
"What You Know" - Two Doors Cinema Club
"Do Re Mi" - Blackbear
"April" - Deep Purple
"London Calling" - The Clash
"Handsome Devil" - The Smiths
"Brianstorm" - Arctic Monkeys

Bugün ruhunuz nasıl hissediyor?

"Ve işte benim sırrım, çok basit bir sır: İnsan ancak kalbiyle doğru görebilir;
esas olan gözle görülmez."

-Antoine de Saint-Exupéry, *Küçük Prens*

Amanda Soderlund ve Lin Tahel Cohen için

Prologue

Alex Winslow bir başka çöküşte: Alkollü araç kullanmaktan ve kokain bulundurmaktan tutuklandı.

Yazan: Beth Stevenson, The Daily Gossip

İngiliz şarkıcı Alex Winslow Salı gecesi alkollü araç kullanmaktan ve kokain bulundurmaktan tekrar tutuklandı. Yirmi yedi yaşındaki şarkıcı bir gece hapiste kaldıktan sonra Kaliforniya'nın Lost Hill Şerif Karakolundan serbest bırakıldı. İddialara göre bu gece boyunca hücresinin parmaklıklarında sallanmış ve aşık bir karakol çalışanı tarafından kendisine verilen mavi bir Sharpie ile duvarlara "Wild Heaven" adlı şarkısının sözlerini yazmıştır (daha sonra bu Sharpie'yi göğüslerini imzalamak için kullanmıştır).

Masmavi klasik Cadillac'ının torpido gözünde üç gram kokainle yakalanmasının yanı sıra, kalp yıldızı Pasifik Sahil Otoyolu'nda erken saatlerde neredeyse boş bir viski şişesini kucaklayarak kenara çekildiğinde beladan kurtulmanın yolunu baştan çıkarmaya çalışmakla da suçlanıyor.

On iki Grammy ödüllü sanatçının, olay yerindeki kırk üç yaşındaki üç çocuk annesi bir kadına meşhur yüz milyon dolarlık gülümsemesini göstererek, "Sen gerçekten f***** tutuklayıcısın, aşkım, ama sanırım bu gece tutuklamayı ben yapacağım," dediği iddia ediliyor.

"Man Meets Moon" şarkıcısı sekiz hafta önce Simply Steven adlı internet sitesinin sahibi Steven Delton'a yumruk attığı ve bir Grammy heykelciği çaldığı için tutuklanmıştı. Winslow, Grammy ödül töreninde konuşmasının ortasında sahneye fırladığında diğer İngiliz şarkıcı

William Bushell En İyi Albüm ödülünü aldı, Bushell'in elinden heykeli aldı, bir sigara yaktı ve atıp tutmaya başladı:

"Gülüyor musunuz? Ücretsiz bir handjob ile rüşvet almadan bu otuzbirciye gerçekten oy verenler ellerini kaldırsın. Hadi ama. Gel. Hadi. Sikeyim. Hadi. Tüm albümü McDonald's'ın fon müziği gibi. Alınma ama. McDonald's'a, Bushell'e değil. Tüm albümde tek bir yaratıcı parça bile yok. Aslında, yaratıcılık bu adamla karanlık bir sokakta karşılaşırsa, kanlı bir cinayet çılgılığı atarak diğer tarafa kaçardı. Bunu eve götürüyorum. Birinin senin olanı çalması pek iyi hissettirmiyor, değil mi dostum? Lanet olsun. Buna hayat deniyor ve bana öğrettiğin bir ders."

Daha önce yakın arkadaş ve Londra'daki eski oda arkadaşları olan Bushell ve Winslow, iki yıl önce model/sosyetik sansasyon Fallon Lankford yüzünden birbirlerine düşmüş ve o zamandan beri düşman olarak adlandırılmışlardı. Her iki İngiliz de husumete ilişkin haberleri yalanladı. Winslow'un son albümü *Cock My Suck'un* (Billboard'da dokuz numaraya kadar yükseldikten kısa bir süre sonra listelerden düşerek kariyerinin en kötüsü oldu) onu alkol ve kokainin kucağına ittiği iddia edildi.

Winslow'un tutuklandığının duyulmasından kısa bir süre sonra Simply Steven "Alex Winslow: Bir Dönemin Sonu" başlıklı bir makale yayınladı. Bay Delton'un, Fallon Lankford'un yeni aşkı Will Bushell hakkında soru soran Winslow'un yüzüne yumrukla saldırmasının ardından Winslow'u dava etmek istediğine inanılıyor.

Winslow, ikinci kez serbest bırakılmasından birkaç saat sonra, uzun süredir çalıştığı Jenna Holden aracılığıyla özür diledi:

"Alex Winslow çok yanlış olan ve utanç duyduğu bir dizi şey yaptığı için derinden üzgündür. Kendisini tutuklayan offi cer'den özür dilemek, özrünü kocasına, çocuklarına ve gönüllü olarak çalıştığı yerel kiliseye uzatmak istiyor. Winslow, kontrolden çıkmış davranışlarının artık göz ardı edilemeyeceğini kabul ediyor ve , hayranlarının ve kendisinin iyiliği için Nevada eyaletindeki bir rehabilitasyon merkezine yatmaya karar verdi. Şeytanlarına karşı verdiği bu çok kişisel savaşta onun mahremiyetine saygı göstermenizi rica ediyoruz."

Winslow'un Grammy krizinden günler sonra şarkıcıyla yollarını ayıran eski reklamcısı Benedict Cowen yorum yapmak için müsait değildi.

Yorumlar (1,937)

[xxLaurenxx](#)

Çıldırılmış durumda. Ayrıca çok ateşli.

[Pixie_girl](#)

Dostum, McDonald's'ın fon müziği mi? Richhhh. Winslow'un son albümü o kadar kötüydü ki dinledikten sonra iki hafta boyunca kulaklarım kanadı.

[Cody1984](#)

#LeaveAlexAlone

(şaka yapıyorum, eğer ona göz kulak olmazsak muhtemelen parmağını prize falan sokacaktır).

[James2938](#)

Adam bir sosyopat. Bunu sanatında çok net görebilirsiniz.

[BellaChikaYass](#)

Bu düşünceyi ... ama yine de onu yapardım ;)

[xxLaurenxx](#)

Ben de! Lol

[Pixie_girl](#)

Ne yazık ki, ben
uç.

[James2938](#)

Güzel, çünkü sana ayaküstü
sevişmekten fazlasını sunabilecek
biri değil. O kötü haber.
GERÇEKTEN.

Chapter One

Indie

Altı ay sonra.

Tap. Tap. Tap, tap, tap, tap, .

Ayakkabılarımın tabanları granit zemine inatçı bir kanarya gibi çarpıyordu. Huzursuz, aptal kalbimin ritmiyle zıplayan bacaklarımı durdurmak için tırnaklarımı uyluklarıma geçirmek zorunda kaldım.

Kapa çeneni, kalp.

Sakin ol, kalp.

Telaşlanmayı bırak,

kalp.

Panik yapmaya gerek yoktu. Azıcık bile. Hatta hiç. İşi alacaktım.

Başımı kaldırdım ve karşımda oturan kadına en büyük, en coşkulu gülümsememi gösterdim.

"Özel asistan pozisyonu için iş ilanı verdiğimizde, bir tür, bir tür, aradığım kelime neydi...? *Yalan söyledik.*" Krom MacBook'unu kapattıktan sonra kemikli, manikürlü parmaklarını MacBook'un üzerine yaydı ve benim gelecek vaat eden mahallemim daha iyi yarısını satın almaya yetecek kadar pahalı olması gereken bir yüzüğü sergiledi.

Boğazım düğümlendi ve yırtık pırtık kalem eteğimi düzelttim. Aslında benim bile değildi. Kardeşimin karısı Natasha'nındı ve bel kısmı iki beden büyüktü. Sadece takım elbise gerektirmeyen zincir restoranlardan geri çağırıldım, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Gömleğimi

Sandalyemin altında düğümlemiş ayak bileklerim, mülakatçıma kişiliğimin gizlemeyi unuttuğum bir ipucu olan gümüş Oxford ayakkabılarımı bağışladım.

Kadının ofisindeki her şey aşırılık çılgınlıkları atıyordu. Beyaz ve şık masası; kaymaktaşı derisinden yapılmış koltukları; ve sıvı altın gibi aramızdan aşağıya damlayan bronz avizesi. Hollywood Tabelası tavandan tabana penceresinden tüm umut verici, güzel, kırık dökük vaatlerinin ihtişamıyla dökülüyordu. O kadar yakındı ki beyaz harflere yapışan kiri görebiliyordunuz. İşyeri bir balo salonu büyüklüğündeydi. Bu ofiste bir damla renk ya da kişilik yoktu ve bu tesadüf değildi.

Jenna Holden. En büyük Hollywood yıldızlarının menajeri. JHE Grup'un sahibi. Kişiselleşmek için zamanı yoktu. En azından benim gibilerle.

"Bir asistan aramıyor musun?" Yüzümdeki zoraki gülümseme dağıldı. Bu işe, Mark Wahlberg'in *Boogie Nights* filminde gerçek aletini göstermeye ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım vardı. *Gerçekten*, çok kötü. Örnek olarak: Kardeşim, karısı ve çocuğuyla birlikte yaşıyordum ve beni ne kadar sevseler de, tek yatak odalı dairelerini yirmi bir yaşındaki avangart bir serseriyle paylaşmak zorunda kalmamayı biraz daha fazla sevdiklerine eminim. Tek ulaşım kaynağım bisikletimdi ve bu da Los Angeles'ta ölü bir kaplumbağanın sırtında A'dan Z'ye gitmekle eşdeğerdi.

"Ben... *bir şey* arıyorum." Jenna çenesini aşağı doğru eğerek ince bir kaşını kaldırdı. "Ve bazı yardımları da içeriyor."

Sabrım pamuk ipliğine bağlıydı, gemiden atlamaya hazırdım. Açtım, susamıştım ve iş için çaresizdim. *Herhangi bir iş*. Yaz kışıma tekme basmıştı ve tüm mavi yakalı pozisyonlar sivilceli gençler tarafından doldurulmuştu. Bu ay içinde JHE'ye bu belirsiz iş için üçüncü kez geliyordum. Önce, pedikür randevusu geciktiği için beni kırk dakika bekleten insan kaynakları görevlisiyle görüştüm. Sonra Jenna'nın kişisel asistanı beni IŞİD eğitim kampından yeni dönmüşüm gibi sorguya çekmişti. Son olarak da mega ajanın kendisiyle görüştüm ve şimdi bana bunca zamandır yanlış yönlendirildiğimi mi söylüyordu?

"Söylesene Indigo, iş tanımını ne kadar dikkatli okudun?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Siyah kadife bir pantolonun içine sokulmuş, düğmeleri ilikli bir gömlek giymiş ve kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştı. Şampanya sarısı saçları acı verici bir görünümde topuz yapılmıştı ve derisinin saç çizgisinin etrafındaki çekilme şekline bakarken bile kafatasım yanıyordu.

"Ezbere tekrarlayacak kadar dikkatli."

"Öyle mi? O halde, lütfen yapın."

Burun deliklerim alevlendi. Çantamı ve kalan özgüvenimi toplayıp uzaklaşmadan önce onunla son bir kez daha dalga geçmeye karar verdim.

*"Asistan aranıyor: esnek, sorumluluk sahibi, sabırlı ve vurdumduymaz. İçki içmeyen, **UYUŞTURUCU KULLANMAYAN**, sanat ve yaşam konusunda yetenekli. Ana akımın kenarlarında dönüyorsanız, ayrıntılara büyük önem veriyorsanız ve uzun saatler ve bitmeyen gecelere aldırış etmiyorsanız, sizi arıyoruz. *NDA gereklidir, sabıka kaydı kontrol edilecektir."*

İş başvurumun bir kopyasını parmağımın dokunarak ittim. "Bu benim. Dönme kısmı hariç. Migrene yatkınım. Şimdi bana neden burada olduğumu söyleyebilir misiniz?"

"Aradığım şey bir kurtarıcı. Bir dadı. Bir arkadaş. Bulduğum mükemmele en yakın şey sensin ama açıkçası bu iş organ nakline benzeyecek. İkinci bir araya getirene kadar uygun olup olmadığınızı bilemeyeceğiz."

Gözlerimi kırıştırdım ve onu mitolojik bir yaratılmış gibi inceledim. Eğer bu bir şakaysa, espri anlayışımı resmen kaybetmiştim.

Ayağa kalktı ve kollarını arkasında kavuşturarak yürümeye başladı. "Bir müşterim var. Hayır, bir müşteri değil. Müşteri. Bu on yılda sektörün en gözde isimlerinden biri. Son zamanlarda kendini sıcak sulara attı ve şimdi adını soğutmak için büyük bir kova buza ihtiyacı var. Uyuşturucu, kadınlar, Çin büyüklüğünde bir ego; adını siz koyun, o bundan muzdarip. Senin işin uçuş rezervasyonu yapmak ve kahve yapmak değil. Bunu onun için yapan bir sürü insan var. Ama turneye çıktığında orada olacaksın. Onun duygusal ihtiyaçlarını karşılayacaksın. Sahne arkasında kokain çekmediğinden, geç saatlere kadar dışarıda kalmadığından ya da bir şovu kaçırmadığından emin olacaksınız. Bir gazeteciyle ya da paparazziyle tartışmaya girelinden tutup onu uzaklaştırmak için orada olacaksınız. Kısacası göreviniz onu üç ay boyunca sağlıklı ve hayatta tutmak. Bu meydan okumaya hazır olduğunuzu düşünüyor musun?"

Sözleri o kadar içten ve keskindi ki, diş gibi derime battı.

Bir kurtarıcı. Bir dadı. Bir arkadaş.

"Bu... çok fazla sorumluluk demek. Birinin başı büyük belada gibi görünüyor."

"Bela onun göbek adı, cazibesinin bir parçası ve çantamda her zaman bir Xanax tableti bulundurmanın nedeni." Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

TMI, TMI, TMI.

"Eğer turneye çıkacak durumda değilse, neden ?"

"Altı ay önce ayrılması gerekiyordu ama kişisel nedenlerden dolayı iptal etti. Eğer tekrar iptal ederse, yapım şirketlerine otuz milyon dolar ödemek zorunda kalacak. İşten ayrılma nedeninin beş katlı bir düğün pastası pişirmeye yetecek kadar kokain içinde yüzmesi olduğu düşünülürse sigorta asla ödeme yapmayacaktır."

Alt dudağımı kemirerek ayak parmaklarımı parlak zemine biraz daha vurdum. Jenna hareket etmeyi bıraktı. Şimdi önümde duruyordu, ince, altın Prada kemeri hüzünlü bir güneş tutulması gibi parılıyordu.

"Üç aydır yoldayım. Özel jet. Dünyanın en iyi otelleri. Eğer bir şekilde bu şehirde masumiyetinizden arta kalanlara tutunmayı başardıysanız ve bunu korumak istiyorsanız, bu işi kabul etmemenizi tavsiye ederim. Ama eğer kalın bir deriniz ve maceradan hoşlanıyorsanız, şunu bilin ki bu iş banka hesabınızı, yolunuzu ve hayatınızı değiştirecek."

Sesi ciddiye. Endişeliydi. Her kelimenin bir ağırlığı vardı ve göğsüme ağır bir şekilde oturdu. "Gizlilik anlaşması imzalayacaksınız. Gördüklerini mezara götüreceksin. Ve deli gibi para alacaksınız."

Çılgın banka mı? Kim konuşur ki? L.A. şov dünyası insanları. . "Çılgın banka mı?" Ben sordum.

"Çalıştığınız her ay için yüz bin dolar." Beat.

Beat.

Beat.

Nefes almam gerektiğini hatırlayarak havayı içime çekene kadar üç vuruş geçmişti.

Uzaklarda bir yerde, otomatın yanında ofis çalışanlarının gülüşüklerini duydum. Bir yazıcı kağıtları tükürüyor. Bir kupanın içinde bir kaşık şingirdiyor. Sinirlerim tepeme çıktığında olduğu gibi kemirmem şiddetlendi ve metalik kan tadı ağzımın içine yayıldı.

Üç yüz bin dolar. Üç ay.

Tüm finansal sorunlarım gitti.

"Kim o?" Kafamı kaldırdım, sesim yumurta gibi çatlıyordu. Fark eder miydi? Pek bir önemi yoktu. Bu noktada, Lucifer'in kendisi bile olabilirdi ve ben yine de cehennemde uzun bir turda ona eşlik ederdim. Natasha ve Craig'in faturaları birikiyordu. Ziggy'nin kulaklarına tüp takılması gerekiyordu; yeğenim her kış ağlayarak ve çığlık atarak uyuyordu. Kulaklarını kanayana kadar pençelemesini önlemek için küçük yumruklarının etrafına çorap bağlamak zorunda kaldık. Kulak tüpü alacak paramız bile yoktu.

onun için yeni bir yataktı ve tombul bacakları sürekli beşiğinin parmaklıkları arasına sıkışıyordu. Bu teklif hiç de zor değildi. Tek sorun ailemle yollarımı ayırmak olacaktı ama o bile büyük bir rahatlama getirdi. Kardeşim şu anda takılmak için en iyi kişi değildi.

Ayrıca, iki yaşındaki Ziggy'ye doğduğu günden beri bakıcılık yapıyordum. Bu kişi sözde yetişkin bir adamdı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Alex Winslow," diye Jenna.

Belli ki sorumun cevabı 'neredeyse imkansız'.

Winslow çok büyüktü. Şarkıları, sanki kıtada ses telleri olan tek kişi oymuş gibi her radyo istasyonu tarafından boğazınıza tıklılıyordu. Ama beni asıl endişelendiren şey, özür dilemeyecek kadar kibirli görünmesiydi. Alex Winslow insanlara olimpik bir spormuş ve kraliçeyi gururlandırmak istiyormuş gibi bakıyordu ki bu da Hollywood'da nabızı atan herkesle arasının açılmasının nedenlerinden sadece biriydi. Dedikodudan vebadan kaçır gibi kaçmaya çalışsanız bile, ki ben öyle yapıyordum, bu herkesçe bilinen bir şeydi. Nereye giderse gitsin, bir dizi muhabir ve çarpıntı yapan fangirller onu takip ederdi. Hayranları beni görür görmez ateş püskürürlerdi. Paparazziler tuvalete gitmek dışında her yerde peşindeydi. Bir keresinde bir dedikodu dergisinde -dişçi randevusu- bir kızın Winslow ile parti yaptıktan sonra Instagram hesabını kapatmak zorunda kaldığını çünkü bir dark net sitesinin başına ödül koyduğunu okumuştum. Ölüm tarihini tahmin etmek için yirmi bin dolar toplanmıştı - *"tahmininizi yerine getirmek tamamen isteğe bağlıdır"* diyorlardı.

Son olarak, Winslow Hollywood'daki en otorite karşıtı ana akımcıydı. Kısa bir süre önce alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı ve ben uyuşturucu ve alkolden nefret eder, küçümser, *tiksinirdim*. Bu da Jenna'nın deyiimiyle "organ naklimizin" muhtemelen iki kayıp ve bir destansı başarısızlıkla sonuçlanacağı anlamına geliyordu.

Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes verdim.

"Bu senin bir şey söyleyeceğin kısım." Jenna'nın kiraz kırmızısı dudakları kıpırdadı.

Boğazımı temizledim ve duruşumu düzelttim.

Sean O'Pry'nin en seksi kardeşi gibi görünmesine rağmen büyük kız külotlarınızı giyme ve üç ay boyunca kuru kaldıklarından emin olma zamanı.

"Onu güvende ve sağlam tutacağıma söz veriyorum, Bayan Holden."

"Güzel. Vicdanımı rahatlatmak için bir kez daha söyleyeceğim: bu aşık olmayın. Beyaz çitlerle çevrili bir tip değil." Jenna

elini salladı ve telefonunu kaydirdı, başparmağını telefona bastırdı ve bir arama yaptı.

"Elimden geleni yapacağım." Alaycı bir ifadeyi yutarken çene kaslarım seğirdi. Alex Winslow fırtınalar gibi güzeldi ama sadece uzaktan. Tıpkı onlar gibi o da sizi silip süpürme ve mahvetme gücüne sahipti; hayatta kalmakla meşgul olduğum için bu iki şeyle ilgilenemiyordum.

"Eğer elinizden gelenin en iyisini yaparsanız, bu işten sağ çıkarsınız. Asistanıma evrakların çıktısını aldıracağım. Sorusu olan var mı?" Diğer hattan asistanına bazı talimatlar verdikten sonra kapıya doğru ilerledi.

"Turne için ne zaman ayrılıyorruz?" Omzumun üzerinden baktım, tırnaklarım kolçağa batıyordu.

"Çarşamba."

"Daha iki gün var."

"Matematikte iyisin." Alay etti. "Bu beklenmedik bir artı. Ben evrakları getireyim. Turnenin adı 'Ölülerden Mektuplar' ve kariyerini yeniden canlandırması gerekiyor. Hemen dönerim."

O şarkıyı hatırladım. Her şeyin çok nihai ve yanlış görüldüğü son yılının müziği idi.

Aşk sadece bir sahtekarlıktır,

için özür dilerim. Benden inanmamı

istediniz,

Sanki verecek bir sikimim varmış gibi.

Kapı arkasından kapanırken arkama yaslandım ve bir tutam mavi saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Çılgın kahkahalar boğazımda fokurduyor, dışarı dökülmeye can atıyordu.

Üç yüz bin dolar kazanacak ve üç ay boyunca dünyanın en büyük rock yıldızıyla takılacaktım. Kafamı kaldırdım ve avize bana muzipçe göz kırptı.

Bunun bir işaret olduğunu düşünmüştüm.

Chapter Two

Alex

Ruhum ölüyordu.

Abartı değildi.

Son umutlarımı ve hayallerimi de yapışkan zemine akıtmış, sigara külü ve am suyuna bulaştırmıştı. Cep telefonum bir mesajla çınladı ve bakışlarımı tavandan ayırmaya zorladı.

Unknown

Hey, Alex!

Me

Arse pic/ tit pic/ face pic.

Unknown

???

Me

You got my number. That means whoever gave it to you told you I don't sext without checking the assets beforehand.

Unknown

This is Elsa from The Brentwood Club. You are supposed to make an appearance tonight for the fundraising evening event for children with ASD. I contacted you directly to extend my gratitude...

Bu gece bedava bir şey yapıyordum. Neden bu bedava bir şey yapıyordum? Çoğu gece para için bir şey yapmazdım bile. Aslında, bok yapmayalı uzun zaman olmuştu. Hem de hiç.

Menajerim Blake'i, menajerim Jenna'yı ve beni odamdan, sığınağımdan, kişisel alanımdan ayrılmaya zorladıkları için hayatımı, yan makas tarzımı sikeyim. Ve artık gerçek rengimi bilen Elsa'yı da sikeyim - sakin elli tonu.

"Hey, Waitrose. Yeni bir hayırseverlik vakası." Cep telefonumu Lucas'a fırlattım, o da havada yakalayıp inledi. Teknik olarak Lucas benim bateristimdi, bu yüzden kıcımlı korumak onun yetki alanına girmiyordu. Ama Lucas'ın -büyüyünce parası yettiği için Waitrose adını almıştı- Suits'e iyi davrandığı biliniyordu. Bense Suits'ten nefret ederdim. Onlardan tiksiniirdim. Çünkü bir rock yıldızı olduğunuzda ve tonla para kazandığınızda, herkes pastadan bir parça ister. Sizin pişirdiğiniz bir pastadan. Satın aldığınız malzemelerle. King's Cross metro istasyonunun dışında akustik Tatay'ım Tania ile oturup her gün çalarken, yalvarırken ve demoları insanların ellerine tutuşturup en yakın çöp kutusuna atmalarını izlerken Suit'lerin hiçbiri beni umursamamıştı. Sağanak yağmurda kapıları çaldığımda, şiddetli karda yalvardığımda, pazarlık yaptığımda ve kendimi duyurmak için tartıştığımda Suits'in hiçbiri orada değildi. Glastonbury'de üç yıl üst üste daha büyük grupların açılışını yaparken yuhalandığımda ya da gülmek için çoğunlukla boş bira kutuları önüme atıldığında ya da sarhoş bir kız sesimin Morrissey taklidi gibi çıktığını söylemeye çalışırken tek çift ayakkabımın üzerine kustuğunda da orada değillerdi.

Ruhumu, gerçekten yetenekli olduğumu düşünen ama *"poppy, kısa, akılda kalıcı, bir işaret fişegi ile!"* İsteyen diğer bazı Suits'lere sattığımda orada değillerdi ve ben de teslim oldum ve onlara verdim. Size ruhumun ölmekte olduğunu söylemiştim. Ya da belki de sadece başkalarına aitti. Her iki durumda da yeni bir taneye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, paramın satın alamayacağı nadir şeylerden biriydi.

Birlikte çalıştığım herkesten nefret ediyordum. Plak şirketleri, yöneticiler, yapımcılar, halkla ilişkiler çalışanları, pazarlamacılar, beni sözcüleri olarak kullanan büyük şirketler ve Alex Winslow markası için çok önemli olduklarını düşündükleri için zam isteyen her bir amcık. Flaş haber: Marka bendim.

Malzemeleri almıştım.

Turtayı pişirmiştım.

O lanet turtayı yiyecektim.

Hepsini. Her bir kırıntısı ve dolgusu. *Benimkini.*

Paylaşma konusundaki isteksizliğim, diğer nedenlerin yanı sıra, beni medyada itibarsız bir pislik olarak damgalayan şeydi. Umurumda olmadığını söylemek, söz konusu pisliklere hakaretti. Magazinciler benim arkadaşım değildi ve bir paparazziyi fotoğrafımı çekmesi için davet ettiğim gün, cehennemin donduğu ve Katy Perry'nin düzgün bir şarkı yayınladığı gündü.

Yine de üç yıl üst üste Hayranları İçin En İyi Ünlü seçildim ve bu gerçektir, gerçektir ve *doğruyd*. Hayranlarımı seviyordum. Onlarla birlikte gelen parayı, şöhreti ya da amcılığı sevdiğimden daha çok. "*Dostum*. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun elli yaşındaki başkanıyla seks yapmaya çalıştığına inanamıyorum. Hiç utanman yok mu senin?" Lucas ayağıyla omzumu dürttü, başparmakları çoktan dokunmatik ekranımda öfkeyle uçuşmaya başlamıştı ve benim adıma derin bir özür diliyordu. Nedenini bile bilmiyordum. Bu noktada imajım bir Sırp savaş bölgesi kadar sağlıklıydı. Waitrose ofladı pufladı ama yine de pisliğimi temizledi. Kısmen bu yüzden onu yanımda tutuyordum.

Bordro.

Ondan hoşlanmıyordum. İki yıl önce olanlardan sonra ona zar zor tahammül ediyordum.

Hepimiz benim kumral kadife kanepeme yayılmıştık. 'Benim' diyorum ama aslında Chateau Marmont'a aitti. Ne zaman Los Angeles'ta olsam yazlık tarzı odada kalırdım, ki bu yılın yedi ayıydı, ama buraya evim demeyi reddediyordum. Los Angeles B sınıfı bir fahişe gibiydi. Herkesi içeri alıyor, ortalamanın altında görünüyordu ve içeri girdiğinizde çok fazla trafik olduğunu ve sizden önce orada bulunanların her şeyi berbat ettiğini fark ediyordunuz. Buna bir de kirliliği ve her şeyinize binmek isteyen beyaz dişli yıldız adaylarını ekleyin, ister aletiniz, ister itibarınız, ister siyah American Express kartınız olsun, ne elde edersiniz? Benim kendi cehennem tanımım.

Bir sigara daha yaktım ve kanallar arasında gezindim. Reality show. Yemek programı. Makyaj programı. TMZ. Bir grup insan bir evi yeniliyor ve bunun için ağlıyor. Yanlış pembe tonunda gönderilen düğün davetiyeleri yüzünden sinir krizi geçiren sahte bronzlaşmış bir kuş. Kumandayı odanın öbür ucuna fırlattım. Düz ekrana çarptı ve örümcek ağı şeklinde kırıldı. Kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Alfie, bas gitaristim, osurdu. Sonra dedi ki, "Kıçımı kaşımam lazım ama hareket edemeyecek kadar bitkinim."

Blake yalan söyleyerek, "Sevişmeye ihtiyacım var ama otelin barına gidemeyecek kadar bitkinim," diye karşılık verdi. Sadece bir kızda gözü vardı ve o da *yanlış* kızdı.

"Lucas'ın istekli bir aday olduğuna eminim. Siki tutturmak onun milli sporu." Alfie homurdandı, Blake de kulağını çekerek karşılık verdi. Neden yorgun olduklarına dair hiçbir yoktu. Bu noktada uyku saatlerini antika daktilolar gibi biriktiriyorduk. Görev bilinciyle. Hoşgörüyü. Önümüzdeki üç ay zor geçecekti.

Lucas yarattığım başka bir yangını başarıyla söndürdüğü için cep telefonumu aldım ve kişi listemde aşağı doğru ilerledim. Los Angeles'ta birkaç düzine düzenli çanım vardı ama hiçbirisiyle şarap içip yemek yemek istemiyordum ve bu bir sorundu. Hepsi bir tür şöhret kariyerinden besleniyordu ve hepsi de The Grove'da onlarla el ele yürümemi ya da The Ivy'de yanaklarını sevgiyle okşamamı istiyordu. Ne yazık ki onların bin yıllık hayallerini süslemektense sikimi kabaca açılmış bir tenekeye sokmayı tercih ediyordum, bu da seks hayatımı bej boyalı bir duvar kadar heyecan verici kılıyordu. Hayranlarıma çok fazla saygı duyduğum için grup seks yapmıyordum ve romantizm de yapmıyordum - cehennemden gelen eski kız arkadaşım, daha sonra anlatacağım - ve bu da normalde 'Uzlaşmacı Am' dediğim şeyle yetindiğim anlamına geliyordu. Yalnız hostesler, Chateau'nun barında oturan otuzlu yaşların ortasındaki kariyer kadınları ve kim olduğumu umursamayan yoldan geçen turistler. Her zaman en yakışıklısı değillerdi ama en azından plak şirketimin beni şekillendirdiği plastik ürün gibi hissettirmiyorlardı.

Kapı zili çaldı. Belki de Tanrı beni duymuş ve bedensiz bir amcık göndermişti. İyi para ödeyeceğim ama satılık olmayan bir şey daha -kendime not: Google'a cep amcığını yaz. Görünüşe göre öyle bir şey *varmış*.

"mi bekliyorsun?" Alfie boğazındaki balgamı topladı ve sehpanın üzerindeki kül tablasına tükürdü. Wanker'ın kullanılmış bir tampon kadar görgüsü vardı.

Onu görmezden gelerek telefonumda gezinmeye devam ettim.

"Dostum." Lucas ayağını göğsüme doğru itti -yine- uzanmış, tişörtünün altından sırtını kaşımak için bagnetlerinden birini kullanıyordu. "Artık insanların sorularına cevap veremeyecek kadar ünlü müsün? Kapıda kim var?"

"Azrail. Ya da Jenna. Aynı fark." Kolamdan bir yudum aldım -ilaç değil, içecek- ne yazık ki parmağım telefonumdaki bir ismin üzerinde durdu.

Fallon.

Siktir git, Fallon.

Ve yapıyordum. Onu becerecektim, yani. Tekrar. Ama bu sefer dört ayak üstünde, ayak adımı bir pranga gibi dövme yaptırdıktan sonra, yaptıklarının cezası olarak. İsteddiğim şeylerin kitaplık bir listesi vardı.

Fallon Lankford'dan almıştı ve onları bana verecekti, çünkü içten içe beni hâlâ seviyordu. Bu yüzüne kazınmıştı. Yıllar geçtikçe Hollywood'un standartlarına uyacak şekilde değişen yüzü: daha şişkin dudaklar, daha küçük burun, daha uzun kirpikler. Maskenin arkasındaki kızı hatırlıyordum ve benim için deli oluyordu. Sorun, onun şöhret için daha deli olmasıydı.

Blake ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Savaşa gidiyormuş gibi görünüyordu, vücudundaki her kas yıpranmış sinirlerle gerilmişti. Blake ve Jenna hiçbir zaman aynı fikirde olmamışlardı ve ben de onları iyi oynamaya zorlamanın bir anlamı olduğunu hiç düşünmemiştim. Girişten mırıltılar duydum. Hırıltılar, oflamalar ve sonra Jenna'nın yüzünüze tükürmek istediğinde çıkardığı metalik kıkırdamalar. Birkaç saniye sonra ikisi de içeri girdiler, arkalarından üçüncü bir kişi geliyordu.

Bir kız.

Tanımadığım bir kız.

Başka bir lanet bebek bakıcısı.

Daireye süzüldü, parlak koyu renkli ahşabın üzerinde, odadaki birçok lambanın sarı tonu gözyaşı damlası şeklindeki yüzünü aydınlatıyordu ve düşünebildiğim tek şey onun kışından ne kadar hızlı kurtulacağımıydı. *İyi* görünüyordu. Benim zevkime göre değil. Jenna, ketçap şişesinin dibinden daha sert vurmak istememe neden olacak kadar güzel olmayan ama yine de tahammül edebileceğim kadar güzel olanları seçti. Bu normal bir insandan çok daha küçüktü. Thumbelina gibi minicikti, zeytin rengi teni, düz göğsü ve sivri burnu vardı. Uzun, buz mavisi saçları -eğer bir hipster isteseydim, sahne arkasına kaçmaya çalışan binlerce çığlık atan hayranın bir tane koparırdım- ve ne giydiğinden tam olarak emin değildim, ama bunun için gerçekten para ödediğine inanmayı anlamsız buldum. Kloş paçalı ve çiçek işlemeli eski turuncu bir elbise, topaklı dizlerini zar zor örtüyordu. Bu terimlerin ne anlama geldiğini nereden bildiğimi merak edebilirsiniz. Çünkü ruhsuz kışım, Charlie Sheen'i izci çocuk gibi gösteren kokain alışkanlığımı desteklemek için Armani ve Balmain kampanyaları yapıyordu.

hoş geldin, Yeni Kız. Bundan sonrası inişli çıkışlı bir yolculuk olacak.

Kolamdan bir yudum daha aldım, sonra dişlerimi sıktım. Yeni Kız en fazla bir hafta içinde Eski Haber olacaktı, tıpkı ondan önce görevi kabul eden diğer bakıcılar gibi. Bundan emin olmalıydım. Kaşlarımı çatarak telefonu arka cebime sokmadan önce başparmağım neredeyse Fallon'un *ismine* basıyordu.

Şimdi

olmaz.

Burada

olmaz.

Bu serserilerin önünde olmaz.

Kuzey Amerika'nın bir numaralı top toplayıcısı Jenna kollarını göğsünde kavuşturdu ve cehennemi ve komşu bölümlerini dondurabilecek bir bakışla beni ödüllendirdi. "Merhaba, Al. Kanepede osuruk festivaline devam mı edeceksin yoksa gelip yeni çalışanına merhaba mı diyeceksin?"

Jenna'ya saygı duyardım. O asla cinsel bir iyilik, fotoğraf çekirmek ya da doğum günü için lanet bir midilli istemeyen tek Suit'ti. Bu yüzden "Ölülerden Mektuplar" için bir dadı tutmasını en başta kabul etmişim. Bu pozisyonun iki ay önce rehabilitasyondan ilk ayrıldığımda doldurulmuş olması gerekiyordu ama tabii ki ilk dokuzunu gözyaşları içinde bırakmak zorunda kaldım ve biri de biraz mesafe koymak için başka bir eyalete taşındı. Sekizinciye kadar Jenna'nın bu fikirden tamamen vazgeçeceğini ummuştum ama Jenna pek de vazgeçen biri değildi.

Sorun şu ki, ben de inatçı bir piçtim.

İsteksizce kışımı koltuktan kaldırıp onlara doğru yürüdüm.

"Bilgin olsun" -sigaramı üfledim, kızgın bir boğa gibi burun deliklerimden fırlattım- "Şüpheli aromadan sorumlu olan Alfie'dir. Los Angeles'tayken Meksika yemeklerinden uzak duramaz."

"Haklısın, yapamam." Alfie kanepeden kıkırdadı ve cümlesine geçirmeyi de ekledi. "Dünya Barışı için Tacos! Kâr amacı gütmeyen bir organizasyon kurmalıyım."

Yeni Kız'a elimi uzattım. Ben altı bir şeydim. O ise beş hiçti. Neredeyse kasıklarımın göz hizasındaydı, onunla hiçbir şey yapmak istemediğim gerçeği olmasaydı bu çok uygun olurdu. Bakışlarımla buluşmak için başını yukarı kaldırdı. Saçlarından farklı bir mavi tonu olan gözleri karanlıktı. Ve vahşiydi. İyi yazılmış bir riff gibi derindi.

Tamamen yumuşak değil. Aferin sana, aşkım.

"Alex Winslow."

"Indie Bellamy."

"Adın Indie mi?" Gözlerim onun boyunu yerden yukarıya doğru taradı. Küçük, terli avucu büyük, soğuk avucumu sıkmaya çalıştı.

"Indigo. Renkten sonra."

"Daha iyi hale getirmek zor," diye takıldım. Yine de resmen dikkatimi kaybetmişti ve hala yanan sigarayı açık pencereden dışarı fırlattım ve ön kolumu duvara dayadım, zihnimi zihinsel olarak ne bulacağımı bulmak için karıştırdım.

Jenna'ya sormak istediğim bir şey vardı. Yıl ortasında çektiğim bir reklamla ilgili. Versace mi? Pepsi mi? Sanki fark ederdi.

"Böyle düşünmene sevindim. Adım hakkında ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyordum," dedi Indie.

Hâlâ buradaydı.

Hâlâ buradaydı ve cevap vermişti.

Ne oluyor lan?

Jenna, Hermès çantasından cep telefonunu çıkarıp aramızdaki cihazı işaret ederek etrafımda dolaştı. "Siz ikiniz, birbirinizi tanıyın ama çok iyi değil ve kesinlikle kıyafetleriniz üzerinizdeyken. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Hemen döneceğim." Topuklu ayakkabıları avluya kadar gürültülü gümbürtülerle yeri dövdü!

Indigo'nun bakışları bir köpek yavrusundan farksız bir şekilde yüzüme yapıştı. Ben de ters ters baktım, çünkü aşağılık bir herifim ve orta yaşlı hayır kurumu başkanı kadınlara mesajla cinsel tacizde bulunmanın yanı sıra bakış yarışmaları da benim uzmanlık alanımdı.

"Hey." Eğildim, dudaklarım Yeni Kız'ın kulağının kabuğunu buldu. O titremedi ama çoğu dadı titrer. Bu beni biraz hazırlıksız yakaladı ama görevimden caydıracak kadar değil. "Bir sır bilmek ister misin?"

Yeni Kız cevap vermedi, ben de bunu devam etmek için bir işaret olarak kabul ettim, "Geceleri yatağımı ıslatıyorum. Her gece. Her gece. Gece. Ama turne heyecanı falan derken her yere işiyorum. Bazen çarşafın arasında yuvarladığım son kızın menisiyle karışıyor. Bazen onun suları da bir paket anlaşma oluyor. Asistanlarımdan her zaman yatağımı toplamalarını isterim çünkü otel personelinin aksine onlar gizlilik sözleşmesi imzalarlar. Bunu başarabilir misin ufaklık?"

Doğrudum ve yüzünü inceledim. Bu, gözlerinin büyüdüğü, ağızlarının açık kaldığı ve yüzlerinin solduğu noktaydı. Bu kızda öyle olmadı. Hayır. Yeni Kız'ın gülümsemesi güneş ışığında ve tip iki diyabet şekerindeydi.

"Bay Winslow, sizin için bir paket yetişkin bezi satın almaktan mutluluk duyarım. Aslında, davranışlarınız göz önüne alındığında, size çok yakışacaklarını düşünüyorum."

Jenna bu kızı nereden bulmuştu ve Çarşamba günü bizimle uçağa binmeden önce geldiği o cehennem çukuruna onu nasıl geri gönderebilirdim? Gülümsedim, dirseğim hâlâ duvardaydı ve nasırlı parmaklarımı uzun saçlarımın arasından geçiriyordum.

"Kendini neyin içine soktuğun hakkında bir fikrin var mı?" Şaşırmış bir tonda konuşmayı bıraktım. Arsızlaştığı anda oyun zamanı bitmişti.

"Aslında biliyorum." Bir adım öne çıktı. "Kendimi gerçekten kötü bir mali durumdan kurtarıyorum, bu da senin maskaralıklarının benim için hiçbir şey ifade etmediği anlamına geliyor. Paraya ihtiyacım var. Ne olursa olsun bu üç ayı geçirip seni ayık tutacağım."

"Ne'nin ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz, bu yüzden yerinizde olsam etrafta dolaşıp vaatlerde bulunmazdım."

Gözleri teatral bir şekilde parladı ve bu sefer gerçekten sabrımı kaybetmeye başlamıştım. "İşte buradayım, bir söz veriyorum. Beni dava edin, Bay Winslow."

Beni kışkırtma, New Girl.

Geniş bir adım atarak aramızdaki boşluğu sildim ve şimdi küçük göğüsleri karnıma değiyordu. Gözleri oteli yakıp yıkacak kadar kararlılıkla parlıyordu. Onu kendi ellerimle balkona fırlatmak üzereydim ki Saint Lucas, nam-ı diğer Waitrose, omzumun arkasından belirdi ve kolunu ona doğru uzatarak gününü kurtardı.

"Lucas Rafferty. Davulcu." Megawatt gücündeki Brad-Pitt's- Nicer-Brother sırtışını parlattı. Yüzündeki temkinli ifade anında bir gülümsemeye dönüştü ve elini benimkinden kurtarıp onunkini tuttu. İşte o zaman üç dakikadır tokalaştığımızı fark ettim. Demek Yeni Kız da bir sürüngendi.

Güzel dokunuş, Jenna. Noel için bir çöp torbası ve bir magazin skandalı alacaksın.

"Indie."

"Hippi ebeveynler mi?" Waitrose'un yumuşak kıkırdaması muhtemelen içini eritip lokum haline getirmişti. Lucas bir zimba makinesinin donunu bile etkileyebilecek bir yeteneğe sahipti ve aşk hayatını alışılmadık derecede gizli tutmasına rağmen kadınlar kendilerini ona atma eğilimindeydi. İşin ironik yanı, Lucas bu kızları hak etmiyordu.

Omuz silkti. "Sadece gerçek. Göz rengimden dolayı bana İndigo derlerdi."

Bir kızarıklık boynundan yukarı süzüldü, yanaklarına doğru ilerledi ve bir taç gibi saç çizgisine oturdu. Başımı salladım ve yemek masasına doğru yürüdüm, kalçamı masaya yasladım ve ağzıma bir avuç kraker attım.

Lucas arkamdan, "Bebeklerin göz rengi dört yaşına kadar değişebilir," diye işaret etti. Dünyanın En Sıkıcı Sohbeti ödülü için mi yarışıyorlardı? Çünkü kesinlikle benim oyumu almışlardı.

"Sanırım onlar da risk alıyorlardı." Gırtlaktan gelen kahkahası odayı doldurdu.

"Neredeydi?"

"Öldüler." Duraklama. "Araba kazası."

"Duyduğuma çok üzüldüm." Sosyetik, devlet okulu aksanı kulaklarımda çınladı ve içimi taze, kırmızı bir öfkeyle doldurdu.

Sesi çok üzgün geliyordu. Yeni Kız'yetim olduğunu öğrendiğimde ben de pek mutlu olmamıştım. Ama Lucas'la ilgili olan şey, çocukların büyümeden ve hayat tarafından sertleştirilmeden önce yaptıkları gibi, onun için gerçekten acı çekmesiydi. Şimdiye kadar tanıdığım en iğrenç derecede ciddi insandı. Bildiğim kadarıyla, dünyada becerdiği tek kişi bendim. Bu da benim götlük ya da sempatiklik seviyem hakkında çok şey söylüyordu. Ya da bunların eksikliği.

Jenna telefonunu çantasına tıktırarak terastan çıktı. Gülümsemesi bana eğer Yeni Kız'ı kiralamaya hayır demeye kalkarsam beni en yakın kaldırıma atacağını söylüyordu. Onun kadar büyük ve güçlü başka menajerler de vardı ama sabahın üçünde Pasifik Otoyolu'nda bir polis devriye arabasıyla tek taraflı tavuk oyunu oynamaya ve geceyi bir bahisçinin memesine bir şeyler karalayarak bitirmeye karar verdiğimde beni hapisten kurtaracak tek bir menajer vardı. Bateristime, menajerime ve bas gitaristime sifonu çekmeleri için bile güvenemezdin, hele ki muhteşem bir şekilde çuvalladığımda yanımda olmaları için. Arkadaşlarımı evcil hayvanınızı sevdiğiniz gibi seviyordum. Şiddetle ama karşılık beklemeden. Ailem... bu tamamen farklı bir hikayeydi ve bu konuya girmek istemedim.

"Merhaba," dedi

Jenna. Yarım bir baş
sallama önerdim.

"Bu konuşuyor, Jenna." Çenemi kıza doğru salladım.

"Sonuncusu olmadı ve işte dört gün dayanamadı. Farklı bir şey denemem gerekiyordu." Menajerim omuz silkti ve ben de o günkü milyonuncu sigaramı üfledim ve onu ve evrenin geri kalanını, rehabilitasyondan çıktığımdan beri en sevdiğim eğlenceyi görmezden geldim.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Jenna yüzüne tuttuğu cep aynasının önünde kan rengi rujunu yeniden .

"Terbiye sana yakışmıyor." Retorik sorular içimdeki kabadayıyı yönlendirdi.

"Bir sonraki albümünü düşünmeye başlamalısın Alex. *Cock My Suck* kötü çıktı ve sen de sağlığına odaklanmak için gereken zamanı ayırdın. Rehabilitasyondayken hiçbir şey yazmadığını öğrenince şaşırdım."

Bir kaşımı kaldırarak başımı yana doğru eğdim. "Hiç rehabilitasyona gittin mi Jenna?"

"Hayır." Aynayı kapattı.

"Elimde bir ton ölü zamanım olabilirdi ama Trainspotting tarzı duvarlarda sürünmekle ve kemiklerimden et koparmamaya çalışmakla çok meşguldüm."

"Kokain fiziksel bağımlılığa yol açmaz," dedi gözlerini kırpmadan. "Hiç kokain kullandın mı Jenna?" Ona da aynı tonda sordum.
ilk soruyu.

"Hayır."

"Aynı cevap."

Kapı zili tekrar çaldı. Blake, sohbet eden Lucas ve Yeni Kız'ı atlayarak kapıyı *tekrar* açtı. Grup üyelerim ve menajerim onun manzaramızın bir parçası olduğunu çoktan kabul etmişlerdi. En azından onu görmezden gelme nezaketini göstermişlerdi, sanki kimsenin yerinden oynatmaya cesaret edemediği çirkin bir vazoymuş gibi. Waitrose dışında tabii ki, o da geçit törenime işlemeyi bir sanat haline getirmişti.

"Kim Meksika yemeği sipariş etti?" Blake bağırdı.

"Aptalca bir soru, dostum!" Alfie kanepeden bağırdı.

"Ah, kahretsin. Kelimenin tam anlamıyla," dedi Lucas ağır çekimde, Alfie'nin mutfaka olan düşkünlüğünü paylaşmayan midesine atıfta bulunarak.

Arkamı döndüm ve dikkatimi tekrar Jenna'ya yönelttim.

"Ee. Küçük dövüşçüyü nereden buldun?" Kulak memesinin kadifemsi kısmına masaj yaptım. Kadınlar ellerimin altında tereyağı gibi erirdi ve menajerim de farklı değildi, sadece benimle asla yatmazdı çünkü sonucu bilecek kadar beyin hücrelerine sahipti.

Jenna o konuşurken tırnaklarını inceledi. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Bilmen gereken tek şey, kendi başına ayık kalabileceğine güvenmediğim. Değişken, kızgın ve dünyaya karşı öfkeliisin. Ve bu iş istediğim gibi sonuçlanmazsa onun kazanacağı ve kaybedeceği çok şey var. Üzgünüm, Al. Bu savaşa gitmeye hazır."

"Jenna." Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek dudak büktüm. "O bir savaş değil. O ancak lanet bir spor."

"Eğer durum buysa, temiz oynayacağına söz ver. Küstah olabilir ama daha çok genç."

"Temizlik benim sözlüğümde yok." Şaka bile değildi.

"Bunu bitmek bilmeyen tek gecelik ilişkilerinden birine söyle. Eminim yine de seninle yatağa atırlardı." Jenna'nın gözleri o kadar sert döndü ki neredeyse başka bir boyuta sıçrayacaklardı. Kapıya doğru yürürken omzunu göğsüme sürttü. Indigo onu gölgeledi, sırtı dimdikti.

Menajerim ayrılmadan bir saniye önce arkasını döndü. "Bana bir albüm yaz, Al. Muhteşem olsun, Will Bushell ile aranızdaki hesabı kapat."

Onun adını söylediği anda beynimde bir kapatma düğmesi tıklandı.

Hesaplaşılacak bir şey yoktu. Kötü *bir* albüm çıkarmıştım. Herkesin bir tane vardı. Bad Religion'ın bile. Ama tabii ki kendimi savunmayacaktım, ne ona karşı, ne de çevremdekilerin ve inime sürüklediği küçük şirinin önünde.

"Tamamdır." Göz kırptım ve yüzümü kaplayan öfkeyi görmemesi için arkamı dönerek ona parmak işareti yaptım.

Kapı kapandı.

Alfie'nin Meksika yemeğini aldım ve duvara fırlattım, siyah fasulyelerin aşağıya inip ortalığı dağıtmasını izledim. Guacamole beton gibi duvara yapışmış, yerçekimiyle savaşıyordu. Huzursuzdum ve neden olduğundan bile emin değildim.

Yeni albüm

mü? Yeni

turne mi?

Yeni kız mı?

Will Bushell?

İşler değişmek üzereydi ve bu kez, gerginliği azaltacak sihirli bir toz yoktu.

Chapter Three

Indie

"Soooo. Dököl bakalım kızım. Nasıl biri?"

İğrenç. Muhteşem. Kaba. Seksi. Berbat. Esprili. İğrenç. Dayanılmaz. Bela. **Bela.** Alex Winslow bunların hepsi ve daha fazlasıydı ama ailemin bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Natasha üç aylığına ayrılacağım için şimdiden deli gibi endişelenmeye başlamıştı. Musluğu kapatıp mutfak havlusuyla ellerimi sildim ve arkamı dönüp tezgâha yaslandım. Buzdolabının dışarıdaki otoyoldan daha fazla ses çıkardığı ve sarı duvarların apartmanın hemen altındaki kulüpteki striptizcilerden daha çıplak ve iç karartıcı olduğu eski bir Pico Bulvarı'nda tek yatak odalı bir dairede yaşıyorduk.

"İyi, sanırım. Sıradan bir rock yıldızı. Zincirleme sigara içen, kendine deli gibi aşık, kibirli bir adam." Dişlerimi emdim, gözlerim onların bakışları dışında her yerde geziniyordu.

Craig günlük gazetede iş ilanlarına göz gezdirip birasından bir yudum alırken Natasha sade makarna kâsesinden başını kaldırdı. Adını kendi koyduğu Craigslist'te ve yakında bir iş bulamazsa dönüşeceği Monster'da uzaktan yakından ilgisi olan her şeye başvuru gönderecek noktaya gelmişti ve insanların kapılarını çalıp köpeklerini gezdirmek, bitkilerini sulamak ya da böbreklerini satmak gibi herhangi bir iş için kendisini işe almaları için yalvarmaya bir adım kalmıştı. Zeki ve gururlu kardeşimin süründüğünü görmek bana acı veriyordu. Özellikle de bir gün anne ve babası yirminci evlilik yıldönümleri için buluştukları evden çıkıp bir daha eve dönmedikleri için küçük kız kardeşini büyütmek üzere üniversite bursundan nasıl vazgeçtiğini düşününce.

"Saçmalamay! kes, Indie. İnsanları asla kötülemezsın. Muhtemelen dünya çapında bir pisliktir, ki bu beni şaşırtmıyor. Bana pislik olmayan bir ünlü göster." geri oturdu, açık kahverengi yelesinin üzerinde kara bir öfke bulutu asılı duruyordu. Sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. Nat'in kâsesindeki kaplar birbirine çarptı. Craig birasını bitirdi ve zaten içmiş olduğu diğer iki kutunun yanına koydu.

"Bir porsiyon daha?" Ziggy için bir şişe Tylenol bile alamazken kardeşimin aşırı alkol tüketimini görmezden gelerek çenemi kaseye doğru uzattım.

Nat başını salladı. "Yarına yetecek kadar var. Saklasan iyi olur." "Makarna saymak. Pek rock 'n' roll değil. Sanırım bizim için fazla iyisin. Şimdi, Indie," dedi Craig ve ikimiz de onu görmezden geldik.

Bulaşıkları yıkadım. Mutfak küçük ve doluydu; tavalar, kaplar, çerçevesli resimler dördümüzün tüm iyi, üzücü ve komik anılarını katalogluyordu. Ziggy oturma odasındaki beşğinde uyuyordu. Kulak enfeksiyonları kontrol altındaydı ama kış geldiğinde bunun değişeceğini hepimiz biliyorduk.

Nat arkama geçti, orta göbeğime sarıldı ve başını omzuma yasladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Daha önce hiç uçağa binmedin. Amerika'dan bile ayrılmadın. Bunu hâlâ kendi başımıza halledebiliriz. Venice Beach'te en azından Ekim'e kadar geçici bir işim var. Craig de yakında bir şeyler bulacaktır..."

Arkamı döndüm ve gülümseyerek omuzlarını tuttum.

"Bir rock yıldızıyla takılmak için 300 bin dolar. Şaka mı yapıyorsun? Bu yirmi bir yaşında bir kızın hayır diyeceğı bir şey gibi mi geliyor?"

"Evet," diye kestirip attı, avucunu antika turuncu elbisemin üzerinde düzleştirdi. "Eğer söz konusu kız sensen. Seni tanıyorum. Tek yapmak istediğın dikiş dikmek ve Ziggy ile oynamak. Sen tüm içe kapanıkların anasısın. Birlikte *Bubble Boy'u* izlediğimizde, zavallı çocuğı yalnızlık içinde yaşadığı için *kıskanırdın*."

Touché.

Münzevi bir ezik olduğumun hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. Ama belki de işi kabul etmenin cazibesinin bir parçası da buydu. Kabuğumdan çıkmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Ayrıca, eşsiz ve değerli maceralarla dolu bir bavulla geri dönecektim. Her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiğim tüm harika yerlerden dilimde yeni kokular, manzaralar ve tatlar.

"Nat, sana söz , istesem de daha heyecanlı ."

"Gerçekten gitmek istemeseydin bize söyler miydin?" diye sordu ve gülümsememle maskeleyişim dehşeti görüp göremediğini merak ettim.

"Evet, Indie." Craig oturduğu yerden kalktı ve hâlâ dün geceki pijamalarıyla oturma odasına doğru yürüdü. "Bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Gayet iyi gidiyoruz. Kirayı, elektrik ödemesini ve Ziggy'nin pediatri faturalarını geciktirdiğimiz gerçeği dışında. Oh, ve bilirsin, hayat."

"Craig," diye tısladı Natasha, gözlerinde öfke dolu iki dar yarık vardı.

Acı kıkırdaması duvarlarda yankılanarak oradan ayrıldı. Bir dakika sonra yatak odasının kapısı çarparak kapandı. Ziggy ani gürültüyü bir iniltiyle protesto etti. Nat ve ben Ziggy'nin yumuşak horlamalarını tekrar duymak için beklerken zaman durdu. Kardeşimin iş bulma konusunda neden pek başarılı anlayabiliyordum ama onun her zaman alaycı, kaba ve tutarsız olmadığını hatırlamak önemliydi. Bir zamanlar Craig, Natasha Brockheimer'in kalbini penceresinin önünde Alex Winslow şarkısıyla serenat yaparak kazanan sevimli bir geniş alıcı idi. En sarı saçlara, en esmer bacaklara ve Beverlywood'daki en zengin babaya sahipti. Natasha, Craig'in bana bakmak için üniversiteyi bırakmasını umursamadı. Ama ailesinin umurundaydı. Ve yirmi iki yaşında hamile kaldığında, söz konusu ebeveynler Nat, Craig, Ziggy veya benimle hiçbir şey yapmak istemediklerine karar verdiler.

Bir süre için Craig pozitif kaldı. İki işte çalışıyor, Ziggy'ye yardım ediyor ve her akşam Natasha'ya ayak masajı yapıyor, bize nasıl başaracağımızı anlatıyordu. Ama sonra kovuldu ve içmeye başladı ve moral konuşmaları, ayak masajları ve umut hayatımızdan buharlaştı, yerini boğucu bir kasvet bulutu aldı.

"Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Her şey için teşekkürler." Nat'in güzel saçlarından birini döndürdüm. Ziggy'nin beşiğinin yanındaki kanepede uyudum. Uygun bir yerdi, çünkü geceleri birkaç kez susamış olarak uyanıyordu.

Ben yokken Ziggy'ye biberonunu kim verecek? Bu soruyu kafamın arkasına ittim ve bacaklarımın beni kanepenin yanından, sahip olduğum tek pahalı şey olan beyaz bisikletime götürmesine izin verdim. Annem bisikleti ben on dört yaşındayken almıştı. Hiç gitmemiş olmama rağmen dünyadaki en sevdiğim şehir olan Paris'te üretilmişti.

Giriş kapısının yanında duran büyük valize baktım, bana ters ters bakıyor, benimle alay ediyor, bana olacakları hatırlatıyordu. Göğsümde, zihnimde, *kalbimde* bu kadar yük varken uyuyabilmemin imkânı yoktu. Tüm apartmanda olandan daha fazla havaya ihtiyacım vardı.

Bir gezintiye çıktım.

Dışarıda, bir bacağımı bisikletin üzerine attım, asfaltı ittim ve karanlık caddeden aşağıya daldım. Esinti keskin ve tuzluydu, rüzgâr yüzümde dans ediyordu. Dükkânların ve eski tip lokantaların ışıkları yanımdan geçiyordu ve o gün ilk kez derin nefes almayı başardım.

Alex Winslow'un gözlerini ilk kez yakından gördüğüm anı hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. Viski kahverengisi. Zengin bir odun gibi dipsiz ve mavimsi, dolgun, etkileyici ve yanıltıcı derecede sıcak. Düz bir burun, taştan yapılmış gibi görünen kare bir çene ve tüm çabalarına rağmen görünüşünü yumuşatan fazla dolgun dudaklar. Karmakarışık saçları kirli kahverengi, ipek ve kaşmirdi; eski deri ve yeni bir saplantı kokuyordu. Güzel görünüyor olabilirdi ama Alex Winslow'un aslında erkek arkadaş için uygun biri olmadığını unutmamak gerekirdi. Ya da herhangi bir şey. Kesinlikle *olduğu şey şuydu*: kaba, sabırsız, zorba ve iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı.

Daha hızlı pedal çevirdim, alnımda bir ter sisi oluşmuştu. Winslow asker botları giymişti - bağciksız - bir çift ucuz görünümlü yırtık kot pantolon ve zayıf gövdesini ve dövme kaburgalarını ortaya çıkaran ham kenarlı kol delikleri olan siyah bir atlet. Zayıftı ama güçlüydü; ellerinde birkaç bileklik ve yüzük vardı ve bacaklarda seksin tam tanımıydı.

Ve ondan nefret ettim.

Yürüme şeklinden, konuşma tarzından, beni baltalamasından nefret ediyordum. Üzerimde bu kadar güç sahibi olmasından ve bu gücü bana karşı kullanacak olmasından nefret ediyordum.

U dönüşü yapıp eve dönmeden önce neredeyse iki saat bisiklet sürdüm, ardından kimseyi uyandırmak istemediğim için duşa girmemeye karar verdim. Şafak sökene kadar dönüp durdum, Ziggy iki kez uyanıp damlatmaz bardağı için ağladığında şükrettim. Güneş doğduğunda ve bulutlar şehrimin üzerinde alçak ve şişman bir şekilde asılı kaldığında ayağa kalktım, valizi aldım ve beşiğine doğru yürüdüm.

"Bizi bu karmaşadan kurtaracağım," diye yemin ettim, alnından öpmek için eğildim, kendime bu geçici vedanın daha sonra bize istikrarlı bir gelecek sağlayacağını hatırlattım. Kendi kendine mırıldandı ve ona öğrettiğim gibi bana öpücükler göndererek tombul küçük yumruğunu sallayarak veda etti.

İşte o zaman bunun tutacağım bir söz olduğunu anladım.

Alex

"Dafuq?"

Kaburgalarıma çarpan keskin bir dirsekle sarsılarak uyandım. Siyah kapüşonumu ve deri ceketimi delip geçmişti, o yüzden uzun bacaklı Alfie olmalıydı.

Homurdanarak doğruldum. Endüstriyel motorların ölü uğultusu kulaklarımda çınılıyordu. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. Spoiler uyarısı: Alışmamıştım.

Alfie bir hayran gibi astı ve elinin tersiyle alnına vurdu. "Ah, Alexander, neden beni sevmiyorsun?"

"Çünkü çükünüz var, memeleriniz yok, Amerika'daki tüm çürük yumurtaları tüketmiş gibi osuruyorsunuz ve Russell Brand'in komik olduğunu düşünüyorsunuz. Bu arada ikincisi suç sınırında."

Alfie güldü ve bana bir şey fırlattı, mavi bir gitar penası.

Kasıklarımdan aldım ve arka cebime koydum. "Ne istiyorsun?"

"Neredeyse havaalanına geldik."

"Uçakta olduğumuzu sanıyordum."

"Hâlâ kullanıyor musun? LAX'e doğru salyangoz hızıyla ilerlerken cehennemden gelen bir trafik sıkışıklığı içindeyiz."

"Peki bu sinir bozucu ses de ne?" Başımı pencereye doğru çevirdim.

"Bu L.A. olmalı, Lord McCuntson," diye takıldı Blake, gözleri her zaman çalışma modunda olan telefonundaydı.

Kırk dakika sonra havaalanındaydık. Blake iPad'inde programımızı gözden geçirdi. Her zaman en uzak noktadan başlar ve

Amerika'ya geri döndük. Önce Avustralya -Sidney ve Melbourne- sonra Asya, ardından da Avrupa'ya gidecektik ve İngiltere'de ailelerimizi görmek için bir haftalık bir mola verecektik.

"Ölümlerden Mektuplar "ın çocuk oyuncağı olması gerekiyordu. En iyisi. Ezbere bildiğim şarkılar. Ortaya koyacak yeni bir ürünüm yoktu. Hayranlarımın kışını öpecek ve manzaraların, kokuların ve kültürlerin yaratıcılığını harekete geçirmesini umacaktım.

Bu kez plak şirketi "*akılda kalıcı, eğlenceli, kabarcıklı ve biraz rock 'n' roll*" istemişti. Tabii ki içimdeki asi, masalarına politika ve küresel ısınma hakkında on dört dakikalık bir grup parça atmak istedi. Politikayı sevmiyordum bile ama plak şirketinden daha çok nefret ediyordum.

Havaalanında güvenlikten geçip VIP salonuna girdik. Özel jet hazır ve Alex Winslow olmanın en nefret ettiğim yanı da buydu. Şimdiye kadar icat edilmiş en saçma şeylere erişimim vardı. Yedi yıl önce bir uçağa binme ihtimalinden ağzım sulanırdı - herhangi bir uçak, varış noktasını ya da sınıfını boş verin - ve şimdi tam anlamıyla kendime ait bir uçağım olduğu için homurdanıyordum.

"Ejderhaların anası değil mi bu?" Ben Tania'yı indirip gitar kutusunu masalardan birine yaslarken Blake *homurdandı*. Blake sık sık Jenna'nın itaatsizlik eden insanları diri diri yakma yeteneğine sahip olduğunu iddia ederdi.

Deri ceketimden sıyrıldım ve birkaç değerli eşyamın -cep telefonum, Tania ve cüzdanım- yanımda olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım. "Ve bunu bana söylüyorsun çünkü...?"

"Çünkü o yalnız değil."

Kafamı kaldırdım ve menajerimin üç bin dolarlık rahat elbisesiyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. On bir numaralı bakıcıyı getirmişti. Yeni Kız şimdi *Mad Men* tipi sarı bir elbiseyle karşımda duruyordu. Bir günlük uçak yolculuğu için dar ve tamamen gülünçtü. Mavi saçları süslü bir bukleye örülmüştü ve renk körü bir peri gibi görünüyordu.

"Yeni Kız," diye haykırdım sahte bir hevesle, böylece Jenna onu kovmadan önce en azından denediğimi düşünecekti. Ona Indie demeyi reddettim çünkü A) adı aptalcaydı ve B) bu onun bir engel değil bir insan olduğunu kabul etmek olurdu. Kollarımı açtım ve ona doğru yürüdüm, tüm çalımım ve kolay sırtışımla. "Aramıza katıldığın için çok heyecanlıyız."

Yeni Kız'ın gülümsemesi çekingenlikten sinirliliğe dönüştü. Kollarım omuzlarına dolandığında, bunun medeni bir şeye benzeyeceğine dair umudunun geri kalanını hırıltıyla çıkardığını duydum. Jenna

Yanımızda duruyordu ve ben de fırsattan istifade -yine- Yeni Kız'a doğru yaklaşıp kulağına fısıldadım, "Kaç sevgilim. Bunu yapmak için son bir şansın var."

Vücudu buza dönüştü ama sinmedi ve bu yüzden ondan nefret etmedim sayılır. En azından biraz omurgası vardı. Şimdiye kadar ona diğerlerinden daha kötü davranmıştım. Çünkü -diğerlerinin aksine- yerinden kıpırdamamıştı.

"İyi anlaştığınıza sevindim." Jenna bana baktı, dudaklarının arasından dökülen her heceden şüphe sızıyordu. İşin içinde bir bit yeniği olduğunu biliyordu. Ama etrafımdaki çoğu insan gibi o da bu konuyu açmak istemiyordu.

Arkama yaslandım ve bir kolumu Yeni Kız'ın omuzlarına atarak onu kucakladım.

"Aynen öyle, kanka olacağız," diye en mızımız, en vadi kızı Amerikan aksanını taklit ettim.

Jenna manikürlü tırnağını göğsüme sapladı. "Bana bir albüm yaz, Al. Endüstrinin yarısına gölge düşürmediğin bir albüm. İyi bir şey yap. Uslu dur. Ve sadece bir uyarı-Bushell de benzer bir turne yapıyor. Avrupa randevuların paralel. Ondan uzak durun."

Kulaklarım dikildi, muhtemelen gerçek anlamda.

Hayatımı mahvettiği için böyle anılan Fallon'un da ona eşlik edip etmediğini merak ediyordum. Bushell'i bir daha asla görmek istemedim. Fallon'u mu? İşte bu farklı bir hikâyeydi. Jenna yüzümdeki soruyu görmüştü, çünkü hemen cevap verdi.

"Seni bu acıdan kurtarayım. Fallon onunla geliyor. Bir kez daha dikkatlice dinle. *Onunla. Seninle* değil. Bitti, eğer daha fazla açıklamaya ihtiyacın varsa."

"Sakin söyleme-" diye başladım, bu da onun açık avucunu gövdemin üzerine vurmasına neden oldu. Çoğu menajerin zamanlarının büyük bir kısmını müşterilerinin göğsüne sürekli vurarak geçirmediğinden yüzde doksan dokuz emindim.

"Neredeyse lanet kariyerini mahvediyordu! Neredeyse burnundan soluyarak ölüyordun. Gözünü bile kırpmadan senin yatağından eski en iyi arkadaşının yatağına atlayan bir kız için kendini öldürmek istiyorsan, buyur öldür. Ama 'Ölülerden Mektuplar'da herhangi bir komiklik yaparsan, yemin ederim turne adın gerçek olur, çünkü seni *öldürürüm*." Durdu, derin bir nefes aldı ve sonra botokslu bir gülümseme takındı.

"Mecazi anlamda tabii ki. Avukatım Malibu'daki evin parası tamamen ödenene kadar rock yıldızı müvekkillerine ölüm tehdidinde bulunulmayacağını söyledi."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. İçten, büyük bir kahkaha, işte bu yüzden seni işe aldım. Elbette Jenna'ya ihtiyacım vardı ama onun da bana ihtiyacı vardı. Hâlâ Hollywood'da dilimlenmiş ekmekten sonraki en ateşli şeydim ve *Cock My Suck*'tan sonra bile, ki bu albümün şekerle kaplanmış, seri üretim, Maroon-5-meets-Ed-Sheeran-in-a-Catholic-school-prom ilhamlı bir albüm olduğunu kabul ediyorum, Vegas'ı aydınlatacak kadar yıldız gücüm vardı. Eğer bir sonraki albümüm başarısız olursa, belki, sadece belki, bu tür bir tehlide maruz kalabilirdim. Şimdilik çaba göstermeliydim ama kesinlikle Jenna'nın her kapisine boyun eğmemeliydim.

"Beni özleyeceksin." Artık gözlerini devirmeye bile tenezzül etmeyen asık suratlı temsilcime göz kırptım.

Jenna Yeni Kız'ı bana doğru itti. "Avustralya'ya indiğinde ona yardım et. Daha önce hiç uçağa binmedi. Ona hızlı bir pasaport çıkartmak zorunda kaldık."

Yeni Kız'ın yüzü o kadar hızlı kızardı ki kafasının patlayacağını sandım. Çenesini yukarı kaldırdı ve spor çantasını sıkıca kavradı. Endişelenmesine gerek yoktu. Amcığın tekiydim ama asla benim sahip olduğum fırsatlara sahip olmadığı için biriyle dalga geçmezdim. Bir yerlere gitmem gerektiğinde her kuruşu saymak ve metroya gizlice binmek zorunda kalmamın üzerinden çok zaman geçmedi. Ama açık olmak gerekirse, yine de onun hayatını cehenneme çevirecektim. Pozitif ayrımcılık yapmadım. Ya da negatif ayrımcılık. Bana aziz diyebilirsiniz.

"Başka bir şey var mı?" Camel soft paketimden bir sigara çektim.

"Indigo'nun işini listeleyen bir kılavuz var. Dikkatle oku ve sakın tartışmak. Bu bir süreç, Al." Göğsüme bir dosya yapıştırdı, kaşlarını kaldırarak tartışmam için beni cesaretlendirdi.

"Ve sen" - Indie'nin eline bir şey tutuşturdu - "bu telefonda iki iletişim numarası var - benim ve Hudson'ın, Alex'in asistanının. İnternet bağlantısı yok. Uygulama yok. Sadece tek bir işe yarıyor, o da bana rapor vermek. Bana günlük güncellemeleri vereceksin, anladın mı?"

Sonra Jenna arkasını döndü ve yeni çalışanına bir hoşça kal bile demeden uzaklaştı. Yeni Kız önümde duruyordu, yüzünde meydan okuma ve kararlılık karışımı bir ifade vardı.

"Neye bakıyorsun lan sen?" Yaktım. Belki de tutuklanmak istiyordum. Hapishane zamanı yalnız zaman demekti ve yalnız zaman dünyadaki en kötü şey değildi.

"En kötü kabusuma bakıyorum." Gözlerini kırıştırdı, neredeyse beni görmemek için kendini zor tutuyordu.

Hiçbir şey değilse bile, çok dürüsttü. Ona doğru bir adım atarak, ayak ayak üstüne attığımızdan emin oldum, sigaramın külü saçlarına damlıyordu, "Ben senin kabusun değilim, tatlım. Kâbuslardan uyanırsın. Benimleyken, sen saçlarımdan kurtulana kadar devam edeceğim. Anlaştık mı?"

Aklını başına toplamasına izin vermeyerek -Gerizekalı Davranış 101, bu saçmalığı tescil ettirdim- arkamı döndüm ve iş tanımını içeren kalın dosyayı çöp kutusuna atarak büyük pencerenin yanındaki deri koltuklara doğru ilerledim.

Onun iyiliği için uçuşlardan çok korkmamasını umuyordum, çünkü meraklı küçük kıcını kovduktan sonra tek başına uçağa binmesi gerekecekti.

O andan itibaren, her şey aynı boktan, farklı bir gündü. Uçağa bindik. Kalkış sarsıntılıydı. Türbülans Yeni Kız'ın yüzünü kül gibi yapmıştı ve amı da dahil olmak üzere vücudundaki her şeyin kasıldığından emindim. Uçuşun on beşinci dakikasında bir hostes sarışın, ahşap dolapların olduğu odaya girdi ve bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

"Buzlu zencefilli gazoz ve dolu bir silah." İlham verici, düşündürücü düzyazılarla doldurmam gereken boş bir sayfaya bakarak el salladım.

"Kendisi için diyor, senin için değil," diye açıkladı Yeni Kız'ın yanındaki L şeklindeki beyaz koltukta oturan Lucas. Muhtemelen beni kızdırmak için onunla konuşmaya tenezzül eden tek kişi oydu. "Ve eğer alkol ve kokaini eğlence amaçlı bir hobi olarak görmeseydi, burada olmana gerek kalmazdı."

Lucas'a dilini Yeni Kız'ın anüsünden nazıkçe çekmesini söylemek için aklıma bir not aldım çünkü kıcını öpmesi sinirime dokunmaya başlamıştı.

Benim için tutulan kıza bulaşmasını istemedim.

Ben günün her dakikası depresyon çamurunda sürüklenirken, eski arkadaşlarım, alkol ve kokain beni çamurdan çıkarabilecek tek şeyken, onun için hayatın ne kadar kolay olduğunu görmek istemedim.

Çoğunlukla, egomu zedeleyen bir ayrılık fiyaskosunu beslerken ikisinin de uçak kanepelerinde ve minibüslerin arkasında öpüşmelerini izlemeye ihtiyacım yoktu. Özellikle de bu duruma düşmemin nedenlerinden birinin de o olduğunu düşününce.

"Dikkatli ol Lucas. Oyuncaklarım bana ait, o yüzden ellerini oyuncak kutumdan uzak tut," diye uyardım, zencefilli gazozumdan bir yudum alırken gözlerim hâlâ boş kâğıttaydı.

Ne demek istediğimi sormadı. O biliyordu.

Chapter Four

Indie

Sidney, Avustralya

"Sen aptal değilsin," diye tekrarladı Lucas on bininci kez.

Amerika'da yaz mevsimindeyken Avustralya'da kış olduğunu unuttuğum için bana ödünç verdiği şık ceketinin büyük deliklerinde ellerim kaybolup duruyordu. Jetten sert rüzgâra ve kapalı gökyüzüne doğru yola çıktığımızda hatamı zor yoldan anladım. Gösterişli siyah Mercedes minibüse doğru yaptığımız kısa yolculuk bile beni titretti.

"Bilemezdin." Lucas'ın sesi o kadar şefkatliydi ki içinde barındırdığı acıma duygusunu zar zor duyabiliyordunuz.

"Evet." Alex burnunu çekerek önümüzde yürüdü, bize bakmak için arkasını bile dönmedi. Gitarı omzuna asılmış, bir kaplumbağa kabuğu gibi sırtından sarkıyordu. "Kuzey yarımkürede yaz mevsimi yaşanırken güney kış olduğunu nereden bilebilirdin ki? Bu *lanet gezegende*ki en iyi saklanan sırlardan biri."

Herkesin konuşması kesildi. Alex'in menajeri Blake -siyah tel tel saçları, kaslı vücudu ve keskin takım elbisesi olan adam- kaşlarını çattı. Altın rengi bukleleri olan uzun boylu Alfie başını salladı ve cipe doğru giderken küçük taşları tekmeledi. Lucas'ın safir gözleri Alex'in adına özür diledi ve kolumu sıktı.

"Ona aldırmayın. Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Aptal gibi hissetmek dışında mı? Harika, sorduğun için teşekkürler."

Minibüse bindik, sağ direksiyonu gıcırdatmamayı başardım ve sessizlik serime devam ettim. Uçağa binmeden önce Blake'in her birimize verdiği tur programına göz attım. Alfie kâğıdın kenarlarını diş ipi gibi kullanmıştı. Pencereden dışarı bakıp Sydney'i ilk kez seyretmek istiyordum ama gerçek şu ki, ağzım açık kalmamak için kendime güvenmiyordum ve Winslow'un kum torbası olmak için bir tur daha havamda değildim. En azından New Girl'den mezun olup onun gözünde Indie olana kadar göze batmamam gerektiğini düşündüm. Yine de bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. Önümüzdeki üç ay boyunca Küçük Bayan Paspas olmayacağımı da biliyordum. Kendimi toparlayacak ve savaşıyordum.

Darling Limanı'nın okyanusunu öpen şık bir otelde kalıyorduk. Daha önce de otellere gitmişim ama bunlar işlek otoyollarda bulunan ve buruşuk broşürlerinde seksenli yılların dekorundan 'büyüleyici' olarak bahseden otellerdi. Bu seferki farklıydı. Kilometrelerce uzanan okları ve kemerleri olan devasa bir bina. *Kutsal saçmalık* oteli oldukça doğru bir şekilde tanımlıyordu, ancak *Jesus H* ikinci sırada geliyordu. Rock yıldızının otele giriş yapabilmesi için güvenliğin kaldırımı metal barikatlarla kapatmasını bekleyerek on dakika boyunca etrafta dolaşmak zorunda kaldık, ancak sonunda kenara çektiğimizde, Sydney'in bana daha çok temiz, yeni bir Miami'yi mi yoksa kentsel bir Palm Springs'i mi hatırlattığına karar vermeye çalışmaktan daha büyük bir sorunum olduğunu fark ettim.

"Bu da ne..." Nefesim kesildi, cümlemi tamamlayamayacak kadar şaşırmıştım. Bariyerlerin ötesinde yüzlerce hayran sıralanmış, çılgınlık atıyor, pankartları ve posterleri havaya sallıyordu. Hıçkırarak ağlayan kızlar yüzlerini tırmalayarak Alex'in adını o kadar yüksek sesle haykırıyorlardı ki kulak zarlarının kendiliğinden patlayıp patlamayacağını merak ettim. Cip durmak için yuvarlandı. İngilizler birbirlerine yüzlerinde düşünceli bir sırıtış vardı. Alex'in yüzü duygusuzdu.

"Özümsenmesi gereken çok şey var." Lucas yanımdaki koltuğunda ayaklarını sürüyerek oturdu, avuç içi benimkini buldu ve güvence için bir kez sıkı. Dokunuşu sıcak ve tatlıydı. Yumuşak, romantik bir şekilde çekiciydi.

"Evet, Yeni Kız," diyerek beni şaşırtan Alex, bana da uzandı ve kalçamı sıkı. *Onun* dokunuşuyla kalbim yerinden fırlayarak karnımın alt kısmına indi ve tüylerim diken diken oldu. "Bütün bunlar *seninle* ilgili, o yüzden lütfen bize yüzlerce insanın aslında *sen* olmayan birini beklemesi hakkında ne hissettiğini anlat."

Sabırım. Tatlı, şefkatli sabırım beni doğrudan yüzüne bir yumruk atmamaya teşvik etti. Doğru, işe ihtiyacım vardı. Ama Alex Winslow benim mali kaygılarımın yanında hafif kalıyordu.

"Senin iğrenç yorumların olmadan nefes alabilir miyim?" Elini kalçamdan ve yanına bıraktım. Öfkeli bir tanrı gibi görünmemesini ve acı çeken bir şair gibi yazmamasını dilerdim. Bu ondan nefret etmeyi çok daha kolay hale getirirdi.

"Ancak bunu sessizce ve bana doğru yapmazsan," diye cevap vermekte gecikmedi Alex.

"Tebrikler, Winslow. Bir şekilde Dünyanın En Kaba İnsanı ödülünü kapmayı başardın," diye homurdandı Blake, hâlâ telefonunda yazıyordu.

"Kabul ediyorum, ancak muhtemelen törene katılamayacağım."

"İyi fikir, muhtemelen sahneye fırlar ve sizin bile olmayan heykelleri çalarsınız..." Mırıldandım, kelimeler ağzımdan çıkarken gözlerim dehşet içinde açıldı. Dünya bir saniyeliğine durdu.

Alfie ritmi bozdu, arka koltuktan homurdanarak uzun ve yüksek sesle nefes verdi. "Hey! Vekâleten ereksiyon oluyorum. Eğer ikiniz birbirinizden nefret edecekseniz, ön sıradan bilet alıyorum."

"Alfie!" Lucas azarlayan bir bakışla başını çevirdi.

"Ne var? Ön sırada birkaç koltuk var. Onları da görebilirsiniz."

Blake, "Yeter," diye homurdanarak telefonunu cebine soktu ve kapıyı kaydırarak açtı. "Herkes dışarı! Indie, lütfen dikkat çekmemeye çalış. Buradaki delikanlımız Jenna'nın kendisine dadı ataması konusunda biraz alıngan olabilir. Onun yirmi yedi yaşında ve evrendeki en etkili ünlülerden biri olduğunu anlayın. Senin burada olmanı hazmetmek zor."

Alfie konuşmak için izin ister gibi elini kaldırdı. "Ama eğer bu konuda - yutkunmada- iyiysen, belki de her şeye rağmen darbeyi yumuşatabilirsin."

Alex arkasını döndü ve omzuna öyle sert bir yumruk attı ki, gümbürtü herkesin kulaklarını doldurdu. "Bu kadar ukalalık yeter. Hadi gidelim."

Cipi boşalttık. Düzinelerce kameranın flaşlarından ve bağırان paparazzilerden gözlerim kamaşmış bir şekilde tökezleyerek ilerledim. Önüme bakmaya devam ettim, muhteşem bir düşüş ya da utanç verici bir regl lekesi olmadan döner kapıdan geçmeyi umuyordum. Regl bile değildim; sadece başıma gelebilecek bir şey gibi görünüyordu. Gürültü, ışık, kahkahalar ölümcül bir kokteyl gibi kafamın içinde birbirine karıştı. Uzuvarım sıvılaştı ve klostrofobi beni ele geçirdi.

Yanımdan bir el uzandı ve kolumu sıkıca sardı. "Tuttum seni."

Beni içeri sokan kişi tarafından yönlendirilerek dötrnala girişe doğru ilerledim. Kalın bir cam duvar beni ve bariyerin arkasındaki insanları ayırdığında sadece bir nefes alabildim. Beni hâlâ tutan kişiye teşekkür etmek için arkamı döndüm ve Lucas'ın bana iyi çocuk gülümsemesini gösterdiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Teşekkür ederim." Ağzım pamuk doluymuş gibi hissediyordum.

"Odalarımız hazır. Alex Winslow'un maiyetinde olmanın avantajları." Ellerini ön ceplerine soktu ve ayakkabılarına baktı.

Kahretsin. "Alex nerede?" Jenna onun gözümün önünden kaybolmasına izin vermemem konusunda beni özellikle uyarılmıştı. Ayrı odalarda kalacaktık ve aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için Blake de Alex'le aynı odada kalacaktı. Diğer tüm zamanlarda onun yanında olmalıydım. Alfie resepsiyon bankosuna yaslanmış kapıcılardan biriyle flört ediyordu. Blake cep telefonu ile konuşuyor ve sürekli şu cümleyi tekrarlıyordu: "Paris'in, Avrupa'nın ya da Samanyolu'nun en iyi oteli olması umurumda değil. Alex onu görürse, öldürür."

"Her zamanki gibi dışarıda." Lucas'ın gözleri rock yıldızına kaydı ve onun hareketlerini takip etti. "Hayranlarına istediklerini veriyor. Neden bu kadar çok olduklarını sanıyorsun? Onun bir numaralı önceliği onlar."

Bakışlarım Lucas'ın görüş alanını takip etti. Alex bariyerin üzerinden eğilmiş posterleri, sırt çantalarını ve göğüslerini imzalıyor, bir yandan da heyecan içindeki hayranlarıyla selfie çekmek için zaman ayırıyordu. Yanında iki güvenlik görevlisi vardı, her biri Hulk büyüklüğündeydi, çaresizce eksantrik süperstara bakıyor ve genç kızlarla flört etmeyi ve tehlikeyi bırakmasını diliyorlardı. Hayranları onu kalabalığın içine çekip bir zombi sürüsü gibi yutmaya çok yaklaşmıştı.

"Gidip onu almam gerek," dedim Lucas'tan çok kendime. "Ona uyuşturucu verecek halleri yok ya. Göz önünde."

"Birine gerçekten iyi davrandığına inanamıyorum." Lucas'a döndüm. Bunu onun davulcusuna ve arkadaşına söylemeyi seçtiğime de inanamıyordum.

Lucas benim alanıma doğru eğildi ama her nasılsa bu beni rahatsız etmedi. "Kulağa klişe gibi geldiğini biliyorum ama gerçekten de hayat onu kocaman bir pislik yaptı. Her zaman böyle değildi. Bence onun harika bir adam olduğunu göreceksin. O sadece... kızgın."

Kardeşime benziyor diye düşündüm.

Blake yeniden ortaya çıkıp bana çok yaklaşarak Lucas'a doğru kaymama neden olmadan önce ikimiz de Alex'i izledik.

"Odalar hazır. Alex'i seks pençelerinden çıkarma sırası kimde?"

Beni bir seçenek olarak gördüğünden bile şüphelendiğim için soruyu duymamış gibi davrandım. Lucas dışındaki tüm erkekler benimle medeni bir konuşma yapmaktansa kapalı bir ringde aç bir aslanla dövüşmeyi tercih edecekmiş gibi .

"Alfie'nin . konuşuyordun, dostum?" Lucas sordu.

"Jace, Will'in menajeri." Blake göğsü daralarak nefes verdi. "İngiltere ve Paris'te bir çakışma olacak. İngiltere için endişelenmiyorum-Bushell Sheffield'da büyükannesinin kulübesinde kalacak. Ama Paris'te, Chateau De Malmaison'da Cadılar Bayramı etkinliğimiz var. Hayır işi." Blake Lucas'a sert bir bakış attı.

"Acil durum numarası yapabiliriz." Lucas omuz silkerek iş moduna geçti. "Yine de bazı sorulara yol açacağını tahmin ediyorum, özellikle de rehabilitasyondan bu kadar kısa süre sonra."

Blake boynunu ovuşturarak başını salladı. "Durum daha da kötüleşiyor. Will ve Fallon'ın nişanlandığı söyleniyor. Bize bundan bahsetmemesi ne kadar hoş..." Cümlesini hiç bitirmedi ve ben de araştırmaktan daha iyisini biliyordum.

Tüm gözler tekrar Alex'e çevrildi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, diş teli olan iki kızla selfie çekerken gerçekten mutlu görünüyordu.

"Alex bunu alem yapmak için bir bahane olarak kullanacaktır." Lucas kapalı yumruğunu kalçasına vurdu.

Blake paltosunu omuzlarına aldı. "Evet, Jace'e bunu sorma zevkini tattırmadım ama eğer durum buysa, bu gece alem yapıyor olacak. Jenna şu anda TMZ'deki bağlantısıyla konuşuyor, yayından önce zaman kazanıyor."

Fallon belli ki Alex için hassas bir noktaydı. Onun kim olduğunu bilmiyordum -ünlü dedikodularını hiç takip etmedim- ama son iki yıldır Will Bushell'in Winslow'un baş düşmanı olduğunu biliyordum.

Lucas, "Onu çevrimdışı ve magazin basınından uzak tutmalıyız," dedi ve ekledi, "ve yakınında paparazzi ya da gazeteci olmadığından emin olmalıyız."

"İkinci kısım çocuk oyuncağı. Alex ağzı sıkı bir orospu çocuğu olarak bilinir. Ama bir yetişkine internete girmemesini nasıl söylersin?"

"Ona tartışamayacağı bir sebep ver." Lucas'ın sesi panikle flört ediyordu ve ben umutsuzca konuşmadaki tüm noktaları birleştirmeye çalıştım.

Blake abartılı bir iç geçirdi. "Bazen lanet olası bir bebek büyütüyormuşum gibi hissediyorum. Tamagotchileri hatırlıyor musun? Alex onlardan yüz tanesinin boynuna zincirlenmiş olması gibi bir şey."

Beş dakika sonra İngiliz Tamagotchi içeri girdi ve Blake bana elektronik oda anahtarımı uzatarak saat 6:00'da lobide olmamı söyledi.

Normalde çok fazla prova yapıldığını ama bu turne için ses kontrolü ve çoğunlukla ayık bir şarkıcı gerektiğini söylemişti. Odama girdiğimde -bütün kat Alex Winslow ve ekibi için ayrılmıştı- yaptığım ilk şey, kraliçe boy yatağa kafa üstü düşmek ve gıcırtyla bir yatak meleği yapmak oldu. Kremsi saten çarşafları parmaklarımın arasına aldım ve inledim. Uzun uçuş nedeniyle vücudumdaki her kas gergindi ve mermer zeminlere ya da duvarlarda asılı altın çerçeveli çöl resimlerine hayran olacak gücüm bile yoktu. Tek istediğim uykuya dalmak ve üç ay sonra uyanmaktı.

Telefonum elimde vızıldadı. Dar gözlerle ona baktım, sanki canlı bir şeymiş ve hararetli bir tartışma yaşıyormuşuz gibi. Lucas beni bir ağa ve internete bağlamaya yardım etmişti. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Kişisel telefonumun ekranı çatlamıştı ve kimin aradığı da dahil olmak üzere hiçbir şey göremiyordum. Telefonumu kulağıma dayadım ve içimden arayanın kredi şirketim olmaması için dua ettim.

"Alo?"

"Indie, ben Nat! Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmek istedim," diye şarkı söyledi diğer hattan. Los Angeles'ta saat kaçtı? Tahminime göre gecenin bir yarısıydı. Sırt üstü yuvarlandım, yüksek, kemerli tavana baktım ve dünyadaki tüm güzel şeylerin nasıl olup da ağır bir fiyat etiketiyle geldiğini merak ettim.

Bu otel.

Bana ödenecek olan para.

Alex'in görünüşte sefil hayatı.

"Her şey harika." Sesim tizleşti ve sırf o duyabilsin diye gülümsedim. Ailemin bir rock efsanesi tarafından yarı zorbalığa maruz kaldığımı bilmesine gerek yoktu. Onların uğraşması gereken daha büyük sorunları vardı.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

"En iyisi," diye onayladım. *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.* Ama eğer beyaz, güzel, kimseyi incitmeyen bir yalan varsa, o da buydu.

"Winslow'u duydun mu? Sanırım bütün uçuş boyunca bundan bahsediyorlardı..." Nat balık tuttu. Odanın diğer ucundaki mini bara bakarak burnumu kırıştırdım. Hayat, milyarder bir rock yıldızının parasıyla mini barda yemek yememek için çok kısaydı.

"Hayır. Pek konuşkan biri değildir. İnsanlar onun buraya rahibelerin hayatını emmeye gelen bir uzaylı olduğunu iddia etse bile bunu dile getireceğinden şüpheliyim. Neden? Ne oldu?"

"Ortada olan şey onun çükü, kızım. Bir Hollywood yıldızının telefonu hacklenmiş - kim *olduğunu* hatırlayabiliyorum bile - ve tabii ki Winslow'un sikinin fotoğraflarını kaydetmiş. Görünüşe göre, atların bu adamda hiçbir şeyi yok. TMZ'de bazı pikselli görüntüler gösterdiler ama bildiğim kadarıyla bu onun kolu da olabilirdi."

Yumruğumun içine kıkırdadım, yanaklarımın kırmızıya boyandığını hissettim. *Klasik Nat*. Anne ve eş olmadan önce komik, mutlu ve şanslı bir amigo kızdı ve her zaman iyi bir penis fotoğrafı için aşağıdaydı.

"Madem sen bekârsın, o da bekâr, ikiniz de ateşlisiniz ve üç ayınızı birlikte yolda geçirmek üzeresiniz, bu söylentinin doğrulanmasını çok isterim."

"Nefesini tutma," diye mırıldandım.

"Neden olmasın, Indie? En azından bir düşün. Bisiklete binmeyi bu kadar çok seviyorsan, bir ünlüye binmenin nasıl bir his olacağını hayal et."

"Neredeyse aynı şey."

"Nereden biliyorsun? Sen hiç ünlü birine binmedin ki."

Daha *önce kimseye* binmemiştim ve Bay Ukala Rock Star'la başlayacaksam ne olayım. Bakire olduğumdan değil. Libidomu kaybetmeden önceki ilk ve tek erkek arkadaşım ile yatmışım. Ailem parçalandığından beri erkekler öncelik listemin alt sıralarında yer alıyordu.

Tepedeki saate baktım. Beş buçuk. Duş almam ve arenaya gitmek için zamanında lobiye ulaşmam gerekiyordu. Alex ve arkadaşlarının uzun bir uçuştan sonra nasıl gösteri yapacaklarını bilmiyordum. Yine de onlar profesyoneldi, hiç öyle davranmasalar bile.

"Gitmem gerek. Çocuklara sevgilerimi ilet. Ayrıca, lütfen Ziggy'nin fotoğraflarını bana e-posta ile gönder. Er ya da geç bir dizüstü bilgisayar bulacağım. Onu şimdiden özledim."

"O da seni özlüyor. İyi eğlenceler ve fotoğraf çek."

"Çekeceğim."

"Aletinden."

"Yapmayacağım," diye kestirip attım.

"En azından denedim. Seni seviyorum. Git ve başarılı ol." "Sevgilerimle, Bayan Azgın O'rgasm. Ciao."

En büyük ironi, Alex Winslow'un mahrem yerlerini görme fırsatının, baldızıyla telefonu kapattıktan bir buçuk saat sonra karşıma çıkmış olmasıydı.

Turnenin ilk konserinden önce kuliste takılıyorduk. Şaşırtıcı bir şekilde, Alex çok fazla sürücü istemedi. Soyunma odaları geniş ve temizdi, beyaz örtülü masaların üzerinde meyve tabakları ve şişe su diziliydi ama hepsi bu kadardı. Alkol yoktu. Süslü yiyecekler yok. Jakuzi yok. Ferforje avizelerde sallanan striptizciler yok. Winslow doğası gereği alçakgönüllüydü. Sadece yakın çocukluk arkadaşı olan kişileri işe alırdı ki bu da muhtemelen zalim kişiliğinin tek olumlu özelliği.

Sydney arenasındaki her hareketini izliyordum ve karşılığında o da "herkese-Indie'nin benim psiko hayranım olduğunu söyleyelim" adlı bir oyun oynuyordu. Ne zaman bir meslektaşın, asistanın ya da teknisyenin yanından geçsek, ciddi bir ifadeyle beni işaret ediyor ve "Lütfen biri güvenliği çağırıp ona dışarı kadar eşlik edebilir mi? Bu kuş beni her yerde takip ediyor ve tam olarak benim zevkime göre değil." Cevap vermeyerek mini bir kalp krizi geçireceğimi ya da birden fazla ülser geliştireceğimi çok iyi bildiğim için onu görmezden geldim.

Trolü besleme, Indie.

Grubunun geri kalanı soyunma odalarında gazoz içiyor ve ısınıyorlardı.

"Neden dünyada gerçekten ayık kalmaya çalışan tek rock yıldızı için çalışıyorum?" Alfie bir ara odasından hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle inledi.

Blake telefonda konuşuyor ve yanımızdaki koridorda bir ileri bir geri volta atıyordu; Alex ise sabırla dünyanın sonunun gelmesini bekliyormuş gibi görünüyordu. Bir koltuğa tünemiş, sanki kullanması için yeni, orijinal melodiler üretmeyerek onu hayal kırıklığına uğratmış gibi gitarına kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir ara ayağa kalktı ve koridorda amaçsızca yürüdü. Karartılmış perdenin diğer ucundaki ısınma grubu dördüncü şarkılarına girmişti ve

Solist kalabalığa her "bebekler" dediğinde Alex yüzünü buruşturdu. Bunun dışında soğukkanlı tavrı bir kez bile kırılmadı ya da sarsılmadı, en azından daha küçük, daha dar bir koridora doğru keskin bir sağa dönene ve ben sessizce ayağa kalkıp onu tuvalete kadar takip edene kadar.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Alex alay etti.

Alex topuklarının üzerinde döndü ve sanki kurtulamayacağı kokuşmuş bir bulutmuşum gibi bana baktı. Ona göre, muhtemelen gerçeklerden o kadar da uzak değildi, bu da ona karşı verdiğim fiziksel tepkiyi daha da acınası hale getiriyordu. Bana her baktığında daha sıcak hissediyordum. Sanki gözleri güneş ışınlarıydı, okşuyor, öpüyor, mantığımı ve çekingenliğimi eritiyordu. Beni yanlış anlamayın, ondan hala genellikle dünya savaşlarını başlatan politik kötü adamlara ayırdığım tutkuyla nefret ediyordum, ama o zengin kehribar rengi irisler yatak odası gözleri bile değildi. Onlar *her yerdeki* gözlerdi. Bahse girerim kızlar evin her odasında, mutfakta, banyoda ya da garajda onun kendilerini eğmesine izin vermişlerdir. Ve itiraf edelim, belki de tüm dünyanın izlemesi için ön bahçede bile.

"Tuvalete tek başına gidemezsin, özellikle de gösteriden önce. Uyuşturucu kullanmadığınızdan emin olmak için size eşlik etmem gerekiyor. Kullanım kılavuzunu okuma zahmetine katlansaydın bunu bilirdin." Omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi başka bir tartışmaya hazırladım. Ses teknisyenleri aramızda bir ileri bir geri yürüyorlardı. Yerdeki kablo yığınlarını atlıyorlar ve Alex'e sanki katı Katolik okullarının müdürüymüş gibi endişeyle başlarını sallıyorlardı.

"Ya sıçmak zorunda kalırsam?" Alex çenesini yukarı kaldırdı ve burnunun ucundan beni izledi. Sarkık, her yere bakan gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Kollarımı kavuşturdum, bir kalçamı dışarı çıkardım. "O zaman paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu kendime hatırlatmam ve baharatlı yemek sevgini Alfie' paylaşmamamı ummam gerekecek."

Kıkırdadı, başını salladı ve yürümeye devam etti. Ben de onu takip ettim. Hızlı yürüyordu. Belki de gökdelen boyunda olduğu içindi. Ya da belki de hayatımı daha az kolaylaştıracak başka bir yol bulduğu içindi. Her iki durumda da, ona yetişmeye çalışırken nefesimin kesilmesi sırtıma neden oluyordu.

"Sikimi görmen gerekecek," dedi adımlarının ortasında, sırtı bana dönüktü. Bu noktada neredeyse koşuyordum. "Gözlerimi kapatacağım."

"Bu, bir ya da iki satır çekmediğimden emin olma amacını ortadan kaldırır." "Daha önce de penisler gördüm. Seninki özel bir şey değil."

Az önce "penis" mi dedim? Dedim. Niye ki? Yetmiş yaşında değilim. Ya da iffetli. Gerçi neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Yanlış. Çok yanlış. Muhtemelen şimdiye kadar söylediğin en yanlış şey. Kaç tane?"

"Affedersiniz?"

VIP ringinden sadece birkaç adım ötedeki tuvalet kapısının yanında durdu. Sigara, bira ve sosisli sandviç kokusu burun deliklerime girip yerleşti ve içki kokusu alıp bir yudum bile içemediği için nasıl hissettiğini merak ettim.

Bok gibi. Muhtemelen kendini bok gibi hissediyordur. Ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun.

"Hayatında kaç tane sik gördün?" Tarafsız bakışları vücudumu taradı. "Yani, sen kaç yaşındasın? On sekiz mi? On dokuz mu? Ayrıca çok çalışıyor gibi görünüyorsun, bu yüzden iki ila dört arasında tahmin ediyorum."

"Birincisi"-başparmağımı kaldırdım-"Yirmi bir yaşındayım, dünyanın alkol servisi yapan her ülkesinde içki içebilecek yaştayım, ki bu iyi bir şey, çünkü seninle çalışırken buna kesinlikle ihtiyacım olacak. İkincisi"-işaret parmağımı kaldırdım, dişlerimin arasından yalan söylemiş olsam da içmeyecektim. Ne bu gece ne de başka bir zaman-"kaç penis gördüğüm ya da kaç erkekle yattığım seni ilgilendirmez. Meme uçlarımdan tavana asılmayı ya da bir oyuncak ayıya sarılırken nazik bir sevgili tarafından kaşıklanmayı seviyorsam, bunu bilmek sana düşmez. Son olarak"-tatlı bir gülümsemeyle ona orta parmağımı "Bunu gerçekten yeterince vurgulayamıyorum, ama deneyeceğim-küçük akıl oyunlarınız işe yaramayacak. Bu işte kalacağım. Bana alışın."

Alex yumruğunu kapıya vurmadan önce uzun bir süre birbirimize baktık. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeri süzüldük. Sırtımı kapıya yasladım, fiziksel olarak ondan olabildiğince uzak durdum, o ise soğukkanlılıkla düşük kot pantolonunun fermuarını açtı ve klozet kapağının üzerinden sikini çıkardı. Gözlerim duvara dikilmişti. Suyu dökülen idrarının sesi kulaklarımı doldurdu ve boğazım bir yutkunmayla sarsıldı.

Nat'in sözleri seksenli yıllardan kalma kötü bir saç kesimi gibi geri geldi ve beni rahatsız etti. Malları kontrol etmek için mantıksız bir ihtiyaç beni ele geçirdi. Onun umurunda değildi. Söylentilere göre, aleti Kendall Jenner'dan daha fazla kamera görmüştü. Yavaşça -çok acı verici bir şekilde yavaşça-gözlerim onun kaslı vücudunda gezindi. Bütün bu yaygaranın nedenini görmek istiyordum. Yine de aklımdaki her neyse, gerçeğine yaklaşamadı. Kalın, uzun ama iğrenç değildi. Uzunluğu boyunca ince damarlar uzanıyordu.

"Manzara güzel mi?" diye inledi, aletini külotunun içine geri sokarken. Profili muhteşemdi. Güçlü çenesi, dolgun dudakları, seks gibi gözleri...

Benimle konuştuğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben..."

"Bakıyor muydum? Evet, bakıyordun. Bir dahaki sefere fotoğraf çek. Daha uzun sürer." Fermuarını yukarı doğru sıyırdı ve botunun burnuyla sifonu çekti. Arkasını döndü ve avucuna sabun fişkırttı, ellerini neredeyse şiddetle yıkadı - her parmağının arasını ovuşturdu ve kendi derisini dökmek istercesine parmak eklemlerini kaşıdı. İş bittiğinde etrafına bakındı.

Havlu.

Aklımı başıma toplamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Bakıştan mı daha uzun yoksa performansınızdan mı?"

Kayıtsızca-çok dayanılmaz derecede kayıtsızca- ıslak ellerini mor elbisemin üzerine sildi. Nefesim kesildi, yana doğru hareket ettim. Kapıyı açıp çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu ama beni havlu olarak kullandığı için ona bağarmaya fırsat bulamadan beni duvara çarptı, iki kolunu başımın üzerinde birleştirip beni olduğum yere sabitledi. Ani yakınlık karşısında şaşkınlıkla bir çığlık attım.

Alex Winslow bana dokunuyor. İsteyerek, şaşırtıcı derecede acınası beynim ciyakladı.

Vücudundan yayılan sıcaklık sırtımı kamburlaştırdı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, eğer isteseydim seni hiç terlemeden uyuşma noktasına kadar becerebilirdim. Şimdi, dikkatli ol, Yeni Kız. Eğer benden uzak durmazsan, sanırım bunu yapabilirim."

Başımı kaldırdım ve ne kadar solgun olduğumu görmezden gelerek gülümsedim. İçimde kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, yaralı ama meydan okurcasına. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Çok vahşi. Kendi başına bir varlık gibi. Kalbim isyan etmek istiyordu ve ben de karşılık vermek istiyordum ki bu sadece belaya yol açabilirdi.

, kalp. Rahatla,

kalp.

Derin bir nefes al, kalbim.

"Bitti mi?" Tısladım.

"Bitirdin mi?"

Neden gitmemi bu kadar çok istiyordu? Ona sorma fikri aklıma birden fazla kez gelmişti ama hep aynı sonuca varmıştım. Kimse birisinin her adımını takip ve gösteriden önce işemesini izlemesini istemezdi.

"Hayır," dedim.

"O zaman ben de değilim." Duvarı itti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirirken bana sırtını verdi. Ve Nat'in tehlikeli miktarlarda okuduğu tüm aşk romanlarında yazdıkları doğrudu. Çünkü o uzaklaştığında, onun kaybını her yerde hissettim.

Vücudum

. Cildim.

Şehvetin ikamet ettiği, uykuda ve uyuklayan midemin çukuru. "Bana şans dilemeyecek misin?" Kapının kolunu tuttu ve kapıyı açtı.

omzu bir başkasının omzuna çarptı. Yavaşlamadı. Alex Winslow bir kasırgaydı, yıkıma giden yolda her şeyi ve herkesi etkiliyordu.

"Bir bacağını kır," diye mırıldandım. Sahnenin siyah perdesinden sızan ışık, saçlarını altın sarısı parıltılı hale getiriyordu. İsa'nın zirvesi. Gözlerimi kapadım ve alnımı duvara yapıştırıp içime çektim.

Kalbime son bir kez hızlı atmayı bırakmasını söyledim. Dinlemedi.

Alex sahneye çıktıktan yirmi dakika sonra, biraz uyumak niyetiyle soyunma odasına yöneldim. Jet lag Kuzey Amerika'ya döndüğümde beri canıma okuyordu ve bunu atlatmam gerektiğini biliyordum ama biraz kestirmek dünyanın sonu olmazdı. Blake oradaydı, sırtı bana dönüktü ve telefonla konuşuyordu. Bulunduğu yerden beni göremiyordu, muhtemelen bu yüzden bağılıyor ve kollarını sağa sola savuruyordu. Derin bir nefes aldım, kendimi belli etmek niyetindeydim ama Blake'in sesi boş odada gürledi.

"Evet, Jenna. Evet, Jenna. Yüzüncü kez söylüyorum, her şey kontrol altında. Fotoğrafları sızdırdık ve şimdi de onu

Bu yüzden internet. Turne süresince tüm röportajlar ve medya erişimi engellenecek. Hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Onları alan kızı bile hatırlamıyor." Durakladı ve hattın diğer ucundaki Alex'in menajerini dinledi.

Kanım damarlarımda dondu. O resimleri sızdıran *onlar mıydı*? Sonra Lucas'la yaptığım konuşmayı hatırladım. Alex'i çevrimdışı tutmakla ilgili konuşmalar. Will Bushell ile buluşma hakkında.

Aman Tanrım.

"Dinleyin. Dinle... *Dinle!* Lanet olsun, kadın. Karpuz büyüklüğünde taşakların var. Bunun çok itici olduğunun farkında mısın? Ve sen bir şey söylemeden önce, evet, hayattaki tek amacının aslında beni cezbetmek olmadığını farkındayım. Yeniden hesaplamak için yeterince zaman kazandık. Kontrol etmeyecek çünkü sikinde bile değil. Ya da araba kullanmayı. Hiçbir ulaşım aracını siklemiyor. Topuzu *Vogue*'un kapağında, ucundan sigara sarkan bir bere takıyor olabilirdi ve muhtemelen bir gazete bayisinin önünden geçerken onu fark etmezdi bile. O bir rock yıldızı, Jenna. Eski bir reality TV zavallısı değil. Kimse bilmiyor." Blake yüzünü ovuşturdu, sonra arkasını döndü ve bana baktı. Telefonu hâlâ kulağındaydı, "Kimseyi kazıtma. Bakıcı biliyor. Onunla şimdi ilgileneceğim. Sonra mesaj atar mısın?"

Diğer hat Blake'in inlemesiyle kesildi. Yüzüne bir tokat atma isteği parmak uçlarımdan karıncalanmasına neden oldu ve nedenini bile bilmiyordum. Alex'ten hoşlanmıyordum ama bu ekibinin ona haksızlık etmesini onayladığım anlamına gelmiyordu. Hatta söz konusu ekibin bir parçası olmak bile *istemiyordum* ama yine de bunun saçmalık olduğunu düşünüyordum. Güvendiği insanlar ona ihanet ediyordu. Onu neden satsınlar ki? İyileşmesini sabote etmeye mi çalışıyorlardı?

"Görüldüğü gibi değil." Avuçlarını yukarı kaldırdı, yüzü buruş buruş oldu.

"Aldatan bir koca gibi konuşuyorsun, bu yüzden her aldatılmış eşin vereceği cevabı vereceğim: tam olarak görüldüğü gibi." Kelimelerimi boğazımın arkasında bir yerde buldum. Kalın ve öfkeli çıktılar. "Vay canına. Sen... nankörsün."

"Burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu anlamıyorsunuz. Alex Fallon'a kafayı takmış durumda. Onun baş düşmanı ile nişanlı olduğunu öğrenirse, tüm düşüşlerin anasını yaşar. İşinde başarısız olursun. Turne daha başlamadan iptal olur. Kariyeri muhtemelen sona erecek, zarar ve ziyan için milyonlarca dolar ödemek zorunda kalacağından bahsetmiyorum bile. Biz

Hiçbir açıklama yapmadan iki buçuk ay boyunca internetten uzak durmasını isteyemeyiz. Ona yardım etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Onu önemseyen herkes bu işin içinde. Ailesi, arkadaşları, grup arkadaşları. Herkes. Bu işi batırırsan, yemin ederim Indie, Hollywood'da bir sürü düşman edinirsin." Telefonunu tutan eliyle beni işaret etti.

Gözlerimi kırdım, inanamıyordum, gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

"Blake"-odaya doğru bir adım daha attım-"Bunu nasıl çevirirsen çevir, müşterine yalan söylüyorsun. Eski oda arkadaşına. *Arkadaşına*. Şu andan itibaren bu dünyadaki son gününe kadar bunu haklı çıkarabilirsin, ama günün sonunda, onun internete girmesini engellemek için mahrem yerlerinin fotoğraflarını sızdırdın ve bu boktan bir şey."

"*Ben yapmadım*. Tek gecelik ilişkilerinden biri yaptı. Ona ödeme yaptık ve paranın bir kısmı hayır kurumlarına gidiyor, bu yüzden her şeyi çarpıtmayın."

"Arkadaşınızı utandırdınız ve onun ihlal edilmiş hissetmemesi, ihlal edildiği gerçeğini değiştirmez."

"Bir aziz gibi davranma, Indigo. İşinin bir parçası da onunla banyoya girmek. Sen de bu sos trenindesin, bebeğim. Vicdanın daha az lekeli diye temiz olduğu anlamına gelmez."

Gözlerimi kısmıştım.

"Ona söyleyeceğim." Hayali bir hamamböceğinin üzerinde tepindim.

"O zaman sen yoksun," diye kestirip attı Blake, yüzü göz açıp kapayıncaya kadar temkinli ve endişeli bir halden sert bir hale dönüştü. Bana bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı. Nefesinin kokusunu alabiliyordum, tarçın ve meyveli bir sakız. Alex'in sahip olamayacağı kadar taze ve hafif bir koku.

"Gerçeği öğrendiği anda her şeyi bırakıp değerli kokainine koşacaktır. Bu durumda artık senin hizmetlerine ihtiyacımız kalmayacak, Ziggy artık tüplerini alamayacak ve Craig hala sefil, sarhoş bir olacak. Aptalca bir şey yapmadan önce düşün, Indie. Çünkü hayatını çok kolay bir şekilde engibeli bir yola sokabilirsin."

Blake'e baktım.

Çenesini kaldırdı ve aynı sertlikte bir bakışla karşılık verdi.

Biliyordu. Ailemi, mali durumumuzu, hatta parayla Ziggy'ye almayı planladığımız tüpleri bile biliyordu.

Nereden biliyor ki?

Beni işe alan İK görevlisiyle bir kişilik değerlendirmesinden geçmiştim. Pedikürlü kız bana iki yüz soru sormuş, ben de hepsini acımasız bir dürüstlikle yanıtlamıştım. olmalı. Şimdi

Jenna ve Blake'in bana karşı kozları vardı. Belki Alex'in de. Tek bildiğim, tüm turun ne kadar borç içinde olduğumu ve yeğenimin sağlık sorunlarını bildiğiydi.

Kanımın kusma isteği uyandıran türden bir öfkeyle köpürdüğünü hissederek arkamı döndüm ve Alex'in soyunma odasından hışımla çıktım. Artık uykulu ve jet-lag değildim.

Tamamen uyanıktım.

Kekeleyen, asi kalbim gibi titreşiyor. Şenlik ateşi gibi yanıyor ve tamamen canlı.

Chapter Five

Alex

*"Bir en yalnız sayıdır. Bu
yüzden iki kişi olmamız
gerektiğini söyledin.*

*Ama bebeğim, her şey seninle ilgiliydi. En
kötüsü de, seni yine de geri alırdım.*

*Yine de bu sefer kalbini kıran ben olacağımdan emin olabilirsiniz."
-"Zehir ve Şiir," Alex Winslow.*

Herkes bir rock yıldızı olmak ister. Tanrı olmaya en yakın şey budur, ancak insanların genellikle unuttuğu şey, Tanrı'nın yoğun bir işi olduğudur.

Tanrı yaratır. Yirmi dört lanet olası yedi.

Tanrı'ya ibadet edilir.

Tanrı'nın cevap vermesi, teslim etmesi ve güvence vermesi beklenir.

Peki ya Tanrı insanlarla ilgilenmesi için dünyaya gönderildiğinde? Tanrı'nın hayal kırıklığına uğraması kaçınılmazdır.

Bir rock yıldızı olduğunuzda, hayranlarınız beklentilerinizi besler.

Ve neredeyse her zaman onları açgözlülükle yutar ve ikincisini istersiniz.

Çünkü şarkı sözleri ölümsüz olan, melodileri insanların tüylerini diken diken eden bir dahi olduğunuza inanmak . Unutulmaz, karşı konulmaz ve eşsiz olmak istiyorsunuz. Bundan sonra başka bir şey olmadığına inanmak istemezsiniz -çünkü yoktur, her gece yatağınızda farklı bir modelle ateşli bir milyon orospu çocuğu olabilirsiniz- ama günün sonunda insansınızdır.

Yani, korkunç bir insan. Bir insandan çok daha fazlası olması beklenen bir insan. Ben de buraya böyle gelmişim. Bugün olduğum yere. Gençken dalga geçtiğim o gülünç klişeye. Asla yalnız olmayan ama her zaman çaresizce yalnız hissedenden, yıkanmış, alkolik, uyuşturucu bağımlısı bir rockçı.

Gerçek yakınlığı ilk kez on dört yaşında Cassiobury Park'ta bir bankta kamyon şoförünün kızı Laura'ya sikimi soktuğumda bulmadım. Binlerce yabancıнын önünde durup onlara şarkı söylediğim zamandı. Onlardan beni sevmelerini istedim. Bana inanmalarını. Beni desteklemelerini. Ve. Onlar da. Ettiler.

Kendinizi sahnede çırılçıplak hissediyorsunuz.

Waitrose davul setinde arkamdayken ve Alfie bas gitarıyla etrafta dolaşırken bile, çoğunlukla sadece bendim. Ve onlar. Ve ışıklar. Ve şöhret.

Gitarın üzerine damlayan ter. *Seks*.

Kaslarım esniyor, o mükemmel uyumu yakalamak için zorlanıyor. *Doruk noktası*.

Beni görüyorlar, hissediyorlar. Beni duyuyorlar. *Mutluluk*.

Ama her gece on bin kişiyle seks yapmak pek de rahat bir iş sayılmazdı. Bu yüzden performansımın kendi ulaşılmaz standartlarımla aynı seviyede olmasını sağlamak için küçük bir canlandırıcıya ihtiyacım vardı. Kan dolaşımda trombositlerden çok kokain varken sahneye çıkardım. Kafam iyiydi ve kafanız iyiyken ne kadar dibe göremezsiniz. Doksan gün rehabilitasyon gördüm ve artık temizim. Fiziksel olarak, çoğunlukla.

Seyircilerime bir bis verdim. "Poison Poetry" kalbimi söküp magazin kurtlarına yediren Fallon'dan esinlenmişti. Aynı zamanda gerçek ve önemli bir şey üretemeyecek kadar uyuşturucu bağımlısı ve sisli olmadan önce yazdığım son düzgün şarkılardan biriydi. Şimdi yeniden ayık olduğum için, yaratıcı yanımin uyuşturucuyla birlikte tükenip tükenmediğini merak ediyordum.

Sahneden indiğimde gördüğüm ilk yüz New Girl'ün yüzüydü. O ve iri gözleri, dar, Eros'un fiyonk dudakları ve mor kloş elbisesi, onu bir kara filmde çıkıp doğrudan bu endüstriyel arenanın kusurlu kollarına adım atmış gibi gösteriyordu. Kıyafetleri bir ifade gibiydi. Taytımın içinde sikimin sertleşmesine neden oldu ve acaba refakatçimi becermek istememin nedeni ondan kurtulmaya çalışmak mı yoksa Lucas'ın benden önce yapmamasını ona sahip çıkmak mı diye düşündüm.

Her zamanki kızgınlık ifadesini takınmıştı, ben de onu atlayarak soyunma odama yöneldim. Adrenalin derimin altında kaynıyor, boynumu döndürmeme ve başımın arkasını avuçlamama neden oluyordu. Konser çok sağlamdı. Hayır, sağlamı siktir et. Muhteşemdi. Bunu biliyordum, çünkü oradaydım - gerçekten , kafam iyiiken, sahte bir güven bulutuna binmişken olduğu gibi değil.

Yazmak istedim.

Yazmaya

ihtiyacım vardı.

Tek başıma.

Blake, Yeni Kız, gizlice içeri giren iki grup ve yerel halkla ilişkiler görevlisi arkamdan soyunma odasına kadar geldiler ama durup açıklama yapma zahmetine girmeden kapıyı suratlarına kapattım. İlham perisi sizi fındık çuvalından vurduğunda, geri çekilir ve ondan daha sert, daha hızlı, daha güçlü vurmasını istersiniz.

Kanımı akıt. Nefesimi kes, onun için yaşa, sonra onun için öl. Aklımı kaybetmemi ve ruhumu bulmamı sağla. Sihrini yap, ilham perisi. Ama beni daha önce yaptığın gibi asılı bırakma. Boş bir odada gelip beni kurtarman için feryat ediyorum. Kararsız bir aşık gibi habersizce ortaya çıkmanı bekliyorum.

"Winslow." Yeni Kız kapıyı birkaç kez çaldı, ama nazikçe değil. "Kapıyı aç yoksa Bayan Holden'ı aramak zorunda kalacağım." 'Lütfen' kelimesini kullanmaması dikkatimden kaçmadı. Ne yazık ki yeni ortamına uyum sağlamaya başlamıştı, çünkü ben onu tutmuyordum. Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Yazmak için yalnızlığa ihtiyacım vardı. En iyi kelimelerimi genellikle sessizlikte bulurdum.

"buradan," diye bağırdım.

"İnan bana, seninle vakit geçirmek yapılacaklar listemde çok alt sıralarda yer alıyor. Ne yazık ki, senin etrafında olmak benim iş tanımımın bir parçası. Kapı kilitliken yalnız kalmana izin yok."

"Daha fazla sinir bozucu olabilir misin?"

"Daha fazla *pislik* olabilir misin?" Avucunu kapıya vurdu. "Aç. Yukarı!"

"Oh, kelimeler arasında nokta kullanıyorsun. Şimdi başım gerçekten belada," diye kükredim, sehpayı odanın diğer ucuna tekmeledim ve karşı duvara çarpıp bir bacağını kaybetmesini izledim.

Siktir, tamam. Jenna ile daha fazla boka ihtiyacım yoktu.

İçimi çektim, ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Hayranlar, Blake ve birkaç ses teknisyeni Yeni Kız'ın arkasında duruyordu,

merakla omzunun üzerinden bakıyordu. Yanlara doğru adım atarak ona odaya girmesi için bir parça yer açtım ama bunun için uğraşması gerekiyordu.

"D'ye bağımlı. O boku yedi gün yirmi dört saat barındırmam gerekiyor." Gözlerini devirip bedenimin yanından geçerken alaycı bir şekilde sırttım. "Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeye bakma. Mümkünse nefes bile alma. Aslında, bu ideal olurdu."

Albümleri, posterleri ve göğüsleri imzaladım, hayranlar ve teknisyenler gittikten sonra kapıyı Blake'in suratına kapattım. İnterneti ve penis resimlerini kontrol etmemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben onu duymazdan geldim. Endişesini takdir etmiştim ama kimin umurundaydı ki? Bu noktada aletim toplumun malıydı. Hayran olmayan ya da reşit olmayan her istekli beden ücretsiz bir gezintiye ve ücretsiz bir selfie'ye sahipti.

Kanepeye geri döndüm, not defterini ve kalemi aldım ve boş sayfaya kaşlarımı çattım. Yeni Kız limana bakan pencerenin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü. En son ne zaman annem ya da kız kardeşim olmayan bir kuşla aynı odada bulunduğumu hatırlamaya çalıştım, sikimi boğazına kadar sokmamıştım. Biraz daha kaşlarımı çattım. Kağıda baktım. Zihinsel olarak odada volta attım ve duvarları yumrukladım.

İlham perisi gitmişti.

New Girl ortalığı kasıp kavurmuştu.

Saçmalık.

Arkama yaslandım ve artık örülü olmayan mavi gümüş saçlarının küçük, yuvarlak kadar inişini izledim. Gördüğüm kadarıyla, eğer yazı yazamayacaksam, şaplak bankamı yeniden doldurmak için zaman harcayabilirdim. Grup arkadaşlarımın muhtemelen katılacağı partilerden birine gidebileceğimi bilsem de, bu kocaman bir hayırdı. A) Yeni Kız bana eşlik edecekti ve bu katlanılamayacak kadar utanç verici olacaktı ve B) Kafayı bulma ve kendimi sersemletecek kadar içme arzumu dizginlemek için evde kalmam gerektiğinin farkındaydım. Alkol ya da kokaine yaklaşırsam menajerim taşaklarımı kesecek, içlerini boşaltacak ve mini çanta olarak kullanacaktı.

"Fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır." Yeni Kız pencerenin yanındaki yerinden bana sözlerimi geri fırlattı. Keskin kenarlı hilal omzunun arkasından göz kırptı. "Camdan yansımanı görebiliyorum," diye açıkladı sonradan, sesinde hüzünlü bir tını vardı.

Gözlerimiz söz konusu yansımada buluştu.

Zaman . Ondan hâlâ nefret ediyordum.

Yine de gitmesini istedim.

Ama peşime takıldığından beri ilk kez, onu ilk gördüğüm kadar işe yaramaz biri olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Bunu yapan boynu ile omzu arasındaki kavis oldu. O noktayı ısırarak, kan üretmek ve bir sonraki şarkımın sözlerini onunla yazmak istedim. Ve işin boktan tarafı, kullanmadığım zamanki düşünce tarzımın bu olmasıydı.

"İlham perimi kovaladın." Ses tonum alçak, tembel ve bir tür psikotikti. Kendi kulaklarıma bile.

"Ve?" Arkasını dönmeye zahmet etmedi.

"Ve şimdi bana borçlusun. Bu yüzden benim elimde olman iyi bir şey."

"Senin malın mı?" diye yineledi, inanamayarak. "Ben senin hiçbir şeyin değilim, Winslow."

"Öylesin. Üç aylığına. Bunu kanıtlamak için imzalı bir sözleşmem var ve şimdi içinizdekileri alıp defterime koyacağım, çünkü ben boşum ve siz dolusunuz."

Garipti. Gerçeği yüksek sesle söylemek. Gerçeğin fısıldanması gerekiyordu, bağırılması değil, ama benim hakkımda ne düşündüğü umurunda değildi, bu yüzden ayağa kalktım ve deri ceketimi aldım, ona teklif etme zahmetine girmedim.

"Gece yarısı otel odanızın önünde buluşalım," dedim.

Ağzını açtı. Söyleyeceklerini dinleyecek kadar uzun kalmadım.

İlham perimi geri kazanacak ve o albümü yazacaktım.

Çıkardığım her single ile Billboard'u ele geçirip onu benim fahişem yapacağım. Alternatif müziğin kralı unvanımı o Will'den geri alacağım.

Bushell.

Ve benim olanı talep ettim. Her zaman benim olan şeyi. *Fallon*.

Hile yapmam ya da herkesi ezip geçmem gerekse bile

o.

Bacaklar gerilmiş ve bileklerden çaprazlanmış, Tania elimde, parmaklarım bir melodi bulmaya çalışırken perde tahtasının üzerinde uçuyordu. Sırtımı kapıma dayamıştım, bu yüzden Yeni Kız'ın kapısını doğrudan görebiliyordum. Odalarımız karşı karşıyaydı. Jenna, asistanım Hudson'dan kaldığımız tüm otellerde New Girl'ün her zaman bir metre ya da daha yakın olmasını sağlamasını istemişti.

Gece yarısını beş geçe kapısı açıldı ve dışarı çıktı.

Kırmızı ekose pijama şortu ve üzerinde parasının yetmeyeceği bir üniversitenin adının yazılı olduğu gri kapüşonlu bir tişört giymişti. Çenemle oturmasını işaret ettim, o da oturdu. Makyajdan ve yapmacıklıktan yüzü kendinden geçmişti. Kapısından aşağı kaydı, dizlerini çenesinin altına sıkıştırdı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Hiç mi kişiliği yoktu, yoksa çok mu kişilikliydi karar veremiyordum. Bunu öğrenmek üzereydim.

Kırmızı, yemyeşil halıyı ve kişiliksiz koridoru görmezden gelerek akustik gitarın telleri üzerinde penayı gezdirmeye devam ettim ve gerçek bir yerde olduğumuzu hayal ettim. Bir ev, bir plaj ya da yağmurun burun deliklerimizi ısırdığı Arnavut kaldırımına bir Londra sokağı.

"Neden buradayım?" diye sordu.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum." Kafamı kaldırmadan önce Tania'yı tıngırdatan nasırlı parmaklarıma baktım. "Bu işe canını dişine takarak tutunuyorsun. Başın bir çeşit belada mı?"

"Hayır," dedi, açık sözlülüğüm karşısında şaşırمامıştı. "Benim bir yeğenim var. Ailesi düzenli bir iş bulamıyor ve o daha fazlasını hak ediyor. Ona verdiğimizden daha fazlasını. Sürekli kulak enfeksiyonlarından daha fazlasını. Daha ucuz olduğu için son kullanma tarihi iki gün önce geçmiş süt içmekten daha fazlasını. Sadece... daha fazlasını."

Cevabını düşünerek dudağımı dışarı çıkardım. Ailemle çok fazla ilgilenmiyordum. Aslında turnenin en korktuğum kısmı -yeni şarkılar bulmaya çalışmakla birlikte- annemi, babamı ve ablam Carly'yi görmektir. Tabii onları görecektim.

"Adı ne?" Nedenini tam olarak bilmeden sordum. Kendimi hiçbir zaman kibar olmak zorunda hissetmezdim, hele de benim maaşımla çalışan insanlara karşı.

"Ziggy." Gülümsedi. Gülümsemesi o kadar sinir bozucu değildi. Gamzeli, gerçek ve botoksuzdu. Büyük dudaklar. Küçük dişler. Hoşuma gitmişti. Kusurlar samimiydi. Anlatıyordu. Saftı. Indigo güzeldi. Boşa harcanmış bir gün batımı gibi, kabullenilmiş bir şekilde güzeldi.

"David Bowie albümü gibi mi?" Kaşlarım çatıldı. Tania'ya birkaç nota yazdım ve gerçekten de anlamlıydılar. Belki de "Starman" ya da "Rock 'n' Roll Suicide" ı hatırlıyordum. Yine de kulağa farklı ve taze geliyordu.

"Kardeşim bir hayran." Gözlerini yukarı dikti ve dalgın bir şekilde alt dudağını çiğnemeye başladı. "Ziggy iki yaşında. Akıllı, komik ve nazik. Ona her zaman Ziggy olduğunu söylüyorum ve ben..."

"Stardust," diye bitirdim, birkaç notayı kafamda bir melodi haline getirerek. Tabii ki hâlâ konserde giydiğim kıyafetleri giyiyordum. Ve tabii ki karanlık bir Londra sokağındaki bayat sidik gibi kokuyordum. "Sessizlik, şimdi."

Beni azarlamadı. Onun yerine, ben yeni bir şey buldukça o mavi saçlardan küçük parçalar örmeye başladı. Gözlerimi kapattım, parmaklarım biraz titriyordu. İyi bir melodi bulmak, kumda bir çiçek bulmaya çok yakın hissettiriyordu. Olasılıksız, nadir, heyecan verici. Tania'nın askısını omzumdan çekip kapıma dayamadan önce birkaç dakika çaldım. Arka cebimden küçük not defterimi ve Sharpie kalemimi çıkardım ve notları yazmaya başladım. Kafamı kaldırdığımda Yeni Kız hâlâ örgü örüyordu. Yüzündeki sıkıntılı ifade benim için üzüldüğünü gösteriyordu. Bu düşünce rahatsız ediciydi.

"Bana kendinden bahset." Sorgulayan gözlerini görmezden geldim. "Bundan daha açıklayıcı olman gerekecek."

"Sizi siz yapan nedir? Kişiliğiniz. Sırlarınız. Tuhaflıklarınız." Başka bir kız kıkırdar, konuyu geçirir ya da aptalı oynardı. O öyle yapmadı. "Solağım. Palyaçolardan nefret ederim. Elbise yapmayı seviyorum. Bu beni hissediyorum..." Başını kaldırıp kelimeyi aradı. "Odaklanmış."

Tania'yı tekrar taktım, penam tellerin üzerinde yönsüzce hareket ediyordu.

"Başka ne var?"

"Herhangi bir sosyal medya hesabım yok. Eğer bir şey üzerinde çalışabilseydim, bu moda olurdu. Beverly Hills'te yetmiş yaşında Clara adında bir kadın tarafından işletilen Thrifty adında bir ucuzluk mağazasında çalışıyordum, sonra ailesiyle daha fazla vakit geçirmek için burayı kapattı. Orada çalışmak hayalimdeki işti, hâlâ da öyle."

Bana hayallerini çok küçük ya da çok önemsiz buluyormuşum gibi baktı. Her iddiasına varım ki, TMZ'nin önemli bir ismi olmayı planlamadığımı bilmiyordu. İlk hedefim çok daha romantikti. Emildim

Bu dünyaya çocukluk arkadaşım Will tarafından getirildim. Eskiden birlikte bir grubumuz vardı -Kryptonites- solo çalışmaya ve Londra'da birlikte yaşamaya karar vermeden önce, beşimiz birden -ben, Will, Alfie, Blake ve Lucas-. Will o büyük, seri üretim anlaşmasını yaptığında ben bağımsız kalmak istemiştim. Beni Grapevine Records'a bağlayan oydu. Beni ben yapan oydu, birden fazla anlamda.

Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, bir ritmin, kafamın içinde hep var olan unutulmuş bir şarkının peşinden gidiyordu. İşte bu yüzden onu koridorda istiyordum. Tarafsız bir yerde. Tek düşündüğüm şeyin onu nasıl becereceğim olduğu odalarımızdan birinde değil, çünkü o oradaydı, nabızı atıyordu ve büyük olasılıkla istekliydik. Onun sözlerine, düşüncelerine ve mizacına ihtiyacım vardı. Onun ruhunu emip kurutmak ve sayfalara, *benim* sayfalarımaya dökmek, bebek bakıcımdan paramın karşılığını almak istiyordum. Çünkü o masumdu. Ve güçlüydü. Ve o kadar sinir bozucuydu ki, beynini didiklemek bir zorunluluk gibi geliyordu.

" et Stardust," diye alay ettim onunla. O bunu biliyordu. Bu bir lakap değildi. Bir kazmaydı.

"Bir erkek kardeşim var." Benimle konuşurken bu kez ailesinin ölümünü atladı. Grup arkadaşım bu bilgiyi yeterince özgürce vermişti. Belki de beni düşman, Lucas'ı da müttefik olarak görüyordu - aptal, aptal kız. "Her yere bisikletimle giderim." Durakladı, ön dişleri tekrar dudağına gömüldü. "Ve sana söylemem gereken bir şey var ama bunu söylemenin bana düşeceğinden emin değilim."

Son itirafı üzerine başımı kaldırdım. "Benim bilmediğim ne biliyor olabilirsin ki?"

"Oh, vay canına." Başını sallayarak hava üfledi. "Bak, ben sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Ve sen de . Burnumu beyaz şeye batırmadığımdan emin olmak için bez değiştirmek dışında her şeyi yaparak bana yardım ediyorsun. Senin işin bu. Başka bir şey değil. Daha azı değil."

Bana baktı, küstahça, bakışları bana ne yaptığımı bildiğini söylüyordu. Gitmesini sağlamak için son bir çabayla onu itiyordum ama artık kalbim buna el vermiyordu. En azından sonuna kadar. Hoşuma gitse de gitmese de kalacaktı ve en azından kendim için yapabileceğim şey, alacak bir şey kalmayana kadar onu kullanmaktı. Fallon'un beni kullandığı gibi.

"Beni o kadar sinirlendiriyorsun ki bazen ağlamak istiyorum," diye sıkılmış dişlerini gıcırdattı.

Gölümsedim, yazmam gereken bir dizi not daha olduğunu biliyordum. Seansımızı bitirme vakti gelmişti. Beklediğimden daha üretken olduğu ortaya çıkmıştı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Gecemi yazarak geçirecektim.

Ayağa kalktım, parmaklarım Tania'nın boynuna dolandı ve öne doğru diz çökerek Indie'nin yüzüne yaklaştım.

"Sonunda ellerimi sana uzattığımda -ve hiç hata yapma Stardust, uzatacağım- ağlayacaksın, tamam mı? Benim adımla. Tamam. Ve. Tekrar. Tekrar."

Chapter Six

Indie

Melbourne, Avustralya

Koridordan bu yana iki gün geçmişti.

Sızdırılan seks fotoğrafları ve Fallon'un nişanlanmasıyla ilgili gerçeği söylemek için vücudumdaki tüm iyi niyeti öldürmesine rağmen Alex'le ilişkimin bir nebze düzeldiği iki gün. Artık bana aktif olarak zorbalık yapmıyordu. Bunun yerine beni tamamen görmezden gelmeyi seçti. Kendime olan saygımı öldüresiye yumruklamakla eşdeğer bir şekilde, aşık bir köpek yavrusu gibi onu gölgeledim. Sonraki birkaç günü Sidney'den Melbourne'a arabayla giderek geçirdik ve bir çöl kasabasında durup barbekü kaburga ve buzlu çay ikram ettik. Alex yolculuğun büyük bölümünü SUV'un arkasında, yazmaya çalışarak ve hayal kırıklığı içinde inleyerek geçirdi. Bazen hiperaktif, hareketli ve konuşkan oluyordu. Çoğu zaman ise somurtmaktan bir adım uzaktaydı. Blake sürekli telefonla konuşuyor, Jenna ve Hudson'la tartışıyor, bir yandan da bana arada bir uyarı bakışları atıyordu. Alfie, Alex'in telefonunda internet erişimi olmamasını sağlamakla görevliydi ve bu görevi şaşırtıcı derecede ciddiye alıyordu. Alex sanal dünyadan kopuk olmaktan son derece memnun görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca hiç kişisel arama yapmadığını fark ettim, bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama beni de ilgilendirmezdi.

Lucas ve ben yaklaştık.

Kısmen grubun en iyisi olduğu için, ama çoğunlukla yalnızlığım vücudumdan sıyrıp atmak istediğim ağır bir palto gibi gelmeye başladığı için. Luc yirmi yedi . Tıpkı Alex gibi o da

Watford. Babası yerel bir belediyede çalışıyordu; annesi ise öğretmendi. O ve iki kardeşinin Harvey adında bir köpekleri vardı. Alex'i çocukluklarından beri tanıyordu ve Londra'dan Los Angeles'a ancak üç yıl önce, Alex'in Laura adlı bir kızla nişanını bozmasının ardından taşınmıştı. Görünüşe göre Alex, Laura'yla gençken bir şeyler yaşamıştı. Ve görünüşe göre Lucas bu konuda hâlâ biraz kırgındı. Cipi bizi havaalanından alan aynı sessiz adam kullanıyordu.

Çölde hızla ilerlerken Lucas, "Alex, Laura'nın bekâretini nasıl aldığını anlatmaya bayılır, ben de onun bagajını aldım," dedi.

Elimi koluna koydum ve sıktım.

"Özür dilerim." Ciddiydim ama Lucas yıkılmış olmaktan çok uzak görünüyordu. Sanki tepkisini ölçmeye çalışıyormuş gibi arada bir Alex'e bakıyordu.

Alfie arkamızdan, Alex'le birlikte oturduğu yerden, "Olma," diye seslendi. "Winslow bunu bir *kez* söylemişti, o da sadece dalga geçiyordu. Ayrıca, Waitrose'un son sevişmelerinden sonra külotunu çekmeden önce onu unuttuğunu sanıyorum. Ondan hiç hoşlanmadın, dostum. Bunu hepimiz biliyoruz."

Üç adam -Blake, Alfie, Lucas- arasında bir şeyler geçiyordu; bakışlarının birbirini tarayışından anlaşıldığı kadarıyla bu bir sırды.

Blake kıkırdadı. "Laura, Lucas'ın sorunlarının en küçüğü."

Alex'in soğukkanlılık perdesi bugün sımsıkı aralanmıştı ve konuyla ilgili herhangi bir yorumda .

Melbourne'a girdiğimizde yağmur çatıları dövmeye başladı ve gökyüzü gök gürültüsüyle çatladı. Sydney'den farklı görünüyordu. Belki daha yaşlı. Harekete geçtik. Yol açılmadan önce otelin etrafında yirmi dakika kadar döndük. Alex yine hayranlarının tişörtlerini ve hatıra eşyalarını imzalamak için durdu, yağmura karşı gözlerini kısarak gülümsedi. Blake elektronik kartlarımızı dağıttı. Bir kat kapatılmış ve Alex Winslow ve ekibi için ayrılmıştı. Aklıma bunun bu adamlar için bir norm olduğu geldi. Onlara göre tipik bir gün böyle geçiyordu. Hepsinin alaycı ve bıkkın olması şaşırtıcı mıydı? Onları yere, bir yere zincirleyecek hiçbir şey yoktu. Hayatın içinde süzülüyorlardı. Yerçekimi onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Selam Indie," dedi Lucas herkes asansöre girdiğinde. Blake uzun bir mesaj yazıyor, Alex gitarının askısını omzundan omzuna atıp saçındaki yağmur damlalarını siliyor, Alfie ise burnunu karıştırdığı çok belli olmasına rağmen kaşıyormuş gibi yapıyordu.

"Öyle mi?"

"Gezintiye hazır mısınız? Gösteri yarına kadar değil ve yağmur da her an denebilir."

Başımı Blake'e doğru salladım. İzin alıp etrafta dolaşamazdım. Alex'e bakıcılık yapmak zorundaydım. Blake yanında olmadığı sürece, ki çoğu zaman öyleydi. Blake en önemli organı olan telefonuyla şakağını kaşıdı.

"Bugün cumartesi, dostum. Hiç boş vakti yok mu?" Lucas onu hafifçe dirsekleyerek yokladı.

Alex parmaklarını çenesinde gezdirirken gözlerini Blake'e dikti, o da bakışlarını şarkıcıya doğru kaydırdı.

"Bunu özel olarak konuşalım." Blake suskunluğunu korudu, cep telefonunu ön cebine soktu ve Alex'in bakışlarından kaçtı. Bu beni o kadar rahatsız etti ki tüylerim diken diken oldu.

"Doğru." Boğazımı temizledim, vücudumdaki her feminist kemik ne kadar küçük olursa olsun bu konuda bir şeyler yapmamı talep ediyordu. "Benimle ilgili planlarınızı kapalı kapılar ardında, sizi duyamayacağım bir yerde tartışmaktan çekinmeyin."

"Plan bu," diye tersledi Alex. "Alex,"

diye uyardı Blake.

"Bana 'Alex' deme. İlk günden beri onun abartılı elbiselerine girmeye çalışıyor. Bu serseriden bıktım artık."

Asansörün sesi duyuldu ve hepimiz dışarı dökülüp odalarımıza doğru yürümeye başladık. Lucas, Blake ve Alex'in peşine takılmıştı; ikincisi birincisinin varlığını kabul etmeyi reddediyordu. Alex bir şeyleri işaret ediyor ve onlar hakkında şarkılar söylüyordu. Dışarı çıktığımızda U2'dan "Elevators"; acil durum merdivenlerinin yanından geçerken "Stairway to Heaven"; ve *Portrait of God* adlı devasa bir tablonun yanından geçerken "God Only Knows".

"Eski dostlarımız Paul ve John'a Beach Boys söylediğimi söylemeyin," dedi birden neşelenerek. "Gerçi sanırım onların umurunda bile olmazdı. Beatles'ın başarısına kızan Brian Wilson'dı, tersi değil."

"Fazlalık yapmayı bırak." Blake bir kahkaha attı.

"Fazlalık yapmıyorum. Herkesten eşit derecede nefret ediyorum. Beatles'tan hiç şikâyetçi olmadığımı mı sanıyorsunuz? Bee Gees ve Oasis'e ilham verdiler. Bu bazı ülkelerde yasadışı olmalı."

"Elbette, dünya üzerinde Beatles'la sorunu olan tek kişi sen olacaksın." Alfie balgamı boğazında topladı. "Serseri."

Ben kendi kapımın önünde, onlar da kendi kapılarının önündeyken içgüdülerim bana dönüp onlara bakmamı söyledi. Sezgilerimin doğru olup olmadığını görmekten başka bir nedenim yoktu. Alex omzunun üzerinden bana düşmanmışım gibi bakıyordu. Bu aynı zamanda her soğukkanlı görüntüsünü takınmadığı anlamına ve yüzünde gördüğüm şey çok acıydı.

Ve silahsızlandırıcı.

Ve dayanılmaz derecede saf.

Gözlerimi kırıştırdım, elektronik anahtarımı kaydardım ve küçük noktanın yeşil renkte yanıp sönmesini izledim.

Tanıştığımızdan beri ilk kez, ona bir kapıyı kapatan ben oldum.

Kapı arkamdan kapandığında dilimde tattığım tek şey yenilgiyken, bunun kendimi iyi hissettireceğini, zaferin sınırında olduğunu düşünmem komikti.

Alex

"Hayır." Farklı bir deterjan kokan başka bir yabancı yatağa düştüm ve bir şişe suyun tamamını içtim. "Ve bu benim son cevabım, bu yüzden zavallı kışını zeminin diğer tarafına sürükleyebilir ve seni göremeyeceğim özel bir yerde yaralarını yalayabilirsin."

Blake ve Lucas başımda dikiliyorlardı, yüzlerindeki ifadeden mantıksız davrandığım anlaşılıyordu ama aslında mantık kesinlikle benden yanaydı. Lucas'ı Stardust'la yatmak istediği için suçlamıyordum. Görünüşe bakılırsa o oldukça sevişilebilir biriydi. Ama onun için bir şeyleri mahvedebilseydim, bunu seve seve yapardım. İki yıl önce, ben turneye çıktığımda ve Fallon L.A.'de kaldığında, Lucas -çalıştırdığım ve desteklediğim, birlikte büyüdüğüm, paylaştığım

bir daire, bir araba ve bazen de bir diş fırçasıyla Will Bushell'e olabildiğince yakın olacağından emin olmak için oradaydı. Nedenini bilmiyordum ama tahminimce bunun Laura'yla bir ilgisi vardı. Laura Lucas'ın radarına girmeden çok önce onunla yatmışım. Onunla doğru düzgün tanışmadan çok önce. Sanırım Los Angeles'a nişanının yıkıntılarından yeni kurtulmuş, kendini kindar ve acılı hissetmiş ve hıncını benden çıkarmaya karar vermişti.

Böylece Lucas, tam bir film kötü adamı gibi Fallon'la arkadaş olmuş, onun en yakınlarından biri haline gelmiş ve benim olmadığım her gün onu Will Bushell'in kollarına daha da itmişti.

Lucas, Bushell'in pençeleri onu tamamen sarana kadar rahat etmedi.

Düşündüğümde, Waitrose'un turumda hiç yeri yoktu. O aldatıcı, iki yüzlü bir amcıktı. Ama Will Fallon'la çıkmaya başladığında tüm grup dağılmıştı ve ortak arkadaşlarımızı özümseyip benim tarafımda olduklarından emin olmam gerekiyordu.

Lucas'ın etrafta olması Lucas'la ilgili değildi. Will'in Lucas'la ya da birlikte büyüdüğümüz başka biriyle ilişkisi olmamasıyla ilgiliydi. Will'in annesiyle yatıp onu evlatlıktan reddetmesini sağlayabilseydim, yapardım. Ama bu çok büyük bir çabaydı ve ayrıca, Manchester United'a olan garip sevgisi dışında Will'in babasını seviyordum. Siktir et onları.

Her neyse, önemli olan Lucas'ın benim seksi dadımı becermeyecek olmasıydı.

"Neden olmasın?" Blake sordu.

Yukarı baktım. Blake ne zamandan beri kariyerimi yönetmek ve menajerime sikini sokmaya çalışmak dışında bir şeyle ilgileniyordu?

"Lucas nedenini biliyor," diye mırıldandım.

Blake de öyle. Waitrose'u kovma dürtüsü beni aniden sardığında sürekli olarak beni ikna etti.

"Aslında bilmiyorum," dedi Lucas kollarını göğsünde kavuşturup omzunu kapıya dayayarak. "Lütfen açıkla."

"Laura'nın intikamını almak için Fallon'u Will'in üzerine atmanla ilgili."

"Bu saçmalığa bir son vermelisin. Fallon bir yetişkindi. Will'i *seçti*."

"Fallon bir bağımlıydı. Kendisi için kim daha faydalı olacaksa onu seçti. o noktada," diye karşılık verdim.

"Bu yüzden mi onu geri istiyorsun? Ne lanet bir av. Kendisi için kim daha iyi bir fırsat olacaksa onunla giden bir kadın," diye hırladı Lucas. O da en az benim kadar, hatta belki daha fazla öfkeli görünüyordu.

"Ona telefon numarasını verdin, arabası bozulduğunda onu ona götürdün, sonra Will'e onu nerede bulacağını söyledin. Dairemde aşırı dozdan öldüğünde, ben turnedeyken Will'e hangi hastanede olduğunu söyledin. Bunu kim yapar? Kim yapar?"

"Düzgün bir insan mı?" Lucas masum numarası yaparak gözlerini kırptırdı. "Will ihtiyacı olan bir arkadaşına destek olmak istedi. Sen güneye giden bir otobüsteysin, eyaletler arası. Bak, bunun Indie'yle hiçbir ilgisi yok."

Yataktan fırladım, içimde dolaşan enerji hareketsiz kalmamı engelleyecek kadar fazlaydı. Uzun araba yolculuğu yüzünden vücudum gergindi ve Lucas'ı döverek onu esnetmek yapabileceğim en çekici şey gibi geliyordu. "Kendine sakla, Aziz Lucas. Sana inanmıyorum. Hayır, Indie'yi dışarı çıkaramazsın. Hayır, onunla flört edemezsin, onu takip edemezsin ya da onunla seks yapamazsın. O benim."

"Ondan hoşlanmıyorsun bile!" Lucas beni itti ve ben de geri ittim. Ondan hoşlanmanın bununla ne alakası vardı ki?

"Yine de ona sahip olacağım." Alaycı gülümsemem ortaya çıktı. "Ama merak etme, tadını sana bildireceğim. Ne de olsa biz dostuz, değil mi?"

Blake sanki bir işaretmiş gibi aramıza atladı.

"Pekâlâ beyler. Bir gün için birbirinizin bacağına bu kadar testosteron işemek yeter."

"Onu becereceğim." Saçlarını tutmuş, hayal kırıklığıyla çekiştiren Lucas'a baktım. Rastgele Alçaklık Eylemleri'ne hoş geldiniz. Tıpkı kibarlık gibi ama amcıklar için. Kendimi bir kavgaya hazırlarken vücudumdaki her kas esnedi. Lucas'ın acısı gerçektir ve bu beni şaşırtmıştı. Yeni Kız'ı neden bu kadar önemsiyordu ki? Onu çok az tanıyordu. "Onu becereceğim ve senin için tamamen mahvolduğundan emin olacağım. Buna ne dersin, Waitrose?"

Nefesini içine çekti ve hışımla dışarı çıktı.

Banyoya kadar güldüm ve banyoya girdiğimde kendimi boğmak bile istemedim. Bugün öyle değil.

Bugün bir sigara yaktım, tavana baktım ve burun deliklerimden nefes vererek başka bir uygun şarkıyı düşündüm.

"Smoke on the Water."

Indie

Indigo. Ben Jenna.

Merhaba Jenna. Lütfen bana Indie de!

Hudson da bu sohbetle. Bu iyi mi, Indigot Indie: ...

Evet, kesinlikle. Alex nasıl

Indie? İsteksizce ayık.

Selam, Indie! Alex'in seninle yazdığını duydum. Jenna:

772

Bütün gece yazarak uyanık kaldı. Bir buluşu olduğunu söyledi. Avustralya saatiyle sabahın dördünde bana sesli mesaj gönderdi.

O bir rock yıldızı. Uykuya ihtiyacı yok. Bu çok iyi. Indigo, anlat bize.

Anlatacak pek bir şey yok. Bana hayatım hakkında bir şeyler soruyor, çoğunlukla. Ne yazdığını göremiyorum ve ona sormak boşuna.

Hudson: Duh. Alex sorulardan nefret eder. Çoğunlukla retorik sorular, ama açık sözlü de pek hoşlanmıyor. Bu da onun asistanı olarak benim için iyiye işaret değil.

Hudson, boşboğazlık ediyorsun. Indigo, rapor . Ve yakında. Bu INDIE.

Hoşça Indiana 😊

Kapı çalınca irkildim.

Bir çengelli iğne parmağımın ucuna battı ve kanı dudaklarımın arasından emerek pencerenin yanındaki dikiş köşemden kalktım. Evet, dünya seyahatine mini dikiş makinesiyle çıkan kız bendim. Her zaman kendime elbiseler dıkerdim, çünkü sevdiğim türden elbiseleri satın almak küçük bir servete mal olurdu. Eski işverenim Clara, bir parça üzerinde her çalıştığında bana artık kumaş verecek kadar nazikti. Ve her zaman artıkları vardı, bu da etrafta her zaman bir Viktorya balosuna hazırmışım gibi görüldüğüm anlamına geliyordu.

Blake'i görmeyi umarak kapıyı açtım. Blake ne zaman Alex'le paylaştığı otel odasından ayrılmak zorunda kalsa ya beni arar ya da Alfie veya Luc rock yıldızına bakıcılık yaparken odama gelir, ben hoşnutsuzlukla kendi kendime homurdanırken sessizce Oxford'larımı giymemi izlerdi. Bu sefer arayan Blake değildi. Lucas'tı.

"Selam." Ellerini ön ceplerine sokmuştu ve gülümsemesi özür diler gibiydi, sanki burada olmaması gerektiğini biliyordu.

"Buraya gelmenize izin verdiler. Bu büyük bir adım. Belki bundan sonra benim de oy kullanmama izin verilir."

Lucas başının arkasını ovdu, sonra avucunu yüzüne götürüp ağzını ovdu.

"Blake hiçbir zaman sorun olmadı. Telefonu ve belki Jenna dışında pek bir şey umurunda değil. Öte yandan Alex... onun biraz öfke sorunu var."

"Söylemiyorsun." İçimi çektim, Winslow'un orada olmadığından emin olmak için kafamı kapı aralığından çıkardım, pusu kurmaya hazırdım.

"Kendince sebepleri var, Indie. Ona bir şans ver."

Ne için bir şans? Sormamaya karar verdim.

"Çöp gibi davranılmasından hoşlanmıyorum."

"Kimse seni çöp olarak görmüyor, güven bana. Bunun senden çok benimle ilgisi var."

Luc'u kapıda bıraktım, büyük boy yatağa uzandım ve ayakkabılarımı giydim. Beş dakika sonra dışarıdaydık, bir taksi çağırıp şehir merkezine gidiyorduk. Lucas tanıyabileceğiniz biri değildi. Tanınmış bir grubun parçası değil, solo bir sanatçının davulcusuydu. Ama yine de masmavi gözleri, yontulmuş yüzü, yıpranmış kot pantolonu ve bezelye çorbası yeşili ceketıyla tam bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Kızıl-kahverengi saçları son derece dağınıktı - Alex'inki kadar dağınık değildi ama yine de az önce üçlüyü bitirdim havasındaydı - ve ona bunu nasıl yaptıklarını sormak istedim. Nasıl her zaman yürüyen, konuşan bir PocketRocket reklamı gibi göründüklerini.

Kötü havaya rağmen Melbourne şehir merkezi turistler ve bisikletlilerle dolup taşıyordu. Çiftleri taşıyan arabalar ve gençlerden oluşan sürüler, gençliklerini sergileyerek sokaklarda dolaşıyordu. Bir yiyecek kamyonundan İspanyol çörekleri aldık ve bir bankta oturarak insanları izledik. Lucas sanki yemek yeme kavramıyla ilk kez tanışıyormuş gibi yiyecekleri *mideye indirdi*. Acele etmedim, kafamda son birkaç günü düşündüm ve çoğunlukla orada olduğum için kendimi suçlu hissettim. Binlerce kilometre ötede, erkek kardeşim ve baldızımın hâlâ geçim derdinde olduklarını ve indirimli makarna paketlerini saydıklarını biliyordum. Ama tüm bunlar sadece bir buçuk hafta sonra, ilk maaşımı alacağım zaman değişecekti.

"Şimdiye kadar yeni işini nasıl buldun?" Lucas kâğıt tabaklarımızı yakındaki bir çöp kutusuna atarken sordu.

Omuz silktim, çiseleyen yağmurda bir elektrik direğinin altında öpüşen kasketli genç bir çiftin hareketlerini takip ettim. Onların hikâyesinde olmayı arzuluyordum, benimkinde değil. Benimki berbattı. Ayrıca, prensimle yatarken kötü adamımla yatmak istiyordum.

-Lucas bana öyle platonik baktı ki, kendimi bir masa örtüsü kadar seksi hissetmeme neden oldu.

"Aslında pek bir şey yapmıyorum. Sadece Alex'i rahatsız ediyorum." Alt dudağımı ısırarak üzereydim ama kendimi durdurmayı başardım.

Lucas başını salladı ve bir şeyi değerlendirmeye çalışıyormuş gibi kalabalığa değil bana baktı.

"İnan bana, değilsin. Yani, belki öylesin ama buna ihtiyacı var. Alex'i Watford'da ailesi ve kız kardeşiyle birlikte bir belediye evinde yaşayan küçük bir çocuk olduğundan beri tanıyorum. Bağımlılığa karşı hep bir ilgisi vardı. Vücudunda uyuşturucu ve alkol olmamasını ayık olmasıyla karıştırmayın. O hala bir bağımlı, kızgınlık ve öfke tarafından tüketiliyor. Fallon'un ismine nasıl tepki verdiğine ve konuştuğuna bir bakın."

Onun adını her duyduğumda kalbim biraz daha yavaşlıyordu.

"Kötü bir ayrılık mı?" diye sordum. Etrafı kokluyordum. Neden etrafı kokluyordum ki? Onun hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyiydi.

Luc bankta kaykıldı, kadife dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Onunla ilgilenmiyorsun, değil mi Indie?"

Gözlerimi devirdim.

"Bana kelimelerle cevap ver," dedi.

Ayağa kalktım, bacaklarımla bir şeyler yapmak istiyordum. *Vücudumla*. Bu noktada Fallon'un adını Google'da aramak ve aralarında ne geçtiğini öğrenmek şiddetli bir dürtüydü ama telefonumun ekranı kırılmıştı ve Jenna'nın bana verdiği yeni telefon da bloke olmuştu. Ayrıca, dünya üzerinde yürüyen en büyük tren enkazına olan saplantımı beslemek ne kadar akıllıydı? Kendisinden kurtarmak zorunda kaldığım biri bu arada.

"Kesinlikle hayır," diye homurdandım.

"O zaman neden soruyorsun?" Lucas'ın sesi o kadar sakindi ki savunma duvarımın yıkılmasına izin vermek kolay oldu.

"Çünkü" dedim, davulcu da bana ayak uydurdu. Bulunduğumuz yere çok yakın olduğu anlaşılan otele doğru yürümeye başladık. "Nişanlandığını ondan sakladığına inanamıyorum."

"En iyisi bu, güven bana." Ellerini tekrar ceplerine soktu, kendine özgü iyi çocuk duruşunu takındı.

"Kabul edeceğini sanmıyorum." Hafifçe titredim. Sydney'de bir ceket almıştım ama Melbourne daha da soğuktu.

"Karışık bir durum." "

olan ne?"

"Fallon konusu. Orta Doğu gibi karmaşık bir konudan bahsediyorum. Seninle bu konuda konuşmamalıydım bile, çünkü açıkçası Alex'in dünyada ayrılıkları için suçlamadığı tek bir kişi olduğunu sanmıyorum. Kendisi dışında tabii ki."

Lucas'a doğru döndüm, vücut ısıımı yükseltmek için hâlâ hafif koşu yapıyordum. "Ayrıldıkları için seni mi suçluyor?"

"Ve kısmen haklı."

"Neden?"

"İnsanlar neden aptalca şeyler yapar?" Lucas içini çekerek başını salladı. "Boş ver."

Otele dönüş yolunun geri kalanı sessizdi. Kalbim düğümlenmişti. Paslı teller sarmış, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Alex'in gizli bir zaafı vardı. Cadılar Bayramı gibiydi. Dışarıdan korkutucuydu ama içine baktığınızda iyi niyetli olduğunu görürdünüz.

Lucas ve ben otel koridorunda yollarımızı ayırdık. Odamın kapısını iterek açtığımda yaptığım ilk şey saçlarımı yüksek bir topuz yapmak ve kendime bir bardak su almak için mutfağa doğru yürümek oldu. Arkamı döndüğümde su dudaklarıma değmeden bardağı yere düşürdüm.

Alex.

Odamda.

Mutfagımda.

Belden yukarısı çıplaktı, üzerinde sadece siyah bir kot pantolon ve kirli botlar vardı. Bir de gitarı. Onu sırtına zımbalayabilseydi, yapardı. Bundan emindim.

Her şeyden daha kötüsü, gözetimsizdi, bu yüzden tekrar nüksetmiş olabilirdi. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

"Neredeydin?" Bağırmasa da sesi gümbürdüyor, bir şekilde kendi bedenine sahipmiş gibi yer kaplıyordu.

Pencerenin yanındaki mini dikiş makinesine, ipliğe ve kumaşlara hızlıca bir göz attım ve boğazımı temizledim.

"Yara bandı almaya gitmiştim. Dikiş kazası." Beni yalan söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de kısmen beni turdan atmasından korktuğum içindi. Eğer atarsa, yaptığım tüm planlar çöpe gidecekti.

Yara bantlarını görmek istemeyeceğini biliyordum. Ne söylediğimi fark edemeyecek kadar bencildi. Sadece sahiplenici bir pislik gibi davranıyordu. Konuyu çabucak değiştirdim. "Her şeyden önce, lütfen bana ayık olduğunu söyle," dedim olabildiğince sakın bir şekilde, kalbimin neredeyse halı kaplı zeminde patlayacak kadar hızlı attığını düşünerek. En azından yemyeşil halıyla aynı kırmızıydı, dolayısıyla fazladan kuru temizleme faturası çıkmayacaktı.

"Mormon bir bebek kadar ayık." Sırtarak beni terslemeden önce parmaklarıyla bir izci onur işareti yaptı.

"Şimdi asıl soruya gelelim: Burada ne halt ediyorsun Alex?" Keskin cam parçalarını toplayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Hâlâ orada duruyordu, bir heykel gibi soğukkanlıydı, sanki deneğiymişim gibi bana bakıyordu.

"Yani, Tanrı aşkına, haber vermeden buraya öylece giremezsiniz..." Kulaklarımın pembeleştiğini hissederek kendi kendime mırıldandım.

Yukarı bakma. Sonunda yine kasıklarına bakacaksın.

"Otel tuhaf bir nedenden ötürü bugün çamaşırhane hizmeti sunmuyor ve Blake de 'Cockgate' olarak da bilinen, aletimin Kardashian'lardan daha fazla teşhir edilmesiyle ilgilenmekle meşgul. Yarınki gösteri için hiç temiz gömleğim yok." Elindeki siyah kumaş yumağını salladı. Hah. Blake kendi yarattığı pisliği temizliyordu. İroni gözümünden kaçmamıştı. Gözlerim göğsüne takılmasın diye sırtımı Alex'e döndüm. Hayatımda gördüğüm en canlı dövmeyle sahipti. Siyah bir kuzgunun kırık kanatları minik tüylere dönüşmüş, tüm sırtını ve kaburgalarını kaplamıştı. Karanlık, kırık meleği simgeliyordu. Kırık camı çöpe attım.

"Bunun için nöbetçi adamlarınız yok mu? Sydney'deki gösteride etrafınız onlarla çevriliymiş gibi görünüyordu." Dişlerim yine dudağıma battı. Telefonum mutfak tezgâhında bıraktığım yerde dans ediyordu. Arayanın Nat olduğunu biliyordum, muhtemelen uyanmış ve beni kontrol etmek istemişti. Ona cevap vermemekten nefret ediyordum ama konuşmalarımızı dinlemesi riskini de göze alamazdım. Bu adamın ağzından ne çıkacağını bilemezdim.

". konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Alex.

"Bir numaralı sohbet arkadaşın olmadığımı da eminim."

"Bildiğin şeytan." Burnuna vurdu, kaşlarını kaldırdı, sanki büyük, ilham verici bir tavsiye paylaşıyormuş gibi. "Görünüşe göre Alex Winslow'un çamaşırlarını yıkamak üzeresin. Tebrikler ve rica ederim."

"Alex Winslow'a -benim kavrayamadığım bir nedenle kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsediyorsun- onun çamaşırlarını yıkamanın benim iş tanımımda olmadığını söyleyebilirsin." Roma tarzı geniş banyoya doğru yürüdüm ve mutfak zeminini kurulumak için bir havluyla yeniden ortaya çıktım.

Sanki kendi ellerimle koparmaktan mutluluk duyacağım kökler yetiştirmiş gibi aynı yerde duruyordu. Hafifçe hareket etse, yanından geçmek için omzumu koluna sürtmek zorunda kalmayacaktım. Ama tabii ki hareketsiz kaldı. Tenlerimiz birbirine değdi. Havluyu yere bıraktım, temas ettiğimiz yerde cızırdayan sinirleri görmezden geldim ve havluyu ayakkabımın ucuyla ileri geri hareket ettirdim.

"Aslında öyle," dedi, sesi tanımadığım bir şeyle doluydu. Hayattan daha büyüktü. Sahne dışındayken bile tek kişilik bir gösteriydi.

Arkamı döndüm, yüzüm bomboştu. "Ha?"

"Bugün kontratınızı okumak için zaman ayırdım. Jenna Blake'e fazladan bir kopya verdi ve ben sıkıldım - bilirsiniz, internet yok, uyuşturucu yok, bağırarak Hudson yok. İhtiyaç duyabileceğim her türlü ek kişisel yardım hizmetinde bana yardımcı olmanız sözleşmenizde yer alıyor." Başını yana eğerek sırttı. "Görünüşe göre oldukça zor bir durumdasınız Bayan Bellamy."

Gözlerim büyüdü ve nefret alevleri midemi yaladı. Yoksa adrenalin miydi? Tam olarak emin değildim. Ona doğru tepindim, elimdeki toplanmış gömleği kaptım ve ona doğru salladım.

"Eğer çamaşırlarını yıkamamı istiyorsan, benimle gelip izleyeceksin, çünkü bir dahaki sefere kendin yıkayacaksın. İkinci bir sefer olmayacak, Alex. Ben senin hizmetçin değilim."

"Çamaşırhaneye gitmemi mi istiyorsun?" Bana attığı bakış paha biçilemezdi. Sanki ona uzaya yapacağım bir yolculukta bana katılmak isteyip istemediğini sormuştum.

Başımı salladım ve kirli gömleğini ceket alırken aldığım kese kağıdına attım. "Şimdi odana gidelim ve geri kalan kıyafetlerini alalım. Saat beşi vurmadan ve tüm ölümlüler çamaşırlarını yıkamak için işten çıkmadan önce yola koyulsak iyi olur. Dışarısı oldukça kaotik olabilir."

Bilmem gerekirdi. Evde çamaşır makinemiz yok.

"Otelden ayrılamam, seni küçük kaçık." Kıkırdadı -kıkırdadı!- kapıya giden yolumu kesti. Omuzları geniş ve kıvraktı. Yine de dar kalçasıyla kapı çerçevesi arasındaki boşluktan geçip kapısına yönelecek kadar küçüktüm.

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Kahretsin, sen kafayı yemişsin. Jenna tüm kontrolünü senin üzerinde mi yaptı?"

Psikiyatrik, kişilik değerlendirmesi, vesaire?"

Tanrım, bana güç ver.

"Şakalarını onları komik bulan birine sakla, Winslow. Benimle geliyorsun."

"Cinsel tacize uğrayabilirim," diye arkamdan seslendi gülerek.

En kötüsü de buna gerçekten inanacak kadar kibirli olmasıydı. Odasının kapısını açtım ve bilardo masasından, mutfak tezgahından ve televizyon sehпасından dağılmış kıyafetlerini toplamaya başladım. Lambaya asılı boksörler vardı. Keşke onları topladığı için ondan ekstra ücret alabilseydim.

"Çantamda biber gazı var ve geçen yıl Krav Maga dersleri almıştım.

Aramızda kalsın, on üç kişiyle iyi mücadele edebiliriz-

Senin müziğini satın alan, müzik zevki şüpheli yaşlı kızlar" diye . Bu ne adil ne de doğrudu. Alex Winslow sadece Dylan, Springsteen ve Jagger'dan bu yana dünyayı şereflendiren en iyi şarkı yazarlarından biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda çıkardığı her single ile masaya farklı bir şey getirmeye çalışan birkaç sanatçıdan biriydi.

"Bekle." Alex kollarını kapının eşiğine dayadı ve kaşlarını çatı. "Müziğimin berbat olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona bir bakış attım. Bugün farklıydı... daha hafifti. En azından, arkadaşlarının ona sık sık söylediği gibi, bir otuzbirci olmamak için çaba harcıyormuş gibi davranıyordu. Belki de *bu* onun gerçek haliydi, gitmemi sağlamak için benden sakladığı haliydi diye düşündüm. Ve gerçek kişiliği sevimliydi. Ve komikti. Sebebi her ne olursa olsun, umurumda değildi. İşimi çok daha keyifli hale getireceğini ve kahverengi-yeşil gözleri bana her zonlandığında kollarımdaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden olan cinsel gerilimin bir kısmını ortadan kaldıracığını bildiğim için ateşkes istiyordum.

"Bence müziğin harika," diye sessizce itiraf ettim.

İlk kez gerçek anlamda gülümsedi ve Tanrım, buna hazırlıklı değildim. Ağzı *Arzu Tramvayı*'ndaki Marlon Brando gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Çivi gibi sert ama en narin şekilde şaşırtıcı derecede güzeldi. Bu turun geri kalanında nasıl hayatta kalacaktım? Yutkundum, giysilerinin geri kalanını bulduğum iki çantaya daha doldurdum ve yanından hızla geçip kapıya doğru koştum. Arkamdan kıs kıs güldüğünü duyduğumu sandım ama dönüp kontrol etmedim.

"Aman Tanrım, düşüşün muhteşem olacak," bu sefer *kesinlikle* bunu söyledi.

İki gün önce benimle seks yapacağını söylediğini düşünürsek, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Onu bir şekilde atlatmam gerekiyordu. Bana asılması felaketten başka bir şey değildi, çünkü haklıydı. Böyle devam ederse başarılı olabilirdi ve başka bir kıza saplantılı bir şekilde aşıktı.

Artı, o bir rock yıldızıydı. Artı, benim patronumdu.

Ayrıca, berbat durumdaydı.

Ayrıca, üç ay içinde yollarımızı ayıracaktık.

İşimin izin verdiği ölçüde uzakta kalmak için her türlü sebebim vardı.

Asansör yolculuğu sessizdi.

Otelden çıkarken işkence gibi bir ön sevişme yaşadım.

Sonra temiz hava ciğerlerime doldu ve onun ilerlemeleriyle nasıl başa çıkacağıma karar verdim.

"Lucas'tan hoşlanıyorum," dedim çamaşırhanenin kapısını iterek açarken.

Maskesi o gün ikinci kez düştü. Ona dönüp bakmadan bile anlamıştım.

Kapı arkamızdan kapandı ve gözlerimi çamaşır makinelerinden ayırmadan ürperdim.

"Bunu söylememeliydin, tatlım. Meydan okuma kabul edildi ve şimdi başın belada. Masum kışının konuşarak kurtulamayacağı türden bir bela."

Chapter Seven

Alex

"Vay canına. Kendini çok beğenmişsin." Kısa, bronz ayakları havada sallanıyordu. Üzerinde "bozuk" yazan bir çamaşır makinesinin üzerine oturmuş, az önce giysilerimi içine attığı makineye bakıyordu. Ellerini kalçalarının altına sıkıştırmış, çivit mavisi gözlerini yuvarlak camda tembelce dönen siyah kumaş yığınınına dikmişti. Bu bronzluğu düşündüm. Yüz hatları Emma Watson'ınki gibi sessiz ve hoştu. Bronzluğunun Los Angeles'taki yaşam tarzının bir ürünü olduğuna karar verdim. Onu kısa bir elbiseyle şehirde bisiklet sürerken, saçları rüzgârda dans ederken hayal ettim. Yarım direğimi görmezden gelerek onu eğlendirdim.

"Evet, çünkü insanlar *benimle* dolu olmak istiyor." Kulağımın arkasından bir sigara çıkardım ve parmaklarımın arasında yuvarladım. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda Bayan Bellamy'ye duyduğum ani aşkı da atlatmam gerekiyordu. Onu sadece Lucas'tan öç almak için becerecektim. Ona olan ilgimin yüzde ellisinin yolda yanımda olan tek kadın olmasından kaynaklandığından emindim. Diğer yüzde ellisi ise bana Waitrose'la sevişmek istediğini söylemesiydi. Belki de 'sevişmek' doğru kelime değildi. Stardust daha çok film ve dondurma gibi bir kuştı.

Yıldız tozu mu? Stardust. ne lan!

Aynı gece ilk dört Grammy ödülümü kazandıktan sonra ev arkadaşım Chris'in bana verdiği Burberry şapkasını takıyordum. Kimse beni tanımadı ama bu kendimi daha az açıkta hissetmemi sağlamadı.

"Söylediklerine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu mavi saçlarını topuz yapan bandı çekiştirerek. Görünüşü beni her geçen gün daha da etkiliyordu. Üst düzey Eski Hollywood elbiseleri ilgi çekiciydi. Onun

büyük dudaklar/küçük dişler durumu inkar edilemez derecede seksiydi. Ve sanki tüm kararları veren ben değilmişim gibi şımarıkça davranmasına bayıldım.

"Tüm kalbimle." Kalçamı oturduğu çamaşır makinesinin üzerine koydum ve yüzünü taradım. "Yarın şovdan önce sikime mi bakacaksın?"

"İşemen gerekiyorsa, belki."

"O zaman *işemem* gerekecek," dedim, zihinsel olarak kendimi *işemek* olarak düzelterek.

Gözlerini devirdi ama gülümsedi. Ona biraz daha yaklaştım. Burası gittikçe kalabalıklaşıyordu, ki bu benim için iyi bir haber değildi.

"Sikimden bahsetmişken, haberlerde onun hakkında ne diyorlar? Ona bir menajer bulmalı mıyım? Jenna'nın ateşli müşterileriyle meşgul olduğunu hissediyorum. Gerçekten büyük işler yapabilecek daha aç biri için etrafta dolaşabilirim." Her kelimesinde cinsel bir ima vardı.

"Telefonumun ekranı kırık ve dizüstü bilgisayarım yok. İnternet erişimim olsa bile, penisiniz Google'da aratacağım son şeylerden biri olurdu. Kelimenin tam anlamıyla, 'dizleriniz diğer tarafa bükülseydi sandalye nasıl görünürdü'den sonra bile."

Penis. Yine "penis" dedi. Bu kız kaç yaşında?

Ona garip bir bakış attım, çünkü o garip bir şeydi.

"İster inanın ister inanmayın, Google'daki arama çubuğunda öneriliyor" diye açıkladı.

Başımı sallayarak daha akli başında bir konuya geçtim.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Sosyal medya kullanmıyordum. Instagram ve Twitter'da milyonlarca takipçim vardı ve Blake bazen markamın ateşini canlı tutmak için konserlerden veya stüdyodan fotoğraflarımı yayınlıyordu. Bunun dışında insanlar benim ünlülerin yaşam tarzıyla ilgili olmadığını biliyordu. Sosyal medya benim kendi taşaklarımı yalama fikrimdi.

Bana bak.

Bana bir bak.

Dikkatini bana ver.

Politika/küresel ısınma/kesinlikle hiçbir bilgim olmayan başka bir konu hakkında söyleyeceklerimi dinleyin.

Hayır. Bana göre değil. Bu yüzden Blake bana internetten uzak durmamı söylediğinde hiç itirazım olmadı. Indie -sanırım artık Yeni Kız değildi- dişleri alt dudağıyla birleşmeden önce avuçlarını yüzüne sürttü ve gergin olduğunu bu şekilde anladım.

"İnternete erişimim yok, unuttun mu?" Tam çamaşır makinesinin zili çaldığında makineden atladı. Islak kıyafetlerini kurutucuya sürükledi ve düğmeleri işaret ederek, hatırlamaya çalışmak bir yana, dinlemediği şeyleri açıkladı. Gözleri, eğildiğinde kalçalarına kadar inen çiçekli salıncak elbisesinin altındaki poposuna odaklanmıştı. Hayal kırıklığı yaratacak şekilde külotu görünmüyordu.

"...beyazların diğer giysilerinizden ayrı olduğundan emin olun. Havluları da ayrı yıkıyorum çünkü daha ağırlar, gerçi sanırım havluları otel sağlıyor, o yüzden..."

Hareket ediyordu. Hem de çok. Ve konuşuyordu. Daha da fazla. Benimle flört etmediği belliydi ve sadece bu bile Lucas'ın aşkını daha çok sikmek istememe neden oluyordu. Kıyafetlerini kurutucuya atıp makineyi çalıştırdıktan sonra bana döndü ve iç çekti.

"Sanırım yakmak için bir saatimiz var."

Bir saat. Bir saatle çok şey yapabilirdim. Öncelikle uyuyabilirdim, ki bunu birkaç gecedir yapmıyordum, onun yerine şarkılar besteliyordum. Ya da akılsızca televizyon izleyebilirdim. Müzik dinleyebilirdim. Biraz yazabilirdim. Biraz çalabilirdim. Biraz sevişirdim. Ya da onurlu bir şey yapıp yeni sevgilimi daha yakından tanımak için kahve içmeye götürebilirim. Olmaz. Onu bir yerlere götürmek son çareydi. Önce zahmetsizce donuna girmeye çalışacaktım.

Bir saati kurutucuya bakarak geçirdik. Sıkıcıydı ama muhtemelen Blake'in telefonda avukatlarına çeşitli magazin sitelerine ihtarname göndermeleri için bağırdığı bir dakika kadar sıkıcı değildi. Ancak çamaşırhaneden döndüğümüzde benimle tekrar konuştu.

"Demek çamaşırhanede geçirdiğimiz zamandan bir şey öğrenmedin, ha?" diye sordu kapımızın önüne geldiğimizde.

Kaşlarını kaldırdım, üç torbaya doldurulmuş devasa temiz giysi yığını tutarken damarlı pazuları ortaya çıktı. Baktığını gördüm. Ve yutkunduğunu. Ve bakışlarını kaçırdığını, tüm iyi kızların ben onları parçalara ayıracak kadar sert sikmeden önce yaptığı gibi.

"Yaptım aslında. Eşyalarını almak için eğildiğinde kıcın hiç de fena değil, yani seni becerme isteğim hâlâ devam ediyor."

"İğrençsin," diye mırıldandı kapısının kilidini açarken. "Ve sen de meraklısın. İyi geceler, Stardust."

Chapter Eight

Indie

INDIGO.

O ayık. Yemin ederim. Bütün gün ne kadar huysuz olduğunu söyleyebilirim. Son ses kontrolünde neredeyse bir teknisyeni deviriyordu.

Jenna: Alex bana on dakikalık bir şarkı yazdığını ve bunu bir sonraki albümüne koymakta ısrar ettiğini söyledi.

Bağımsız: Sot

Hudson: Yani yıl 2017, 69 değil (bu sayıya olan sonsuz sevgisine rağmen) ve o Deep Purple değil. On dakikalık bir şarkı, düz kışkı bir marlet kadar pazarlanabilir. Konuş onunla.

Indie: Ya gerçekten iyiye

Alakası yok. Sana çaldığında berbat olduğunu söyle. Bu yanlış geliyor.

Jenna: İnan bana **Indigo**, bir sonraki albümü bomba gibi ve resmen bavulunu toplayıp tüm rock yıldızlarının ölmek için gittiği yere -bir reality şovda jüri üyeliği yapmaya- gitmek zorunda kaldığında çok daha yanlış hissedecek.

Başka bir gün, doksan günlük takvimimde parlak kırmızı mürekkeple çizilmiş başka bir kutu.

Ses kontrolü saat altıya kadar sürdüğü için Lucas, Alfie ve Blake gösteriden önce bir gezintiye çıkmaya karar verdiler. Blake, Alex'i saatlerce benimle yalnız bırakmaya pek sıcak bakmıyordu. Hatta her ihtimale karşı yanına iki şarj aleti ve yedek BlackBerry'sini almış, rock yıldızına gün boyunca yanında olacağına dair söz vermişti. Ancak Lucas ve Alfie başkanlık süitinin bir köşesinde onunla özel olarak konuşup küfürleştikten sonra pes etmişti. Sonunda müşterisinden ayrılıp gitti ama bana iki günlük çölyaklı bir bebeğin bile ihtiyaç duymayacağı bir bebek bakıcılığı listesi vermeden önce değil.

Alex otelde kalıp yazmak istediğini söylemişti. Ama aslında tek yaptığı yatakta uzanıp Cage the Elephant ve The Strokes şarkıları eşliğinde tavana bakarak sigara içmektir. Benimle konuşmadı, ben de sohbet etmek için hiçbir çaba sarf etmedim. Depresyonda mı yoksa sadece bir sanatçı mı olduğunu söylemek zordu. Bir an çamaşırhanede olduğu gibi çekici ve ilgi çekici olabiliyordu, diğer an ise hiçbir şey ve her şey hakkında düşüncelere dalar, dünyadan elini eteğini çekiyordu.

Bugün benim için özellikle zordu ve tek yapmak istediğim kendimi odama kilitleyip ağlayarak uyumaktı.

Blake öğleden sonra geri dönüp beni görevimden azlettiği anda yaptığım şey de tam olarak buydu.

Kendimi iki saat ağlayarak tedavi ettim, ardından sinirlerimi yatıştırmak için minibarda bulabildiğim çikolatadan yapılmış her şeyi tükettim. Mini ağlama krizim bittikten sonra otelin telefonunu aldım ve Luc'un dahili numarasını çevirdim. İyilik isteyecek bir tip değildim ama bazı durumlar istisna gerektirirdi ve bu da onlardan biriydi.

Lucas bir saat sonra kapımda belirdi, yeni tıraş olmuş, moda dergilerinin içi gibi kokuyor, dizüstü bilgisayar ve boğucu bir sırtısla silahlanmıştı. Göze hoş geliyordu. Ve kalbi. Akıldan bahsetmiyorum bile. Alex'e Lucas'tan hoşlandığımı söylediğimde ciddiydim. Ama ne yazık ki ondan, tüm vücudumun ihtiyaç ve sıcaklıkla titreşip canlanmasına neden olacak şekilde hoşlanmamıştım. Yüzü aklıma her geldiğinde inlememe neden olan bir şekilde. *Alex'ten nefret ettiğim şekilde.*

"Sen bir cankurtaransın Luc." Dizüstü bilgisayarını ondan kaptım ve yatağıma uzandım. Odam zaten , pek de iyi görünmüyordu.

Alex'inkinden daha iyiydi ve en azından bir mazereti vardı - başka biriyle kalıyordu ve sürdürmesi gereken bir rock yıldızı ünü vardı.

Luc kendi kendine odayı gezerken ben de Avustralya'ya uçmadan bir gün önce açtığım Skype hesabına girip Nat ve Craig'i aradım. Hemen cevap verdiler, Ziggy tombul yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aralarında oturuyordu, sarı saçları dalga dalga alınına dökülüyordu.

"Stahduh Teyze!" diye mırıldanarak Pillsbury kollarını savurdu.

Kalbimin göğsümde kabardığını, yüzüme bir sırıtış yayıldığını hissettim. "En sevdiğim çocuk nasıl?"

"Çok iyi," diye mırıldandı.

"Bırakayım da siz konuşun." Nat, Ziggy'yi kucağına aldı ve onu banyoya götürdü.

İtiraz etmek ve daha fazla Ziggy zamanı istemek istedim ama kardeşimle konuşmam gerektiğini biliyordum. Craig oturmaya devam etti, açık kahverengi saçlarını çekiştiriyordu. O kadar yorgun görünüyordu ki boğucu bir sarılmayla kollarımı ona dolamak istedim. Ben sarılmayı çok severdim, ama o... yani, *sevmezdi*.

Lucas odanın bir köşesinde durmuş, avuçlarını sıradaki elbisemin farklı kumaşlarında gezdiriyordu. Siyah dantel göğüs dekolteli koyu yeşil bir numaraydı. Onu bitirmek ve şatodaki Cadılar Bayramı etkinliği için hazırladığım Paris Elbisesi'ne başlamak üzereydim. Bunu bilmemem gerekiyordu ama artık bildiğim için turda dört gözle beklediğim tek şey buydu.

Bir yanım Lucas'tan yalnız kalmasını istemek istiyordu ama bana dizüstü bilgisayarını ödünç verirken ve bana sadece nezaketle davranırken bu kabalık gibi görünüyordu. "Bugün nasılsın?" Craig'e sordum.

"Günümüz daha yeni başladı. On iki saat sonra tekrar sor. Sen nasılsın?"

"İyi," diye yalan söyledim.

Bugün anne ve babamızın ölüm yıldönümü. Dört yıl önce bir telefon aldık ve hastaneye koştuk. Annemin gerçekten kurtulacağını düşünmüştük ama iç kanama savaşı kazanmıştı. Öte yandan babamın hiç şansı yoktu. Çarpmanın etkisiyle ölmüş ve cesedi doğruca morga gönderilmişti. Craig onu görmeme izin vermemişti. Yıllardır ona kızgındım, ama şimdi anlıyordum. Görünüşe göre, araba olay yerinden kaçmadan önce onu bir ağaca çivilemiş.

"Umarım bugün çılgınca ve öfkeli davranmazsın. Nat ve Zig bunu hak etmiyor."

Craig iç geçirdi, ellerini saçlarında biraz daha gezdirdi. Kaza onu benden daha fazla değiştirmişti, çünkü üniversiteyi bırakmak, iş bulmak ve faturaları ödemek zorunda kalan oydu. Ben kalbi kırık aynı kişiydim. O ise hiç kalbi yokmuş gibi davranmaya başlayan kırık bir insandı. Bunun için bana kızmak istemiyordu ama kızdığını anlamak için dahi olmak gerekmiyordu.

"Çaba göstermeye çalışacağım." Dirseklerini masasına dayadı ve parmaklarını başının arkasında düğümledi. Kaza bir vur-kaç olayıydı. Eğer trajedinin bir yüzü olsaydı, en azından ondan nefret edebilirdik. Kendim için üzülen bir tip değildim. Çok iyi olmayan notlarım ve olmayan üniversiteye en fazla bir temizlik yaparsam gidebileceğim belliyken bile. Kaderimin benim için yazılmış olması umurumda değildi. Piç kurusunu düzenledim. Ve açıkçası, Clara emekli olup Thrifty'yi satana kadar küçük hayatımdan memnundum. Öte yandan Craig, küçük kalmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de ailemizin başına bir felaket gelmeden önce NFL'e girmenin eşiğindeyken.

İşte bu yüzden alkolden nefret ederdim. Direksiyon başındaki kişinin ayık olma ihtimali yoktu. Sadece yoktu. Bu da Craig'in alkolle olan ilişkisinin beni daha da delirtmesine neden oluyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Onlar için güçlü ol, tamam mı? Nat seninle birlikte olmak için pek çok şeyden vazgeçti."

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun. Sürekli."

Lucas odanın bir köşesinden öksürüyordu ve bu benim konuşmayı bitirmem için bir işaretti.

"Bu Bay Coked Up mı?" Craig'in gözleri konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez parladı, ama yıldızlardan etkilenmekten çok bir ünlüye hakaret etme fikri onu heyecanlandırmıştı. "Az önce Alex Winslow'un öksürdüğünü mü duydum?"

"Hayır." Alex'in odamda dolaşıyor olması fikri bile beni kıpkırmızı yapmıştı. "Bu Lucas, davulcusu. Bana dizüstü bilgisayarını ödünç verdi."

"Doğru." Craig'in sesi her zamanki kutup soğukluğuna düştü. "Her neyse, umarım yıllık ağlama festivalini bitirmişsindir."

"Öyleyim," diye onayladım. Konuşmayı olumlu bir şekilde bitirmek için bir şeyler daha söylemek istedim ama bağlantı onun tarafından kesildi ve kendimi mavi bir ekrana bakarken buldum.

Lucas belirdi ve omzumu sıktı. Konuşmaya gerek yoktu ve kendimi yanağımı onun eline bastırıp gözlerimi kapatırken buldum.

Oradaydı.
Bana iyi davrandı.
Anlayışlıydı.
Ve ABD topraklarından ayrıldığımdan beri ilk kez hâlâ yalnızdım ama bir şekilde birlikteydim.

O gece tüm dünya farklı hissediyordu. Çıplak bir duvardaki çarpık bir resim gibi. Hayat, sadece trajedilerin ortaya çıkarabileceği bir şekilde aydınlanmıştı. Yetim olmak sadece bir durum değil, bir duygu, bir tür yük ve hatta belki de bir kişilik özelliği.

Alex'i sessizce izledim. Beni rahat bıraktı ama yine de koridordaki o an dışında benimle konuşmaya hiç çalışmadı. Sahneye çıkıp gösteriyi başlattığında rahat bir nefes aldım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Alex yanımdan ayrılır ayrılmaz soyunma odasındaki kanepeye -bu kez kahverengi deri- uzandım ve Luc'un dizüstü bilgisayarını kullanarak Flora ve Bruce Bellamy'nin fotoğraflarına göz attım. Craig o gün profilini herkese açık hale getirmişti çünkü onları görmek isteyeceğimi biliyordu.

Annemin gülümsemesi bulaşıcıydı ve babam tüm vücuduyla gülerdi. Parmaklarımı Luc'un dizüstü bilgisayarının ekranında gezdirdim ve iç geçirdim. "Onları terk ettiğim için benden nefret etme. Bizi beladan kurtaracak kadar parayla geri döneceğim," dedim onlara ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordum.

Gösteri bittiğinde Alex ter içinde içeri girdi. Damlalar çenesinden çıplak göğsüne damlıyordu ve sıkı karın kasları attığı her adımda daraldığında midem alışık olmadığım bir şekilde sıkıştı ve düğümlendi. Alt dudağımı ısırdım ve dizüstü bilgisayarı bir kenara bıraktım.

"Gösteri iyi miydi?"

"Hayır," diye homurdanarak bir şişe su aldı ve kapağını açtı. Suyu içmek yerine yukarıdan yüzüne sıçrattı, sonra da boş şişeyi avucuyla masanın üzerinde ezdi. "İnanılmaz bir gösteri."

Ona ayıracak bir gülümsemem bile yoktu, bu yüzden duvara bakmaya geri döndüm. Alex botuyla ayağımı dürttü, yanıma çöktü ve neredeyse dizüstü bilgisayarını ikiye ayırıyordu.

"Koridorda gece yarısı, Stardust. Sanırım bu gece biraz daha uzun sürecek. Şarkılar konusunda programın gerisindeyim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Mırılandım, dizüstü bilgisayarını kurtardım ve kanepenin yanındaki sehpa üzerine yerleştirdim.

"Konser gecesi Muse Gecesi'dir. Bir gösteriden sonra yaptığımız şey bu." Sanki omzumdan ikinci bir yeşil kafa çıkmış gibi bana .

"Bunu yine mi yapıyoruz?" Gözlerimi kırıştırdım, midemde dans eden kelekleri öldürmeye çalışıyordum.

Yan yattı, bana mürekkepli göğsünün ve karın kaslarının muhteşem bir görüntüsünü verdi, başı şişkin koluna dayanmıştı, bakışları boğuk, uyuşturucu sesi kadar yoğun.

Farklı hissettirdi. Çok farklı.

Genelde bana bakışından farklıydı. Herhangi *birinin* bana bakışından farklıydı.

Vücuduma öyle bir şey oldu ki bacak bacak üstüne iç uyluklarımı sıktım. Dudakları benimkilere yakındı, mikrofona bağarmaktan kızarmış ve dolgundu. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Neden kalkmıyordum? Tanrım, sanki kığım kanepeye yapışmış gibiydi.

"Neyin var senin Stardust? Her zamankinden daha tuhafsin ve bu çok şey anlatıyor."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Gözlerim pencereye doğru kaydı. Her zaman bir pencere vardı. Soyunma odalarının her birinde. Bunu özellikle isteyip istemediğini ve bunun onu daha az kapana kısılmış hissettirip hissettirmedini merak ettim. Bir durumda kapana kısılmış. Kendi içinde kapana kısılmış.

"Şey"-kalçama hafifçe vurdu ve göğsümün içinde farklı renk, boyut ve şekillerde havai fişekler patladı-"Sana kibarca sormuyorum. Benim maaşımla çalışıyorsun, benim kanadım altındasın. Bir bülbül gibi şakıyacaksın."

Saatlerce ağlamaktan kaynaklanan baş ağrısını görmezden gelerek burnumu çektim. "Teknik olarak benim kanadım altındasın."

"İmkânsız," dedi, gevşek kolumu kaldırarak. Dokunuşu bir battaniye gibiydi. Sıcak ve garip bir şekilde koruyucuydu. Bedenim, uykunun küllerinden doğan ve kasları, sinir uçları ve dokunulmayı, ısırılmayı ve ısırılmayı arzulayan bir ete sahip olduğunu yeniden keşfeden bir anka kuşu gibi hissetti. Sertçe yutkundum.

"Beni bu şeyin altına sığdıramazsın. Benim topuzum muhtemelen senin bacağın kadar. Sen benim altımdasın. Tüm kelime oyunları niyetinde. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle. Lucas ve Stardust cennetinde sorun mu var? Sonunda onun bir mankafa olduğunu mu anladın?" Şeytani kaşlarından biri alaycı bir şekilde kalktı. Sanki Lucas'la ben bir çiftmişiz gibi konuşmuştu ama durum böyle değildi ve sesinde bir gerginlik olduğuna inanmak istiyordum ama neden? Benimle ilgilenmiyordu ve ilgilense bile Jenna beni onun hakkında uyarmıştı. *Dünya* beni onun hakkında uyarmıştı.

"Ciddiyim Winslow, bilmek istemezsin." Ona son bir uyarıda bulundum ve elimle yorgun bir şekilde onu salladım. Onu gerçeklerden korumak benim işim değildi. Gerçek çirkindi, gerçektir ve irin dolu bir yara gibi açıktı. Anladığım kadarıyla Alex kadınların fotoşoplanmış versiyonlarına alışkındı. İki ton yükü ve gerçek kusurları olan benim gibilere değil.

"Çıkar ağzındaki baklayı *Bellamy*,"
diye seslendi. "Bugün annemle
babamın ölüm yıldönümü."

"Yine mi geldin?" Öne doğru eğildi, kasları gerilmişti... ne? Tam olarak ne hissediyordu?

"Dört yıl önce bugün, kardeşim ve ben Koreatown'daki bir restoranın yakınında bir vur-kaç olayına karıştıklarına dair bir telefon aldık. Annemle babam üç işte çalışır ve hiç dışarı çıkmazlardı. Ama her evlilik yıldönümünde babam annemi kutlamak için açık büfeye götürürdü. Yürüyüş yapmak için yolun karşısına psikopatın biri onları ezdi ve ölüme terk ederek kaçtı. Yıldönümlerinde hayatlarını kaybettiler. Bu yüzden adı, ölüm yıldönümü."

Sadece birbirimize baktık. Onu okuyamıyordum ama ilk defa umurumda değildi. Bu benim kalp kırıklığımdı. Benim acım. Benim *hayatımdı*. Onunkine uydurmaya çalışmama gerek yoktu. Ve ayağa fırlayıp odanın karşısındaki bakir mini bara doğru yürümeden önce itirafım yüzünden işkence çekmiş gibi görünse ne olacaktı?

"Sen kaç yaşındaydın? On yedi mi?" Sesini düzeltti, ifadesini çelikleştirdi, her zamanki poker suratını takındı.

"Lise 3. sınıfta." Başımı salladım. O zamana kadar hep A alan bir öğrenciydim. Yükselmiştim. Notlarımı tam bursa kadar yükseltecektim ama kazadan sonra notlarım hızla düşmeye başladı. Kısmen yarı zamanlı bir işe girmem gerektiği için ders çalışma saatlerim azaldı ama çoğunlukla annemin desteği olmadan motivasyonumu kaybettiğim için. Son sınıfa geldiğimde işler o kadar kötüye gitti ki zar zor mezun olabildim. İspanyolcadan çakmışım ve İngilizce öğretmenimin bana acıdığından oldukça eminim. Alex çenesini kaşıdı, limonlu tonik suyunu yudumladı ve pencereden dışarı baktı.

"Alkollü araç kullanmaktan tutuklandığım için muhtemelen benden biraz daha fazla nefret ediyorsundur." Bu gece sesi iyi, normal Alex gibi çıkıyordu.

Çantamı ve Lucas'ın dizüstü bilgisayarını toplayıp kapıya yöneldim. Kalırsam ona gerçeği söyleyecektim -evet, alkoliklerden nefret ediyordum ve sarhoşken direksiyon başına geçip sadece kendilerini değil, yıldönümü yemeğinden eve dönen masum insanları da tehlikeye atmanın sorun olmadığını düşünen insanlardan . Ben dışarı çıkarken Lucas içeri giriyordu. Birbirimize çarptık ve parmaklarını kahverengi saçlarında gezdirerek kıkırdadı.

"Ben de seni arıyordum." Tatlı bir gülümseme sundu, bakışları bir an için Alex'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Ona dizüstü bilgisayarını uzattım. "Bunun için teşekkürler. Hayatımı kurtardın Luc."

"Endişelenme. Kendini daha iyi hissediyor musun? Daha önce odanda gergin görünüyordun." İşte yine o bakış. Alex'e attığı bakış. Bir şey arıyordu. Belki bir tepki.

Cevap vermek üzere ağzımı açmışım ki Alex omzumun arkasında belirdi. Çenesini görebilmek için başımı kaldırdım. Benden çok daha uzun boyluydu ve zayıf olmasına, tonlarca karizmaya sahip olmasına rağmen aynı türe aitmişiz gibi bile görünmüyorduk. Parmakları kapının pervazını sıkıca kavradı ve burun delikleri açıldı.

"Onun *odası* mı?" Son kelimeyi bir lanetmiş gibi dilinde yuvarladı. "Onun odasında ne işin vardı?"

Lucas başını eğdi, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı.

"Dizüstü bilgisayarımı ona ödünç vermemi istedi."

"Koridorda kalabilirdin. Hayır, bekle. Bu yabancı bir kavram, değil mi Waitrose? Bir kızla onun hayatını, zamanını ve mekânını tekeline almadan konuşmak," diye karşılık verdi Alex.

Aralarında sıkışmışım, sırtım Alex'e, yüzüm Lucas'a dönüktü, sıcak hissediyordum ve bu sadece kızarmaktan kaynaklanmıyordu. Her iki adam da yeterince ısı yayıyordu.

Bir bifteği için vücutlarından ayırmaları yanlıştı, özellikle de kötü zamanlama düşünüldüğünde, ama nabzım uyarılmayla boynumda zonkluyordu.

"Oh, bu çok zengin, Winslow. Eğer sikinin bir otobiyografisi olsaydı, Bill Gates'inkinden daha kalın olurdu." Luc sesini hafif ama niyetini ağır tutarak bana açık avucunu uzattı.

Gözlerim inanamayarak açıldı. Bu açık bir provokasyondur ve ikisi de bunu biliyordu. Sırtımı duvara dönerek yan çizdim. Bana baktılar, bir şey söylememi bekliyorlardı. Lucas'ın eli hâlâ açıktı ama hiç de davetkâr değildi. Alex onu itti ve Luc'un kolunun vücudunun yanında sallanmasına neden oldu. Davulcusunun yüzüne baktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Lucas yanımdaki duvara yapışmış, nemli gömleğinin kumaşı Alex'in yumruğunda toplanmıştı. Artık burun buruna gelmişlerdi. Aralarında akan kanı yanlış anlamak mümkün değildi, çünkü bir nehir gibi yoğun ve öfkeliydi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bu kız senin aletini park etmek için işe *alınmadı*. O benim asistanım. *Benimle* ilgilenir, *bana* hitap eder, *bana* cevap verir, sadece *bana*. Yani seni bir daha onun odasında yakalarsam -ve şimdi daha yakından bakmayı planlıyorum, Waitrose- seni gözümü bile kırpmadan turneden atacağım. Unutma sen sadece lanet bir davulcusun. İki sopası olan herhangi bir yol görevlisi senin yerini alabilir."

Kalbim boğazıma düğümlemişti. Alex Winslow ben işin içindeyken sergilediği tüm kötülüklere rağmen hiçbir arkadaşıyla benim yanımda bu şekilde konuşmamıştı. Lucas, Alex'i iterek rock yıldızının karşı duvara çarpmasına neden oldu.

"Oh, defol git. Rehabilitasyondan çıktığın andan beri sefil bir amcık gibi davranıyorsun. Eğer hayattaki misyonun herkesin senden nefret etmesini sağlamaksa, bu konuda çok başarılısın Winslow."

Alex hemen kolunu geriye savurup yumruğunu Lucas'ın suratına hazırladı ama neyse ki Blake koridorun sonunda belirip bize doğru koşmaya başladı.

"Hey! Siz ikiniz, birbirinizden uzak durun," diye bağırdı ve elindeki cep telefonunu sallayarak uyardı. Orada bir aptal gibi durup sözsüz bir şekilde bu alışverişi izlerken kendimi ne kadar garip hissettiğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Yapmak istediğim pek çok şey vardı; Alex'e onun malı olmadığını haykırmak ve Lucas'a sokağın aşağısındaki asabi çocuktan bir şeyler koparmak isteyen beş yaşındaki güvensiz bir çocuk gibi davranmayı bırakmasını söylemek de bunlardan bazılarıydı. Ancak daha etkili olması için sakinleştiklerinde ikisine de ayrı ayrı ders vermeye karar verdim.

Blake vücudunu aralarına soktu ve kollarını gererek her bir adamı farklı bir duvara doğru zorladı.

"Yirmi dört saat içinde ikinci kez. Neler oluyor?" diye sordu.

"Dün olan şeyin aynısı. Waitrose bebek bakıcıma asılıyor." Alex terli alnından bir tutam saç çekip aldı ve lanet olsun, hâlâ gömleksizdi ve ben hâlâ yumurtlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Lucas alay etti. "Tekrar deneyelim, kukla. Memur Kokainman Indie'nin olmadan nefes almasına izin vermiyor. Görünüşe göre, küçük penis sendromu yüzünden artık takılmamıza izin verilmiyor."

"Küçük sik!" Alex, sanki Lucas az önce ona dünyanın düz olduğunu söylemiş gibi haykırdı. "Benim sikim bu yıl senden daha fazla para kazandı ve yakında kariyerini yönetmek için tam bir kadroya ihtiyaç duyacak. Sakın ona saygısızlık etme."

Gerçekten orada durmuş üç yetişkin İngiliz erkeğin Alex'in penisini tartışmasını mı dinliyordum?

"Tamam, tamam, tamam." Blake ikisini de daha sert bir şekilde karşı duvarlara doğru itti ve tekrar birbirlerine girmeye çalıştılar.

Lucas'ı hiç bu kadar sakın ve dengeli görmemiştim ve Alex'in de tüyleri daha önce hiç bu kadar diken diken olmamıştı.

"Beni dikkatle dinleyin, siz ikiniz-Alex, Lucas'ın bebek bakıcınla takılmasına izin var, aslında sırf senin için çalıştığı için senin mülkiyetinde değil. Lucas, Indie'nin kuyruğunu kovalamaya çalışabilirsin - alınma Indie, ama yaptığı tam olarak bu - bunu Alex'in yüzüne bu kadar bariz bir şekilde yapmadan. Anlaşıldı mı?"

Alex, Blake'in ağzından çıkan hiçbir şeyi anlamamış ya da kabul etmemiş gibi ona baktı. Gözbebekleri ateş püskürüyor ve ağzı ince bir çizgi halinde büzülüyordu. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra kolunu Blake'in elinden kurtardı ama gözleri menajерinin gözlerinden hiç ayrılmadı. "Bunu süitte tartışacağız. Ben arabayla gezmeye çıkıyorum. Indie. Sen de benimle geliyorsun."

"Değilim," diye düzelttim, bir yandan çığlık atarken bir yandan da onu boğmanın eşiğindeydim. "Diğer çocuklarla birlikte cipimizle gidiyorum."

"Peki o zaman," dedi gülümseyerek, "sanırım gitmem gerekecek. Yabancı bir şehirde kokain bulmak her zaman zahmetlidir."

Ona doğru tepinmek üzereydim ki Blake elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Bununla ben ilgileneceğim," dedi.

Koridorun sonunda bir soyunma odasının kapısı açıldı ve Alfie pembe yanaklarıyla görüldü. Yanında kırmızı bir mini elbise giymiş muhteşem bir esmer vardı ve el ele tutuşmuşlardı. Kızın kırmızı rujunun ikisinin de yüzüne bulaşmış olduğunu fark etmedim değil.

"Bir dakikalığına çeneni kapatabilir misin? Burada sevgiyi yaymakla meşgulüm."

"Aşk mı, cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı?" Alex mırıldandı, bir sigara yaktı, yüzünde kendini beceren bir ifade vardı.

Lucas kollarını kavuşturup esnedi. "Üzgünüm dostum, başka bir sefere ertelemek zorundasın. Patronun, davulcusuyla bebek bakıcısının takılmasını kaldıramadığı için tekrar kötüleşmekle tehdit ediyor."

"Takılıyorsun, ha?" Alfie kıkırdadı.

Güçlü ol. Kimseye vurma. Sabıka kaydına ihtiyacın yok.

"Hepiniz aptalsınız," diye sözümü tamamladım ve koridorda hışımla cipin bizi beklediği arka kapıya doğru ilerledim. "Hepiniz. İstisna yok. Koca cüzdanlı ve çok fazla zamanı olan koca kıçlı bebekler." Arkamı döndüm ve vurgulamak için iki orta parmağımı havaya kaldırarak tepindim. "Ben SUV'de oturacağım ve sinirden boğulmamaya çalışacağım. Umarım siz oraya varana kadar biraz büyürsünüz."

"Hepsi burada büyüdü." Alfie onun kasıklarını tuttu ve bu sefer kafasının arkasına tokat atan Lucas oldu.

"Gece yarısı görüşürüz, Stardust!" Alex geri çekilen sırtıma doğru bağırdı.

Esmer kız ciyakladı, "Ohmigosh! Alex Winslow! Bir imza alabilir miyim?"

Hızımı artırdım ve kendime daha önce söylediğim mantrayı tekrarladım - bunun sadece parayla ilgili olduğunu. Geçici ve tamamen anlamsız.

Ama gerçek şu ki, Alex pantolonumun içine girmek istiyordu. Lucas hayatıma girmek istiyordu.

Ve bu turdan canlı ve bütün olarak çıkmak istiyordum.

Kalp, beden ve ruh.

Chapter Nine

Alex

George Carlin bir keresinde şöyle demişti: "Kokain size ne hissettirir? Daha fazla kokain çekiyormuşsunuz gibi hissettirir." George Carlin, bayanlar ve baylar, aslında haklıydı. Kokainle kendimi daha uyanık, daha az endişeli ve çok daha özgüvenli hissediyordum. Kokain beni daha zinde ve gülünç net değerime layık hale getirdi. Kokain aynı zamanda beni daha acı çekilebilir - daha az hıyar olmuştum çünkü her zaman boktan olduğumu düşünmüyordum - ve daha çekilmez yapıyordu çünkü kendimi boktan biri olarak görmemi sağlıyordu.

Artık ayıktım ve muhteşem bir albüm yaparak bankamda duran parayı haklı çıkarmam gerektiğinin farkındaydım. Sanatınız spor arabalara, yüksek profilli ilişkilere ve Malibu malikanelerine dönüştüğünde 'abartılmış' kelimesi ortalıkta çok fazla dolaşıyor. Para aynı zamanda sanat için sonun başlangıcı, yaratıcılık için ölüm öpücüğü ve dürüstlük için kanserdir. Bu konuya daha sonra değineceğim. Mesele şu ki, güvensizlik bir yılan gibidir. Sizi boğabilir ya da canlı canlı yiyebilir. Seçim sizin, gerçekten.

Yeni albüm beni huzursuz ediyordu ve huzursuz olmak da beni bir pislik yapıyordu. Ateş hattımdaki ilk insanlar çalışanlarımdı, bu yüzden hıncımı Waitrose'dan ve onun kolay gülümsemesinden ve vicdansız niyetlerinden çıkarmaya karar vermem şaşırtıcı değildi. Gerçekten de, orada öylece oturmamı ve benim çok sikilebilir kukumu sikmesine izin vermemi mi bekliyordu? Tabii ki hayır.

"Bakıcının nesi var?" Blake telefonunu pantolonunun ön cebine sokarken benim düşüncelerimi yineledi.

Tania'yı tıngırdatmayı bıraktım ve başımı kaldırdım. Bir taksinin arkasında oturmuş, Melbourne'un ilginç yerlerinden geçiyorduk. Eureka Kulesi, MCG, Botanik Bahçeleri ve Anma Türbesi. Biliyordum ki

Blake bana bu soruyu sormak için telefonunu bir kenara bıraktığına göre, bu ciddi bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Belirt." Çiğnenmiş tırnaklarımın altındaki kiri temizledim.

"Daha önce dadılarınıza asıldığımızda hiç umursamamıştınız. Ve hep öyle yaptık. Tanrım, Alfie iki tanesiyle yattı ve hiçbirisi bir haftadan fazla sürmedi."

Gözlerim pencereye kaydı ve dizimi akortsuz bir ritimle vurdum. Ah, hayatım, iki satır her şeyi düzeltebilirdi. Şarkı sözlerinin tıkanıklığını açacak ve yapmak istediğim şeyi yapmamı sağlayacaktı - Stardust'ı saçlarından tutup Melbourne'un silüetine bakan balkona sürükleyecek ve onu inleyene kadar anlamsızca becerecekti.

"Hafızanı tazelememe izin ver Blake-ayık arkadaşlarımdan hiçbirisi üç günü geçemedi. Yoluna ilk gerçek bu. İkincisi? Bu dadı muhtemelen turnenin geri kalanında bizimle birlikte yolda olacak ve bu dramaya ihtiyacım yok. Üçüncüsü ve sonuncusu, ne yazık ki artık tek kullanımlık değil. Onun için iyi bir kullanım alanı buldum sayılır."

kalın bir sessizlik vardı. Sonra, "Şimdi açıklama sırası sende. Nedir bu şey?"

Blake Jenna'yı istiyordu. Bu kadarından emindim. İlk tanıştıklarında, adını sormadan önce ona parmağındaki kocaman yüzüğü sormuştu. Jenna yüzüğü özellikle onun gibi aptallardan uzak durmak için taktığını söylemişti. Indigo'nun etrafını koklaması hiç mantıklı değildi. Çantamdan dişlerimle bir sigara çıkardım ve yaktım, dikiz penceresinden bana sessizce kaşlarını çatan sürücüyü görmezden .

Puflayarak pencereyi açtım. "Indigo bir sonraki albümüm için biraz ilham perisi oldu. O ayakları yere basan biri, ben ise göklerdeyim. Eski filmlerdeki L.A. hakkında yazmak istememe neden oluyor. Ona bir bakın. Walk of Fame'deki Marilyn Monroe taklitçilerinden biri gibi giyiniyor. Albümün hikayesini oluşturmaya başlıyorum ve o da bunun bir parçası. Vintage elbiseli mavi saçlı kız, bisikletiyle etrafta dolaşıyor, kalbini tekrar bir araya getirmeye çalışıyor."

Bu noktada kıcımdan konuşuyordum. Açıklamam kulağa en iyi ihtimalle sanatsal, en kötü ihtimalle de kuruntulu bir saçmalık gibi geliyordu ama müzisyen olmanın güzelliği de buydu. Bir Çin lokantasının çatısında çırılçıplak oturup kafanızın üzerinde bir meyve kâsesini dengede tutarak "We Are the

World" -kuşkusuz yazılı tarih boyunca yazılmış en kötü şarkı.

"Huh." Blake çenesini sıvazladı, ona bir kaşıkla yedirdiğim saçmalıkları dikkatle değerlendirdi. Waitrose'un derisini yüzmek ve etini Tania için yeni bir kılıf olarak kullanmak da dahil olmak üzere iyi bir albüm yazmama yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordum. Sonraki kısım biraz daha zordu. Pislik olmak bir sanattır. Muhtemelen bunu "dostluk" kavramının anlamının içine etmeden yapmam gerekiyordu ama söz konusu Lucas olduğunda gerçekten umurumda değildi. Hatta küçük kız arkadaşına Pussycat Dolls'un müziği eşliğinde yumruk attığımı öğrense çok sevinirdim.

"Ben de onu becereceğim."

Blake'in çenesi gevşedi, sonra ısırmaaya çalıştığı bir gülümsemeyi serbest bırakırken geri çekildi. Neden bu kadar memnun görünüyordu? Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

"Üçlü olacağını söylemedim," diye açıklık getirdim.

Yüzünü tekrar kaşlarını çatacak şekilde düzeltti. "Kapa çeneni, Alex."

Taksi otelimizin önünde durdu, hava karanlık ve soğuktu ve haftalardır ilk kez ruhumun iki yüz mil yarıçapındaki her araç tarafından ezildiğini hissetmiyordum. Arka koltuktan kayarak indiğimde keskin hava burnumu sıktı. Blake şoföre ödeme yaparken iki kapıcı yanımıza yaklaştı ve arabasında bıraktığım sigara kokusu için ona fazladan bahşış verdi. Kapıcılardan biri başımın üzerinde bir şemsiye tuttu. Diğer gitarımı almayı teklif etti. Ben dudak *büktüm*. Benden başka kimse Tania'ya dokunmadı. Blake binaya girerken adımlarımı eşleştirdi ve bir an için Alex Winslow ve onun şık menajeri olmadığımızı fark ettik. Yirmi yedi yaşında normal adamlardık ve bu kadar çekilmez derecede benmerkezci olduğum için arkadaşımın fırça yiyordum. Beni dünyadan koruyacak ne barikatlar, ne bariyerler ne de korumalar vardı.

"Waitrose Indie'yi istiyor. Bunu açıkça belirtti," dedi Blake asansöre adım attığımızda. "Sen zaten Lucas havuzuna dalmıştın, dostum. Laura'yı hatırlıyor musun?"

Hayal meyal ve sadece on dört yaşında kafayı bulma zevkini tatmadığım için.

"O zamanlar taşaklarımızda kıl bile yoktu. Ayrıca, onunla çıkmaya başlamadan çok önce sevişmiştim." Onu umursamaz bir tavırla başından savdım. "Laura onu terk etti çünkü ona çok az ilgi gösteren sefil bir adamdı. Bu turneye çıkmak ve Los Angeles'ta bize katılmak için can atıyordu.

Onu yanıma aldım, uçak bileti aldım, Kaliforniya'ya getirdim, tıpkı sana yaptığım gibi. Bana borcunu Fallon ve Will'i bir araya getirerek ödedi. Tahmin edin ne oldu? Yine de onu bateristim olarak işe aldım. Şimdi bir borcu var ve sonunda onu tahsil etmek için bir yol seçtim. Kızın parmaklarının arasından kayıp gitmesinin nasıl bir his olduğunu göreceksin. Spoiler uyarısı: Hiç hoş değil. Hem de hiç."

Asansörün kapısı açıldı. Süitimize doğru yürürken o kadar sessizdi ki halı kaplı zemindeki ayak seslerimiz duvarlarda donuk gümbürtüler halinde yankılanıyordu. Saat on bir elli dördtü. Bir yanım Indie'nin gece yarısı kendi isteğiyle koridora çıkıp çıkmayacağını görmek istiyordu ama daha büyük bir yanımın umurunda bile değildi. Yazılacak şarkılar vardı. Hoşuna gitse de gitmese de bana yardım edecekti.

"Dışarıda mı kalıyorsun?" Blake yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu, diğer eli çoktan kapı kolundaydı.

Bebek bakıcımın odasına doğru başımı salladım. "Bu turneyi bir albümle bitireceğim." Bu bir beyanattı, bir dilek değil.

"Bu süreçte yarattığın karmaşaya bakılırsa, yapsan iyi edersin." Burnunun kemerini sıkarak kapıyı yüzüme çarptı.

On bir elli beş.

Lucas'ın orada olup olmadığını merak ederek durdum ve kapısına baktım. Bana ait olan bir şeyi bozmaya çalışacak kadar aptal değildi herhalde. Ve bu çıplak, ham gerçektir. Indigo Bellamy benimdi. Burada olması için ona para ödemiştim.

İyi ya da kötü emrime amadeydi. Onu kullanacaktım.

Ve onu becer.

Ve Lucas'a onunla sataşacaktı, çünkü gidecek hiçbir yeri yoktu, kelimenin tam anlamıyla onu görmek zorundaydı. Günden güne. Gecedен geceye. Fallon ve Will'i her web sitesinde, her dergide ve dünyadaki her medya kuruluşunda gördüğüm gibi. Öpüşüyor, sarılıyor, kameralara gülümsüyorlardı. "*Bushell Aşkı Buldu!*" "*Sanatın Son Hali: Will İlham Perisini Buluyor!*" "*Lankford Lane'de Aşk.*"

On bir elli altı.

Kapısının benimle alay ettiğine yemin edebilirim.

Bunun mantıklı olmadığını anlayacak kadar ayıktım ama yine de bir şekilde öyleydi. Kapıyı çalıp bu işi halletmem gerekiyordu ama bir şey beni durdurdu.

On bir elli yedi.

Kapının arkasından bir ses geldi. İniltiyle inleme arası bir ses. Waitrose ona dokunuyor muydu? Kendine mi dokunuyordu? Kanım

Damarlarım ısındı, aletim külotumun içinde sertleşti. Onu beyaz bir otel yastığının üzerine çıkmış, güneşte öpülmüş kalçalarının arasına sıkıştırmış ve parmaklarını amının derinliklerine sokmuş olarak hayal ettim. O kadar küçüktü ki, içeriden nasıl görüldüğünü merak ettim. Pembe, sıkı ve kolayca zedelenebilir. Dilimi sokup kontrol etmek istedim. Külotunu yırtmak ve kışının bronz yüzü ve omuzlarıyla aynı renkte olup olmadığını görmek için. Bilmek için cinsel bir ihtiyaç duyuyordum. Sanki bu bir insanın ortaya çıkarabileceği en büyük gizemdi.

Oomph, horozum fermuarıma karşı gerildi, nabzımın damarlarında attığını hissettiğim bir noktaya kadar şişti.

On bir elli sekiz.

Ayak sesleri odasında yankılanıyordu. Geri, ileri. İleri, geri. Muhtemelen eşyalarını topluyordu, mastürbasyon *yapmıyordu*. Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladım, aletimi yeniden düzenledim ve boynumu kırdım. Doğru ya. Sikişmeye ihtiyacım vardı. Stardust hâlâ uygun değildi. O, ilk tanıştığın tipte bir kuştı. Japonya'ya iner inmez uçaktan koşarak inmek ve bulabildiğim ilk açık bacağa sikimi sokmak için aklıma bir not aldım. Belki havaalanında bile. Yakalansam da fark etmezdi. Batı dünyasında henüz sikimi görmemiş tek bir kişi bile yoktu. Indie'nin kendisi de dahil. Ve ona baktığında gözlerinin nasıl parladığını...

On bir elli dokuz.

Huzursuz. Neden huzursuzdum ki? O benim için hiçbir şeydi. Ve yine de, belli ki bir şeydi. Albüm yüzünden olduğuna karar verdim. Kafamı allak bullak ediyordu.

Gece yarısı.

Kapı hâlâ kapalıydı. Küçük ayaklarını duymadım ya da yaklaştığını hissetmedim, hissetmeliydim de. Vücut ısısı ahşap, çelik ve uzayda hareket edebilme yeteneğine sahipti. Çenem sıkıldı ve yumruğum kapı kolunun etrafında kıvrıldı. Bu anlamsızdı. Kapı otomatik olarak kilitlenmişti ve ben bile onun alanına girmeye hakkım olmadığını anlayacak kadar zekiydim.

On iki oh-bir.

Kız itaat etmeyecekti. Ne kadar da inatçıydı. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım. Parmak eklemlerim tahtaya değmek üzereyken kapı açıldı. Indie orada duruyordu, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Boğazımda bir yerlerde, söyleyemediğim kelimeler vardı. Çoğu küfürdü, bu yüzden muhtemelen sessiz kalmam iyi oldu.

"Bu gece bana sarılacak birine ihtiyacım var," diye mırıldandı, göbeğini kucaklayarak. Gözleri kendi samimiyeti karşısında yenilgiye uğramışçasına dalgalandı, sanki bana değerli bir şey veriyormuş gibiydi. Zayıflığını. Ve tabii ki onu aldım. Odasına girdim. Bu turda Indigo Bellamy'yi tutacak biri varsa o da ben olacaktım. Beni itti, avucu göğsüme değdi ve benimle birlikte koridora çıktı.

Bu akşam bana ailesinden bahsettiğinde onun için üzölmüşüm. Görünüşe göre ailesi gerçekten de iyi insanlarmış.

"Bunu kişiselleştirmeyelim, olur mu? Yazarken birbirimizin odalarından uzak durma kuralını koyan sen değil miydin? Koridor tarafsızdır."

"Tarafsızlığı çoktan geçtik ve sen yine zorluk çıkarmıyorsan lanet olsun," diye homurdandım.

"Bu gece ne istersem onu olmaya iznim var." Burnunu çekti.

Muhtemelen haklıydı. Yetim değildim ama benimki gibi bir ailem olduğu için yetim de olabilirdim.

Karşı koymasına fırsat vermeden hemen kollarımı vücuduna doladım ve onu kırılabilir bir porselen gibi tuttum. Düşündüğüm kadar kemik gibi değildi. Zihnimde bir çuval mermere sarılıyormuşum gibi hissediyordum, oysa gerçekte her yeri yumuşacıktı. Sanki parmaklarımın arasından bir sis gibi kayıp gidecekmiş gibi kollarımı ona sımsıkı sarıyordum.

Çenem başının üstüne yaslanmıştı; burnu ıma gömülmüştü. Sıcak ve ipeksiydi. Lezzetli, gerçekten. Onu bir uyuşturucu gibi almak istedim. Hepsini bir kerede, bir yudumda. Onu kokain, eroin ve crack gibi aşırı dozda almak istiyordum, vücuduma isteyerek çektiğim yıkımı bilerek. Çünkü Indie de uyuşturucu gibi geçici bir çözümdü. Üç ayımız dolduğunda, asık suratlı kıcıımı terk edecek ve işlevsiz ama sevgi dolu ailesinden geriye kalanlara geri dönecekti.

Onu suçlayamam.

Ben olsam onu durdurmazdım bile.

Çünkü içten içe, benim gibi bir piçin onu elinde tutamayacağını biliyordum.

Indie

Dünyanın en kaba piçi, ortaya çıktığı gibi, aynı zamanda hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Çünkü yine koridorda oturmuş, içlerinde en sorunlu olanıyla yüz yüze, ruh ruha konuşuyordum.

Başlangıçta, tüm dünya yıkılsa ve Alex kapımı kırmaya çalışsa bile odamdan çıkmayacaktım. Ama gösteriden kısa bir süre sonra Natasha beni aradı ve ihtiyacım olan son şeyin odamdan çıkmamak olduğunu fark ettim. Telefonda sesi paniklemiş gibi geliyordu. Anlaşılan Craig'in bugün iyi bir koca ve baba olma versiyonu, yataktan çıkar çıkmaz ortadan kaybolmak olmuştu. Nat arkadaşı Trish'ten bir telefon almış ve Craig'in Ziggy'yi onun evine bıraktığını söylemişti, zaten İrlanda genelevi gibi kokuyordu. Nat işten çıkıp Ziggy'yi almak için acele etmek zorunda kalmış, sonra da yürümeye başlayan çocuğunu göğsüne bastırarak sokaklarda amaçsızca Craig'i aramıştı.

Kardeşim eve dönecekti. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Ayrıca bolca özür dileyecek ve bir daha asla olmayacağına söz verecekti.

"Sadece bir bip.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

"Hadi ama Nat, ailemin benim *her şeyim* olduğunu biliyorsun.

Evet, kardeşim çekiciydi. Karısına asla sesini yükseltmez, onu itmez ya da sorunları için onu suçlamazdı. Nat kalacaktı ve temellerindeki çatlak daha da genişleyecek, Ziggy'nin mutluluğu bu çatlaktan kayıp gidecekti.

"Bu konuda konuşmak istiyorsan konuş." Alex'in buz gibi sesi karanlık düşüncelerimi delip geçti, botu gerilmiş bacaklarımın arasındaydı. Sadece ayak bileklerime dokunuyordu ama yine de bir şekilde son derece uygunsuz hissettiriyordu. Yine de koridordaydık, göz önündeydik, öyle kalması gereken tüm lezzetli sırlar gibi.

Bu beklenmedik fikri düşündüm. "Şarkı yazmana yardımcı olur mu?"

Tek omuz silktili. "Bu sorunun cevabını bilseydim, dört değil otuz albümüm ve muhtemelen tüm Los Angeles şehrini satın alıp yakıp yıkacak kadar param olurdu."

"Çok çekicisin." Gözlerimi devirdim.

"Şüpheliyim. Ben de üretken değilim."

"Bunun için çözümler var. Zaman yönetimi dersleri bugünlerde çok revaçta," diye geveledim.

Bana o kuru bakışlarından birini attı. "Hayatta olmak için ne harika bir zaman. Eee.

Bugünkü tıslama krizin," diyerek konuya geri döndü.

Başımı eğip onu inceledim. Çatık kaşlarını. Doğal, arı gibi somurtuşu. Gençliğin yumuşattığı ama hayatın sertleştirdiği temiz traşlı yüzü. Karmakarışık saçları ve hayatın bir kaltağı-ve-sen-öleceksin-sen-kaşları olmasa, aslında başka biri gibi görünebilirdi. Daha az korkutucu. Daha az ruh emici. *Kalbim için daha az tehlikeli.* Çok güzeldi, yetenekliydi, seviliyordu ve *mutsu*du. Nasıl bu kadar çok şeye sahip olup da bu kadar az hissedebilirsin?

Gerçeğin ortaya çıkacağını bildiğim ama duymaktan korktuğum için ağzımı açtım.

"Hayatımda büyük, devasa bir felaket olacağını hep biliyordum. Gerçekleşmeden önce bile. Sanki bir şekilde bunu bekliyordum. Beni tanımlayacak bir şey için. Gençliğimi odamda oturup kıyafet dikerek, sizin de diplomatik bir şekilde ifade ettiğiniz gibi tuhaf biri olmaktan memnun olarak geçirdim. Kardeşim Craig ise tam tersiydi. Kolunda amigo kız olan başarılı bir futbolcuydu."

"Ve yaptı mı?" Alex sordu, askeri botu bileğimin içini okşuyor, baldırımı yukarı kaldırıyor. En kötüsü de bunu yapmasına izin vermemdi. Dün olsa izin vermezdim. Ve yarın, onu uzaklaştırırdım. Ama bugün, kötü bir karar olsa bile bana kendimi iyi hissettirecek kadar kırılgandım. "Seni tanımlamak, yani."

"Hayır, olmadı. Gittiğim her yere yanımda taşıdığım bir çip var omzumda. Ailesi elinden alınmış kızın. Ama hala

Gülümsüyorum, gülüyorum, yeğenim ve arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Benim trajedim dünyadan saklanan çirkin bir yara izi gibi. Onu sadece ben görebiliyorum."

"Benimki tam tersi." Gitarının tellerini dalgınca parmaklarken sıırıttı. "Benim trajedim, evrendeki herkesin kurcalayabileceği ve içine bakabileceği açık bir yara. Nişanım beni eski en iyi arkadaşım için alenen terk etti, ben turnedeyken hala birlikteyken onunla yattığı magazin basınında ortaya çıktıktan sonra. Ben bir bağımlıyım, mankafayım ve düşmanı Grammy aldığında bile yerinde duramayan acımasız bir pisliğim. Herkes yaralarımı görebilir ve görüyor. İstisna yok. Ruhum boş, çünkü onu kiraladım. Büyük paralar kazanmak için büyük plak şirketleriyle büyük kontratlar imzaladım. Son altı yıldır, her hareketimi dikte ettiler. Ve onlar benden ne emmediyse, seyirci emdi. Çünkü o sahneye çıktığınız her gece Indie, hayranlarınıza her şeyinizi veriyorsunuz. Her şeyini. Her şeyini. Şeyini. Sonra ertesi gün uyanır ve her şeyi yeniden yaparsın."

Bu itirafı karşısında o kadar şaşırmıştım ki, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmaması mucizeden başka bir şey değildi. "Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?" Bu ona bir bahane sunduğundan değil ama onu daha iyi anlama ihtiyacı beni içten içe yaktı.

Alex başını duvara yasladı. "Bu kadar felsefi saçmalık yeter. Yani. Bu hiç de ilham verici değil. Bana seks hayatından bahset."

Ona bir bakış attım, duvarlarım yine tuğla tuğla yığılıyordu. "Hayır."

"Hiç olmadıği için mi? Çünkü bu düzeltilebilir."

"Çünkü bu seni ilgilendirmez ve hazır konu açılmışken bana asılmayı bırakırsan çok memnun olurum."

Gitarını yere bıraktı, ayağının dibindeki açık paketten bir sigara, bir not defteri ve mavi bir Sharpie kaptı ve yazmaya başladı. *Mavi Sharpie*. Tıpkı makaledeki gibi. Alex alışkanlıkları olan bir yaratıktı. Renkle ilgili ne olduğunu merak ediyordum.

Onu, düz dişlerinin arasından sarkan yanmamış sigarasıyla sanat yaparken görmenin inanılmaz seksi bir yanı vardı. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sorsam bana söyleyeceğinden de şüpheliydim. Ama bir gün radyoda duyabileceğim düşüncesi beni ürpertiyordu.

"Seni çiğ çiğ sikmemi istemediğın konusunda sana inanmamı istiyorsan, bana öyle bakmayı bırakmalısın. Sanki zaten benimmişsin gibi" dedi, gözleri hâlâ not defterine odaklanmıştı. Başka tarafa baktım, yüzüm kızardı ve ısındı.

"Çok kabasın."

"Ve sen saçmalıklarla dolusun." Başını kaldırıp bakışlarımı yakaladı. "Waitrose'dan gerçekten hoşlanıyor musun? Gerçekten, *gerçekten* ondan hoşlanıyor musun? Buna inanmıyorum. Bir saniye bile. Seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun, Stardust? Sen beni izliyorsun, ama ben seni görüyorum. Ve gördüğüm şey senin gerçeğin. Kalbini koluna takıyorsun ve bu gerçek dünyaya da yansıyor, bu da çok kötü bir yalancı olduğun anlamına geliyor. Waitrose'a sevgiyle bakıyorsun. Sokaktaki bir yabancıнын bebeğine baktığın gibi. Bana gözlerinde dinamitle bakıyorsun, kibriti çakmamı ve sonunda seni ateşe vermemi bekliyorsun."

Her şey durdu.

Hava.

Dünya.

Kalbim.

Tüm bunları dudakları hâlâ sigaranın etrafında büzülmüşken söylüyordu. Ölü gözlerle ve müziğini kaydederken yumuşatıp tatlılaştırdığı boğucu, sert bir sesle. Uzakta bir kapı açılıp kapandı ve ikimiz de kafalarımızı o yöne çevirdik. Gelen Alfie'ydi, mini etekli, kıkırdayan iki kızı asansöre doğru götürüyordu. Onları kapılar arasında koştururken kışlarına şaplak attı, bize bir bakış bile atmadı. Onlar zıplıyor, sesleri yükseliyor, o ise kuduz bir köpek gibi havlıyor, boyunlarını ısırıp kemiriyormuş gibi yapıyordu. Bizi fark etmemiştii.

"İki saatten kısa bir süre içinde havaalanına gidiyoruz." Kahkahalar dindikten sonra boğazımı temizledim. Alfie ve kızlar koridoru döndüler. "İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Çok bir ihtimal değil." Öne doğru eğildi, eliyle bileğimi kavradı. Bakışları benimkileri rehin aldı. "Sen de öyle."

Hızla dizlerimin üzerine çöktüm ve ayağa kalktım. Alex de aynısını yaptı, gitarı ve not defteri hâlâ yerdeydi. Birbirimizin önünde duruyorduk, artık yabancı gibi değildik ve bu beni korkutuyordu.

"Yol için bir tane," dedi, parmağını yakasına soktu ve beni kendine çekti. Kolları beni sardı, ağzındaki sigaranın ucu boynumu gıdıklıyordu. Sarılışını karnımda, kasıklarımda ve ayak parmaklarımda hissettim. Kolları kabaydı ama o an ürkütücü derecede yumuşaktı. Bencilce sıktım, beyaz V yakalı tişörtünün içine gömüldüm, gözlerimi kapattım, nefes aldım, nefes aldım, nefes aldım.

Seni özledim

anne. Seni

özledim, baba.

Bir insandaki küçük şeyleri ezberlediğinizde, mahvolduğunuzu fark edersiniz. Parmaklarının arasındaki bayat sigara dumanı kokusunu ve boynunun ekşi, erkeksi kokusunu sevdim. Dalgalı saçlarının favorilerinde kıvrılması, ipeksi ve çocuksu, güçlü çenesinin aptalca sevimli kulaklarıyla tezat oluşturacak şekilde neredeyse komik görünmesi. Sonunda beni tutuşunu gevşettiğinde, ben yukarı baktım, o aşağı baktı ve her his ışıklandırıldı. Aramızda bir ping sesi duyuldu. Muhtemelen asansördü. Ama fark etmiş olamazdı. Kahverengileri mavilerimi tutarken fark edemezdi. Bu onun hamle yapma şansıydı. Beni elde edeceğini söylemişti ve bu gece ben de elde edilmek istiyordum. Sonuçta, hayatınızda korkunç derecede kötü bir seçim yaparsanız, bunu ailenizin ölüm yıldönümünü temsil eden bir günde yaparsanız daha iyi olur, değil mi?

Dudakları yakındı.

Gömleğinin altında nabızı hızlandı.

Sıcak, sıcak, *çok* sıcak.

Derin bir nefes aldım.

Gözlerimi kapadım.

Ağzımı açtım. Parmak

uçlarımda durdum.

Ve... hiçliğe doğru tökezledi.

Gözlerimi açtığımda, koridorun sonundaki acil durum kapısı otomatik olarak kapandı ve hala onun sarhoş edici kokusunun son ipuçlarını taşıyordu. Aşağıya baktım. Not defteri ve kalem hâlâ oradaydı.

Soğuk, soğuk, *çok* soğuk.

O sigarayı içmeye gitmişti. Ve beni yapayalnız bıraktı.

Chapter Ten

Indie

Indie: Bence on dakikalık şarkı gerçekten iyi olacak. Umarım bunu ona söylememişsindir.

Hayır. Ona bunun pazarlanamaz olduğunu söyledim. Hudson: Peki o ne dedi?

Indie: Sesimin bir Suit gibi, özellikle de Jenna Holden gibi çıktığını ve Jenna Holden'ın bir sonraki albümünün prodüktörlüğünü yapmak için değil, Balmain anlaşmaları yapmak ve plak şirketleriyle büyük anlaşmalar yapmak için işe alındığını söyledi. Ayrıca bir keresinde seni bir Maroon 5 şarkısında başını sallarken yakaladığını ve bundan sonra onun için ölmemiş olmanın başlı başına bir mucize olduğunu, bu yüzden şansını zorlamaman gerektiğini söyledi. Yine onun sözleri, benim değil.

Hudson: Klasik Alex.

Jenna: Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek. **Indigo**, ruh hali nasıl? Sana iyi görünüyor mu?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Alex sürekli olarak ruhu paramparça olmuş gibi görünüyordu ama kabadayılığı çelik ve metal gibiydi. Onu şu anki durumunun iyi mi, kötü mü, yoksa kayıtsız mı olduğunu bilecek kadar iyi tanıımıyordum. İntihar eğilimi varmış gibi görünmüyordu ama ben de nitelikli bir psikiyatrist sayılmazdım.

Huysuz ama iyi.

Bu onun varsayılan ayarı. O ve Lucas .

Hudson: Ne zamandan beri

Bizi haberdar et, Indigo. Jenna:

Indigot

Sadece Indie'ye cevap verdiğimi söyledim.

Yan.

Hudson: Ayrıca, sanırım Alex seni biraz etkiliyor.

Oh, hiçbir fikri yoktu.

Alex

Tokyo, Japonya.

O kadar da eğlenceli olmayan bir gerçek: Alkolik olduğunuzda, elinizde bir şişe şampanya tutmak, yarı otomatik bir silah tutmakla eşdeğerdir. Yıkıcıdır ama her nasılsa elli eyalette de hâlâ yasaldır.

Bu tur boyunca kaldığım her odaya onları göndermeye devam eden herifin kim olduğunu bilmiyorum ama her kimse, içeriden bilgiye, kötü niyete ve çok fazla boş zamana sahipti. Ne zaman yeni bir şehre girsek Blake, Jenna ve Hudson oteli arayıp mini bardaki alkolü boşaltmaları için yerel personeli uyarmayı ihmal etmiyorlardı. Gargara, toz giderici ve el dezenfektanları da dahil olmak üzere kafayı bulabileceğim her şeyden uzak tutuldum. Yemin ederim, hâlâ hoş kokuyor olmam bile bir mucizeydi. Her ne kadar dünyadan nefret etmekle meşgul olduğum için aktif olarak skor yapmaya ya da sinirlenmeye çalışmasam da, ayıklığım esas olarak koşulların ve tembelliğin bir ürünüydü. Ve şimdi bir şişe şampanyam ve tek başıma bir dakikam vardı.

Çok hoş.

Blake'in her an üst kattaki otel odamıza gelebileceğini ve Indie'de kral dairemin anahtar kartı olduğunu bildiğimden, şişeyi hızla kapüşonlu bir tişörtlü sardım ve bavullarımdan birine tıktırdım. Şişeyi eşikte bulduğumu bilselerdi ikisi de çıldırırdı. Blake kapıyı ilk açtığında bir şişe Jameson bulmuş ve şişeyi fırlatıp atmıştı.

pencereden dışarı baktı ve okyanusa dalışını izleyerek küfretti. İkinci seferinde bir özel dedektif tutmuş ve banyoda yirmi dakikalık bir sinir krizi geçirmişti. Ve Indie... Beni yoldan çıkarmaya çalışan dangalağın izini bulmak için dünyanın dört bir yanında ava çıkacak, onu bulana kadar her taşın altına bakacaktı. O piçin tam olarak kim olduğunu ve nerede olduğunu bildiğimi düşünmemi boş verin. Yatakta, eski kız arkadaşım.

Bu da bana Fallon'la tekrar birlikte *olmadan önce* Stardust'la yatma planımı devreye sokmam gerektiğini hatırlattı. O aldatan biri olabilirdi ama ben değildim.

Bu karar hesaplı ya da akıllıca değildi. Elbette Indie'nin özel jetin koltuğunda kedi yavrusu gibi kendini toparladığını ve başını Lucas'ın kalçalarına *-kasıklarına-* yasladığını görmüştüm *ama* bu kıskandığım anlamına gelmiyordu. Kalbim yaralı bir asker gibi çaresizce göğsümde yuvarlanıyordu çünkü Waitrose hiçbir şeyi hak etmiyordu, hele turdaki tek kızı hiç hak etmiyordu.

Sadece. Sadece. Kız. Üzerinde. Kız. Tur.

Bu kızı becerecek biri varsa o da bendim, kalles bateristim ve düşmanım değil.

Şampanyanın özenle yan tarafına yerleştirildiği ve kıyafetlerle örtüldüğü açık valizimden kalkarak karanlık odada yürüdüm; ferforje avize tavandan sinsi bir canavar gibi yükseliyordu. Duvar kâğıdı siyahtı ve Japonca harfler kırmızıya boyanmıştı. Mutfak adasının yanında durdum ve dün gecedен notlar aldığım defterimi karıştırdım.

İlerleme var.

Tokyo'ya bakan tavandan tabana pencereye doğru yürüdüğümde ruhum o kadar da boş hissetmiyordu.

Temiz. Meşgul. Sofistike. Tokyo, kendine güvenen bir ressam tarafından boyanmış gibi yüksek, geniş ve uzun vuruşlarla inşa edilmişti. Buraya daha önce bir kez gelmişim ve bir dörtlü ve boşalttığım kirli bir iç çamaşırı otomatı şeklinde oldukça tatlı anılar biriktirmiştim.

Telefonum çaldığında hemen hareket etmedim. Kulağa ne kadar trajik gelse de, konuştuğum tek insanlar zaten turnedeydi ve Jenna ile menajerliğimin geri kalanı genellikle doğrudan Blake'le irtibat kurardı, çünkü onun dengesiz bir serseri olma ihtimali daha düşüktü. Kaşlarımı çatarak cep telefonumu arka cebimden çıkardım.

Anne.

Bugün olmaz, sevgili anneciğim.

Aramanın sonlanmasına izin verdim ve ekranın sanki bir işaretmiş gibi başka bir aramayla yeniden aydınlanmasını izledim.

Fallon'dan ayrıldığımda aramamıştı. Ya da ilk kez rehabilitasyona atıldığımda.

İkinci seferinde, o işe yaramaz kıcı da dahil olmak üzere herhangi biriyle konuşmak isteyecek kadar çaresiz olduğumda söz konusu telefona cevap bile vermemişti.

Aslında, benimle konuşmak için telefonu açtığı tek zaman Grammy olayından sonraydı, bana gözlerimin etrafında halkalar olduğunu ve mavinin benim rengim olmadığını söylemek için.

Bu da ya kötü bir haber vermesi ya da estetik ameliyat/kumar alışkanlıklarını beslemek için daha fazla para istemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ne yazık ki onun için, insanların beni mahvetmesine izin vermemek için çalışıyordum. Annem hayatımda lanet olası lösemi kadar yapıcı olduğu için onu hayatımdan çıkarmayı seçtim.

Blake kapıdan içeri girdi, Jenna'yla telefonda konuşuyordu. "Jenna. Jenna. *Jenn-a*," sonuncusu bitkinlikle doluydu. "Her şey kontrolüm altında, güven bana. Ve eğer bir ihtimal onu birkaç saatliğine bırakmam gerekirse, Indie devralacak. Kız onu bir şahin gibi izliyor."

Sigaramı çöpe attım, kehribar rengi ucu hâlâ yanıyordu. Eriyen doğal olmayan bir şeyin -plastik ya da polyester- kokusu odaya yayıldı ve ben alçak, siyah kanepeye çöküp tavana baktım.

"Ne var ne yok?" Blake cep telefonunu siyah mermer adanın üzerinde sallayarak sordu.

Bir şişe şampanya çaldım ve muhtemelen bir dahaki sefere sıçtığımda bir yudumda içeceğim.

"Bir şarkı yazdım." *Çok daha iyi.*

"İyi mi?"

Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak dişlerimi dilimden ayırmaya çalıştım. "Boktan bir şey olsaydı sana söyler miydin sanıyorsun? Tabii ki iyi." Gerçi, gerçekten, kim bilebilirdi ki? Sanat aşk gibidir. Açıkça göremeyeceğiniz kadar öznelir.

"Benim için çalmak ister misin?" Blake karşıdaki koltuğa çöktü Ben.

Alfie ve Lucas sanki bir işaretmiş gibi ana kapıdan girip vals yaparak ve yerlerine oturdular. Yeni parça on dakika uzunluğundaydı. Ortalama bir şarkıdan çok daha uzundu ama yıllardır ilk kez yaptığım bir şeye inanmışım. İyi hissettiriyordu.

"Evet, bizim için al Winslow. Ciddiymişsin gibi bize serenat yap." Alfie kirpiklerini kırıştırarak gömleğinin kumaşını kalbinin üzerine bastırdı.

Lucas gergin görünüyordu ve hiçbir şey söylemedi, son konuşmamızın nasıl bittiğini düşünürsek bu muhtemelen iyi bir şeydi. Sırıttım.

"Hâlâ birkaç şeyi düzeltmem gerekiyor ama notları yakında size vereceğim."

"Ne için notlar?" Alfie bakteri bulaşmış elini sehpanın ortasındaki çikolata kaplı ilek dolu kâseye soktu. O ileklere, o masaya ya da o lanet süitteki herhangi bir şeye dokunmamın imkânı yoktu. Pek mikrop düşkünü sayılmazdım ama adam yüzde elli et ve kandan, yüzde elli spermden oluşuyordu.

"Yeni şarkım."

"Şarkı mı yazdın?"

"Bir şarkı yazdım."

"Dur tahmin edeyim," dedi Lucas. "Indie yardım mı etti?"

Bir saniye duraksadıktan sonra onun varlığını kabul etmekten daha fazlasını yapabileceğime karar verdim.

"Lucas'a sizi dün koridorda sarılırken gördüğümü söyledim," diye gönüllü oldu Alfie, ağzı doluydu, çenesinden kırmızı meyve suyu damlıyordu. "Sadece, bilirsin, işleri renklendirmek için."

Blake başını sallayarak, "Otuzbirci," diye mırıldandı.

Lucas sanki onun yavru kedisini öldürmüşüm gibi bana bakmaya devam etti. Stardust'a karşı bir şeyler hissediyor olması bana tuhaf geliyordu. Birbirlerini bir haftadan daha az bir süredir tanıyorlardı. Tüm bu duyguları nereden edinmişti? Yeni bulduğu vajinasından mı?

"Şarkıyı yazdığım da o da oradaydı," dedim kayıtsızca, onu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmeyi reddederek.

Lucas'ın çenesi gergin ve kare şeklindeydi. "Onu Şato'da gördüğümüz anda gözümün üzerinde olduğunu anlamıştın."

"Evet, belki bu bana da gözlerimi ondan ayırmamam için ilham vermiştir." Omuz silktim, televizyonu açtım ve kanalları değiştirdim.

Waitrose gözlerini kapadı ve iç çekerek kanepeye uzandı.

"Bu iyi bir fikir değil Alex. Ben olmasam bile, bir ilişkiye başlamak için doğru kafa yapısında değilsin. Önce şeytanlarınla savaşmalısın."

"İlişki mi?" Güldüm. "Kim ilişki ister ki?"

Oyunun sonu -Will Bushell- sadece birkaç hafta sonra Paris'te, köşede beni bekliyordu. Lucas'ın varlığı bana Fallon'un

onunla birlikte olacaktı ve onu geri kazanmanın zamanı gelmişti. Lucas bana pek çok şeyi hatırlattı ama en çok da rekabetçi bir piç olduğumu ve yaptığım her şeyi tek bir şeyi kanıtlamak için yaptığımı, hâlâ bir numara olduğumu hatırlattı.

En iyi sanatçı.

En iyi

müzisyen.

En iyi sevgili.

Oturduğum yerden kalktım ve buruşuk atletimi çıkardım.

Ben yarı otomatik bir silahtım, tamamen dolu ve ateş etmeye hazır. Kendi çöküşümdüm ve içten içe bunu biliyordum.

*Dün seninle camdan bir yatakta yattım
Geçmişinden kurtulmaya çalışırken birlikte
kırıldık*

*Yine de, senin acında sihir buldum
Bu kadar çiğ ve trajik bir şeydeki güzellik
Hayat banal ve sıradan hissettirdiğinde ve
yendiğinde*

Koş bana mavi gözlü kızım, zevk ve acının buluştuğu yere

The. Kalabalık. Gitti. Çıldırdı.

Deneyimli bir sanatçı, gerçek bir vızıltıyı kilometrelerce öteden nasıl tanıyacağını bilir.

Her zamanki vızıltı var. Yaptığınız her şeyi seviyoruz türü bir heyecan. Bir de tanıtım heyecanı var. Parlak broşürler ve kalem etekli halkla ilişkiler kadınları kokan ve birinci sınıf bir radyo istasyonuyla güzel, dolgun bir anlaşma yapmak için The Ivy'de brunch yapan. Bir de gerçek vızıltı var. *Bu* vızıltı. Damarlarınızda uğulduyor - morfinden farklı olarak - her oksijen vuruşu bir iğne gibi hissedene kadar tüm vücudunuzu sular altında bırakıyor. Ben izledim

Hayranlarım botlarımın altında, sevinçten kendi derilerinden pençelerini çıkarıyorlardı. Bana ulaşmak için çaresizce güvenlikten kaçıyorlardı. Bağırıyor, çığlık atıyor, yalvarıyorlardı.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Stardust'ı salonda bıraktıktan sonra yazdığım "Secondhand Love" şarkısını çalmayı bitirdiğimde flaşlar beni kör etti. Dokuz dakika yirmi üç saniyelik öfke, hüsrana ve tutku.

Onu öpebilirdim.

Ve başka bir adam muhtemelen onu öperdi.

Ama bunun neresi eğlenceliydi? Yemeğimle oynamayı seviyordum ve buna daha fazla dayanamayana kadar onu çıldırtmak da dahildi. Onun amcığını acıtmak ve bunun için damlatmak istedim. Çünkü sonunda ona dokunduğumda, yıldız toza dönüşecekti.

Sahnede volta atarken omzumun üzerinden onlara çarpık bir gülümseme attım. Gömleksizdim, bu iyi bir ruh halinde olduğumun ilk işaretiydi. Genelde Justin Bieber'ın göbeğini görmesi saçmalığını sevmezdim. Burası Hooters değildi ve plak şirketinizin sizi kışınızdan sıkmesine izin verdiğinizde, kendiniz için yapabileceğiniz en az şey lanet gömleğinizi üzerinizde tutmaktır. Ama kendimi bir şenlik ateşinin ortasında durmuş, bu şarkıyı ilk kez bir kalabalığa söylüyormuş gibi hissediyordum. Gövdemden ter damlıyordu ve arkamdaki dev ekranda kameramanın V-tap'inden akan damlaları yakınlaştırdığını görebiliyordum. Videonun YouTube'a düşmesinin ne kadar süreceğini ve hangisinin daha başarılı olacağını merak ediyordum - yeni şarkım mı, yoksa o yıldız kızın göğüslerine boşalırken çekilmiş bir fotoğrafım mı? Muhtemelen ikincisi. Bir ara Google'da aratmaya karar verdim. İnsanların hakkımda ne dediği umurumda değildi zaten.

"Geldiği yerde daha fazlası var." Mikrofonu sehpaşına yerleştirdim ve sahneye doğru yürüdüm.

Çıglıklar daha yüksek, daha çılgınca oldu. Evet, bu kibar bir cesaretlendirme değildi. Bu açlıktı, ani ve açgözlü. Kinciydim, karmaşıktım ve geri dönmüştüm. Kahretsin, *geri dönmüştüm*. İçimde şarkı sözleri vardı ve dışarı fişkırıyorlardı. Stardust'ın bu işte parmağı yokmuş gibi davranmak boşunaydı. Vardı ve benden son damla akana kadar onu elimde tutacaktım. Ya da ondan. Her kimden geldiyse.

Hayranlarıma baktım. Sonra gökyüzüne. Sonra aralarına, vücut ısılarından ve parlak ışıklardan oluşan altın bir bulutun başlarının üzerinde pudralandığı boşluğa baktım ve gülümsedim.

Dudaklarımı mikrofona dayadım.

Parmaklarım gitarımı tıngırdatırken, en eski şarkılarımdan biri olan "Man Meets Moon "u çalmaya başladım. Beni kurtarması için mavi saçlı bir kıza ihtiyacım yokken. Bir gündemi ve konuşacak bir sürü akli olan bir gençken. Chateau Marmont'un nerede olduğunu bilmeyen ve havyarı sadece filmlerden tanıyan bir çocukken. "Man Meets Moon "un klibi Lucas'ın bodrumunda Blake tarafından çekilmişti. O gün çenemde Beyrut büyüklüğünde bir sivilce vardı ama yine de bana ihtiyacım olan büyük fırsatı vermişti.

Alfie, Lucas ve arka gitarist de onu takip etti. Arka gitariste hafifçe başımı salladım ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Turumdaki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunu iki yıldır yapmamıştım ama artık zamanı gelmişti. Ben kalabalıkta sörf yaparken onun beni idare etmesi gerekiyordu.

Ve kalabalık sörfü yapacaktım.

Çünkü bu gece, çok gerçek ve doğru hissettirdi. İyi ve parlak.

Sadece. gibi. Kola gibi.

Chapter Eleven

Indie

"Aman Tanrım, bu çok destansıydı!" Blake, rock yıldızı sahne arkasına kadar tökezlemeden önce Alex'in üzerine atladı.

Çıplak göğsü terden parlıyordu ve karın kaslarını boyayan kırmızı izler ve sırtı boynumda bir kızarıklık yarattı. Hayranları tarafından oraya konulduklarını biliyordum ve bu hayranların tırnaklarını onun teninde gezdirirken ne düşündüklerini de biliyordum. Onun sahnede kendinden emin adımlarla ilerleyişini izlerken de aynı şeyi düşünüyordum. Kızgın bir tanrı gibi. Mars. Kana susamış.

Mavi gözlü kız.

Boğuk, kısık bariton sesiyle söylediği bu sözleri duymak bile kalçalarımı birbirine sürtmeme neden oluyor, gerilimi azaltmaya çalışıyordum. Benim hakkımda yazmıştı. Benim hakkımda şarkı söylemişti. Ve, doğru, benden zihinsel bir geri tepme olarak bahsetmişti, ama kimin umurundaydı ki? Bana bir şarkı vermişti. Ben ona bir öpücük bile vermemiştim.

Sertçe nefes aldım, onu içime çektim. Los Angeles'ta uçağa bindiğimden beri ilk kez bu gece Alex'le geçireceğim zaman konusunda endişeli ve meraklıydım. Koridor hakkında. Dün sarıldığımızda bir şeyler değişmişti. Hem daha iyi hem daha kötü.

Sanki aynı anda hem yakınlaşmış hem de uzaklaşmış gibiydik.

Sahne arkasında gölgelerin arasında durarak Alex'in arkadaşlarıyla vakit geçirmesine izin verdim. Alfie omuzlarını sıktı ve şeytani bir kahkaha atarak onu sarstı. Hayranları onun fotoğraflarını çekti. Lucas o kadar sert gülümsüyordu ki yüzünün ikiye ayrılacağını sandım. Sonra Luc bana döndü, neredeyse ağır çekimde, yanıma geldi ve kolunu belime doladı, beni kucakladı ve

Yüzünü saçlarımın arasına soktu. Nefesim kesildi. Elbette, yakındık. Sayılırdı. Genelde uçakta ve otel lobilerinde takılırdık ama bundan fazlası yoktu. Aramızda cesur, ruhları birleştiren bir dostluk yoktu. Bir bağ yoktu. Yani, bu birdenbire çıktı. Her zaman memnun etmeyi seven biri olarak güven verici sırtış takındım ve Alex'in etrafında oluşan insani takdir çemberindeki alkışlara katılarak Lucas'ın yaklaşımlarını kibarca görmezden geldim.

"Zekice, değil mi?" Luc beni tekrar omzuna sıkıştırdı.

Hı hı diye cevap verdim, gülümsemem duraksadı. Alex etrafındakilere bakarken kahkahası devam etti, kahverengi-yeşil gözlerindeki çocuksu parıltı midemin takla atmasına neden oldu ve gözleri Lucas'ın omzuma attığı koluna gelene kadar başı ağır çekimde döndü.

Gülümsemesi düştü.

Kalbim de öyle. Doğruca iç çamaşıırıma.

Kötü kalpli.

Hain kalp.

Güvenilmez kalp.

"Stardust," diye havladı ve bana takma adımla hitap etmesinin neden yüzümü kızarttığını bilmiyordum ama kızartmıştı.

Sertçe yutkundum ve saçlarımı yüzümünden uzaklaştırmak için tarıyormuş gibi yaptım, aslında dünyadan saklanıyordum. "Ne oldu?"

"Sana bir saniye ihtiyacım var. Gel buraya."

Lucas'tan ayrıldım ve etrafımızdaki insanlara bakmadan Alex'e doğru yürüdüm. Çoğunun yüzünü fark bile, Alex etrafımdayken bu giderek daha büyük bir sorun haline geliyordu. Elimi tutup beni kulisteki dar, siyah labirentin içine doğru götürerek beni şaşırttı. Ona nereye gittiğimizi sormadım. Korkumdan ve tereddütlerimden besleniyorsa, ona yolumu ayırmak istemediğim hiçbir şeyi vermek istemiyordum. Saygınlığım gibi. Alex Winslow iki yüzlü bir adamdı. Biri bana şu anda verdiği soğuk, pislik şeytandı. Diz çökmemi isteyen. Diğeri ise onun şakacı, rahat haliydi. Çamaşıırhanede takıldığım kişiydi. Söylemeye gerek yok, her iki versiyon da tahmin edilemezdi ve ben temkinli davranarak doğru olanı yaptım.

Soyunma odalarının karşı tarafındaki koridorun sonunda durduk. Küçük bir balkon, birçoğu hâlâ umutla etrafta dolanan ve gözlerini sahneye dikmiş bağırان hayranlardan oluşan kalabalığa bakıyordu. Yalvarıyor, istiyor, yıldızlarının ortaya çıkmasını ve belki de onlara bir şeyler vermesini diliyorlardı.

Bir tekrar. Muhteşemliğin bir parçası daha. Alex beni siyah, metal trabzanlara doğru götürdü, ta ki tamamen karanlıkta, sahneyi gösteren dev projektörlerin arkasına gizlenene kadar.

Yalnızdık.

Karanlıkta.

Tokyo havasının soğuğu tenimize fısıldadı.

Alex bir elini belime koyarak beni trabzanlara yapıştırdı, ta ki soğuk metal karnıma saplanana kadar. Arkama geçti, nefesi kulağımın kabuğuna sığ ve sıcak geliyordu. Gövdesi hâlâ çıplaktı ve her yeri sıcak, pürüzsüz ve sertti. Onu hissetmeyi, *gerçekten* hissetmeyi arzuluyordum.

"Sana Waitrose'dan uzak durmanı söylemiştim."

"Ben de sana özel hayatımda ne istersem onu yapacağımı söyledim," diye fısıldadım, ikimizin de gözleri hâlâ çılgılık atan hayranlara bakıyordu.

"Bana sorun mu çıkaracaksın?"

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldım. Kinetik enerji akıyordu. Tenim dikenli ve tedirgin hissetti, sanki kıyafetlerimden çıkıp onun tenini hissetmem gerekiyordu yoksa ölecektim. "Neden? Ben sadece bir sporcu olduğumu sanıyordum." Jenna'ya ilk tanıştığımızda söylediği sözleri tekrarladım. Hayır, unutmamıştım. Evet, hâlâ acıtıyorlardı. Ama bu kadar fakir olmak kadar değil.

Kıkırdadı, nefesi tenimi gıcıkıyor, burnu boynuma sokuluyordu. "Eğlenceli bir sporsun. Futbol gibi."

"Taşaklarına diz çöktüğümde benden ne kadar hoşlandığını görüyorum," diye mırıldandım. "Hmm," dedi.

"Hmm?"

"Ben de tam sikimi emerken onlara masaj yapmanı düşünüyordum."

"Asla ." Yer değiştirdim, merkezim arzuyla fiziksel olarak ağrıyordu.

"Oh, öyle mi?"

"Evet."

Dudaklarını omzumdan çene çizgime doğru sürükleyerek, "O zaman onu seçmeme yardım et," diye mırıldandı.

Ona izin verdim. Her şeyi bilmeme rağmen bana dokunmasına izin verdim. Bir bağımlı, bir rock yıldızı ve bir pislik olduğunu. Fallon adında bir kıza aşık olduğunu, onun kalbini kırdığını ve bir asla bir araya getirmeyi başaramadığını. Kırık kalbi bir daha asla sevemeyeceği anlamına geliyordu,

Sevilmeyi hak ettiğim şekilde değil ve bu yüzden o bir tabloda başka bir şey değildi. Asla işe yaramayacak güzel bir şey.

"O mu?" Çakıllı bir sesle sordum.

"Bu gece seni becerdiğimi hayal ederken içinde olacağım kız." Sesinde alaycı bir tını vardı.

Onlara bakarken gözlerim büyüdü. Rakiplerime. Hepsi genç, güzel ve hevesliydi. Arkamı dönüp suratına bir tokat atmak istedim ama bu sadece önemsemişimi hatırlatırdı ve bunu bilmesini istemiyordum.

Yavaşça avucumu parmaklıklara dayadım, hiçbir şeye gülümsemiyordum. Beni bir spor olarak görüyordu, bu da küçük oyunumuzda bir kazanan ve bir kaybeden olacağı anlamına geliyordu.

"Konser gecesi aynı zamanda koridor gecesi değil mi? Bir oyun randevusu için beni ekiyor musun Winslow?"

Birkaç saniye sessiz kaldı ve kalbim hızlandı, sonra beni döndürdü, eli belimdeydi. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Altımızdaki taraftarlar bağırıp çağırıyor ve yuhalıyordu ama yine de yalnızmışız gibi hissediyorduk.

"Onu beceriyor musun?" Başparmağı karnıma bastırdı.

"Eğer öyleysem, sırrımı son kişi sen olursun." Yana doğru bir adım attım. "Ben şimdi gidiyorum."

Beni dirseğimden yakaladı ve çevirdi. Göğsüm onunkine çarptı, artık soğuk olan teri elbisemin kumaşına karıştı.

"Lucas iyi bir çocuk. Ama senin o değil."

" sen? Sen başka birine aşkınsın." Acı acı güldüm. "Seni sevmekle ilgili hiçbir şey söylemedim, Stardust. Şimdi, seni becermek tamamen başka bir şey."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Kalabalık koridora geri dönmeden önce gözlerimi devirdim.

Adımlarımı yakalamadan, bilerek arkamda kalarak beni takip etti. Avlanıyordu.

"O," dediğini duydum ve kaşlarımı birbirine çarparak başımı ona doğru çevirdim. Onun aptal oyunlarına ayak uyduramıyordum.

"O mu, kim? Şifreli konuşmayı bırak, Alex."

"Kod falan yok. Nereyi gösterdiğime bak. Onu. Bu gece onu becereceğim." Parmağı kulisteki bir otomatın yanında duran, göğsüne bir pano tutturmuş, bir yandan da konuşmakta olan güzel bir esmer kızı gösteriyordu

telefonda. Dar bir kot pantolon ve Alex Winslow gömleği giymişti ve vücudundaki her hareket ve kıvrım baştan çıkarmak için tasarlanmış, lezzetli bir şekilde iğrenç görünüyordu.

Kendimi kaybetmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Alex her adımda beni kışkırtmaya çalışırken bu çok zordu.

Ziggy'yi düşün.

Craig'i düşün.

Büyük resmi düşünün.

"Mazel Tov. Onunla birlikteyken elini tutmamı ister misin?" "Bu lojistik açıdan zor olabilir ama teklifiniz için teşekkürler. Sadece onu geri almadan önce gizlilik anlaşması imzalatacağım. Cockgate'ten beri gizlilik anlaşması olmadan sevişmiyorum." Bir sigara yaktı, sırtı bir sonraki fethine ve bana dönük bir şekilde adamlara doğru yürüdü. Bütün yüzüm öfkeyle alevlendi.

Onu takip etmeden önce kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. "Onunla seks yapmadan önce yanına gidip gizlilik sözleşmesi imzalamasını istememi mi istiyorsun? Ve henüz ona yaklaşmadın bile?" Onun adımlarıyla eşleştim. , Alex ayıkken böyle davranıyorsa, Blake ve arkadaşlarının kafası iyiyken neler yaşadıklarını düşünmekten korkuyordum.

"Doğru."

"Sana evet diyeceğini düşündüren ne?"

Sigarayı tutan eliyle burnuma vurdu, sanki dünyanın en basit yaratığıymışım gibi sırtarak bana baktı.

"Çok değerli, Stardust. Sadece yap şunu. On dakika içinde otele dönüyoruz."

Ve yürüdü.

Ben onun asistanı değildim. Ben onun ayıklık arkadaşıydım. Skor yapmasına yardım etmek zorunda olmadığımı düşündüm. Dahası, çoğunlukla bunu yapmamam muhtemelen en iyisiydi. Demek istediğim, vücudumda dolaşan akımı yanlış anlamak mümkün değildi. Kelimelerin, inancın ve mantığın ötesinde kıskançtım. Ama belki de tam da bu yüzden boş vermem ve boyun eğmem gerekiyordu.

Ona umursamadığımı göstermem gerekiyordu.

Umurumda olmadığını *kendime* gerekiyordu.

Üç aylık bir tura çıkalı bir hafta olmuştu ve şimdiden beni yatağına atıp hayatımı alt üst etme niyetini ilan etmişti. Ona böyle bir güç veremezdim. gereken bir ailem ve geleceğim vardı.

Ve onlar, erimiş altın gibi gözleri ve yıkıcı bir sırtışı olan herhangi bir İngiliz yakışıklısından daha önemliydi.

Boğazımı temizledim, omuzlarımı dikleştirdim ve kıza doğru yürüdüm. Attığım her adımda içimden onun da benim gibi olması için dua ettim. Temkinli ve mantıklı. Yüzüme gülsün ve bana defolup gitmemi söylesin diye. Kıpırmızı olup Alex Winslow'un yanına gitmesi ve feminizm ve özsaygı adına onu tokatlaması için. Ondan bir adım kadar uzakta durdum ve dikkatini çekmek için omzuna dokundum. Arkasını döndü, asık suratının kırışıklıkları arasında şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı.

"Merhaba." Gerginliğimi bastırarak gülümsedim. Yüzümdeki her kas bana ihanet ediyordu ve en azından biraz psikopat gibi görüldüğümünden emindim. "Alex Winslow için çalışıyorum. *Beni* buraya gönderdi çünkü geceyi seninle geçirmekle ilgileniyor. Acaba bu hoşuna gider mi ve eğer giderse, gizlilik anlaşması imzalamaya razı olur musun?"

Nereden bulacağımdan bile emin değildim ama içgüdülerim Blake'in elinde olması gerektiğini söylüyordu. Yasal konularda bilgiliydi. Düşündüm de, o her konuda bilgiliydi.

Kızın çatık kaşları kayboldu ve yerini burun kırışıklığıyla karışık bir inançsızlık ifadesi aldı.

Biliyorum, değil mi? Ne piş ama. O yüzden sadece hayır de ve hepimiz bu hiç olmamış gibi davranmaya devam edelim.

"Alex Winslow geceyi benimle geçirmek mi istiyor?"

"Öyle görünüyor." Bu fikre hemen karşı çıkmadığı için ondan nefret ediyordum, beni ona gönderdiği için ondan nefret ediyordum ama en çok da dünyaya bir şeyler kanıtlamak için bu işe girişecek kadar aptal olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Sana inanmıyorum."

Arkamı döndüm, çocuklara doğru küçük bir el hareketi yaptım ve dikkatlerini çektim. Hepsi bana bakmak için döndüler. Lucas acı çekmiş görünüyordu. Blake yorgun görünüyordu. Alex kibirli kurt sırtışıyla gülümsedi, bir kaşını kaldırdı ve elini 'merhaba' der gibi hafifçe öne doğru eğdi.

Umarım cinsel yolla bulaşan bir hastalığı vardır. Umarım insanoğlunun bildiği tüm cinsel yolla hastalıklara ve kendi yarattığı birkaç yeni hastalığa sahiptir.

"Gördün mü?" Söz konusu bayana geri döndüm. "İçeride."

"Aman Tanrım. O zaman ben de öyleyim! Yani, bu sözleşmeye bakmak isterdim ama..." Avustralya aksanı vardı. Birdenbire her ayrıntısını yutarcasına içime çektim. Tatlı siyah saçları. Koyu, kedi gözleri. Delinmiş

göbeği ve kar beyazı teni vardı. Benim geniş gözlü, çilli, ortalama benliğim onun her santiminden nefret ediyordu. Ve bu beni suçlu hissettiriyordu.

Gülümsedim. "Harika. Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Adımlarıma sahte bir sıçrama ekleyerek çocuklara doğru ilerledim. İki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Çok fazla deneyimim, milyonlarca hayranım ya da milyarlarca dolarım olmayabilirdi ama iyiydim. Güçlüydüm ve buna layıktım. Ve evet, onunla eşit olduğumdan da emindim.

"Geldi," dedim ve arkalarındaki uzun içecek masasından bir şişe su alıp kapağını açtım. Blake'e dönerek yavaşça bir yudum aldım. "Ona bir gizlilik anlaşması sağlayabilir misin? Bakmak istediğini söyledi ama evet demesi için geçen süreye bakılırsa, onun bir dolandırıcı olduğundan eminim."

"Kahretsin, Blue." Blake'in kaşları saç çizgisini öpüyordu. "Jenna'nın senden hoşlanmasına şaşmamalı. Sende iyi bir kıllı taşak takımı var."

"Onunkinden emin değilim ama benimki ağdalı." Göz kırptım.

Blake elinde bir anlaşmayla kızın yanına doğru yürürken tüm çocuklar gülüyordu. Bana ilk kez Mavi diyordu ve o an dünyanın sonu gibi gelse de bir şeyin başlangıcı gibi de hissettiriyordu. Kabullenmenin.

Alnımda delikler açan Alex hariç herkes güldü, bakışları tek başına birini, tercihen beni öldürmekle tehdit ediyordu.

"Sen harika bir kuşsun, biliyor musun?" Lucas yanıma geçip omzunu omzuma sürttü.

Alex açıp masaya geri koyduğum su şişesini kaptı ve içeceğin tamamını mideye indirdi. "Pushover."

"Yine mi geldin?" Sakin kalmak için kendimi zorlayarak sordum.

Alex vücudunu benimkine doğru eğdi, dudaklarında karanlık bir sırıtış vardı. "Sana lokma olduğunu söyledim. Sana ne söylediysem onu yaptın, asla karşılık vermedin, asla yüzünü kurtarmadın."

"Yüzünü kurtarmak mı?" Gözlerimi hızla kırıştırdım, yüzüne bağırmanın için kendimi zor tuttum. *Bu. Adam.* "Yüzümü kurtarmama gerek yok. Seni istedin. Ben de yaptım. Sadece senin için kavga etmediğim için hayal kırıklığına uğradın. Ama tahmin et ne oldu? Ben onlar değilim. Fangirls. Gözlerinde yıldızlar olan kadınlar. Sana baktığımda?" Ona doğru bir adım attım, o da bir adım attı ve hepsi aynı anda çok yanlı, çok yakın ve çok samimiydi. "Sana baktığımda, onarılmaya değmeyecek kırık bir şey görüyorum. Sen de bana senden çalınan pahalı bir şeyin yerine konacak ucuz bir şeymişim gibi bakıyorsun."

Bak, hepimiz vazoyuz. Ve sen yere saçılmış, onarılamayacak kadar parçalanmış birisin. Bu yüzden seni başkasının almasına izin vereceğim. Gerçekten bu kadar basit. Geçici yapıştırıcınızla iyi eğlenceler." Bakışlarım odanın içinde gezinirken gizemli kızın çoktan kıkırdadığını ve Blake'in sırtına bastırıldığı sözleşmeyi imzaladığını gördüm.

Alex zehirli bir gülümseme yaydı, fiziksel bakışmamızı kesip ona doğru yürümeye başladığında bakışları benimkilere daraldı.

"Tebrikler, Spor. Az önce bir savaşa katıldın."

O gece, onları duvarın arkasından duydum.

Elleri. Karıştırıyorlar. Hissediyorlar. Arıyorlar. *Bulmak.*

Koridorda yürüyorlar. *Bizim* . Kapımın hemen dışında.

Tökezleyerek. Kıkırdayarak. Nefes nefese fısıldaşarak.

Kes şunu, kalp.

Kıpırdama,

kalbim.

Savaş onunla,

kalp.

Adı Gina'ydı.

Biliyordum, çünkü eğilip kızın boynunu koklamasına izin verdiğinde kız onun şimdiye kadar tanıştığı en kötü şey gibi koktuğunu söyledi. "En kötü" bir kelime bile değildi. Ve o anda dünyadaki tüm Ginas'lardan nefret ettim.

"*Gina*," adını kirli bir sırmış gibi mırıldandı.

Gözetleme deliğinden onlara baktım, vücudumdaki her kemik öfkeyle titriyordu.

"Sevgilim, keşke bir fikrin olsaydı."

Sevgilim. Gina'nın G'sini düşürdü.

Yaşadıkları an beni o kadar etkiledi ki nefes almakta zorlandım.

"Oh, gördüm." Güldü, boğucu sesi onun tenine karşı mükemmeldi, benim tiz sesime hiç benzemiyordu. "Aletin internetin her yerinde, Alex."

Buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Kapımın önünde durdu, ağzından çiğnenmiş sakızını çıkardı, içine küçük bir not yapıştırdı ve gözetleme deliğine çarptı.

Sonra kapısının açıldığını

duydum. Sonra kapısının

kapandığını duydum.

Benimkini açtım, kolumu kaydırarak bıraktığı notu aldım

Ben.

SEN YAPIŞTIRICISIN.

Arkamı döndüm, göz kapaklarımı sıktım ve başımı masaya vurdum.

Kapı.

Üç.

İki.

Bir.

Alex

Üç.

İki.

Bir.

Ses zayıftı ama oradaydı. Hareketlerindeki bıkkınlık içimde bir şeyleri aydınlattı. Onun acısını hissettim. Dudaklarımda tattım ve dilimin üzerindeki sıcak bal gibi tadını çıkardım.

Öpücüğümün içine gülümsedim. Aracım, kabım, yemim. Bu ders için desteğim.

Sonunda Stardust başlamıştı.

Bu.

Biz.

Sevişecektik. Kafasını kapıya vurması bana bunu garanti ediyordu. Lucas bunu ödeyecekti.

Ben turnedeyken Fallon aşırı dozdan öldüğünde Will'e dairemin anahtarlarını vermenin bedelini ödeyecekti. Onu bulmuştu.

Lucas, günü kurtarmak için koşturduktan sonra teşekkür etmek için Fallon'dan Will'in telefon numarasını istediğinde ona vermenin bedelini ödeyecekti. Üç yıl önce Grammy Ödülleri'nde benim kolumdayken Will'i tuvalette becerirken radara yakalanmamalarına yardım etmenin bedelini ödeyecekti.

Tüm bu şeylerin bedelini paranın satın alamayacağı en değerli şeyle ödeyin.

Lucas bunun bedelini kalbiyle ödeyecekti.

Chapter Twelve

Indie

Bağımsız: Herkes yukarı?

Öyleyim. Orada gecenin bir yarısı. Sorun ne?

Bir sorun yok. Özür dilerim. Gelecekteki referanslar için bir soru Alex'in odasına kız getirmesine izin var mı? Yani, alkol ya da uyuşturucu olabilir...

Olabilir ama muhtemelen olmaz. Evet. değil.

Jenna: Ya da belki senin için tamamen iyi değildir... Her şey . Sadece emin olmak istedim.

Jenna: Ona on dakikalık şarkıdan bahsettin mi?

Evet. Onu tutuyor. Kalabalık bugün bunun için çıldırdı. Ayrıca politik bir şarkı.

Jenna: Tabii ki yaptı.

Aslında harika.

Jenna: Harika, müzik endüstrisinde seni hiçbir yere götürmez. Akılda kalıcı olmalı. Ve hızlı.

İnsanlar bu günlerde üç dakikalık şarkıları unutuyor.

Indie: DNF7

Jenna: Yap. Yapma. Bitir. Siz ikiniz nasılsınız?

Ne kadar zamanınız var, bayan?

Artık aktif olarak benden kurtulmaya çalışmıyor. Jenna: Ve

Blake Sen ve o aynı dalga boyundasınız Indie: Öyleyiz. Öyle misiniz?

Jenna: Gerçekten bana bu soruyu mu sordun?

Indie: Yup. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Jenna'nın bana orada ihtiyacı vardı. Ayrıca, birbirlerinden nefret ettiklerini gizlemiyorlardı.

Blake ve ben biraz karışık durumdayız. gereken kontratlar var. Beni güncel tut.

Hudson: :-O

Singapur.

Uçak yolculuğunu Nat ve Ziggy ile Skyping yaparak geçirdim, pencere kenarındaki kanepeye kıvrıldım.

Alex'in üzerinde Wayfarers gözlükleri ve siyah kapüşonlu bir tişört vardı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kanepeye uzanmış uyuyordu. Kulaklarında kulaklıklar vardı ve tamamen giyinik olmasına rağmen kadın pornosuna en yakın şey gibi görünüyordu. Kendime Gina'ya yaptıklarının iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Bu bizim ne olduğumuzu ve daha da önemlisi ne olmadığımızı açıklığa kavuşturuyordu.

"Gecenin bir yarısı geri geldi." Nat kızarmış gözlerini ovuşturarak Ziggy'yi kalçasında zıplattı. Saçları düğümlenmişti. "Zil zurna sarhoştı ve kustum kokuyordu. Bütün gün katili aradığını söyledi. İnsanların kapısını çalmış. Onlara bağırması. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın? Yardıma ihtiyacı var, Indie. Çabuk."

Elbette haklıydı. Kardeşimin bir işten çok daha fazlasına ihtiyacı olduğuna inanmaya başlamıştım. Rehabilitasyona ihtiyacı vardı. Kazandığım parayla onu iyi bir rehabilitasyon merkezine gönderebilirdik. Turnede kalması ve Alex'e tahammül etmesi için daha da fazla teşvik. Boğazımı temizledim, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için yanlara baktım.

"On bir hafta sonra evde olacağım," diye yatıştırdım. "Biraz daha dayan, Nat. Söz veriyorum, döndüğümde onu yola getireceğim."

"Sanki artık aynı kişi bile değil. Yani, anlıyorum. Hâlâ acı çekiyor. Ama... Bir yabancıyla evlendim. Bir yabancıdan bebeğim oldu. Ona bakıyorum ve penceremin önünde bana serenat yapan çocuğu görmüyorum. Ben bir çocuk görüyorum.

Daha iyi olmak istemeyen bir tembel. O çocuğun nefret edeceği bir tembel."

Tam cevap vermek üzere ağzımı açmışım ki, saten, bebek mavisi üniforması ve yıllardır gördüğüm en iyi müşteri hizmetleri gülümsemesiyle uçuş görevlisi içeri girdi.

"Beyler, Bayan Bellamy, iniş için hazırlanıyoruz. Lütfen kemerlerinizi bağlayın."

"Gitmem gerekiyor." Konuşmayı erken kesmekten nefret ederek burnumu kırıştırdım.

Nat daha yaşlı görünüyordu, sanki son birkaç gecesi yıllar kadar uzun sürmüştü.

"En azından bana orada eğlendiğini söyle. Bu beni çok daha iyi hissettirirdi."

"Elbette." Gülümsedim. "Harika zaman."

"İngiliz rock yıldızı sosislerine bir göz atmayı başarabildiniz mi?" Bıkkın kaşlarının yerini yürekli bir koklama aldı.

Oh, Tanrım.

Alex'in somurtkan dudakları uyku numarası yaparken bile kıpırdadı. Yüzüm köklerime kadar yandı, sonra ayak parmaklarıma kadar indi. Onun tam orada olduğunu bilemezdi. Uçak sessizdi, herkes ya uyukluyor ya da film izliyordu.

"Hayır," dedim.

"Evet," diye duyurdu aynı anda kanepedeki yerinden, güneş gözlüklerini yakındaki bir masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Şeytani sırıtışını sergileyerek bana doğru kasıla kasıla yürüdü. Kalbim yine o şeyi yaptı, aklımın sözünü dinlemeyip Alex'in ellerine atlamak istedi.

Winslow ne halt ediyordu?

"Oh, sıkımı gördü, tamam." Yanımdaki koltuğa çöktü ve uluslararası bir meseleymiş gibi haberi verdi. Kolunu arkama doladı, çenesi neredeyse omzuma dayanacaktı. "Ve baktı. Çok uzun süre. Bu da beni ona gerçek hayatta kaç tane penis gördüğünü sormaya itti, hala cevabını bilmediğim bir soru. Belki sen beni aydınlatabilirsin. Bu arada sevimli bir çocuk."

Natasha'nın çenesi düştü ve eğer Ziggy onun kucağından sıyrılıp mutfağa doğru kaçmayı başarmış olmasaydı, biz ABD topraklarına dönene kadar orada oturup Alex'i süzüyor olacaktı.

"Gerçek hayatta harika görünüyorsun," diye nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Teknik olarak gerçek hayat değil ama kabul ediyorum." Alex'in geniş, sıkı omzu benimkine değdi ve irkilerek ondan uzaklaştı. "Indie'yi bana ısınması için ikna etmeye çalışıyorum. Sence bunu nasıl yapmalıyım?"

Beni yatağına almaya çalışıyorsun, düzeltmek istedim. Ve işte yapılacaklar listesindeki ilk şey: benden seni Gina adında rastgele pililerle buluşturmamı isteme.

"Bisiklete binmeyi seviyor." Nat'in gülümsemesi aynı hem tekinsiz hem de tatlıydı ve ben de öyle olmak istiyordum. Aynı anda hem tehlikeli hem de alçakgönüllü. "Yapabilse bütün gün bisiklete biner. Ben de onunla başlardım."

Başını salladı. "İyi fikir, Natasha."

"Vay canına. Adımı biliyorsun."

"O konuşurken dikkatimi veririm." Büyüleyici yüzünü .
Harika. Nat dahil kimse buna hayır diyemez.

Baldızım kamerayı kapatmadan önce "O bir ," dedi.

Başımı salladım. O bir tutucunun tam tersiydi. ekip gideceğinden emin olduğum bir adamdı. Dizüstü bilgisayarın ekranını kapattım, kalbim boğazıma çarpıyordu. Alex vücudunu ne eğdi, dudakları kürek kemiğime yaklaştı.

"Sana sahip olacağım," diye fısıldadı, "yapıştırıcı."

Gözlerim yandı ve Alfie'nin sarı buklelerine baktım, o ise yere bakmış Nintendo oyunu oynuyordu.

Uzun zamandır ilk defa başımın büyük bir belada olduğunu biliyordum. Kontrol edemediğim bir şey.

Çünkü Alex Winslow kırık bir vazoydu.

Ama yapıştırıcı ben değildim. Parçaları toplamaya çalışacak ve kaçınılmaz olarak kesilecek olan aptal temizlikiydim.

Otel odama adımıımı atar atmaz volta atmaya başladım.

Parmaklarımı boynumun arkasına geçirip daireler çizerek yürüdüm. Uzuvarım farklı hissediyordu. Daha kısa, daha ağır, daha gergin. Fiziksel egzersiz eksikliğinden ve berbat yemeklerden kaynaklandığı sonucuna vardım. Tura başladığımızdan beri hiç bisiklete binmemiştim, ayrıca Alex'in benzin istasyonu sandviçlerine ve sokak yemeklerine karşı bir zaafı vardı, bu da bizi doğru dürüst yemek yemeden bırakıyordu ve bu nedenle çoğu zaman abur cubur ya da çok zengin oda servisi yiyorduk.

Başımı eğdim, dudağımı sıktım. Evden uzakta olmak bana ihanet gibi geliyordu. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda Nat'e Ziggy konusunda yardım edemediğim için duyduğum suçluluk içimi kemiriyordu. Ama beni asıl dehşete düşüren, bu kadar çok şey tehlikedeiken kendimi hâlâ Alex Winslow'un mahremiyetiyle meşgul bulmamdı.

Kapının çalınması başımı kaldırmama neden oldu. Şimdiye kadar kaldığım tüm otel odaları farklıydı -bazıları aydınlık, bazıları karanlık, bazıları klasik döşenmiş, bazıları çağdaş dekore edilmişti- ama hiçbir zaman gerçek bir samimiyet sunmamış bir yerin aynı melankolisini taşıyordu. Bu odanın seftali rengi duvarları, yüksek tavanları ve altın renginde ketenleri vardı. Kelimelerin ötesinde lüks görünüyordu, bir gelinlik kataloğundan kopyalayıp yapıştırabileceğiniz bir şey gibi. Ve sevdiklerim iki kıta ötede acı çekerken bunun tadını çıkaramıyordum.

Başka bir vuruş, bu sefer daha sert.

"Tanrım, geliyorum." Hâlâ üzerimde kendim için diktiğim ilk elbiselerden biri olan siyah beyaz ekose elbisemle kapıya doğru ilerliyordum. Saçlarım dağınıktı ve gözlerim kızarmıştı. Kapıyı açtım. Alex eşiğin diğer tarafında duruyordu.

Her zamanki uçak kıyafetini değiştirmişti. Şimdi dar bir kot pantolon ve Smiths tişörtü giyyordu.

Lezzetli görünüyordu.

Ayrıca dün gece başka biriyle yatmış bir adama benziyor, Küçük Bayan Demans.

"Ne istiyorsun, Winslow?" Direkt konuya girdim. Ona karşı kibar olmaya ne niyetim ne de ihtiyacım vardı. Etrafta tek başına dolaşmamalıydı bile. Blake neredeydi?

"Stardust." Takma adı dilinde yuvarladı, İngiliz aksanı harfleri belirgin bir şekilde kesiyordu.

"Bu şüpheli zevki neye borçluyum? Ayrıca, bugün büyüleyici, şakacı Alex'le mi konuşuyorum, yoksa beni skor yapmasına yardım etmeye zorlayan pislikle mi?

Dün gece?" Kaşlarımı çattım, saçlarımı yüksek ve dağınık bir topuz haline getirdim.

"Sonunda çekici olduğumu anladığımıza sevindim."

"Bazen, olmaya çalıştığında. Büyük fark var." "Ama işe yarıyor mu?"

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim.

"Tamamen duvarla çevrili ve çözölmeyi bekliyor. İşte ben seni böyle seviyorum." Elimi tuttu ve beni hızlı bir hareketle odamdan dışarı çıkardı. "İnce bir ambalajın içindeki lezzetli bir şekerleme gibisin. Katmanlarını soymak sıkıcı bir iş, ama içinde beni bekleyen şey geçilemeyecek kadar tatlı. O duvarlarını yerle bir etmek üzereyim. Onları yeniden inşa etmen yıllarını alacak ama bu gerçekleştiğinde ben orada olmayacağım, o yüzden önemli değil."

Ayaklarımı halı kaplı zemine yapıştırıp etrafımıza bakındım. Altı saat içinde bir gösterisi vardı. Muhtemelen koridorda bir şeyler yapmaya çalışacaktı. Beni koridora doğru götürdü ve sanki beni cehennemin kapılarına götürüyormuş gibi ayaklarımı sürükledim. Yine de arkamı dönüp onu koridorda yalnız ve tehlikeli bir şekilde istediğini yapmakta özgür bırakamazdım. Ayrıca bu yolculuğun sonunda bir sürpriz vardı ve ben bunun ne olduğunu görmek istiyordum. Alex açık avucunu asansör düğmesine vurdu ve arkasını döndü. Vücuduyla beni sıkıştırdı. Ben geri adım attım. O öne doğru adım attı. Artık alışmaya başladığım bir tangoydu bu.

"Blake nerede? Sen neden buradasın?" Gözlerim kısıldı.

"Onu yatağıma zincirledim ve yatak başlığına çiviledim."

"Benimle olduğunu biliyor mu?" Aptalca şakasını görmezden geldim.

Şakacı bir şekilde kaşlarını eğdi. Bu ifade beni çıldırtıyordu. Az önce makarna sanatı yapıp ona gösteren sevimli kız kardeşi olduğumu ima ediyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Blake mi? O benim maaşımla çalışıyor. Waitrose? Bordromda. Alfie? İğrenç bir insan ve benim bordromda. Sen de öyle. Bana cevap veriyorsun ve şu anda seninle olmak istiyorum. O yüzden olacağım. Bu kadar basit, görüyorsun."

Kendimi berbat hissetmeme neden olacak ve onu uzaklaştıracak bir şey söylemek için ağzımı açtım ama asansörün sesi duyuldu ve beni elbisemin kemerinden tutarak içeri çekti, sırtım duvara çarptı. O da karşı duvara yaslandı ve işte böyle birbirimize baktık, çok berbat bir oyundaki iki rakip gibi.

İlk defa gözlerimin ne kadar kırmızı olduğunu fark etmiş gibiydi. Gözlerini kısarak bana baktı. "Aklında ne var?"

"Kardeşim evde yaramazlık yapıyor. Bu beni endişelendiriyor. Natasha Ziggy'ye neredeyse tek başına bakıyor ve tam zamanlı çalışıyor ve..."

Ve gevezelik ediyordum. Uzaklara, maun ağacına ve etrafımızdaki aynalara baktım.

Hiçbir şey söylemedi ve bunun için minnettardım. Boş cesaretlendirici sözlerle ihtiyacım yoktu. Durumumu biliyordum, kabullenmişim ve düzeltmek için çalışıyordum. Asansör kayarak açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Alex beni otelin ön girişine değil, ana resepsiyonun arkasındaki koridora yönlendirdi ve burada yeraltı otoparkına giden karanlık bir geçitten yürüdük. Hiçbir şey söylemedim ve her şeyi hissettim. Sonunda durduğunda ayaklarımı kaldırıp baktığımda iki mavi şehir bisikleti gördüm. Kaşlarım havaya kalktı.

"Bisikletler," diye nefes aldım.

"Anlayışlı," diye küstahça konuştu.

İngilizlerin damarlarında kandan çok alaycılık dolaştığına yemin edebilirim.

Güldüm, omzuna hafifçe vurdum, ona kızamayacak kadar rahatlamışım. Bisikletlerden birine doğru koştum ve bir bacağımı bisikletin üzerine atıp tutacaklarını avuçlarımda sıktım. Evdeki bisikletimden farklı bir his veriyordu. Selesi alışık olduğumdan daha yüksekti ve kumaşı daha sertti - benimki kadar yıpranmamıştı. Frene bastım ve bisikletin sıcak ve nemli yeraltı otoparkının içinde birkaç metre ileriye kaymasına izin verdim. Çoğunlukla boştu.

"Buralarda bisiklete binip biraz stres atabilirim," diye yüksek sesle düşüncemi dile getirdim. Hâlâ diğer bisikletin yanında duruyor ve bana bakıyordu.

"Ya da" -sesi hiç hoş değildi- "o küçük kışını dışarı çıkarabilirsin." Tam bunu söylerken arkasındaki beton duvarda bir düğmeye bastı ve metal garaj kapısı yukarı kayd, ışık santim santim içeri doldu. Önümde uzanan gökdelenler ve devasa, göz kamaştırıcı liman karşısında gözlerim büyüdü. Nefesim boğazımda düğümlendi. Merlion'un tükürdüğü suyu, Marina Bay'in entegre tatil köyünü ve inanılmaz derecede sistematik şehir manzarasını yutkundum. Ne olduğunu anlamadan dirseği dirseğime değdi ve bisikletiyle yanıma geldi.

"Kask yok mu?" En iyi niyetime rağmen sırttım. Erkek düşkününü ya da değil, şehirde bisikletle dolaşmayı özlemişim. Ve bu sadece küçük bir geziydi. Bir aşk ilanı değil.

"Uçlarda yaşamayı severim." Alt dudağını yaladı.

"Ben sınırlar içinde güvenle yaşamayı seviyorum," diye karşılık verdim.

"Rahat bir yer ama orada hiçbir şey yetişmiyor."

Merlion Parkı'ndan geçtik. Gözünde gözlükleri ve çamaşırhanede taktığı Burberry şapkasının aynısı vardı, bu yüzden kimse onun geceleri paparazzileri uyutmayan Alex Winslow olduğunu tahmin edemezdi. Gökyüzü griydi; hava yoğun ve nemliydi. Hava bana kıyameti hatırlatıyordu ve belki de o gün duvarlarımın çoğunu yıktığı için bu uygun bir şeydi.

Her şey temiz ve yabancıydı. Ben daha deneyimli bir bisikletçi olabilirdim ama o daha uzun bacaklara ve bana ayak uydurabilecek dayanıklılığa sahipti. Kırk dakika boyunca sessizce pedal çevirdik, sonra başını kordondaki küçük bir kafeye doğru salladı.

"Susadım." Bir ifade, soru değil.

Başımı salladım ve ikimiz de bir viraj alıp bisikletlerimizi küçük kafenin dışında dinlendirdik. Tam içeri girecektik ki tereddüt etti, dükkânın dışındaki kalabalık masalara bir göz attı ve homurdandı.

"Git sipariş ver. Ben burada bekleyeceğim," dedi, uzun bacağına bisikletin üzerinde geriye doğru salladı ve ilerideki safir okyanusa baktı.

Tezgâha doğru ilerledim ve onun aksine, bunu *yapabileceğim* fikrinin tadını çıkardım. Pusuya düşürülme ya da fotoğrafımın çekilmesi korkusu olmadan kahve ya da sandviç bile sipariş edemeseydim nasıl hissederdim bilemezdim.

İki kahve, iki su ve paylaşabileceğimiz bir hamur işi siparişi verdim. Arkamı döndüğümde, onu hâlâ bisikletin üzerinde, avucunda tuttuğu küçük taşları huzurlu suya atarken gördüm. Mutlu görünüyordu. Sanki bu kadar sıradan ve gündelik bir şey yapmaya alışık değildi. Geri dönüp kendimi bisikletimin üzerine attığımda Alex gülümsedi ve kalbim neredeyse külot fırlatan aptal bir hayran gibi ona atılacaktı. kendimi bir yük gibi hissetmeye başlamıştı. Keşke ameliyatla çıkarıp hayatta kalabilseydim. Ona kahvesini ve suyunu uzattım, kahve fincanımı dudaklarıma götürdüm.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri hâlâ su tarafından hipnotize edilmişti.

Neden sürekli bunu bilmek istediğini merak ediyordum. Gerçekten de aklımdan geçenlerden ilham alıyor muydu? Sonra aklıma daha da iç karartıcı bir şey geldi; yıllardır kimse bana bunu sormamıştı. Ailem öldüğünden beri. Craig ve Natasha beni seviyorlardı ama

Hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki umursamıyordum. İstenmek ve arzulanmak bağımlılık yapıyordu ve o da beni uyuşturdu. Birine büyü yapmak istiyorsan, ona kendini özel hissettir. Bu işe yarar.

"Sadece merak ediyorum" -sıcak sıvının dilimi yakmasına izin verdim ama irkilmeden devam ettim- "neden peşimdesin? Gitmemi istiyor gibiydin ama şimdi benimle yatmak istiyorsun."

"Senden kurtulamazsam bile en azından seninle eğlenebilirim diye düşündüm." "Seninle asla yatmayacağım." Hiç düşünmeden böreği dürttü.

yemeyi düşünüyordu. Alex kahveden büyük bir yudum aldı, hâlâ okyanusa bakıyordu.

"Neden?"

"Çünkü kendimi isteyerek incineceğim bir duruma sokacak kadar aptal değilim."

Başını çevirip bana baktı ve birden nefes alamaz oldum. Tüm sanatsal dehalar gibi etkileyici bir yüzü vardı. Komik görünümlü. Biraz kusurlu. Başka tarafa bakamayacağınız türden. Mick Jagger, Steven Tyler, Jimi Hendrix, Keith Richards. Hepsi biraz komik görünüyordu. Biraz fazla yaramaz. Ağzıları çok geniş, gözleri çok sarkık ve gülümsemeleri çok açıktı. Alex'in yüzü harika bir kitap gibiydi. Ona her baktığınızda farklı bir şey buluyordunuz.

"Sana asla zarar vermem. Seni nazikçe terk edeceğim. Ve sen de beni mutlu bir şekilde terk edeceksin. Buna söz verebilirim."

"Bana bunun sözünü nasıl verebilirsin? Aşık olmayacağıma nasıl söz verebilirsin?"

Kahvesinden başını kaldırdı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Beni tanıyınca sevimsiz biri olduğumu anlıyorsunuz."

Sessizlik.

"Benim çekiciliğim gizemimde, görüyorsunuz."

Görünüşe göre birdenbire yağmur yağmaya başladı. Tropikal hava. Kısa kollular ve sağanak. Başını kordonun diğer tarafına doğru eğdi.

"Gel Stardust. Gece genç ve umut dolu." Sırılsıklam ve gülerek otoparka doğru yuvarlandık.

Ve akıl sağlığımı korumak için Alex Winslow'a kişisel sorular sormamaya karar verdim.

Chapter Thirteen

Alex

Başka bir gösteri.

Başka bir hit.

Blake, YouTube videosunda "Secondhand" şarkısının görüntülenmesinin Japonya'dan sızdırılan "Love" o kadar yüksekti ki, bunu kim yayınladıysa sadece reklamlardan günde yirmi bin dolar kazanıyordu. Yalan söylemeyeceğim, harika bir şarkı yazmak bir insan olarak kategorik olarak kusurlu olduğum fikrini uyuşturdu ve bir günlüğüne Fallon'u, Will'i, intikamı ve şampanyayı bile unutmuştum-yan not: ikincisi tüm bu süre boyunca aklımın bir köşesinde durdu. Şampanyayı sevmezdim bile. Sinirlenmek ise başka bir hikâyeydi.

Sahneden indiğimde, benimle bir an olsun vakit geçirmek için etrafta dolanan personel ve yerel ünlülerden oluşan karmakarışık kuyruğu görmezden gelerek soyunma odasına koştum. Kapıyı fırlatıp açtım ve gümüş bir koltukta oturmuş dikiş diken Indie'nin üzerine yığıldım.

"Alex, iğrenç! Kumaşımdan uzak dur." Göğsümü itti ama sesinde kahkaha vardı.

Bir maymun gibi üzerine tırmandım ve koltuk altlarını gıdıkladım ve ne biliyor musunuz? Indie Bellamy gıdıklanıyordu. Kıvranıyor ve en sikilebilir sesleri çıkarıyordu, parmaklarımı ağzına sokmak ve o küçük sesleri çıkarıp cebime koymak istememe neden oluyordu.

"Çekil, çekil, seni mağara adamı, çekil!" Bu kıkırdama iması tam bir kahkahaya dönüştü.

Bir şeyler değişmişti. *Biz değişmiştik*. Biraz erimişti ve buzu itip altında ne olduğunu görmek istedim. Alfie, Blake ve

Lucas kapıdan içeri girdi, eşikten bizi izliyordu, büyülenmiş gibiydi. Lucas'ın yüzündeki ifade beni heyecanlandırmıştı. Orada olduğunu anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yoktu. Acı çekiyordu. Will ve Fallon için oteli kendi adına tutup ben hâlâ onunla birlikteyken sevişmelerini sağladığında benim canım yandığı gibi değil ama yine de yanıyordu.

"Yap beni," diye hırladım yüzüne doğru, o kadar yakındım ki burnunun üzerindeki turuncu çillerin her birini tek tek görebiliyordum.

"Bu cinsel tacizdir." Nefes nefese güldü.

"Kendini utandırma." Onu kanepeye sabitledim, kasıklarım onunkilerin üzerinde, dudaklarım yanağında, böylece beni sadece o duyabiliyordu. "Bahse girerim parmaklarımı o süslü elbisenden yukarı kaydırır ve külotunu kenara itersem, seni sıırıslıklam ve benim için hazır bulacağım, seni yalayarak kurutmam bir saatimi alacak."

Vücudu altımda sertleşti ve ben de vücudumun üst kısmını kaldırarak ona baktım. Mavi gözleri çok geniş ve meraklıydı. Bakire olup olmadığını merak ettim. Başka bir erkekle kızılderili. Bunu hayal edemiyordum, bağlandığımdan ya da bu tür duygusal saçmalıklardan değil. Sadece çok çekingen görünüyordu. Çok düzgün.

"Alex," diye uyardı, altımda hareket etmekten çok korkuyordu, ereksiyonumun tehlikeli bir şekilde amına yakın olduğunu biliyordu.

Çılgıncaydı, ama bu mükemmeldi. *Bu*. Ben onun üstündeydim. Aramızdaki tek şey kumaş ve odanın diğer ucundan bizi izleyen aptallardı. Vücudu uğulduyordu ve altımda şehvetle mantık arasında mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Yüzümü onunkine yaklaştırmıştım ki, saksocunun biri beni kemerimden yakalayıp ondan uzaklaştırdı.

"Bırak onu, seni otuzbirci," diye havladı Lucas. Arkamı döndüğümde domuz Babe'den farksız bir şekilde pembe ve kızgın görünüyordu. "Kontrolenden çıktın!"

"O da öyle." Arka cebimden sigara paketimi çıkardım ve bir tane yakarak dumanını yüzüne üfledim. "Buna tutku denir. Doğrudan ağzına işese bile tanıyamazsın."

"Tam bir dangalaksın, biliyorsun değil mi?"

"Bunu bil, bunu yaşa. Üzgünüm, Aziz Lucas. Hepimiz bu kadar yüksek ahlaki standartları koruyamayız."

"Alex!" Indie azarladı.

Tamam. Çenemi

kapadım.

Otele giderken tek kelime etmedik. Indie pencereden dışarı baktı, Lucas bana baktı, Blake telefonuna ve Alfie saatine baktı.

"Yarım saat içinde üç hayran bekliyorum. Sence zamanında yetişebilecek miyiz?" İkincisi alt dudakını dışarı çıkardı.

Herkes homurdandı ve ben de Los Angeles'ta bana fırlattığı mavi kazmayı yüzüne doğru fırlattım.

Güldü. "Oh, şimdi tam bir daire çizdik."

Koridorda, kapımın önüne yığıldım ve Indie'nin de aynısını yapmasını izledim. Saat gece yarısını geçmişti ve herkes odalarına gitmişti. Lucas onun etrafında dolanarak beni zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Indie'nin çantasında sahne arkasında üzerinde çalıştığı yamalı elbisesi vardı.

Tania'nın çantasından not defterini ve Sharpie'yi aldım ve ilham perime baktım, bana ruhundan kaşık kaşık vermesini bekledim.

Onu hak etmediğimi bilerek.

Onun bunu hak etmediğini bilerek.

Her şeyin ne kadar berbat olduğunu biliyordum ama duramıyordum çünkü intikam, albüm ve teselli istiyordum. Peki ya Indie? Parasını alacaktı -hatta anlaşılmayı onun için tatlandırmak için birkaç yüz bin daha atabilirdim- ve ben de onun için diğer pek çokları için olduğum şey olacaktım. Bekârlığa veda partisinde sarhoş olduğunda arkadaşlarına anlatabileceği güzel bir hikâye. *Bir keresinde bir rock yıldızıyla yatmıştım ve harikaydı.*

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Çenemi çantasına doğru uzattım. Sırıttı.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece bana bir şeyler soran tek kişi sensin. Çoğu insan bana sadece bir şeyler *söylüyor, anlıyor* musun?"

"Çok sıkıcı değilsin ve buradasın, o yüzden ağzındaki baklayı çıkarabilirsin."

"Bir elbise. Paris için. Tüm dünyada en sevdiğim şehir."

"Daha önce hiç uçağa binmediğini sanıyordum?"

"!" Kirpiklerini kırıştırdı ve küçük kız alkışları yaptı, o kadar gülünç görünüyordu ki, neredeyse sevinecekti.

"görünüyor," diye gözlemledim. Beyaz, pembe ve krem rengi yamalar kasıtlı olarak düzensiz bir şekilde birbirine dikilmişti. Yamalı bir battaniye gibi.

İnce parmaklarıyla kumaşı yokladı. "Biraz çirkin. Güzel değil mi?"

Sırıttı sırası bendeydi. Parmaklarımı Tania'nın üzerinde

tingırdattım. "Çirkin şeyleri güzel mi buluyorsun? Bana

daha fazlasını anlat."

Söyledikleri bir nefeste çıktı. Sanki bana bunu söylemek için bekliyormuş gibiydi. Gece yarısı randevumuzu bekliyordu.

"Önemli olan her şey gözle görülemez."

Gözlerim yerinden fırladı. Bu kelimeleri nerede olsa tanırdım. "*Küçük Prens*."

"Okudun mu?" Indie sordu.

. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Botumun ucunu sıktı, gözleri araştırıyordu. Bunu gerçekten onunla paylaşacak mıydım? Her neyse. Neden olmasın.

"Ailem kitap kurdu olmaktan çok uzaktı. İncil dışında evimizde tek bir kitap olduğunu sanmıyorum. Cehennem gibi paramız vardı. Ama babamın Notting Hill'de yaşayan George adında bir kardeşi vardı. Çocuk şovları için şarkı besteleyerek para kazanıyordu. Onunla yaşamak benim hayalimdi ama George zampara ve korkunç bir ayyaştı ve beni sevmesine rağmen, kesinlikle değerli kötü alışkanlıklarından vazgeçecek kadar sevmiyordu. Sekiz ya da dokuz yaşındayken George bana nadir bulunan bir doğum günü hediyesi verdi. *Küçük Prens*'in basılı bir kopyasını. Kitabın anlamını aramamı ve bulduğumda bana ilk gitarımı alacağını söyledi. Hiçbir müzisyenin hayatın anlamını gerçekten anlamadan önce bir tutam başarıyı hak etmediğini, eğer hile yapıp sorarsam bunu anlayacağını söyledi, zaten ben de istemiyordum. O lanet gitarı *hak* etmek istiyordum. Bana adilce ve hak ederek gelmesini istiyordum. Sonraki birkaç yıl boyunca, bu kitap tarafından tüketildim. Onu Noel'de gördüğüm her yıl, bu lanet kitabın anlamını çözmek için şansımı denedim. Elime geçen tek şey, küçük bir dangalağın insanlardan kendisine bir koyun resmi yapmalarını istemesiyle ilgili saçmalıklardı. Ta ki kitabı bana verdikten iki yıl sonra -şimdi yıpranmış, eskimiş, hardal ve sütle lekelenmiş- kafama dank edene kadar. Tüm gerçek anlamlar gizlidir. Hayat sırlarla, dar görüşlü insanlarla ve şekerle kaplanmış, hiçbir ağırlığı olmayan boş konuşmalarla doludur. Gerçek olan içimizde olandır. Önemli olan hissettiklerimizdir. O gün onu aradım ve trenle gidebilecek olmama rağmen beni Watford'dan aldı. O gün Tania'ya kavuştum. O gün hayatım değişti."

Akustik gitarımın uzunluğunu sıktım. Yıllar önce Tania'yı unplugged konserlerde çalmayı bırakmıştım, ama onu hala her yere taşıyordum - en sevdiğiniz turtayı pişiremeyecek kadar yaşlandı diye büyükannenizi atmazsınız ya. Ne de olsa Tania benim ilk ve tek gerçek arkadaşımdı. Indie devam etmekte olan çalışmasının kumaşını daireler çizerek okşuyor, başını sallıyordu.

"*Küçük Prens'i* her zaman sevmişimdir çünkü sanki ben de başka bir gezegene aitmişim gibi hissettirmiştir. Sanki içinde yaşadığım dünyada zar zor hayatta kalabiliyormuşum ve her şeyin neden böyle olduğunu anlamıyormuşum gibi." Indie dudaklarını yaladı.

Çenesini göğsüne yasladı, kirpikleri yanaklarında süzülüyordu. Baktım. Yutkundum. Bakışlarımı kaçırdım. Lanet olsun. Çok güzeldi. Chateau Marmont'taki kızla aynı kız olduğuna inanmak zordu. Baktığımda tuhaf elbiseli, tuhaf saçlı ve fazla çilli bir yüzü olan garip bir kız görmüştüm.

Not defterime baktım ve yazmaya başladım.

Sır tutabilir misin?

*Bazen sana bakıyorum ve tek gördüğüm
pişmanlık Benim küçük tutku çukurum bu
dünyanın dışında*

Her sözümü, notamı ve kelimemi dikte eder

*Karanlıkta sana yapmak istediğim her şeyi
yapıyorum Ama zaman her izi biliyor, görüyor ve
fark ediyor Ve bazen seni istiyorum*

Ama çoğu zaman yapmıyorum.

Seni yalnız bırakmalıyım, ama ikimiz de biliyoruz ki bırakmayacağım.

Kağıdımın tükenmekte olduğunu fark ettim ama kelimeler devam ediyordu. Bir akıntı halinde akıyorlardı ve onları oldukları gibi yakalamam gerekiyordu. Issız. Yabani. Lanet olası menteşesiz. Indie'nin elini tuttum ve onu bedenime çektim. Aramızdaki dar alanda tökezleyerek kucağıma düştü, ağzı açık kaldı. Umurumda değildi. Bu seksle ilgili değildi. Bu sanattı ve sanat ilahi bir şeydi; her şeyin üzerindeydi. Ve bu benim palavracı konuşmam bile değildi. Buna gerçekten inanıyordum.

"Elbiseni çıkarmanı istiyorum." Fırfırlı numarasının kalın kumaşını çekiştirdim.

Gözleri büyüdü ve irkilerek uzaklaştı. O anda hayranlarımdan biri olmasını ne kadar isterdim. Ama öyle olsaydı, burada olmazdık. Onun anılarından, hikâyelerinden ve hayallerinden beslenemezdik. Stardust'la ilgili olan da . Benden daha uzun, daha güçlü, daha zengin olmama rağmen benimle başa baş mücadele etti. Beni *gerçek* hissettirdi.

"Burada mı? Tanrım, lütfen bana sarhoş olduğunu söyleme." Koridorun boş olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı.

Elbisesinin eteklerini kavradım ve onu kendime doğru sürükledim, gözlerim geziniyor, düğmeleri ya da fermuarı ya da onu elbisesinden çıkaracak her neyse onu arıyordu.

"Bir şey yazmam gerekiyor ve not defterim dolu. Kimse seni görmeyecek. Çocuklar derin uykudalar ve Alfie'nin kızları daha yeni geldiler. O sık kafalı bile onları en az yirmi dakika meşgul edebilir. Bütün kat bize ayrıldı. Sadece sen ve ben varız, Stardust. Arkana ihtiyacım var."

Ve senin sözlerin.

Ve o şarkı kafamın içinde çalmaya devam etti.

Ben tebaası olmayan kralım

Kalabalığı olmayan kibirli

adamım

Her zaman çok gürültü yapan sarhoş dangalak

Ve sen nehirler ve dağlarsın

Belki oksijenin kendisi bile

Sen beni bir yerden bir taşıyan rüzgârsın Her zaman

peşinden koştuğum tek yüksek

"Hayır."

İçimden hayal kırıklığımı haykırdım ama dışımdan ona hafif bir ilgisizlikle baktım.

"Hayır mı?"

"Sadece kollarıma yaz. Daha da iyisi seninkilere. Onlar daha kalın." "Yeterince yer yok ve paragraflara bölmem gerekiyor."

"Hayır."

"Neden?" Göz kapaklarım seğiriyordu. Bunun iyiye işaret olmadığından oldukça emindim.

"Çünkü dün başka biriyle yattın." Bunu sormama bile şaşırmış görünüyordu.

Dudaklarımı açmadan önce yavaşça yaladım ve bakışlarının dudaklarıma yapışmasının tadını çıkardım. "Gina ile yatmadım."

"Ha?"

"Öyle bir niyetim de yoktu. Onu öptüm, doğru. Ama sadece seni kızdırmak için ve dürüst olmak gerekirse, tadının nasıl olduğunu hatırlamıyorum, sadece senin tepkini hatırlıyorum, bu da sikimi gerçekten mutlu etti. Şu anda becermek istediğim tek kişi sensin. Koridorda kafanı kapıya vurduğunu duyar duymaz onu Alfie'nin odasına attım ve banyoya girdim.

hızlı bir masturbasyon. Ama küçük dostumuz Gina için üzülmeysin. Alfie ona ihtiyacı olanı verdi. Söylediklerimde ciddiye aldım, Stardust. Seni becermek istiyorum. Sadece seni. Bu turun sonuna kadar, sadece sen ve ben."

Aramızdaki sessizlik bana baştan çıkarmanın bir Monopoly oyunu gibi olduğunu hatırlattı. Sabır, planlama ve rakibini okumak gerekiyordu. Büyük ikramiyeyi tutturmuş olmam ve cebimin sahte parayla dolu olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hala hayır diyebilirdi.

Hala oyunu kazanabilir.

Beni fırsat vermeden nasırlı avucumu sırtına götürdüm ve fermuarı indirdim. Bana izin verdi, eğer o Avustralyalı kuşla yatmadığımı bilmenin verdiği rahatlamadan başka bir nedeni yoksa. Ya da belki sonunda ne olduğumuzu anlamıştı. Kökleri, toprağı ya da yerçekimi olmadan dünyada yüzüyorduk. Hatalar, günahlar ve yanlışlar krallığının kemikleriydi. Evden uzakta her şey farklı hissettiriyordu ve bu yüzden sadece bu gece için kendisi olmamasına izin verdi. Elbisesinin üst kısmı aşağı kaydığında, Stardust hızla arkasını döndü ve görme fırsatı bulamadığım küçük, diri göğüslerini örttü.

Sharpie'nin kapağını dişlerimle açtım ve pürüzsüz sırtına yazmaya başladım, günlerce orada kalacağını bilmekten büyük zevk alıyordum. Sharpie onun omurgası boyunca dans etti ve vücudu kalemin parlak kırmızı ucuna karşı her titrediğinde yutkundum. Aletim canlandı ama şimdi zamanı değildi.

Ve asteroitten asteroide seyahat ederdim.

Bizim olacak olanı bulmaya çalışırdım.

Eviniz gibi hissedene kadar saray üstüne saray inşa etmek Londra'dan Paris'e, New York'tan Roma'ya

Küçük Prens, Alex Winslow

Kendi berbat el yazıma bakarak durakladım. Cildi yeniden çiçek açtı.

"Hava soğuk." Boğazını temizledi, elbisesini tutmaya çalıştı, göğüsleri hâlâ koluyla örtülüydü. Saçmalık. Tek boynuzlu bir attan daha azgındı. "Hadi içeri girelim. Bir not defterine kopyalayabilirsin."

Öne doğru eğildim ve omzuyla boynu arasındaki vadiyi öptüm, teni canlandı ve dudaklarımın altında ısındı. Sonraki sözcükleri olabildiğince baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadım. Normalde çaba sarf etmem gerekmezdi ama bu sefer mecburdum.

"Eğer yakında seni sikmezsem, öleceğim ve bu senin vicdanını sızlatacak." "Yüce Tanrım."

"İstersen bana yatakta da böyle diyebilirsin," diye karşılık verdim, dudaklarım onun uyuşturucu gibi tenini sıyırp geçerken. Onda evimdeymişim gibi hissettiren şey neydi? Anlamsızdı. Evimi *sevmiyordum* bile. Benim bir evim bile yoktu. Evim, işe yaramaz ebeveynlerimin bütün gün kışlarının üstünde oturup paramı harcadıkları yerdı. "*Küçük Prens'in* konusu bu değil mi? Evcilleşmek ve başkalarını evcilleştirmek? Burada bunu yapmak zorunda değiliz Stardust. Sadece biz varız. Yetişkinler yok."

"Bizim yetişkin olmamız gerekiyor."

"Seçim hakkı verildiğinde kimse yetişkin değildir. Bu, içine girmeye zorlandığınız bir şeydir."

Dur.

"Sana daha önce de söyledim Alex. Ben kaçamak yapacak tipte bir kız değilim."

"Gençsin, müsaitsin ve formdasın. Bu kadar içine kapanmamalısın. Sarhoş ol. Ünlü erkekleri becer. Instagram'da dünyanın dört bir yanına fotoğraflarını gönder. Yaşamalı ve hatalar yapmalısın ve ben o hatalardan biri olmayı teklif ediyorum çünkü kaybedecek hiçbir şeyin yok. Son kullanma tarihimiz var. Son teslim tarihimiz var. Sonsuz beş yıldızlı otel odalarımız, yazmamız gereken bir albümümüz, kurtarmamız gereken bir aileniz var ve kabul edin ki tüm oklar aynı yönü gösteriyor. *Bizi*. Birlikte. Şimdilik."

"Peki ya sonra?" Bana bakmak için arkasını döndü. "Bundan ne olacak, Alex?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Turne bittiğinde. O zaman ne yapacağız?"

"Yollarımız ayrılıyor." Belli değil miydi? Lanet olası bir erkek arkadaş mı istiyordu? Çünkü ben öyle bir şey yapmadım. Yapsaydım bile... Fallon tek eşliliği denediğim ilk ve son kızdı. Kalbimi manikürlü parmaklarının arasında tuttu ve ne zaman devam etmeyi düşünsem sıkıttı. Indie'ye bir şey vermek istesem bile -ki istemiyordum- bunu yapabileceğimden bile emin .

"Muhtemelen Fallon'la Paris'te karşılaşacaksın." Indie açık sözlüydü. Ve dürüst. Ve çiğ. Zor soruları sorarak lafı dolandırmadı,

Yapışkan ya da kararlı görünmesine hiç aldırmazdı. Olmadığı biri gibi davranmazdı.

"O zaman Paris'te bitiririz." Saçının bir tutamını kulağının arkasına attım. "Fallon ve ben yeniden başladığımızda biteriz."

Bu da nereden çıktı şimdi? Yani, gerçek buydu, ama gerçek her zaman birinin yüzüne vurulurken yumuşatılabilirdi. "Önceden verilmiş sözler" benim için "Bunu yapmak istemiyorum", "Yoğun program" ise "Seninle kahve içmektense başkasının sikiinde boğulmayı tercih ederim" demektir. Ama ondan bir tepki almak istedim. Dürüst olmak gerekirse, büyük bir ikiyüzlülük yaptığımı fark ettim. Ayık arkadaşşıma bakacak olsa Lucas'ı kovmaya ve turdan atmaya hazırdım ama onu becermeye çalışırken bunu ona söylemekte bir sakınca görmüyordum.

-Eski kız arkadaşımı geri kazanmaya çalışacağımı söyledim. Nezaketim neredeydi? Her neredeyse, çekiciliğim ve mantığım da aynı çöplükte saklıydı.

"Vay canına." Kaşları havaya kalktı. Elbisesinin askılarını omuzlarına geri çekti ve fermuarını çekmeye bile zahmet etmeden ayağa kalktı. Kapıya doğru attığı adım titrek ve beceriksizdi ve bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Her şeyi berbat etmişim.

"Sen öyle bir piçsin ki, sana piç demek bu dünyada yaşayan her piç için bir hakarettir. Senin ne olduğun için yeni bir kelime icat etmeliyiz."

"Sanırım aradığın kelime 'amcık'," diye teklif ettim, açık Sharpie'yi halının üzerine bıraktım ve onu odasına kadar takip etmek üzere ayağa kalktım. Kızmış ya da kızmamış, hâlâ benim sözlerim onun sırtındaydı. "Neyse o. Birbirimize aşğız ama aklımızı kaybedecek kadar değil. Gözün ödölde olsun, Stardust. Senin paraya ihtiyacın var. Benim ilham perisine ve geceleri sıcak bir bedene ihtiyacım var."

"Hangi evrende beni bir fahişe gibi göstermek iyi bir flört taktiğine eşittir?"

"Sana seks için para ödemiyorum. Beni yoldan çıkarma diye . Yan bonus: Waitrose ile takılmana resmen izin verilmiyor, yani başka seçeneğin yok gibi."

Bana döndü, taşaklarına diz çökmek ve dikiş makinesiyle dudaklarını birbirine dikmek istediğinde kullandığı aynı şekerli gülümsemeyi verdi.

"Sadece meraktan soruyorum Alex, Lucas'tan arkadaşım olarak mı yoksa gelecekteki flörtüm olarak mı uzak durmamı istiyorsun?"

"Bunu senin patronun olarak *talep ediyorum*. Bunu asla unutma, Indie."

Onu kızdıracağını bildiğim *başka bir* şey daha. Kapısı suratıma o kadar sert çarptı ki çerçeve neredeyse içe doğru çöküyordu. Boş boş baktım, kapıyı açana kadar yumruklayıp tekmelesem mi yoksa Blake'in sakladığı yedek kartı alıp içeri mi girsem diye düşündüm. Onu tehdit etmek, parçalara ayırmak, sonra da kaldırıp yatağa atmak ve ne olduğumuzu görmesini sağlamak istiyordum. Ama zavallı kıcımın tek yaptığı alnımı kapısına yapıştırmak, gözlerimi kapamak ve derin bir nefes almak oldu.

Üç.

İki.

Bir.

Chapter Fourteen

Indie

Sırtımı kapıya yapıştırdım, oda dökülmemiş gözyaşlarının duvarının arkasından parça parça görüş alanıma giriyordu.

Üç.

İki.

Bir.

Kapıyı açıp onu incitmek istedim. Bana bunu yaptığı için, bana tüm bunları hissettirdiği için dünya çapında bir pislik olduğunu söylemek için. Onunla hak ettiğim şekilde birlikte olmak için en ufak bir şansım olmadığını açıkça belirtmiş olmasına rağmen. Çünkü Alex Winslow aşk yapmıyordu. O sadece nefret ederdi. Acaba bunu biliyor muydu? Değerli Fallon'una sevdiği bir insana verilmesi gereken şeylerin yarısını bile veremeyeceğini. Güvenlik, koşulsuz destek ve nezaket.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Odasına gitmeli, kapıyı çalmalı ve ona durmasını söylemeliydim. Bana asılmayı bırakmasını, aramızda bir şeyler olmasını sağlamaya çalışmayı bırakmasını, lanet olası dudakları, şarkı sözleri ve sert cazibesiyle beni baştan çıkarmayı bırakmasını. Dudaklarım hiç gerçekleşmemiş bir öpücük yüzünden zonkluyordu ve dünyaya karşı mantıksızca öfkeliydim. Buhar. Ondan kurtulmam gerekiyordu. *Hemen.*

Bunları aklımda tutarak arkamı döndüm, kapımı açıp ona haddini bildirmek üzereydim. Tam o sırada diğer taraftan birinin kapıya vurduğunu duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yarıktan içeri baktım.

Alex orada kıpkırmızı gözlerle ve alnını kaplayan ter sisiyle duruyordu, sanki kapıyı *tekmelememek* onu yorgun ve yapış yapış bırakmıştı. O

Kapıyı iterek sonuna kadar açtı, sessizce içeri girdi, başparmaklarını yanaklarıma koyarak yüzümü ve beni öptü.

Sert.

Hazırlıksız ve hazırlıksız bir şekilde geri çekildim ama bu onu öpücüğünde daha agresif yaptı. Tam dilini dışarı çıkarıp benimkini okşarken çaresiz bir nefes çektim. Dillerimiz ritmi ve hızı olmayan vahşi bir dansın içinde aç ve hırçın bir şekilde birbirine dolandı. Ben inledim, o da inledi, alt dudağımı emdi ve dişlerini uyarı ısırığıyla dudağıma geçirdi. *Sakin itaatsizlik etme, dedi ısırık İngiliz aksanıyla. Yoksa pişman olursun.*

İtiraf etmeliyim ki, düşünmedim. Şehvet dolu bir sersemlikle beni odamın derinliklerine nasıl sıkıştırdığını ve bunun sonuçlarını hiç düşünmedim. Bu yüzden kıcımların iki yanağını kavrayıp beni ittiğinde, sırtım antika şifonyere çarptığında ona izin verdim. Dudağımı tekrar ısırıp, bu sefer daha sertti ve irkildim. Ona teslim olmadığımı, kendi ihtiyaçlarıma teslim olduğumu bilmesini istiyordum. Bu farklıydı. Ve bencilce. Ve *benim*.

"Hep merak etmişimdir, bilirsin." Dudakları benimkilere değdi, ıslak ve kirli niyetlerle sıırıslılandı. "Bunu yaptığında, o seksi, şişman dudağını kemirdiğinde nasıl bir his olduğunu."

Karşılık olarak tek yapabildiğim ağzına doğru iç çekmek oldu. Gösteriden sonra içtiği bakir limonatanın ve son sigarasının acı ısırığının tadını alıyordu. Sertleşmiş, özür dilemeyen bir şekilde lezzetliydi. Parmaklarım dalgalı, kahverengi saçlarının ipeğini buldu ve büküm, kalçalarım onun karın kaslarına sürtündü. Kalçalarımın arkasını kavradı ve belini saracak şekilde yukarı kaldırarak kasıklarını benimkilere çarptı. Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedim, onu içimde hissetmek için çaresizdim, ama fermuarını açmaktan daha iyisini biliyordum.

Saçlarımı avucunun içine aldı ve sertçe çekerek beni yüzüne bakmaya zorladı. Kafa derim karıncalandı ama canımı yakmadı. Çok fazla değil.

Sanki soğuk ateşe batırılmış ve binlerce tüy tarafından okşanıyormuşum gibi hissettim. Tüm vücudum karıncalandı ve hayatım boyunca hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Beni orta boy yatağı yatırdı ve daha önce kanepede yaptığı gibi üzerimde gezindi ve bu bana savaşı çoktan kaybettiğimi hatırlattı. Çizgiler çizdiğim ve onların içinde rahatça yaşadığım savaşı. Çünkü -ve bu gerçekten üzücü olan kısmıydı- Alex Winslow söz konusu olduğunda çoktan pek çok sınırı aşmışım ve bu kararların hiçbirisi bilinçli değildi.

Kalçalarını kalçalarımın arasında yuvarladı, ereksiyonu ince tayıtım ve kot pantolonu boyunca kayıyordu.

"Bana bak," dedi. Bakmadım. Bakamadım. Bu an benimdi. Onun içinde olması tamamen önemsizdi, ya da kendime öyle söylemeye çalıştım. Gözlerimi kapalı tuttum, onu şiddetle öptüm.

"Bak. Bak. Bana." Saçlarımı avucunun içine aldı ve sertçe çekerek beni yüzüne bakmaya zorladı. Yüz ifademde her ne gördüyse beni tutuşunu gevşetmesine neden oldu ama niyeti oradaydı. Alex Winslow yatakta ve yatak dışında sert oynardı.

"Şimdiden özür dilerim." Başını yana eğdi. "Ne için?"

"Seni bu gezegendeki herhangi bir erkek için mahvediyorum. Seni becereceğim, Indie. O kadar sert sikeceğim ki, yıllar sonra sıkıcı, misyoner aşığı kocanın altında yatarken beni düşüneceksin. Her orgazmın, her titremenin, içindeki her zevk dalgasının sahibi ben olacağım. Şu andan itibaren, sadece ben olacağım. Sadece ben. Ve bunun için gerçekten özür dilerim."

"Çok ukalasın." Dudaklarımı boynunda gezdirdim ve o da şu şeyi yaptı, kot pantolonunu kıyafetlerimizin arasından hızlı ve sert bir şekilde seksime sürttü, o kadar çok sürtünme yarattı ki klitorisim şişti ve serbest kalmak için çığlık attı.

"Bu beni daha az haklı yapmaz."

"Birlikte yatağa girmeden önce bana bir Gizlilik Sözleşmesi mi imzalatacaksın?" Sırıttım ve bunun için çenem ısırıldı.

"Seni becerdiğimde, Stardust, öyle bir çığlık atacaksın ki, tüm şehir sonunda içinde olduğumu anlayacak."

Parmaklarımı geniş sırtında gezdirdim ve onu işaretlemek iyi hissettirdi. Benimle alay ettiği, dalga geçtiği ve uğraştığı onca zamandan sonra nihayet sıra bana gelmişti. O beni yaraladı. Ben onu süsledim. Ama günün sonunda, ikimiz de birbirimiz tarafından lekelenmiştik. "Seks yapmayacağız. Ben... çok deneyimli değilim."

Benden uzaklaştı ve elini hafif kirli çenesinde gezdirdi. "Bakire misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece... Çok fazla ortalıkta değildim."

"Kaç kişi?"

Yine mi o? Ugh.

"Bir."

"Ne zaman?"

"Lise. Üçüncü sınıf."

"Los Angeles'a döndüğümüzde bana adresini ver. Söz veriyorum, sadece konuşmak istiyorum." Tek kaşını yukarı kaldırdı.

Güldüm ve göğsüne vurdum, o da bileğimi avucunun içine alıp dudaklarına götürdü ve sertçe nefes aldı. Tekrar ürperdim.

"Tamam." Sesi alçaktı. "Bu gece sevişmek yok. Ağırdan alacağız."

Dudaklara bir öpücük. Burundan. Alnına.

Yüce İsa, kalp.

*Elimden yapıyorum, kalbim. Yeter,
kalp.*

"Yorgunum," dedim, yalan olmasına rağmen. Vızıltılıydım, kafam iyiydi ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Onun defolup gitmesini istiyordum, böylece küvete koşup bacaklarımın arasındaki ağrıyı parmaklarımla dindirebilecektim.

Tartışmadan beni itti. Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Alex Winslow kazara bir rock yıldızıydı. Lüks otel odasında hareket eden hayattan daha büyük figürünü izlediğimde oraya ait olmadığını anlamıştım. O Londra'nın derinliklerindeki pis bir yeraltı barına aitti, mikrofona anti-faşizm ve anarşi hakkında bağırıyordu. Yol boyunca bir yerlerde ruhunu kaybetmişti ve ben de içindekinin aradığı şeye benzeyip benzemediğini görmek için salladığı başka bir kumbaraydım. Ve o anda, onu alacağımı biliyordum.

Domuzu kıracaktı ve ben de ona izin verecektim.

"Çölün ortasında kuyumu buldum," dedi açık kapımın eşiğinden. "Şimdi ondan içme zamanı. Her birinden. Tek. Damla."

Chapter Fifteen

Alex

Moskova, Rusya

Uçak yolculuğu, dünya gezegeninde kaydedilmiş cehenneme en yakın şeydi.

Kısmen Blake ve Jenna birbirlerine uçağı düşürecek desibelde bağırdıkları için - Blake aynı anda e-postalara cevap vermek zorunda olduğu için Jenna hoparlördeydi - ama çoğunlukla Lucas Stardust'ın alınmak için olmadığını anlamamakta ısrar ettiği ve L şeklindeki koltukta onun yanına uzanıp John Green karakterleri gibi tavana bakarak hayat hakkında konuştuğu için. Kendini ona atmaya devam ederse onun hayatını bitirmek üzere olduğum gerçeği göz önüne alındığında bu gerçekten de ironikti. Alfie kıvrılmış, bir video oyunu oynuyor ve internete girmek için etrafımızdaki dizüstü bilgisayarlardan veya cep telefonlarından herhangi birini kullanmadığımdan emin oluyordu. Sıkılmıştım, tedirgindim ve lanet olsun, ona Waitrose ile takılamayacağını söylememiş miydim? Açıkçası, ne demek istediğimi daha açık bir şekilde ifade etmem gerekiyordu.

Çünkü incelik benim uzmanlık alanım.

"Hiç içeriden bir kokpit gördün mü Stardust?" Odanın diğer ucundan, bir katedral kadar yüksek ve pelüş bir koltuğa yayılmış olan Indie'ye sordum.

Lucas'tan uzaklaşıp tembelce bana baktı ve yamalı elbisesini yere koydu. Her boş anında dikiş dikiyordu. Takıntılı bir şekilde. Sanat yapmanın tek yolu bu değil miydi?

"Bundan çok fazla cinsel ima çıkıyor." Alfie kendi kendine sırtıttı, gözleri hâlâ Nintendo ekranındaydı.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun." Kaşlarını çatarak onunla gereksiz yere uğraşmamam konusunda beni uyardı.

Yeterince adil. Cevabı biliyordum. Uçağa sadece benimle binmişti ve onu gönderirken kışındaki çizmelerimden başka bir şey göstermeyi teklif etmemiştim. Ayağa fırladım ve onlara doğru yürüdüm, açık avucumu ona doğru uzattım.

"Hoşuna gidecek. Basacak bir sürü düğme var," Lucas'ın nasıl bir ateşle oynadığını tam olarak anlamaması ihtimaline karşı son cümleyi telaffuz ettim. Ben bir kibrit değildim. Bütün bir ormanı yakıp kül eden türden bir alevdim.

"İstersen sana gösterebilirim." Waitrose ona baktı, elinde hâlâ dikmeyi düşündüğü bir sonraki yama vardı. Herhalde bu kadar aptal olamazdı. Ama elbette ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sadece düğmelerime basmakla kalmıyordu. Onları öyle sert dürtüyordu ki, derinden kesiyorlardı.

Onu görmezden gelerek başımı tekrar ona çevirdim.

"Vakit nakittir, Blue," Blake'in ona taktığı lakabı kullandım, herkese Indigo Bellamy'nin hiçbir konuda ayrıcalıklı olmadığını hatırlatmaktan başka bir nedeni yoktu.

Şımarık poposunu koltuktan kaldırdı ve sessizce elimi reddederek beni takip etti. Bu harikaydı, çünkü bu beni daha da ediyordu. Onun meydan okuması ferahlatıcıydı. Patentini almalı, suyunu çıkarmalı ve sefil hayatıma sürüklediğim bir sonraki kıza vermeliydi.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diye mırıldandı arkamdan.

"Elbette." Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aklımda tek bir şey vardı, o da bugün külotunun ne renk olduğunu öğrenmekti.

"Bir fotoğraf çekebilir misiniz?" Ana mekândan çıkmış, dar koridorun içinde ilerliyorduk.

"Neyin?"

Tereddüt etti. "Kokpitte ben mi?"

Ona bir kokpit göstereceğim.

Onu banyo kapısına doğru sertçe itip ikimizi de içeri kilitlediğimde hala adımlarının ortasındaydı. Onu mil yüksek kulübünün bir üyesi yapmakla ilgili hiçbir hayalim yoktu. Daha fazla hazırlanmaya ihtiyacı vardı. Yine de, etrafta dolaşmak sürecin bir parçasıydı, bu yüzden herhangi bir dersi atlamadığından emin olmam gerekiyordu.

Kalçasını yukarı kaldırıp belime doğru kıvırdığımda sırtı lavaboya gömüldü ve kasıklarımı hiç uyardıktan giyinik amına doğru daldırdım. Bu onun için rahat bir açı olamazdı, ama yapmam gereken bir şey vardı.

"Bunu hissediyor musun?" Tamamen sertleşmişim ve kot pantolonuma doğru gerilmişim, taşaklarım çoktan şişmiş ve ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. "Gidip anlaşmamızın her yerine sıçtığında bana ne yaptığını hissediyor musun?"

"Ortada bir anlaşma yok. Lucas ve ben arkadaşız." Tatlı kasıklarımı kasıklarına sürttüğü gerçeği olmasa kulağa neredeyse inandırıcı gelen bir kadın tarafından söylenen güçlü sözler.

"Lucas seni istiyor."

"Tartışılır. Ve öyle olsa bile, bana sahip olamaz." "Ama ben olabilirim."

"Bir süreliğine." Duraklama. "Belki."

Sikeyim. Senin. Belki de. Bayan.

Ağzımı onunkine o kadar hızlı ve sert bir şekilde yapıştırdım ki, düşecek bir boşluk olmamasına rağmen geriye doğru sendeledi. Boynunun arkasını tutarak, peşinde olduğum sesi çıkarana kadar alt dudağını ısırdım - beni gördüğü günden beri boğazının arkasında bir yerde oturduğunu bildiğim inilti - yavaş ama emin adımlarla kıyafetlerimizin arasına girerek onu kuru siktim. Sert gövdem onun yumuşak her şeyine değmesi ikimizin de vücudunu titretiyordu. Sikim kasıklarına her vurduğunda inliyordu ve ben içimden tenimizi ayıran ve saçlarına çok güzel uyan bebek mavisini elbiseye lanet ediyordum.

Alt dudağını çekti ve dilini ağzımın çatısına soktu, yavaşça sürükleyerek kafatasımın tüylerini diken diken etti. Sırf bu sürpriz bile sikimin takdirle zıplamasına neden oldu ve dar kotumun içinde şimdiden gerilmeye başlamıştı. Neden bir rapçi olamıyordum? Ereksiyon için harika kıyafetleri vardı. Lil' Wayne'in pantolonunun içine iki Hintli saklayabilirdim ve kimse bilmezdi.

"Fuuuuck." Hayal kırıklığına uğramış bir çığlığı bastırmak için omzunu ısırdım. Onun içinde olma ihtiyacı, Madison Square Garden'da sahneye çıkmadan önce bir içki ve iki replik ihtiyacıyla eşleşiyordu. Benden altı yaş küçük bir kızla çaresiz bir ergen gibi öpüşmemi haklı çıkarıyordu. Ama ben yetişkin biriydim. Hayır. Hayır, değildim. Bebek bakıcısı olan berbat bir çocuktum. Canlı canlı yiyeceğim bir bakıcı. Dilini boynuma, çeneme ve ağzıma kadar takip etti. Güldüm, çünkü bu hiç seksi değildi ama yine de ona aitti.

Gerçe

k.

Güzel

miş.

Indie.

"Tadın çok tuzlu," diye nefes aldı ağzımın içine.

"Tadın çok masum," diye verdim.

Sigara içmez, içki içmez ya da küfür etmezdi. Etrafta dolaşmaz ya da dünyadan intikam almaya çalışmazdı. Saf ve sorunsuzdu. Sorunları dışsaldı; berbat bir ağabey, parasızlık, ölmüş ebeveynler. İçi kirlenmemiştir. Yardımı oldu. Onu mahvettiğim fikri.

Yolsuzluk eylemi güç açlığını besledi.

"Alex." Başını yana çevirerek boynuna erişmemi sağladı, ellerimden biri kışından aşağı inip sıkarken diğeri aramızda dolaşıp amının üzerinden geçti. Kalın bir tayt giymiştir. Sanırım bunun için onu suçlayamazdım. Uçakta hava neredeyse donmak üzereydi, ayrıca Moskova'da hava durumu berbat olacaktı ve Avustralya'ya ilk vardığımızda söylediğim amcıklı söz sayesinde hava durumunu kontrol etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kıyafetleri konusunda onun kışını tekmelediğim için kendimden nefret ediyordum. Ayrıca onun taytlarından ve genel olarak tüm taytlardan nefret ediyor ve onlara savaş açıyordum. Aramızdaki kumaş katmanlarının altında ne kadar ıslak olabileceğini düşünerek salyalarım akarak yarığını okşadım.

"Tanrı aşkına," diye inleyerek başımı omzuyla boynunun arasına attım. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ama o çok küçüktü. Kelimenin tam anlamıyla ona olan açlığını gidermek için yeterli değildi. Parmaklarım taytının malzemesini o kadar agresif bir şekilde itiyordu ki, onları parçalamak ya da sürtünmeden dolayı ateşe vermek üzere olduğumdan emindim. İkisi de yatağına giderken bana brownie puanı kazandıracak bir seçenek değildi. "Benim için soyun."

Şaşkınlıkla beni itti, ayağa kalkarken örme çoraplarını çıkardı, yanakları o kadar kızarmıştı ki bu sefer fotoğrafını çekmek istedim. Çünkü ön sevişme gibi görünüyordu ve ön sevişme ve müzik benim bu dünyaya gelme nedenimdi.

"Tanrım, çok güzelsin." Gerçekten de öyleydi. Acı verecek kadar kısa, dahiyane bir şarkı gibi sizi daha fazlası için susatıyor.

Taytını yere attı ve bana doğru fırladı. Sırtım diğer taraftaki camlı duşa çarptı - yaşasın özel jetler - ve birlikte tökezledik, o kadar tahrik olmuştuk ki her nefes için savaşıyorduk.

"Oh... oh... oh!" diye çılgılık attı zevkle, dillerimiz buluşup birlikte dans ederken, parmaklarım külotunu kenara itip yarığının üzerinde çırpınıyordu. Kahretsin. Sırılıslam olmuştu ve ben bir tanesini bile sokmamıştım. Başparmağımı amcığı boyunca aşağı yukarı ovuşturdum, sikimin inanılmaz derecede sertleştiğini ve dikleştiğini hissettim, acı verici bir noktaya ulaşıyordu. Ama onu aceleye getiremezdim, zaten getirmek de istemiyordum. Bu eğlenceliydi. Yetişkinlik öncesi türden bir eğlence.

Gerçekten çok çalışmak zorunda olduğunuz ve bir kızı parmakladıktan sonra iki gün boyunca ellerinizi yıkamadığınız zamanlar.

"Oh, gerçekten." Utangaç küçük klitorisini buldum ve yukarı aşağı fiskeledim, yere düştü, duş başlığı başımızın üzerindeydi, o hala elbisesiyle bana binerken.

"Bir saat içinde kendimden nefret edeceğim." Dudağını ısırды ama yine de yüksek sesli bir inilti kaçtı. O bir inleyiciydi. Gerçek bir inleyici. Sahte değil. Benim gibi olmanı istiyorum diyenlerden de değildi ve bunlardan çok fazla vardı, özellikle de net servetiniz Adam Levine'inkiyle eşleşiyorsa. Fallon ilişkimizin ilk altı ayında West End'e yakışır bir şov sergilemişti. Ancak sekiz ay kadar sonra anladım ki kışından bile hoşlanmıyordu ve sadece gitmeyeyim diye benimle dalga geçiyordu - güven oyu için tebrikler Fallon.

Ama Fallon'u düşünmek istemiyordum. Kollarımda mükemmel bir kız varken olmazdı.

"Kahretsin." Güldüm, dişlerimiz bir başka dağınık öpüşmede birbirine çarptı. "Daha yüksek sesle inlersen Moğolistan'daki korsan radyo istasyonlarını ele geçirirsin." Sadece üzerinde uçtuğumuzu tahmin ediyordum, gerçi coğrafya o noktada ilgi listemin üst sıralarında değildi.

Gözleri şaşkınlık ve utançla renklenmiş bir halde geri çekildi. "Gerçekten mi? Sessiz mi olmalıyım?"

Bunu neden söyledim ki? Kendimi yok etmek için kullandığım kocaman kırmızı düğmemle birlikte bir de sık engelleme cihazım mı vardı? Dışarıdaki şerefsizler yüzünden ortalığı dağıtmayı bırakmamızın hiçbir yolu yoktu. Onları dışarı atmak zorunda kalsam bile -ve evet, 35.000 feet havada olduğumuzun farkındaydım. Kolumu başımın üzerine uzattım ve musluğu açtım. Fokurdayan, soğuk bir su tıslayarak üzerimize yağdı. Kolu sola doğru sonuna kadar çevirdim ve su ısındıkça etrafımızdaki camdan buhar fışkırdı. İyi hissettirdi. Yasaklanmış. Çılgınca, tıpkı bizim olduğumuz gibi.

"Bu daha iyi. Benim için o yüksek notalara bas Stardust ve parmaklarımın üzerinde şehre git. Gelirken yüzünü izlemek istiyorum ve gelsen iyi olur, çünkü sen gelene kadar bu uçaktan ayrılmayacağız."

İki parmağımı amına soktum ve onu yakından inceledim. Sert dokunuşum karşısında irkildi ama benim için ne kadar ateşli ve ıslak olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Omzumun yanında içinde cam kola şişeleri olan bir kova buz vardı.
-Alfie uçarken uzun banyoların ve soğuk sodanın tadını çıkardı ve uzun zamandır ilk kez bu yüzden kızgın bir pislik değildim.

"Amin çok sıcak." Nefesimi içime çektim, hâlâ onu izliyordum. Giysilerimiz ağırlaşmış ve sırlılaşmış olmuştum. Indie elimle amı arasında daha fazla sürtünme yaratmak için kalçalarını oynattı ve ben de sapık gibi sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken "Tanrım," diye mırıldandı. "Seni istemiyorum bile."

Bunun üzerine parmaklarımı kıvırdım, ıslaklığına gömüldüm ve yavaşça çıkarıp sıcak sularını ağızıma çektim. Tadı binlerce orgazm ve lanet bir yalancı gibiydi.

"Hayır mı?" Bakışlarını tutarak sordum.

"Hayır." En azından başka tarafa bakma nezaketini gösterdi.

Tek bir hareketle onu ensesinden tutup çektim ve dilimi ağzına sokarak onu kendi tadına bakmaya zorladım. Dillerimiz çarpışıp dans etti ve yüksek sesli bir iniltiyle kendini içkiye verdi. Geri çekildim ve yüzünü tuttum.

"Amcığın farklı olmak için yalvarıyor."

Bir buz küpü aldım. İtiraz etti, amını sikime sürttü ve onu saçlarından tutup yerde becermek istememe neden oldu.

Henüz değil. Yakında, ama henüz değil.

"Daha fazla." Sesindeki acı, ön spermin ucumda toplanmasına neden oldu.

Buz küpünü amına soktum ve çığlık attı, yere oturup sırtımı jakuziye dayadığımda tüm vücudu benimkinin üzerinde daha da canlandı. Çenesini parmaklarımın arasına aldım, onu ağızıma doğru yönlendirdim ve buz küpüyle onu becerirken, tatlı, sıcak kıvrımlarının içinde nasıl eridiğini hissederek onu bir öpücükle susturdum. İçeri ve dışarı iterek onu iyice gerdiğime emin oldum. Öylece içine giremeyeceğim kadar masumdu ve ben de götün tekiydim ama sadist değildim.

"Ne kadar iyi bir kız." Nefesim teninde sıcaktı.

Parmaklarımı ve buz küpünü acımasızca kovaladı, sarhoş görünüyordu, bok suratlı sınırında. Tek yapmam gereken klitorisine bir kez dokunmaktı ve kırmızı bir düğmeye basmışım gibi patlayacaktı. İşte tam da bu yüzden yapmadım.

"Ama benim için kirli olacaksın," diye ekledim.

Buna cevap vermedi. Elimi tekrar kovanın içine soktum ve bir buz küpü daha soktum.

Amını ve klitorisini karın kaslarıma sürüyor, içinde buzdan ve parmaklardan çok daha fazlasını istiyordu.

"Cevap ver bana," diye hırladım.

"Senin için kirli olacağım," diye mırıldandı, sanki bunu yaşamak için yapıyormuş gibi elimi sürüyordu.

"Sikimi çıkar," diye emrettim, sesimden neredeyse onun amı kadar soğuk damlıyordu. Bir an için bana sürtünmeyi bıraktı, hülyalı gözlerle bana baktı, kirpiklerinin ucundan damlalar iniyor ve saçlarını alnına sıvıyordu.

"Bu yolculuğun sonunda bir orgazm var." Sırıttım.

Aramıza uzandı ve beni çözdü, titreyen parmaklarıyla sikimi çıkardı. Tıpkı turneye çıktığımız ilk gün onun önünde işediğim gibi birkaç dakika ağzı açık baktı.

"Kesilmemişsin."

Gülmek istedim ama bunu yapamayacak kadar tahrik olmuşum. Gözleri büyük ve genişti. Bu gerçekten önemli miydi? Daha önce birlikte olduğum hiçbir kadın için böyle olmamıştı. Yine de ben Alex Winslow'dum. Blake ve Alfie'nin söylediğine göre bazen Amerikalı kadınlar domuzun üzerindeki battaniye konusunda biraz kuşkulu olabiliyormuş. Avucunu alıp sikimin etrafına sardım, elimi onunkinin etrafında sıktım ve aramızdaki pre-cum incisinin giyinik kalçama düştüğünü hissettim. "Sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Bu sadece... farklı."

"Sadece bir adamla birlikte oldun." Şerefsiz.

"Biliyorum, ama de."

Bugün sünnetin faydaları hakkında konuşmayacaktık. Elini ileri geri hareket ettirerek beni nasıl sertçe ovacağını gösterdim, benim sevdiğim şekilde. "Beni boşalt, ben de sana aynısını yapayım."

"Talep üzerine gelmiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu.

Üç parmağımı onun muhtaç amına sokup kıvırdım, aynı anda nasırlı başparmağımı klitorisinin hemen üzerine iterek G noktasına vurdum. "Yeni oyun, yeni kurallar: Ben söylediğimde boşalacaksın."

"Ohhh..."

Evet. Ohhh haklıydı, ekstra sünnet derisiyle.

Ben onun lezzetli amını parmaklarken o da bana otuz bir çekti. Aramıza vuran su, insanların muhtemelen sorular sorduğunu ve daha da önemlisi buradan sırlıslık ya da daha kötüsü havlulara sarılmış olarak çıkacağımızı sürekli hatırlatıyordu.

Duymak istemedikleri bir cevap. Umurumda olduğundan değil. Aslında herkesin onun kime ait olduğunu bir kez ve kesin olarak bilmesi daha iyiydi. Çünkü kesinlikle Waitrose değildi.

Stardust berbat bir handjob yaptı. Yeterince baskı uygulamadı ve sikime sanki vücudumdan düşecekmiş gibi davrandı. Ama yaptığımız şeyden ve yaptığımız *yerden* o kadar keyif almıştım ki, yine de boşalmıştım. Ve doruk noktasının omurgamın tabanına baskı yaptığını, bir merdiven gibi yukarı tırmandığını hissettiğimde, sonunda onu ıstırabından kurtardım ve klitorisine biraz TLC verdim, şişmiş şeyi daireler çizerek ovuştururken dilimi ağzına soktum, sanki boğulmasını istedim.

"Tanrım! Kahretsin, oh, vay canına!" diye haykırdı. Sesi şaşırılmış gibiydi ve bu her şeyi çok daha ateşli hale getirdi, her ne kadar tüm sıkı çalışmamın övgüsünü İsa almış olsa da.

"Boşalırken lanet olası adımı söyle," diye tısladım.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Belki de sık sık yaptığı gibi bana Winslow diyecekti, sanki ben bir insan değil de bir markaymışım gibi.

Ama dudaklarından "Alex" adı döküldüğünde, yükümü bebek mavisi elbisesine boşalttım, inledim ve işi bitirmek için onu sırt üstü yere ittim. Parmaklarıma boşalmasına izin vermedim. Hayır. Dizimi kalçalarının arasına bastırdım ve boş ve yoksun bir şekilde, sadece daha fazlası için küçük bir tatla boşalmasına izin verdim.

Eğildim, dudaklarını öptüm -parmaklarımı yanaklarına koydum- ve damlaların altında gözlerini kısarak onu izledim. Yüzü pembeleşmişti, dudakları ağzına yaptığım tacizden dolayı şişmişti.

Ayağa kalktım ve onu yerde bıraktım, yıllar sonra ilk kez düşündüm- *Bu alkolden daha iyi. Kaçırduğım şampanyadan daha iyi.*

"Kendini , sevgilim. Özellikle de bir dahaki sefere sana dokunduğumda, benim için diz çökeceksin."

Indie

Yüksekten indiğim anda ne kadar alçaldığımı fark ettim.

Ve bunu yaptığımda, tıpkı camlı duştan kuruyan buhar gibi her şey daha net hale geldi. Ayaklarımı binlerce eşek arısı sokmuş gibi hissettim, aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı ve sessizce titredim.

Alex'in duşta *beni* parmaklamasına -parmaklamasına!/- izin vermenin utancı değildi, gerçi bu benim için fena halde karakter dışı bir şeydi. İkimiz de bekârdık ve kimseye zarar vermiyorduk. Asıl utanç verici olan, uçakta, dışarıda insanlar varken bunu yapmasına izin vermiş olmamdı ve şimdi herkes ne olduğunu öğrenecekti.

Bunu asla unutamayacaktım. Arkadaşları umursamasa bile - ki umursamadıklarına eminim, Alex Winslow'un tuzağına düşen ilk kız ben değildim. O efsaneler için yaratılmıştı, kızgın bir tanrı gibi yüceydi. Bunu biliyor olması çok kötü.

Alex kot pantolonunu indirdi, asker botlarının arasından geçirdi ve belini temiz, kuru bir havluyla sardı.

"İyi misin?" Bana burnunun ucuyla bir bakış fırlattı, kalın kaşları birbirine yaklaştı.

Hâlâ jakuzinin kenarında oturmuş, titrek parmaklarımla saçlarımı tarıyordum. Belki de kendini , iyi kalpli ve namuslu biri idim. Ama hayat bana değerli bir ders vermişti ve bu ders, bazen bağlandığınız insanların geri gelmediğiydi. Annemle babam için fazla seçeneğim yoktu. Ama Alex'te vardı ve onu bilerek içeri almıştım. Düşüncelerime ve şimdi de iç çamaşırlarıma.

"Elbette." Giysilerimi sıkarak kurutmak niyetiyle ayağa kalktım. Sonsuza dek bıkkın bir halde kapıya doğru döndü.

"Soldaki dolapta bir fön makinesi var. Üçüncü derece yanık istemiyorsanız, kurutmadan önce kıyafetlerinizden çıkın. Bundan kurtulman için sana saçma sapan şeyler söyleyeceğim."

"Sence satın alırlar mı?" Alt dudağımı tekrar ısırdım.

"Ben iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısıyım. noktada, yalan söylemek benim için gerçeği söylemekten daha kolay."

"Oh," diye geveledim. Görünüşe göre bir rock yıldızı tarafından parmaklandıktan sonra pek de güzel konuşan bir insan değildim. Yaşarsan öğrenirsin.

Odadan çıktı ve ben de hemen kulağımı kapıya yapıştırarak dışarıdaki her şeyi duymaya çalıştım. Acınacak haldeydim ama bu turda şimdiye kadar yaptığım diğer her şeyden daha acınası değildi.

Alex banyodan çıktığında Blake, "Havlunun içindesin," diye dikkatle baktı. "Neden havlunun içindesin ki?"

"Stardust kahvesini kasıklarına döktü." "Tanrı aşkına.

Neden?" Konuşma sırası Alfie'deydi.

Kendi kendime sııttım, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

"Bilmiyorum. Kadınların neden bir şey yaptığını kim bilebilir? Muhtemelen regl dönemindedir."

"Gömleğin de gitmiş."

"*Bardağımı* kafama boşalttı." "Kahretsin dostum, senden gerçekten nefret ediyor."

"Belli ki," dedi Alex'in sesi alaycı bir tonda.

Ağzımı kapatarak bir kahkahayı bastırdım. Alex'le sorunum buydu. Kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Uyuşturucu ve içkinin kollarına kaçan ve derisinde *Savaş* ve *Barış*'ın bütün bir baskısını basmaya yetecek kadar mürekkep bulunan işkence görmüş rock yıldızı klişesinin altında kayıp bir çocuk vardı. Fevkalade esprili bir kayıp çocuk. Kendisi öyle düşünmese de inanılmaz derecede sevimli olan kayıp bir çocuk.

"Indie nerede bu arada?" Lucas'ın sesi diğerlerinden farklıydı. Sesi eğlenmekten çok sinirlenmiş gibiydi.

"Banyo, son kontrol ettiğimde."

"Nasıl olur?" Blake homurdandı.

"Şiddetli ishalden muzdarip. Bunun kalkıştan önce yediğimiz biftekli kızarmış pilavla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de."

"Biliyordum! Benim de midem bir tuhaf oldu." Alfie bu sesle kalçasını tokatladı.

I. Öyleydi. Gidiyordum. Öldürecektim. Öldürecektim. Alex'i.

Ellerim yumruk oldu ve dışarı çıkıp ona bağırarak ses tellerimi yırtmamak için kendimi kontrol etmek için her zerremi kullandım.

Sonra *devam etti*. "Sanırım içerisi biraz gürültülü olacak, o yüzden fön makinesini kullanmasını önerdim."

Kendime onurumu koruduğunu söylemeye çalıştım.

Kendi çarpık, geri kalmış, son derece kültürsüz tarzıyla.

"Acımasızca," diye mırıldandı Blake.

"Saçmalık," diye tükürdü Lucas.

Alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Yüzümdeki kocaman gülümseme yüzünden yanaklarım acıyordu. Kalbim ise bambaşka bir nedenden dolayı sıkıştı. Fön makinesini açtım ve gülüşmelerini duydum.

Lanet olsun sana, Winslow.

Chapter Sixteen

Alex

Blake odaya girdiğinde Moskova'daki yatağında yüzüstü uzanmış, yastığın sessizliğinde kalp atışlarımı dinliyordum. Haftalardır ilk kez beni iki dakikadan fazla yalnız bırakmıştı. Bu kadar güvensiz olduğu için onu suçlayabilirdim ama çantamdaki şampanyayı itiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüm. Bu noktada benim lanet olası güvenlik battaniyem.

"Bilmen gereken bir şey var."

Sessiz kaldım ve büyük duyurusunu bitirmesine izin verdim. Fallon burada olsaydı, onun davranışına "ekstra" derdi. Ki bu da başlı başına ekstraydı. Hollywood insanları gerçekten çekilmez yapıyor.

"Lucas daha önce Blue'nun midesini bozduğu için kendini kötü hissettiğini söylüyordu. Ona biraz kraker ve Advil almak için eczaneye gidiyor."

Başımı kaldırdım, boynuma gönderdiği donuk acıyı görmezden geldim. "Sağır mı lan bu?"

Blake şık ayakkabılarını şifonyere vurdu ve şık gömleğinin düğmelerini açtı.

"Ciddiyim," diye homurdandım. "Stardust'ın amı onun işine değer mi?"

"Fallon'un ki *seninkine* değer mi?" Blake karşılık verdi. Spastik. Fallon'la nişanlıydım. Lucas, Indigo'yu zar zor tanıyordu.

"Her halükârda, çoktan onun odasına doğru yola çıkmış olabilir," dedi Blake, şimdi banyo kapısının yanında durarak. "Bak, onunla aranızda neler olduğundan emin değilim ama banyoda birlikte olduğunuzu biliyorum, hem de kısa bir süre için değil."

Sırt üstü yuvarlandım ve tavana bakarak onun sözlerine hayret ettim.

Indie ile takılmak yapmaya çalıştığım şeyin tam tersiydi. Singapur tek seferlikti. Ona uyumlu olduğumuzu göstermek istemiştım ve göstermiştım de. Şimdi ilişkimizi tamamen cinsel alana taşımanın zamanı gelmişti. Öte yandan, Lucas'ın onunla vakit geçirmesi fikri, bunu kendim yapmaktan bile daha az çekiciydi. Ve Lucas'a evet diyecekti, ona koyduğum kısıtlamaları pek umursamadan.

Dünyayı görmek istiyordu.

Dünyayı görecekti. Hoşuma gitse de gitmese de.

İki seçeneğim vardı: Ya bunu ona gösterecektim ya da arkadan bıçaklayan düşmanımın bunu yapmasını izleyecektim.

"Uyardığın için sağ ol." Ayağa fırladım ve gömme dolaba doğru ilerledim. Blake'in tuttuğu her kimse, bütün eşyalarımı asmış ve aptal jeggings'imi ütülemişti bile -her zamanki gibi büyük bir yalancı olarak, onlar ellerine almadan önce şampanyayı bavulumdan spor çantama taşıdım. Ona sahip olma fikri bile beni daha akıllı başında tutuyordu. Ya da en azından daha az delirmemi. İntihar hapi gibi.

Koyu gri bir palto giydim. Ayakkabılarımı giyip kapıya doğru yürürken Blake banyonun eşiğinden sessizce beni izledi ve cüzdanımı arka cebime soktu.

"Size eşlik etmeme izin verin," dedi kibarca. "Siktir git," diye cevap verdim, yine kibarca.

Sırf hıyarlık olsun diye kapıyı çarpıp koridorda ilerledim. İlk durağım aslında Stardust'ın odası değildi. Lucas'ın kapısıydı. Karşı duvara doğru bir adım attım ve ayağımı duvara çarparak bir ayak büyüklüğünde bir çukur açtım. Ona defalarca bebek bakıcımla uğraşmamasını söylemiştim. Bu, bir dahaki sefere otostopla İngiltere'ye geri döneceğini, çünkü onu kovacağımı ve banka hesabını boşaltacağımı bilmesini sağlamak için bir uyarıydı. Ayrıca, İngiltere bir adaydı, bu yüzden iyi bir yüzücü olmasını umuyordum, çünkü turu tamamlama ihtimali onun lehine değildi. Indie'nin odasına geri döndüm - her zamanki gibi benimkinin önündeydi- ve avuçlarımı dramatik bir şekilde açarak kapıya vurdum. Bir dakika sonra kapıyı açtı, zinde görünüyordu, saçları kurumuştı, ipeksi bej elbisesi minik bedenini sarıyordu. Narin boynuna bir ton koyu renkte uyumlu bir yün eşarp sarmıştı.

"Stardust." Dirseğimi kapısının pervazına dayadım ve ona baktım.

Orada olmamdan dolayı biraz kafası karışmış görünüyordu. Sanki hala onu aradığıma inanamıyormuş gibiydi.

Bu ikimizi de yapar.

"Kızgın görünüyorsun," diye gözlemledim.

"Arkadaşlarına kaka krizi yaşadığımı söylemişsin." Yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Onlara gerçeği söylemek sana kalp krizi geçirebilirdi. Ayrıca, Alfie ve Lucas sana bir sonraki yemekleriymişsin gibi bakmaya başladılar ve bu hiç hoşuma gitmedi. İki kuş. Bir taşla iki kuş."

"Neden buradasın?"

Çünkü Lucas'ın benim yerimde durması düşüncesine katlanamıyorum.

"Kafanın hala sağlam olup olmadığını ve bir erkekle kirli bir şey yaptığın için utançtan havaya uçup uçmadığını kontrol etmek istedim. Yapılacak en centilmence şey bu, değil mi?"

Kapıya sarıldı ve çatlamış ve morarmış olan zavallı alt dudağını dişledi. "Birincisi, kendine çok fazla kredi veriyorsun ve ikincisi, Tazmany şeytanı kadar şövalyesin. İşin magazin basınının her yerinde, gerçek ve mecazi anlamda. Tanrı aşkına, penisin YouTube'daki yeni kedi yavruları."

"Görüyorum ki sonunda beni Google'da aramaya karar vermişsin."

Omuz silkti. "Lucas turun sonuna kadar dizüstü bilgisayarını bana verdi." Kırmızı kumaş.

Kızgın boğa.

Sıkılı

yumruklar.

Lucas'ı öldürme. Hapis cezasına değmez.

Elinden tuttum ve onu odasından dışarı çektim. "Az önce kendine yeni bir dizüstü bilgisayar kazandın. Benim ikramım."

Indie

Bahse girerim Alex'e Lucas'ın evinde kalmama izin verdiğini söyleseydim, sırf ona inat bana koca bir ev alırdı. Onunla aramızda her ne oluyorsa bunun beni davulcusundan uzak tutmaya çalışmasının doğrudan bir sonucu olduğu da aşikârdı. Başka bir kız olsa geri adım atabilirdi ama benim hayatım turnede ve turne dışında o kadar karışık ki Alex sorunlarımın en küçüğüydü.

Bana bir dizüstü bilgisayar aldıktan sonra -ki ben almamakta ısrar ettim ama o tur bittikten sonra kullanacağımı söyledi- bir gezintiye çıktık. Moskova soğuk, gri ve sert bir büyükanne gibi yaşlıydı. Otele döndüğümde hemen Skype'ı kurdum ve Natasha'yı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Sonra çatlak ekranlı telefonuma baktım ve çalmasını diledim, umudun açık bir yaradan sızan kan gibi içimden kayıp gittiğini hissettim. Sonunda havlu attım ve Paris elbisem üzerinde çalışmaya başladım. Saat yerel saatle on biri çoktan geçmişti ve ben yeni yeni rahatlamaya başlamıştım, mini dikiş makinesinin uğultusu beni Craig'le ilgili endişelerimden uzaklaştırıyordu. Geri dönüp onlarla ilgilenmeme sadece iki ay kalmıştı. Şimdiden, iki ayda bir yapılan ödemeler evdeki pek çok ihtiyacın karşılanmasına yardımcı oluyordu.

Üzerinde çalıştığım bu elbiseyi yapmak zordu, çünkü yamaların üzerine ince bir kalemle yazı yazmam gerekiyordu. Üretmesi iki kat daha fazla zaman aldı ama çok iyi biliyordum ki emek vererek kazandığımız şeyler her zaman daha değerlidir.

Pencerem, o gün Alex'le birlikte daha önce gittiğimiz Kızıl Meydan'a bakıyordu. Bir şoförümüz vardı ve bu beni bir tür prenses gibi hissettirdi, iyi anlamda değil. Kremlin'e doğru yürürken Alex bana buranın kısa tarihini anlattı. Lenin'in cesedini mükemmel durumda tutmanın müzeye yılda iki yüz bin dolara mal olduğunu ve zaten yüz kırk yedi yaşında olduğunu söyledi.

"Sana söylüyorum Stardust, resimleri gördüm. Elli altı yaşından bir gün bile görünmüyor. Biraz ağdalı tabii. Ama ortalama bir Hollywood yıldızından daha fazla değil."

Alex bana Moskova'ya daha önce üç kez geldiğini ve tur bu kadar yoğun olmasaydı bana etrafı gezdirmeyi çok istediğini söyledi. Ama ben yapmadım.

Yalancı olduğunu bildiğim için ona hiç inanmadım ama yine de bunu duymak güzeldi. Karanlık Rusya'nın başkentini kapladığında Alex şoförden bizi "dünyanın en çirkin, en harika şeyini" görmeye götürmesini istedi. Kendimi Renault Duster'ın arka koltuğuna sıkıştırırken güldüm ve karnımda kelebekler uçuşurken heyecanımı bastırmaya çalıştım. O kadar yaklaştı ki nefesini tekrar tenimde hissedebildim ve onun için dizlerimin üzerine çökmemle ilgili bana söylediği son şeyi düşündüğümde kalçalarım sıkıştı.

"Dışarısı oldukça karanlık." Onunla vakit geçirme konusunda kayıtsız görünmeye çalıştım. Alex'in haksız olmadığına karar verdim, Moskova'yı acı kahve gibi . Gökdelenleri, bakımlı parkları ve sisli havasıyla yeni görünüyordu, hızlı tempolu bir şehrin erdemleri. Aynı zamanda, Sovyet geçmişinden kalma, kilometrelerce uzanan toplu bina trenleriyle eski görünüyordu.

Araba bir sete doğru yuvarlandığında Alex'in neden bahsettiğini anladım. Sürücü motoru durdurdu ve arkasına yaslandı. Anıt kusursuzdu, çünkü Moskova Nehri'nin üzerinde bir canavar gibi süzülüyordu. Winslow bir kez daha haklı çıkmıştı. Devasa, özenli ve... korkutucuydu. Evet. Düpedüz ürkütücü. *Game of Thrones*'dan fırlamış gibiydi. Gemideki bir adam. Heykel elinde bir şey tutuyor ve uzaklara bakıyordu.

"Yani..." Ben başladım.

"Sanal Turist'e göre dünyanın en çirkin onuncu binası," diye tamamladı Alex, başını omzuma yaklaştırıp heykeli de görebilmek için sırtarak. "Büyük Petro. İşin ironik yanı, sadece oldukça çirkin olması değil, Büyük Petro Moskova'yı sevmiyordu bile. Rusya'nın Başkentini St. Petersburg olarak değiştirdi, sonra da geri aldılar. İnsan mantığına hoş geldiniz."

Şoförümüz mesajlaşmaya, kendini görünmez kılmaya başladı ve yalnız olmadığımızı unutmak kolaydı.

"Bütün nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tarihi severim."

"Neden?"

"Çünkü bu bana geleceği anlamam için daha iyi araçlar sağlıyor."

Başımı salladım. Alex patronluk taslamıyor ya da boşboğazlık etmiyordu. Onunla ilk tanıştığımdan bu yana nadiren de olsa bir şeye gerçekten ilgi gösteriyor ve bunu benimle paylaşıyordu. Bu beni korkutmuştu. Açık ve gerçek olabileceği fikri. Çünkü beni bir arada tutan şey

Alex Winslow aslında kendisinin bile artık ayırt edemediği bir kişiliğe bürünmüş bir yığın klişeden ibaretti. Her bir kutuyu işaretlemişti: rock yıldızı, sorunlu, uyuşturucu bağımlısı, dövme. Utanç verici derecede tanıdıktı.

Başımı tekrar pencereye doğru çevirdim.

"Otele geri dönebilir miyiz?"

"Neden?"

Çünkü senden kurtulmak istiyorum.

"Ailemi aramak istiyorum."

Alex kadınsı bir tavırla omuz silkti ve dikiz aynasından aynı uluslararası 'erkek, kadın' işaretini veren sürücünün bakışlarını yakaladı.

İleriye doğru yuvarlandık.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni hayallerimden uyandırdı. Kaşlarımı çatarak, çekilmiş perdelerin yanında duran dikiş makinesini kapattım. kalktım, gelenin Alex olamayacağını biliyordum. Asla hoşgörölü değildi, her zaman kaba ve kirliydi ve belki de bu yüzden diğler odada bir şeyin düştüğünü duyduğumda kalbim şiddetle çarpıyordu. Kapıyı açtım ve Lucas'a baktım.

"Hey, uykucu. Nereledeydin?" Lucas bana belli belirsiz bir gülümseme fırlattı.

İçeri girmek isteyip karar vermesi için ona bırakarak yana doğru bir adım attım. Alex'in ikimizi de uyarması umurumda değildi ama Lucas'ın patronumuzun tehdidi konusunda ne düşündüğünden emin değildim. Muhtemelen buraya dizüstü bilgisayarını almak için gelmişti. Onu masadan almak için arkamı döndüm ama Lucas bileğimi yakaladı.

"Bana bir şey söyleyebilir misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü gerginken bile melek gibiydi. Açık, taze. Alex'in yaşındaydı ama aynı iç sıkıntısını paylaşmıyordu ve bu bir şekilde onu çok daha genç gösteriyordu. Alex yanıliyordu. Lucas'ın kötü ya da kindar olmasının imkânı yoktu. Yüzleri, kitap kurtlarının en sevdikleri paragrafları tekrar okudukları gibi okudum. Dindarca. Ve Lucas her ne yapıyorsa kendine göre nedenleri olduğunu biliyordum.

"Belki," diye cevap verdim. "Önce ne olduğunu bilmem gerek."

Dudaklarını yaladı. "Alex'le aranızda neler olup bittiğini bana anlatmanı istemiyorum çünkü bu beni ilgilendirmmez - bir noktada o sana fazla geliyorsa, bana haber verir misin? Muhtemelen o ve ben birbirimizden nefret ediyor gibi görünüyoruz, ama inan bana, çok eskilere dayanıyoruz."

Ona boş boş baktım.

"Sadece endişelendim."

"Kimin için? Benim için mi, onun için mi?" Ben sordum.

"İkiniz de. Farklı şekillerde. Sen güçlü bir kızsın. O ise siyah bir tüy gibi. Göründüğünden daha az dirençli."

Durakladım. Ayaklarıma baktım. Lucas bizi birlikte istemiyormuş gibi görünüyordu ve Alex'in, düşmanının beni istediğini düşünmek için iyi bir nedeni olabileceğini hissetmeye başlamıştım.

"Boş ." Lucas başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa haber ver yeter. Donuna girmek istediğimi düşünüyor -muhtemelen sen de aynı şekilde hissediyorsundur- ama inan bana, sadece senin için burada olmak istiyorum," dedi.

Kaşlarıım neredeyse birbirine değecekti. Belki de tur beni içimdeki alaycüyı kucaklamaya zorluyordu.

Luc hemen ekledi: "Daha önce hiç tanımadığın bir grup adamla yoldasın ve patronun sana saçma sapan şeyler söylüyor. Los Angeles'ta ailenle her ne yaşıyorsan, eminim senin için hiç de kolay değildir."

"Değil," diye itiraf ettim.

"Yardım etmek için buradayım." Bana elini uzattı.

Bu kez, zincirleme reaksiyondan habersiz onu aldım. Avuçlarımızın arasında tuttuğumuz tüm sırlardan habersiz.

Chapter Seventeen

Alex

Kendimi savunmam gerekirse, Ozzy Osborne karıncaları burundan çekerti ve Keith Richards da

Baba, yani kıyaslarsak, o kadar da deli değildim.

Bunu söyledikten sonra, konserin ortasında arkamı dönüp Lucas'ın davul setine doğru yürümeye ve gümüş çizmemi bas gitara vurmaya karar verdiğimde gerçekten de aklımı kaçırmıştım. Çizme Lucas'ın yayılmış kalçalarının üzerine düşmüştü ve Lucas gözlerini kocaman açmıştı, kolları hâlâ havada sopaları tutuyordu, beni bu şekilde izlemesi büyük bir sürpriz olmuştu. Şaşırtmamalıydı. Pislik herif bunu üç ülke öteden bile görebilirdi ve onu hayatımdan çıkarmaktan başka çarem kalmayana dek beni zorlamaya devam etmişti.

Ama konudan sapıyorum.

Her şey gösteriden yarım saat önce başlamıştı. Blake ikimizi de soyunma odama kilitlediği ve kendi egosunu okşamaya yarayan kendini beğenmiş monologlarından birine başladığı için zaten gergindim. Tam olarak ne için bağırıldığını ve terlediğini anlamam birkaç dakikamı almıştı.

Şampanya.

Bokumu elemiş ve onu bulmuştu. Bu oldukça ironikti, çünkü son birkaç gündür uzun zamandır ilk kez üzüntümü alkolle boğmak istememiştim.

"Onları sana göndermeye devam eden pisliği bulduğumda, onları öldüreceğim. Ama bu arada neden onların ekmeğine yağ sürüyorsun? Neden, Alex? Senin için çok şey var. Senin için *her şey* var. Zengin, genç, yetenekli ve sevilen birisin. Sen bir , Tanrı aşkına. Sen

Şimdiye kadarki en iyi albümünüzü yazıyorsunuz. Tek yapman gereken batırmamak. Gerçekten bu kadar zor mu?"

Şaka mı yapıyordu? Tabii ki bu kadar zordu. Hollywood'un tüm posta kodunun ağrı kesici, alkol, kokain ve estetik ameliyat bağımlısı olmak istediğini mi sanıyordu? Mükemmel ve sağlıklı hayatımdan çok sıkıldığımı mı düşünüyordu? Zeki bir insan olarak mutluluğu bulmak, gerçek hayatta tek boynuzlu bir at bulmak gibiydi. Blake odada volta atıyor ve sinirli bir şekilde kollarını havaya kaldırıyordu.

"Çabalıyorum. Gerçekten deniyorum. Seni ve Jenna'yı mutlu etmeye çalışıyorum, her ne kadar ikiniz de bunun nasıl gerçekleşeceği konusunda bana çok farklı talimatlar verseniz de. Büyük maiyetlerden nefret ettiğin için Hudson'ı yanında götürmek istememene saygı duymaya ve yine de ayık olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Ama bu çok zor. *Sen* çok zorsun, Alex. Çoğu zaman ayık olmanın tek sebebinin bütün gün sana göz kulak olmamız olduğunu düşünüyorum."

"Öyle," dedim kanepedeki yerimden, bir sigara yakarak. Blake bu konuda kıcıma tekmeyi bastığına göre, elbette bir içkiye ihtiyacım vardı. Ah, İroni, sen ve senin çarpık mizah anlayışın.

Blake önümde durdu, ellerini beline koymuş, gözlerini tavana dikmişti. "Bu yeterince iyi değil. Değişmek için daha fazla çaba göstermelisin. Bu da kendine daha iyi bakman anlamına geliyor. Daha iyi beslenmelisin. Aktif olarak bağımlılığının üstesinden gelmeye çalışmalısın. Ve evet, ailenle konuşmak. Onları yakında görmem gerekiyor, o yüzden bu konuşmayı neden sürekli ertelediğini anlamıyorum."

O haklıydı. Tüm ekibim - elli kadar yol arkadaşım, grubum ve menajerim/bakıcım - benim sayemde ayıktı ve ben şampanyayı çöpe atarak en ufak bir çaba bile göstermemiştim. Onu saklamıştım çünkü *hala* bir bağımlıydım. Hâlâ her gün alkol ve kokaini düşünüyordum. Özlüyordum. Kızmamıştım. Kötü bir şey yaparken yakalanmış ve ailesinin parasıyla kurtulmuş zengin, şımarık bir sonovobitch gibiydim. Fiziksel olarak temiz olmam dersimi aldığım anlamına gelmiyordu. Şampanya içmenin tek dezavantajı şuydu: A) Asla yalnız değildim ve B) Bir an için sevgilimin donuna girmekle meşguldüm ve hedefime çok yaklaşmıştım, hata yapmam söz konusu bile olamazdı.

Büyümem gerekiyordu ama büyümek son yedi yıldır olduğum kişiyi bırakmam anlamına geliyordu. En son 20 yaşındayken ayık kalmıştım. Artık kendimi tanıımıyordum. Uyuşturucu olmadan olmazdı. Evimde bir yabancı vardı ve o yabancı *bendim*.

Onunla aynı fikirde olmadığım tek konu ailemdi. Ailemle konuşmama gerek yoktu. Ailem benim hakkımda yeterince konuştu. Basına. Sık sık. *Ahmaklar.*

Blake bunun bir tür dönüm noktası olduğunu ve sonunda ne kadar alçaldığımı anladığımı düşündüyse, belli ki bana çok fazla kredi vermiş. Başımın büyük belada olduğunu ve bir pislik olduğumu biliyordum ama gerçekten dibe vurmadan önce birkaç santim daha uçurumum vardı. Blake aramızdaki sehpayı kenara çekti ve bacaklarımın arasına çömeldi. Bu bana samimi ve tuhaf gelmişti ve rahatsızlıkla inledim. Ellerini dizlerimin üzerine koydu.

"Özel dedektifim size alkol gönderen kişiyi takip edemez. Ya siz? İyi düşün."

"Bu Bushell," dedim gözümü bile kırpmadan. "Başka kim olabilir ki?"

Blake iç çekerek başını salladı. "Kes şunu dostum. O senin peşinde değil."

Saçmalık, ama her neyse.

"Belki de Lucas'tır," diye alay ettim.

"Sen delisin," diye mırıldandı Blake.

Arkadaşımı biraz daha sert bükmeye karar verdim, bakalım kırabilecek miydi? Kendi hayatımı mahvetmekte ve insanları kendi tercihleriyle yabancılaştırmakta güzel bir şey vardı. Bu bana kontrolün bende olduğu yanılsamasını veriyordu. Seçim bana aitti.

"Bilmiyorum, Blake. Belki Alfie'dir. Belki Jenna'dır. Hatta belki de sensindir. Belki de bu turu kısa kesmemi istiyorsun, böylece geri dönüp son birkaç yıldır planladığın gibi onu becerebilirsin. Kim bilir? Birlikte çalıştığım herkes ya beni sikmek ya da sikip atmak istiyor. Bazıları her ikisini de. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor, benden hiçbir şey istemeyen ya da bana ihtiyacı olmayan birini bulmanın şaşkınlığı dışında. Rehabilitasyona gitmemi mi istedin? Gittim. Bir albüm yazmamı mı istedin? Yazıyorum. Şimdi de güvenimi mi istiyorsun? Bu olamaz, Blake. Artık olmaz. Markamı kurtarmak adına o kadar çok şey yaptın ki, lanet olası arkadaş unvanını elinde tutamazsın." Ayağa kalktım, ellerini kenara iterken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Bu sözlerin çok uzun zamandır içimde uyukladığını fark ettim. Blake her zaman *bizim* için en iyisini istemişti. Kariyeri benimkiyle iç içeydi ve iyi niyetleri vardı -Billboard hitleri, ayıklık ve istikrar aklındaydı- ama oraya giderken insanları ezmeden önce iki kez düşünmedi ya da hiç durup merak etmedi. Buna de dahilim.

Benim skandallarımın çoğunu suçu başkalarına atarak ve işleri berbat ettiğinde suçu *bana* yükleyerek örtbas etmişti, Clapham'da iki odalı bir daireyi paylaştığım adamla aynı adam olduğunu düşünmemem gerektiğini biliyordum. İkimiz de farklıydık. Paranın kör ettiği ve şöhretin mahvettiği. Bir ilişkiyi beş adımdan kısa bir sürede mahvetmek ister misiniz? İki kişinin arasına birkaç milyon sterlin koyun ve ne olacağını görün.

Blake ayağa fırladı, şimdi birbirimizin önündeydik, nefes nefese, sözlü kılıçlarımızı teslim etmeye hazırдық. Sonunda yüzeyin altında fokurdayan her şeyin ortaya çıkmasına izin vermek özgürleştiriciydi.

"Yaptığım her şey sana yardım etmek içindi. Seni kurtardım." Dişlerini gösterdi.

"Ve seni ben *yarattım*," dedim, yanan sigaramı yere atıp üzerinde tepinerek. Gömleğini yumrukladım ve burunlarımızı birbirine yapıştırdım. "Bunu asla unutma, Blake. Alex Winslow'un menajeri olmadan önce, Güney Londra'da yaşamak için kirayı üçe bölmek zorunda kalan Watford'lu bir eziktin. Seni ben yarattım ve gerekirse geri alırım. Bu yüzden bana alkol gönderen piçi bulmanı öneririm çünkü artık ikimiz de biliyoruz ki alkolü kapıma getiren otel personeli değil. Bir sürü insana ulaşabilen ya da otel personeline rüşvet verebilen kişi. Ailem hakkında konuştuğunu son kez duyuyorum. Onları görmek istersem, görürüm. Şu anda ilişkimiz hakkında daha çok endişeleniyorum *dostum*."

Yüzünün buruşmasına neden olan son kelimeydi.

Kapıyı Blake'in suratına öyle bir çarptım ki, kulakları 2034'ün derinliklerinde çınlarsa hiç şaşımam. Koridorda sinsice ilerlerken derin, umutsuz nefesler aldım ve yolda kimseyi öldürmeden dinlenme odasına ulaşmaya çalıştım. I

güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Ya da iyi bir yatağa. Indie hangi cehennemdeydi?

Blake haklıydı. Her şeyin özünde, ben hâlâ bir bağımlıydım. Eğer yakınlarımda alkol ya da kokain olsaydı, bir an bile düşünmeden hepsini tükettirdim.

Belki de bazı hayranlardan iyilik isteme zamanı gelmişti.

Belki de ünümün hakkını vermenin ve hayal kırıklığımı içime çekmenin zamanı gelmişti.

Lucas'ın hafif aralık kapısının önünde durmamın tek nedeni ağlama sesi duymamdı. Yumuşak ve kibardı, sanki ağlayan kişinin bunu sonuna kadar yapacak cesareti yokmuş gibiydi. Lucas'ın kapısının yanındaki duvara sırtımı vererek durdum.

Waitrose'un "Çok üzgünüm," dediğini duydum ve bunun üzerine Indie daha da çok ağladı. Ona ne yapmıştı ki? Büyük ihtimalle hiçbir şey. Başka bir şey için ağlıyordu, bu da aklımı başımdan aldı.

Muhtemelen ailesiyle ilgiliydi. Hayatta ona boktan kartlar dağıtılmıştı ama benim aksime o hâlâ poker oyununun derinliklerindeydi ve insanları kazanabileceğine inandırmaya çalışıyordu. Ve Waitrose, üzüntü onu bulduğunda koştuğu kişiydi.

Geçmişe dönüşler insanın aklını başından alıyor. Aklıma ilk gelen Fallon'la olan ilişkisi oldu. Ben turnedeydim ve o Los Angeles'ta kalıp Blake ve Jenna'ya geride bıraktığım demolarda yardım etmişti. Fallon aşırı doz aldığı ve küçük, siyah kalbini dökmeye ihtiyaç duyduğunda onun yanında olmuştu. Will Bushell'i ilk kez aradığında onun yanındaydı ve arkamdan iş çevirip bugünlerde kaldığım Chateau Marmont'ta sevişmeye başladıklarında da *onların* yanındaydı çünkü Los Angeles'taki dairemi satmak zorunda kalmıştım ve kendimi o iğrenç şehirde kalıcı olarak ikamet eden biri olarak görmeyi midem kaldırmıyordu.

"Bırak içindekileri döksün," dedi Lucas.

Öne doğru eğildim ve kapı ile çerçeve arasındaki aralıktan onları izledim. Aynı koltukta oturuyorlardı, kadının başı adamın göğsüne yaslanmıştı.

Alnından öptü.

Alnından öptü.

Alnından öptü.

Onun lanet olası alnını öptü.

"Kardeşimi seviyorum Luc. Ama ondan hoşlanmıyorum.

Hem de ." "Bunu çözeceğiz, Indie. Çözeceğiz."

Biz mi? Ne zamandan beri 'biz' oldular? Her fırsatta bir korkak gibi davranarak ancak bir 'erkek' olabildi.

Stardust burnunu çekti ve elinin tersiyle yüzündeki yaşları silerek uzaklaştı. "Sanki ailemizi kaybettiğimizden beri deli, dengesiz bir insan oldu.

Bunu kim yapar, Luc? Bu gece yaptığı şeyi kim yapar?" "Kardeşin acı çekiyor," dedi Lucas ve içimde bir şey burkuldu. Dikenli tel gibi. Kardeşinin sesi bana çok benziyordu. Belki de bana bağlanacağını düşünmek için erkendi. Neden stres yapacak başka bir mankafa istesin ki?

"Bazen istifamı verip geri dönmem gerektiğini düşünüyorum. Şimdi evden uzakta olmanın zamanı değil."

"Kal." Onun avucunu sıktı. "Kazandığın para ailene Craig'e yapabileceğin moral konuşmalarından daha fazla yardımcı olacak, bunu ikimiz de biliyoruz."

Kapıyı üzerlerine iterek açmayı, içeri girmeyi, onu ayağa kaldırmayı ve onu anlamsızca dövmeden önce dışarıya kadar eşlik etmeyi çok istedim. Aslında bunu yapmamamın tek nedeni Stardust'ın gerçekten üzgün görünmesiydi ve uzun zamandır ilk kez bir başkasının ilgi odağından küçük bir dilim çalmasına ve istediğini yapmasına izin verdim.

Bana ihtiyacı yoktu; ona ihtiyacı vardı.

Bu bende onu öldürme isteği uyandırdı mı? Evet. Daha az doğru yapar mı?

Hayır.

Her neyse, Lucas'ın davulunu nasıl mahvettiğimin kısa hikayesi bu. Ayarla.

Konserin altı şarkısındaaydım ki, bir nefes almak için döndüğümde altımdaki yüz­süz yüz­lere bakıyordum. Waitrose'u yan yan bakarken ve birine gülümserken yakaladım. Yirmi dört saat önce parmakladığım kişiye. Bu her şeyi bitirmişti. Üzerine yürüdüm ve davulunu kırdım, standı çekip ona vurmaktan kendimi alıkoyduğum gerçeğine hayran kaldım. Bebek adımları, değil mi?

"Bu ne lan!" Ayağa fırlamıştı.

"Kovuldun amına koyayım," dedim, çoktan kulise fırlamıştım. "Ve bu gerçekten de ne lanet bir şey, dostum."

Artık Indie'yi kovalıyordum. Onu *kovalamak*. fark edip peşinden gitmek gibi. Belki de en iyi zamanım değildi ama şu anda bunu yapmak mantıklıydı.

zaman. Arkasını döndü ve büyük olasılıkla onu öldürmediğinden emin olmak için Blake'e doğru ana soyunma odasına doğru yürüdü. Kloş siyah elbisesinin ucundan tuttum ve onu göğsüme çektim. Nefes nefese kaldı, vücuduma ve dehşet içinde ereksiyonuma düştü.

"Boktan bir dönemden geçtiğini anlıyorum Stardust. Hepimiz öyle. Hayat denen bu kaosu içine doğmanın doğası bu. Ama bu biraz eskidi ve artık o kadar da eğlenceli değil. Bu yüzden Lucas'ı kovmaya karar verdim, bir dahaki sefere kardeşin seni kızdırdığında ona kaçmayacağından emin olmak için. Bunun için teşekkürüm nerede? İkimiz de biliyoruz ki kovduğum kişi sen olmalıydın."

Arkasını döndü ve nasıl bir tepki vereceğini tahmin ettiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hayal kırıklığına uğratmak istemeyen Indie'nin yanakları kıpkırmızı kesildi ve elini kaldırıp bana tokat atmak yerine içindeki tüm güçle beni iterek sırtını duvara çarptı.

"Beni kovmak zorunda değilsin, çünkü istifa ediyorum," diye açıkladı, sesi yükseliyordu. Tam o sırada Blake soyunma odamda belirdi, ciddi bir kalp krizi geçirerek acil servise kaldırılmaya hazır görünüyordu.

"Sahneyi mi terk ettin?" O kadar gergin görünüyordu ki patlayacak sandım. Bir damla tükürük çenesini süslüyordu. Kudurmuş gibiydi. Gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen sahneden kaçmaya devam eden Stardust'ın arkasından yaklaşılmaya devam ettim. Biz olmadan stadyumu terk edemezdi. Blake ikimizi de takip etti. *Cirque de stupid*. Ve tabii ki baş palyaço bendim.

"Waitrose'u da kovdum."

En azından bana nedenini sormama nezaketini göstermişti. Cevap çok açıktı ve o da bunu biliyordu çünkü Lucas'ı hayatımdan çıkarmayı düşündüğüm her an beni bu düşüncemden vazgeçirmek için yanımdaydı. Koridorun sonuna gelene ve gidecek başka yeri kalmayana kadar Indie'yi takip ettim. Arkasını döndü, gözlerini bana dikti ve sırtını kapıya dayayarak kendi kişisel alanına çekildi.

"Benden ne istiyorsun, Alex?"

Her şeyi. Her şeyi istiyorum, sonra da başkalarına verdiğin her şeyi. Onları da geri istiyorum.

"Naz yapma." Beni tekrar itmeye çalıştığında bileklerini tuttum, ama bunu gerçekten istemiyordu - kulağa ürkütücü geldiğini biliyorum, ama doğrudu - kalçaları öne doğru eğildi ve nefesi hızlı ve boğuktu. "Bugün konser gecesi ve ben her şeyi berbat ettim. Bu gece yapacak işlerimiz var, Stardust."

Başını arkaya attı ve güldü, çıkardığı ses o kadar alaycıydı ki onun sesi olduğunu zar zor anladım. "Çalışmak mı? Tüm turnen çöküyor. Davulcunu kovdun, bebek bakıcın işi bıraktı ve sen de sahneyi terk ettin."

Ve bir şişe şampanya sakladı.

Ve sırf Waitrose en ufak bir ilgi gösterdi diye seninle uğraşmaya başladı.

Liste daha uzundu ve son derece utanç vericiydi. "İstifa edemezsin." "Neden?"

"Çünkü senin paraya çok ihtiyacın var, benim de sana çok ihtiyacım var." Ne diyordum ben? Ne yapıyordum? Blake'in nefesinin kesildiğini duyduğumu sandım ve onu suçlayamadım bile. Bilinçaltımda bir şişe şampanya içip sonra da bayılmamıştım, değil mi?

Stardust bana doğru bir adım attı ve dişleri ve her şeyiyle bir gülümseme attı ve sonunda onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Kurnaz bir peri, bir kalp hırsız. Utangaç ve çekingendi ama artık gücü vardı ve bunu biliyordu. Bu oyunumuzu çok daha ilginç hale getirdi.

"Para için kalacağım ama artık sana yardım etmeyeceğim. Bana ne yapacaksın? Beni seninle konuşmaya zorlayamazsın. Tek yaptığım seni izlemek."

"Oh, Stardust." Yüzümü onun yüzüne yapıştırdım, gülerek. İşte burada gelişıyordum. Acımasız şakalaşmamızda. "Sana neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok ama öğrenmek üzere olduğun kesin."

Chapter Eighteen

Indie

Blake turne sırasında etrafta dolanıyor muydu Indie?

Alex genelde turlarda takılır mı Hudson? Bayanlar.

Bunun için buradayım.

Jenna: Hudson'a aldırma. Seninle sadece saldırgan GIF'ler kullanarak iletişim kurabilir.

Doğru değil. Hudson:

Tamam, biraz doğru.

Jenna: Alex...karmaşık biri. Kadınlara karşı çoğunlukla kararsızdır. Arada sırada tek gecelik ilişkilere giriyor ama sanıldığı kadar sık değil. Hakkında konuştuğu tek kadın Fallon ve o bile olumsuzluklarla dolu. Sıra sende.

Indie: Blake kimseyle görüşmüyor ya da . Çalışıyor, Alex'le tartışıyor, sonra biraz daha çalışıyor. Avustralya uçağına bindiğimizden beri bir kadına bile bakmadı.

Hudson: Jenna. Konuş bizimle. Sen ve Blake sonunda en çirkin Jenna: Hudson, sohbeti bırak.

Hudson: Cehennem gibi yapacağım.

Alex'e her şeyi anlat. Git başımdan. Hayır!

<Jenna Holden Hudson Diaz'ı sohbetten çıkardı> Indie: ...

Blake'tle mi çıkıyorsun Jenna?

Hayır.

Ama birlikte yattık. Jenna: Ve ben hamileyim.

Jenna: Gençken gençlik dergilerini okuduğumda güldüğüm aptallardan biri gibi konuşuyorum.

Indie: 1) cruel, and 2) you need to tell him.

Jenna: I don't know. I don't even know if I'll keep the baby. Don't tell him.

Indie: I won't. But you should.

Blake, Alfie ve Lucas'ın Alex'i minibüse atması gerekti. İyi mücadele etmişti ama onu araca itmek için üç yetişkin adamın gerekmiş olmasından daha çok dikkatimi çeken şey, kimsenin Lucas'ı kovmuş olmasını umursamamış olmasıydı. Hepsi her şey normalmiş gibi davranmış, Alex'in otoritesini hiçe saymıştı.

Kardeşimin tutuklandığını ve geceyi saldırı suçundan hapiste geçirdiğini öğrendiğimde biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Özellikle Lucas'la konuşmak istemiştım çünkü o Alex'ten daha mantıklı ve duygusal açıdan daha dengeliydi.

Otele vardığımızda, arkamdaki koridorda kopmakta olan Alex fırtınasından kaçınmak için hızla açtım. İçeri girmemi engellemek için kolunu omzumun arkasına uzattığı anda arkamı dönüp onunla yüzleştım. Ciddi, kararlı ve... üçüncü şey neydi? Bitkin. Hayatı onun yaşadığı gibi yaşamak kolay olamazdı ama ben de yıpranmıştım.

Üzerime yazdığı şarkı sözlerini geri aldığında ensemden aşağı süzülen nefesi tüylerimi diken diken etti. Tanrım, başım beladaydı.

"Bu gece yazmak istemiyorum." Gözlerim kare çenesinden gri Henley'sinin yakasına kadar olan izi takip etti. Boynu aynı anda hem ince hem de erkeksiydi. Onu yalamak istedim.

"Ben de öyle. Sadece konuşmak istiyorum." Alnını indirdi ve benimkine bastırdı, nefesi kesilmişti. "Ve belki sana oral seks yapmak. Ama hepsi bu kadar."

Boğazımda oluşan gözyaşı yumağının içinden güldüm. Ne yapıyorduk biz? Beş dakika önce kavga etmiyor muyduk?

Kapı arkamdan tıklandı ve ikimiz de içeri düştük. Oda gecenin ve ikimizin de boktan günlerinin ağırlığı altında ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Ellerimle bir şeyler yapma hevesiyle bakır minibara yöneldim ve iki şişe su aldım.

"Kardeşin için üzgünüm." Kendini televizyon sehpasının üzerine attı, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Ona bir şişe uzatıp kenara koymasını izlerken viski dolu gözlerinin yükünü omuzlarımda hissettim. Lucas'la konuşmanın neden bu kadar kolay, Alex'le konuşmanın ise bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Belki de Lucas her zaman platonik hissettirdiği içindi. Belki de Lucas'ın herhangi bir art niyeti olmadığı içindi. Belki de Alex benimle aynı odada olduğu anda ciğerlerimdeki hava yanıyormuş ve tüm sinirlerim göbeğimle kasıklarım arasındaki tek bir noktada toplanıyormuş gibi hissettiğim içindi. Boğazımı temizledim.

"Evet, Craig bu gece tutuklandı. Bu onun ilk suçu. Adam apartmanımızın altındaki striptiz kulübünden çıkıyordu. Çok sarhoştı ve eve gitmek niyetiyle arabasına binmeye çalıştı. Craig de aynı derecede sarhoştı ve onu gömleğinden tutup pencereden çekmeye çalıştı. Natasha her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama endişelenmemi istemediğini biliyorum."

Alex bana doğru ilerledi, yırtıcı adımları zarif ve sakindi. Durdu, avuçlarını arkamdaki duvara bastırdı ve dudaklarını başımın tepesine dayadı, saçlarımı içine çekti -öpmedi-.

"Yarın kefaletini ödemesi için birini göndereceğim ve ona iyi bir avukat tutacağım." "Bunu yapmana gerek yok," dedim sessizce, yüzüm ısınıyordu. Kendimi

Daha önce hiç olmadığım kadar utanıyordum, çünkü bunun kabul edeceğim bir iyilik olduğunu biliyordum.

Gözleri karardı ve çenesi gerildi. Değişim belli belirsizdi ama oradaydı. Uzaktan bakıldığında, Alex Winslow zırhını hiçbir şey delemeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama o bir sanatçıydı ve bir sanatçının zırhı mermiler ve çatlaklarla doludur. Sözler ve notalar bu şekilde sızar. Bakışları ve çıplaklığı karşısında nefesim kesildi, öyle ki iç çamaşırimda nemli bir leke oluştuğunu hissettim. Bir şey söylemedi ama pek bir şey söylememesinden anladım ki - alnının, ağzının ve gözlerinin çizgilerini bunu benden hoşlandığı için yapmamıştı. Bunu yaptı çünkü yaptığı şey buydu. O aldı

Bir çığlık attım ve çıplak bacaklarım onun önünde açığa çıkmadan önce onu itmeye çalıştım. Onunla savaşmaya çalışarak yataktan aşağı kaydım ve iki kolumu da tutup başımın üzerinde sabitledi, kasıklarına degecek şekilde üzerimden kayarak

ve açıkça belli olan sert şaftı kalçalarımın arasına derinlemesine giriyordu. Gözleri o kadar çok duyguyla parlıyordu ki, onun adına midemin bulandığını hissettim. Bu, aptal kalbimin onu her zaman bu kadar acımasız ve soğuk davrandığı için affetmesini sağladı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Neredeyse kahkahalara boğuluyordum. "Tabii ki hayır."

"Yeterince adil, yeniden ifade edeceğim. Sizce ben bir tecavüzcü müyüm?" "Hiç sanmıyorum. Zorla almak için çok müsait." "Seri katil mi?"

"Kimseyi öldürecek kadar önemsemiyorsun." Durakladı, ağzı bir sırtışa dönüştü. "Gözlerini kapat." "Önce bileklerimi bırak."

"Hiç şansı yok. Bu sürecin bir parçası."

"Peki bu hangi süreç?"

"Seni öyle bir boşaltacağım ki omurga nakline ihtiyacın olacak çünkü seni yapışkan bir maddeye dönüştüreğim."

En iyi niyetime rağmen sırttım. Hayatım boyunca Alex Winslow'la turnede olduğum kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyordum. Beni aynı anda hem çok kızdırdığı hem de sinirlendirdiği düşünülürse bu delilikti. Alex köprücük kemiğimden aşağı doğru bir yol öptü -açlık ve vaat dolu kirli, ıslak öpücükler- dişlerini hala giyinik olan göğüslerimin arasındaki vadiye doğru sürükledi. Başparmağını elbisemin siyah ipeğine sürttü, diğer eli hâlâ kollarımı başımın üzerinde tutuyordu.

"Bir elbiseyi dikmeniz genellikle ne kadar sürer?"

Buna cesaret edemezdi.

"Hayır." Nefesim titriyordu, sesim kalındı. İhtiyaçtan sayıklıyordum. "Sakin buna cüret etme, Alex Winslow."

Phhhsshhhhttt!

Kıymetli ipek elbisemi yırttı, sanki kumaşı almak için para biriktirmek amacıyla her gün bisikletle sekiz mil gitmemişim gibi, sanki gecenin derinliklerine kadar dikmemişim gibi yere attı. "Seni pislik."

Ama sözümü tamamlayamadım çünkü külotum da elbisemle aynı kaderi paylaştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan kafası bacaklarımın arasındaydı ve oh. Aman Tanrım. Tanrım.

İtiraf zamanı: Daha önce hiç kimse benimle yatmamıştı. Lisede sadece bir cinsel partnerim olmuştu ve pek çok liseli çocuk gibi o da yatakta oldukça bencildi. Ne oral seks yapmıştım ne de oral seks almıştım.

tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu biliyordum. Bu yüzden sıcak, ıslak dili orta yerime bastırıp yarığımı uzun uzun yaladığı anda gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayıp yırtık pırtık kıyafetlerimle birlikte yere yuvarlanacaktı.

Amım o kadar sert kasıldı ki neredeyse boşalacaktım. Bana ne yaptığına bakamayacak kadar utanarak gözlerimi kapattım ve yastığı yanımdan sürükleyerek başımın üzerine bastırdım, dilini amımın dibine her koyduğunda ve klitorisime kadar sürüklediğinde, *hissedebildiğim* kibirli bir pislik gülümsemesiyle hafifçe fiske attığında takip eden inlemeleri bastırmak için.

Daha fazlasını isteyerek kalçalarımı yukarı ittim ve o da hırlayarak beni sıkıştırdı.

"Daha geniş

aç." Açtım.

"Bir bacağım omzumun üzerinde."

Sağ bacağımı beceriksizce kaldırdım ve geniş omzuna dayadım, onun hala tamamen giyinik olduğunun ve benim fiziksel ve zihinsel olarak çıplak olduğumun acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Bana bak."

Donup kaldım, tüm endişemi yastığın kumaşına boşalttım. Kahretsin. Yapmak zorunda mıydım?

"Bak. Bak. Bana." Görünüşe göre, . "Ya da duracağım, ama durmadan önce, seni geri çekmeden önce kenara geldiğinden emin olacağım. Beni acımasız olmaya zorlama, Stardust."

Yastığı yavaşça aşağı kaydırdım ve göğüslerimin arasından ona baktım. Gözleri sarhoş ve kötü görünüyordu, çekici bulacağımı hiç düşünmediğim bir kombinasyon. Dili sertçe içime girerken bana baktı ve ben titrek bir nefesle boğuldum.

"Alex..."

Uzandı ve sağ göğsümü yoğurdu, parmakları çakıllı meme ucuma süründü ve beni inletti. Bacaklarım başının etrafında titremeye başladı ve işte o zaman dili beni bir dilden çok daha fazlasıymış gibi acımasızca becermeye başladı. Muhteşem saçlarını parmaklarımın arasına aldım, dili içimde o kadar derine gömülmüştü ki beni daha önce hiç doldurmadığım şekilde doldurduğunu hissedebiliyordum. O kadar kaba ve erkek görünüyordu ki, dövmeleeri Henley'sinin kenarından sarkıyor, saçları dağınık ve vahşi, kirli sakalları

Uyluklarımın iç kısımlarını lezzetli bir şekilde yakıyordu. İnledim, dilinin etrafında kenetlendim, kış yanaklarım o kadar gergindi ki nefes alamıyordum.

"Siktir, evet." Popomu kavrayıp beni yukarı kaldırırken sesi hırçın ve alçaktı, beni yüzüne doğru itti, dilini içimde derinleştirirken açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yedi.

Tekrar ona sarıldım ve bir kahkaha attı; *sanki* bedenim onun için bir enstrüman, bir alet, bir oyuncakmış *gibi*. Sanki ben Tania'ydım ve o tüm notaları ezbere biliyordu ve benim tellerimi tıngırdatarak dünyanın en öfkeli, en çılgın şarkısını ürettiyordu.

"Geliyorum," diye nefes aldım, bir ateş topunun omurgamdan kasıklarına doğru aktığını hissediyordum. Hiç böyle hissetmemiştim. Bir Noel ağacı gibi aydınlanmışım. Sanki vücudum cızırdayan bir sinir yumağıydı. Dokunduğu her yer -ve şu anda dolaşıyordu- elektrikle karıncalanıyor ve dans ediyordu.

Ama Alex sadece kendi kurallarına göre oynardı ve ruh haline göre bu kuralları esnetmekte de ustaydı. Orgazmın ortasında kalçalarımı tutmaya, beni kabaca ters çevirmeye ve yanağımı yastığa bastırmaya karar verdi. Kolunu karnımın altına sokarak beni yukarı kaldırdı ve dizlerimin üzerindeyken bacaklarımı tekmeleyerek açtı. Artık tamamen açık ve savunmasızdım ve içgüdülerim bana bacaklarımı kapatıp hayatım için kaçmamı söylüyordu. Tesadüfe bakın ki, sıcak ve ıslak ağzını arkadan klitorisime dayayıp doyumsuzca emmeye başladığı anda içgüdülerim ölmüştü.

"Kutsal..." İki parmağını içime soktuğunda başladım. Daha yeni boşalmış olmama rağmen orgazmın baskısı tüm hızıyla devam ediyordu. Onu izlemek için başımı çevirdim, hayattaki tek tutkusuymuşum gibi beni çalıştırması fikri bile beni heyecanlandırıyordu ama saçlarımdan tutup başımı geriye çevirdi.

"Artık o kadar da utangaç değiliz, değil mi?" Sesi boğuktu ve kelimeleri içimde hissettim. Ona olan arzum dilinin üzerine damladı.

Arkamda hareket ettiğini hissettim. Beni parmaklarken ve ağzıyla emerken vücudum kasılmaya başladı, yeni pozisyon eskisinden daha derin ve sert olmasını sağlıyordu. Ve bunu şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha ateşli yapan başka bir şey daha vardı. Kıcığımın onun görebileceği kadar açık olmasının verdiği hafif aşağılanma. Her şeyi bu dünyanın dışında seksi buldum, ama bir rock yıldızıyla uğraşmanın karşılığı bu, değil mi?

Alex daha hızlı, daha acil hareket etti ve klitorisimi ısırarak ve içime üçüncü bir parmak sokmakla meşgulken ona bir kez daha baktım,

Yüksek sesli inlemelerim onu ne yaptığımı fark edemeyecek kadar uçuruyordu. Onu yatağımın içine girerken buldum, hala kot pantolonunun içindeydi ve yatağımı unutana kadar kuru bir şekilde beceriyordu. Kendimi boşalmaya o kadar kaptırmıştım ki, onun da boşalmaya ihtiyacı olduğu aklıma bile gelmemişti.

"Alex," diye inledim bacaklarım sonunda teslim olduğunda ve yatağa yığıldım. Parmaklarını geri çekti, ağzını yarığıma bastırdı ve çöldeki su gibi tüm sularımı emdi. Yüzüne sertçe boşaldım. Hangi ülkede -Rusya'da- olduğumu ve saatin sabahın biri olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü, dönüp beni kırmış gibi ona baktım. Hâlâ kot pantolonu ve tişörtünün içindeydi, sırtı bana dönüktü, yatağın kenarında oturuyor ve oynaşmaya başladığımızda tekmeleyerek çıkardığı botlarını bağılıyordu. Sıçradım ve dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm, her iki omzuna da arkadan birer el koydum.

"Bu..."

"Biliyorum," diye sözümü bitirdi ve ben boynuna sokuldum, sıcak nefesinde kendimi kokladım. Neden bu kadar tahrik ediciydi? Çünkü onun her yerindeydim. Benim seksim, lavanta ve biberiye şampuanım kokuyordu. Dudaklarımı çenesine dayadım ve emdim. "Benim için cümlelerimi tamamlamayı bırakmalısın."

"Neden? Ben her zaman doğru anlarım," dedi kuru bir sesle.

Ayağa kalktım ve su şişemi almak için yürüdüm, yavaşça bir yudum aldım. Odanın diğer tarafından ona baktım. Hâlâ çıplaktım. Boğazının düğümlenmesi fark ettiğini gösteriyordu. Gitmesini istemiyordum. Onu da boşaltmadan önce olmazdı. Gözleri vücudumda geziniyor, beni ölçüp biçiyordu. Ağzını tekrar açtığında, dünya soldu ve görülebilecek kadar net olan tek şey oydu.

"Bitirmekten korktuğunuz bir şeye başlamayın" dedi.

Bir cesaret.

"Bitireceğim, Alex. Ve sen de bitireceksin."

Bir söz.

Cesur hissederek ona doğru bir adım attım. Gördüğü şey hoşuna gitmişti ve bunu kanıtlamak için salam büyüklüğünde bir ereksiyonu vardı. Sırılsıklam olmuş gözleri, çılgınca bir zevkle patlamak için birkaç vuruştan fazlasına ihtiyacı olmadığı konusunda beni uyarıyordu. Onu da beni götürdüğü yere götürmek istiyordum. Onu cennete götürmek istiyordum.

"Kızları kırk dakika boyunca yiyip karşılık almadan ayrılmak gibi bir alışkanlığınız mı var?"

Adem elması yine kıpırdadı ama gözleri soğuk ve karanlık kaldı, beni soğuk bir şekilde taradı.

"Bir yıldır hiçbir kızı yemedim," diye itiraf etti, zaten kaygan olan dudaklarını yalamadan önce gözleri göbeğime kadar indi. "Ve asla almadan vermem."

oturdum, çırılçıplak olduğumu düşününce kendimi olması gerekenin yarısı kadar bile tuhaf .

"Vermeye fazlasıyla hazırım."

Boynumun arkasından tuttu ve beni yüzüne doğru çekti. Beni öpeceğini sandım ama ağzı benimkini geçip şakağıma gitti. Dudaklarını kulağıma dayadı ve tısladı, "Kotumun üzerinden sikimi öp, Stardust. Ona ne kadar aç olduğunu göster bana."

Omurgamı dikleştirdim, yatağa düşmesini bekliyordum, böylece ona sarılabılırdim. Yerinden kıpırdamadı. İsteksizce önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve kendime biraz yer açmak için bacaklarını dürttüm.

"Seni isteyerek diz çöktüreceğimi söylemiştim *Bellamy*."

Kızardım. Soyadımı bir silah olarak kullanmıştı ve işe yaramıştı. Böyle çağrılmaktan hoşlanmıyordum. İşte o anda ona Winslow demeyi bırakmaya karar verdim.

Başım kasıklarının hizasına geldiğinde dudaklarımı fermuarına dayadım. Ağzımla kasıklarının her tarafına öpücükler kondurdum, nabzım boynumda hızlandı. Bana dokunmadı. Bana bakmadı bile. Aslında, daha iyisini bilmesem, arkamdaki televizyonu açtığını ve akılsızca bir şey izlediğini düşünürdüm. O anda benimle birlikte olduğunun tek kanıtı, göğsünün düzensiz nefeslerle üzerimde hareket etmesiydi.

Ağzımı açtım ve kot pantolonunu yaladım, giyinik kasıklarını hevesle öperken kendimi ileri geri sallanırken buldum. Benim sorunum neydi? Daha önce hiçbir erkeğe karşı bu kadar ileri gitmemiştim. Dudaklarımı şaftının etrafına sardım ve penisinin boyutunu, genişliğini ve izleyerek onları yukarı ve aşağı hareket ettirdim. Onu, penisini koklayabiliyordum ve bu beni ihtiyaçla coşturuyordu. Bu duygu kafamı karıştırdı. Daha önce hiç bir erkeğin altına yatmak istememişim. Bunun iğrenç olduğunu düşünmüştüm. Hatta belki de iğrenç. Ve Alex benim erkek arkadaşım bile değildi. O benim hiçbir şeyim değildi.

", bu kadar alay yeter. Çıkar şunu."

Belki biraz fazla hızlı bir şekilde kotunu indirdim, çünkü başımın üstünde kıkırdadığını duydum.

"Ağızına koy."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldandım, daha çok işi berbat ettiğim anda kendimi haklı çıkarmak için.

"Bu roket bilimi değil."

"Kaba olma."

"Oyalanma. Sikimi yalamak istediğini söylemiştin. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman."

Şaftının bir kısmını kapattım ve emdim. Belki yarısını. Hâlâ ulaşamadığım daha fazla deri vardı, bu yüzden elimi tuttu ve aletin tabanının etrafında kıvrıldı.

"Sıkıştır."

Ben onu tuttum, o da gözlerini kapadı, işkence çekmiş gibi görünüyordu. Güzel bir prens o ana teslim olmuştu. Bu bana daha da sıkı sıkıya, sıcak, ipeksi etini emmem ve ağzımı aşağı yukarı hareket ettirmem için ilham verdi. İçime girdi, ilk başta yavaştı ama ucu boğazımın arkasına degecek kadar sabitti. Öğürdüm, gözlerim yaşlarla doldu. Omzumdan tuttu ve beni üstüne çekti, böylece o yatakta yatıyordu ve ben hala onu emiyordum, çıplak ama onun üstünde. Parmakları nemli yarığımı tekrar sıyırdı ve ben onun sikine doğru mırıldandım, bu da ağzımda sarsılmasına neden oldu. *Coşku. Coşku. Gözlerimde yıldızlar.* Kimse bana birini emmenin insanı aşağılanmış değil de güçlü hissettireceğini söylememişti. O anda kendimi Alex'in sahibi gibi hissettim ve bu duygu... paha biçilemezdi.

Kalçalarımı eline doğru pompaladım, daha fazlasını istiyordum, onu hevesle emiyordum. Başımın arkasından tuttu ve hızını değiştirdi, daha hızlı, daha derin ve hayal edebileceğimden çok daha sert bir şekilde devam etti. Bir dirseğine dayanmış, beni izliyordu ve bu pozisyon, ağzıma yaptığı her hamlede karın kaslarının gerilmesine neden oluyordu. Sıcak sularıyla kaplı iki parmağını amımdan çıkardı ve onlarla klitorisimi sıkıştırdı, uyarılmamla oynadı ve şimdi yarığım boyunca ovuşturdu.

"Ohhh," diye bağırdım, bu da Alex'in dudaklarımın arasına daha da sert girerek beni susturmasını sağladı.

"Unutma, alma sırası bende. Şu anda sana verilmesi gereken tek şey benim spermelerimin boğazından aşağı akması. Geri kalan her şey bonus ve kesinlikle talepte bulunmana izin yok."

Otoriter pislik. Yine de yaptığım şeyi durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu. Ağzımın içinde sarsıldığını hissettim ve hızla kalkıp yatak başlığına yaslandı, saçlarını yumruklayarak başını kasıklarında tuttu.

"Siktir, evet. İyi em beni, Stardust. Doğuştan yeteneklisin."

Teşekkürler. Sanırım. Kontrolü ele alma ve ona ihtiyacı olanı verebilme fikri hoşuma gitti.

"Geliyorum."

Bu takdir ettiğim bir uyarıydı, ama o fişkırlarak boşalırken dudaklarımı sıkıca sikinin üzerinde tuttum. Dölleri ılık ve tuzluydu, dilimi ve dişlerimi yapış yapış kaplıyordu. Alex derin bir iç çekip beni saçlarımdan tutup yukarı bakmam ve dizlerimin üzerine oturmam için sürükleyene kadar her damlasını emerek inledim. Her zamanki gibi soğukkanlı ve telaşsız görünüyordu. Pembe lekeli yanakları dışında tamamen normal görünüyordu.

"Daha yutmadın mı?" diye sordu, arka cebini yokladı ve bir sigara paketi çıkardı.

Gördüğüm şeye inanamıyordum, sadece ben inanabilirdim. Klasik Alex'ti. Ağzımda hâlâ dölünün bir kısmı vardı. Tek seferde yutmak için çok kalındı. Başımı salladım.

"Ağzını aç," diye emretti.

Yaptım. Bir sigara yaktı -şüphesiz beni bekletmekten küçük bir zevk alıyordu- sonra başparmağıyla alt dudağımı itti, ağzında sigara vardı ve dölünün alt dudağımdan çeneme damlamasını izledi. İğrenç ve utanç vericiydi ve... ateşliydi. İşaret parmağını dilimin üzerinde gezdirdi ve dölünün bir kısmını meme uçlarımdan birine sürdü ve ikimiz de vücudumun onun dokunuşuna tepki vermesini, tüylerimin diken diken olmasını, meme uçlarımdan küçük kayalar gibi çakıllanmasını izledik.

"Ne yazık ki seni tutamıyorum," dedi kanser çubuğunun etrafında. "Benim tutulmak istediğimi kim söyledi?"

Avucunu yanağıma koydu ve sıktı, gözlerinde hüznü bir bakış vardı. "Seçme şansın olduğunu kim söyledi?"

Chapter Nineteen

Alex

"Tebrikler, ahmak. Jenna seni resmen öldürecek." Odamıza adımımı atar atmaz Blake beni kapıya çarptı. İçeri girmeden önce bile Indie'de kalıp onun kokusuna, sıcaklığına ve tatlı, masum varlığına gömülmem gerektiğini hissediyordum. Blake ve Jenna'yla olan şeyler artık eskiyordu. Ruhumun her gün bir grup Suit tarafından tecavüze uğraması yetmezmiş gibi, bir de sahnede her çuvalladığımda onlara hesap vermek zorundaydım.

Blake ve Jenna'nın annem ve babam gibi davrandıklarını söyleyebilirdim, ama gerçek şu ki ailemin değildi ve menajerim ve ajansım çoğunlukla maaş çeklerini önemsiyordu.

"Waitrose bunu hak etti." Blake'i ittim. Sırtını karşı duvara çarptı, gözleri kısıldı, hareketli bir hedefmişim gibi bana odaklandı.

"Sadece ondan hoşlandığını söyle, Alex. Bu gerçekten çok mu zor? Onun senin olduğu ve dünyanın kralı olduğun hakkında büyük duyurular yapmak yerine. Steroid kullanan Mussolini gibi konuşmaya başladın."

"Ondan hoşlandığımı *birine* söylemem neden bu kadar önemli?" Öfkeyle minibara doğru dörtlüye koştum ve bir paket cips çıkardım. Vay anasını, acıkmıştım. O kadar sert boşalmıştım ki Indie'nin bir ordu oluşturacak kadar küçük Alex yuttuğuna eminim. "Ayrıca, ondan hoşlanmıyorum," diye devam ettim. Aslında bu bir yalandı ama daha önce de söylediğim gibi yalan söylemek ikinci doğamdı. Ya da birincisi. Her neyse.

"Ayıklık arkadaşınızın beklentilerinizi karşıladığını bilmek bizim için önemli." Blake boğazını temizledi ve hızla ekledi, "Jenna ve

yani ben."

Sanki az önce bana sikini değiştirmek için turşu nakli yapacağını söylemiş gibi ona baktım, gevreğim havada ağzıma doğru gidiyordu. Gevreği ağzıma attım ve yüksek sesle çiğneyerek onun oyununu anlamaya çalıştım. Ayağımı davul setine çarptıktan sonra konserin ortasında sahneyi terk ettiğim gerçeği yerine Indie'ye odaklanmak onun yapacağı bir şey değildi.

"Kafan iyi mi?"

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu aynı anda.

"Bu seni ilgilendirmez. Öyle olsa bile, gizlilik anlaşması imzaladı."

"Bu yüzden sormuyorum."

Göz kırptım. Bebek bakıcılarımın hiçbirini umursamamıştı. Ayrıca Fallon'la yaşadıklarımın sonra hiçbir kızla yakınlaşmamıştım. Blake mutfak köşesine doğru eğildi, parmaklarını saçlarında gezdirerek gökyüzüne baktı. Sonra o büyük, dramatik iç çekişini yaptı. Kendine her acıma partisi verdiğinde aldığım iç çekiş.

"Paris'teki Cadılar Bayramı etkinliği... Orada olmamız gerekiyor. Fallon ve Will katılıyor," dedi, kelimeleri yavaş ve dikkatliydi, sanki ben sigara içerken o kafamdaki görünmez bir fitile benzin damlatıyordu.

Ona düz bir bakış attım. Kendimi High Fidelity'deki Rob gibi hissediyordum, pop müzik sevgisi hariç. Kısacası ben bir eziktim ve herkes bana acıyordu, her ne kadar ben de onlara acısam da. "Ve?"

"Ve aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. Onu geri kazanmaya çalışmak gibi."

"Yapmayacağım." Ensemi kaşıdım. Bu bir yalan mıydı? Belki de. Bu kadar çok yalan söylediğinizde, gerçeği ayırt etmek zorlaşıyor. Geriye dönüp baktığımda, Paris hayatımın sonsuza dek değiştiği gece olacaktı. Indie'ninki de. Ve en çok da Fallon'un. Ama tabii ki Blake'in gözlerinin derinliklerine baktığımda bunu bilmiyordum.

Beat. Beat. Beat. Beat. Beat. Beat.

"Tamam," dedi Blake ve köşeden çekilip banyoya doğru yürüdü. O zaman bu geceki gösteriden sonra hâlâ üstünü değiştirmediyi fark ettim. "Pekâlâ."

Az önce ne anlamaya çalışarak arkasından baktım. Ne.. Sadece.

Lanet olsun. Ne oldu?

Sonunda, yine aynı şey oldu.

Blake konserdeki olaydan sonra günlerce benimle dalga geçti. Jenna, İstanbul'a indiğimizde bana bir notla birlikte bir sepet baklava göndererek bu duyguyu vurguladı:

Bir daha böyle bir şey yapman için sana meydan okuyorum, Alex. Hayır, gerçekten. Dene bakalım.

Lucas'a iyi davrandım ama onunla alay etmenin başka yollarını buldum. Özellikle de herkesin içinde her boş anımda Indigo'yu yiyip bitirerek. İşe konsantre olabilmek için her gece koridorda yazışırdık, sonra yatak odasına gizlice girer ve Atina'ya bakan onu yerdim ya da Berlin'deki bir konserden dönerken takside onu parmaklar, Milano'da bir kafenin arkasındaki duvara yaslar ve Barselona'da çıplak vücudundan egzotik meyveler yerdim. Onu boşalttığımda yüzünde hep o ifade olurdu. Sanki yaptığımız şeyin yoğunluğu onu sersemletmişti. Aslında seks yapmamış olsak bile, her gün onun bekaretini bozmak gibiydi. Henüz. Henüz. Ama her gün biraz daha yaklaşıyorduk. Ayrıca sonunda Lucas'tan bir adım geri çekilmişti ve karşılığında Lucas da ona karşı kibar ve hoş davranmaya devam ediyor, aralarına çizdiğim kırmızı, hayali çizgiyi aşmıyordu.

Neyse ki Waitrose'un ona karşı ilgisizliğine rağmen beni sıkmadı.

Muhtemelen onunla henüz sevişmediğim içindi.

Gerçi dürüst olalım, onu bir Shakespeare aşk hikâyesine çekmiş sayılmazdım. Stardust'ın beni görmeye dayanabilmesinin en büyük birinin Moskova konserinin ertesi sabahı Los Angeles'ın en büyük avukatlarından Howard Lipkin'in kardeşinin kefaletini ödeyip onu evine, karısının ve çocuğunun yanına götürmesi olduğuna emindim. Craig ev hapsindeydi ve bu Indie'yi acınası bir şekilde mutlu hissettiriyordu. Sanki evinin rahatlığında her şeyi berbat edemezmiş gibi. Tecrübelerime göre bu saçmalıktı çünkü annem de babam da işsizdi.

ve kışları sürekli kanepeye yapışmış, öğleden sonraları *EastEnders* ve Jeremy Kyle izliyor olsalar da Carly ve bana gayet iyi zarar vermeyi başarmışlardı - gündüz televizyon izlemekten daha iç karartıcı bir şey var mı? Ben öyle düşünmüyordum, hala da öyle düşünüyorum.

Barselona, Londra'da bir hafta tatil yapmadan önceki son durağımızdı. Teknik olarak, Cuma günü Cambridge Kalesi'nde bir konserim vardı, ancak bu kadardı ve Cambridge Kalesi benim ev sahamdı.

Barselona bir dönüm noktasıydı. Dönüm noktasıydı çünkü aptalca bir şekilde bir İngiliz hipster kafesine girip sade kahve ve çevremdekiler için İngiliz kahvaltısı almanın iyi bir fikir olacağını düşündüğüm yerd. Düşünceli olmaya çalışmaktan iyi bir şey çıkmayacağını bilmeliydim.

Indie odasında muhtemelen Paris Elbisesi'ni dikiyordu. Blake dükkânın dışında lanet olası telefonu oyalanıyordu. Berem, Wayfarers gözlüklerim ve başım eğik olduğu için tanınmayacağımı biliyordum. Billboard listesine girmeyi başaran birini çalmadan önce Nazi propagandası çalacak türden yerd, bu yüzden beni tanıyacaklarından bile şüpheliydim. Ben onlar için Şeytan'dım. Suits'in Şeytan'ı.

Dükkânın koyu mavi ve uçuk pembe fayanslarını, gösterişli blazer ceketler ve kalın çerçeveli gözlükler giymiş insanları ve modaya uygun kombinezonlar giymiş kadınları inceledim. Hayatlarının esintisini. Çok ayakları yere basar görünüyordlardı. Sanki yerçekiminin erdemi onların lehine işliyordu. Bense kendimi gevşek hissediyordum. Hiçbir şeye bağlı değildim. Ne insanlara ne de Tania dışındaki nesnelere. Hayatın içinde öylece süzülüyordum ve en kötüsünde uyuşturucu ve alkolün hayatımdaki tek sabit şeylerden biri olmasıydı. Kuyrukta bekledim. Kimse beni tanımadı. Endişeyle kaplanmış bir rahatlamaydı bu. İnsanlar beni ne zaman görmezden gelse egomu kemiren bir endişe hep vardı.

Hâlâ büyük müydüm?

Hâlâ ünlü

müydüm? Hala

buna değer miydim?

Kariyerim yokuş aşağı mı gidiyordu?

Sikime taktığım için kendi ruhumu kusmak istiyorum.

Sıra uzuyordu. Bu iyiydi. Gidecek bir yerim yoktu. Indie'yi düşündüm. Nasıl sadece geceleri takıldığımızı. Gündüzleri ben onunla uğraşamamışım gibi davranıyordum, o da ben onu kızdırıyormuşum gibi davranıyordu. Sadece geceleri maskelerimizi ve kıyafetlerimizi çıkardığımızda hayat katlanılabilir hale geliyordu.

Tezgâhın üzerinde bir sıra düz ekran televizyon vardı. Birinde menü, diğerinde *GossipCave* programı oynatılıyordu. Menü, *GossipCave*. Menü, *GossipCave*. Parlak renkler ve kalın yazı tipleri. Şov programları abur cubur gibi, çok güzel paketlenmiş. Ses oldukça yüksekti ve tüm çabalarım rağmen gözlerim yukarı kaydı. Bir grup Y kuşağı ve kırklı yaşlarının ortalarında eşcinsel bir adam, arkalarındaki tavandan tabana pencerenin sergilediği kübik tarzı, ultra fütüristik ofislerinde neon sandalyeler üzerinde dönüyorlardı L.A. tüm botokslu ihtişamıyla. O kadar hararetle konuşuyorlardı ki, sanırsınız Orta Doğu'daki çatışmaları tartışıyorlar.

"Sence bir hesaplaşma olacak mı?" Polo tişörtlü ve saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş yaşlı adam dirseklerini bir adamın sandalyesinin üstüne dayadı. Tüm muhabirler ve editörler heyecanla başlarını salladı.

"Oh, kesinlikle," diye haykırdı sarışın, yetersiz beslenmiş bir kız. "Bundan kaçış yok. Alex Winslow'un akli dengesi yerinde değil. Yani, 'Letters from the Dead' turnesinden parçalarla kesinlikle lezzetli bir şeyler pişiriyor." Ellerini heyecanla birbirine vurdu ve dilini, Stardust'ın gergin kemirmelerine hiç benzemeyen, hesaplı ve açık bir şekilde çabalayan bir şekilde parlatılmış dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama Winslow hâlâ bildiğimiz pervasız rock yıldızının her santimi. İki hafta önce davulcusuna saldırdığı zamanki gibi. Will Bushell ve Fallon Lankford'a onlar hakkında ne hissettiğini kesinlikle söyleyecek."

"Görünüşe göre davulcuya saldırmamış. Ciddi ses sorunları vardı ve o sadece sinirlenmişti. Daha sonra otelin dışında Lucas Rafferty'ye sarılırken fotoğrafı çekildi" dedi.

Doğru. Bu konuda.

Blake yarattığım yangınlardan birini söndürüyordu. Sesle ilgili bir sorun yoktu -gerçi Blake'in bildirdiği mevcut olmayan ses yüzünden birinin kovulduğundan eminim- ve Berlin'deki otelimizin önünde Lucas'a sarıldığında neredeyse boynunu kıracaktı.

"Öyle ya da böyle, tanışacaklar mı? Yani, büyük ihtimalle tanışmayacaklar." Koyu kırmızı rujlu esmer bir kız akrilik tırnaklarının altındaki kiri temizledi.

"Hepsi Chateau De Malmaison'un Paris'teki Cadılar Bayramı etkinliğinde olacaklar." Yaşlı adam parmaklarını şıklattı.

Biri omzuma dokundu ve sıranın ilerlediğini ama benim yere yapışıp kaldığımı fark ettim. Birkaç adım ilerledim, gözlerim hala ekrana yapıştı. İçimde dolaşan acının katartık bir yanı vardı. Kendimi çok insani hissettiriyordu. Çok savunmasız.

"Etkinlikte medya olmayacak. Ve hepsi maske takacak." Sarışın kızın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. En azından birileri hâlâ benim özel hayatımla ilgileniyordu. Ne yazık ki ben değildim.

"Maske olsun olmasın, Will ve Fallon'ın Alex'e bir açıklama borcu var, öyle değil mi? Nişanlanmaları herkes için sürpriz oldu."

Bir an için, bunu duymadan önceki hayatım ile sonraki hayatım arasında arafta kaldım.

Nişan mı?

Nişan mı?

Yavaş bir nefes çektim. Lanet olası Fallon, Hollywood'un bu on yıl içinde üretmekten hoşnut olmadığı en ateşli karmaşaydı ve Will mutlu bir şekilde işiyle evliydi. Evlenmekle ne işleri vardı ki?

"Düğün hazırlıkları devam ediyor.

Sence onu davet ederler mi?"

Haftalardır mı? Haftalardır nişanlılardı ve kimse bana söylememiş miydi? Sonra bir dolu gibi kafama dank etti. Önce damla damla, sonra bir anda, lanet geçit törenime yağdı.

İnternet yok.

Sosyal medya yok.

Dizüstü bilgisayardan uzak dur.

Otel odalarındaki kanallar haberlere ve pornoya bağlıydı ve başka bir şey yoktu çünkü ...

Cockgate.

Blake Cockgate'i yaratmıştı. Çenem öyle bir kilitlendi ki dişlerim toz haline geldi. Skandalı "İngiliz rock yıldızı kendini kaybedip üç hafta boyunca Avrupa'daki her bir gram kokaini tüketti "den "İngiliz rock yıldızı rastgele bir yıldızla yattı ve ona bir hatıra bıraktı "ya çevirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kan beynime sıçradı ve bir U dönüşü yaparak kapıyı açtım ve hışımla dışarı çıktım. Blake hâlâ cep telefonu ile konuşuyordu. Bir gözü benim üzerimdeydi, sanki Barselona'nın ortasında bir kafede içmekten ölecekmişim gibi. Elimle beni otelimize kadar takip etmesini işaret ettim ve o da yaptı, cihaz hâlâ kulağındaydı.

". Gitmem gerek. Sonra konuşuruz. Bye."

İçeri girdik. Lobiye. Asansöre. Blake ve Jenna'nın şeyler yapmasından bıkmıştım. Bebek bakıcım vardı.

İnternet ve ne zaman işlerine gelmeyen bir davranışta bulunsam, Moskova'da olduğu gibi suçu başkalarının üzerine atıp bana havlıyorlardı.

Sikimi internete koyduğundan şüphelendiğimden bahsetmiyorum bile. Evet, bu kadarı yeterdi.

"Kıçına ne girdi?" Asansördeyken Blake'in meydan okuyan gözleri benimkilerle buluşmak için sürüklendi ve kendime *şimdi değil* demek zorunda kaldım. *Odaya gittiğimizde*. Her saniyenin bir yıl gibi geçmesine *neden olan o lanet odaya vardığımızda*.

Arkamızdaki kapı kapanır kapanmaz bir vazoyu kaptığım gibi duvara fırlattım. Çılgılık atmak istedim ama bu sefer tüm kat benim maiyetim için değildi.

"Ne zamandır biliyorsun? Will ve Fallon hakkında. Yalan söyleme." Kötü bir adam değildim. Bunu biliyordum. Vergilerimi ödedim. Cinsel partnerimi dışarı atmadan önce her zaman orgazm olmasını sağladım. Beni hayal kırıklığına uğrattıklarında bile aileme ve dostlarıma göz kulak oldum. Yani bu hiç mantıklı değildi.

"Sen nasıl..." Yutkundu ve kravatının halkasını boynunu sıkıyormuş gibi genişletti. "Ne..."

"İspanya'da lanet olası televizyonlar var, işte böyle!" yükseldi, tutunduğum kontrol yavaşça içimden sızıyordu. Kenara baktım. Havaya ihtiyacım vardı. Havam yoktu. Fiziksel değil ama ruhsal anlamda. Her zaman bana bebek gibi bakan biri vardı. Indie'yi odasından çıkarıp bana eşlik etmesini sağlayabilirdim ama bunu yapmak istemedim. Zaten çok çalışıyordu ve kişisel saçmalıklarla uğraşıyordu. Ayrıca, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Saçmalık.

Saçmalık!

"Bakın, açıklayabilirim." Blake teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırdı.

Onu bu pozisyonda kaç kez görmüştüm? Çok fazla. Tam sayı buydu. Ve bundan bıkmıştım. Onu ittim, dövüşmek için kana susamıştım.

Ne kadar çok param, gücüm ve şöhretim olursa, o kadar az özgürlüğüm, mutluluğum ve kendim olabilme yeteneğim olurdu. Ve dönüştüğüm kişi kusurluydu. Davulcusunun takımı da dahil olmak üzere ara sıra her şeyi berbat ediyordu. Olduğum kişi gerçeği istiyordu. *Olduğum ve her zaman olacağım* kişi, onun sahip olduğu hayata razı olamazdı. Pek çok insan için çalıştığım bir hayat -Jenna, Blake, eski reklamcım- ve kontrol yanılısamasını tek şey pastanın en büyük dilimini almış olmamdı. Artık aç olmadığım bir pasta.

Koruyuculara ihtiyacım
yoktu. Ve bebek
bakıcılarına.

Ve internete aletimin fotoğraflarını sızdıran insanlar. Oradan
çıkmam gerekiyordu. *Şimdi*.

Yumruğum Blake'in yüzüne gelmeden kapıya doğru ilerledim. Menajerim
panikledi ve beni geri döndürmek için bileğimden tuttu. Ne yaptığını
sanıyordu ki? Döndüğüm anda yüzümdeki ifadeyi gördü ve kaşları çatıldı.

"Bunu senin iyiliğin için yaptım, Alex."

"Siktir git," diye tükürdüm, dokunuşunu üzerimden silkeleyerek.
"Yaptığın onca şeyden sonra bunun yarısı bile doğruymuş gibi
davranamazsın."

"Nereye gidiyorsun?"

"Fark etmez. Her neredeyse, kimse benimle gelmeyecek. Ne Indie, ne de
sen." Bu sözleri söylediğim anda, bunun aylar önce yapmaya korktuğum bir
talep olduğunu fark ettim. Elbette, geçmişteki bakıcılarıma zorbalık etmiş ve
Indie'yle alay etmiştim, ama asla ayağımı yere basmamıştım. Hiç hayır
dememişim. Şimdiye kadar.

"Alex." Önüme atladı ve kapıya giden yolumu kapattı. "Korkarım şimdi
gidersen büyük bir hata yapmış olacaksın. Seni ayık tutmak için suratına bir
yumruk yemeye katlanmam gerekiyorsa, takım için bir tane alacağım."

Başımı geriye attım ve acı bir kıkırdamayla salladım. "Sen lanet olası bir
aziz değil misin?" Ona ciddi bir bakış attım. "Çekil yolumdan."

"Alex..."

"Şimdi!" Elime geçen ilk şeyi kaptım ve yüzüne doğru kuvvetle
savurdum.

Çarpmayı önlemek için yana doğru sendeledi. Tania büyük bir güçle
kapıya çarptı, çarpmanın etkisiyle tahta parçaları etrafa saçıldı. İki parçaya
ayrıldı ve beni orada, gitarımın boynunu sıkarken, geri kalanı yerde yatarken
bıraktı. Ölü bir sevgili gibi ayaklarımın altında yatıyordu. Güzel ve kırık ve
artık benim değildi. O, tek bir nesnenin içine sıkıştırılmış tüm günlüklerdi.
Ezgiler ve şarkı sözleriyle dolu boş bir kutuydu. O, şimdiye kadar aldığım en
özel, en önemli hediye ve gerçekten önemsedığım tek varlıktı.

Ve o gitmişti.

Gözlerimde yaşlar birikti ve düşmelerini engellemek için gözlerimi kısıtım.
En son ne zaman ağlamıştım? Asla. Yani, eminim ağlamışımdır.

Ama o kadar uzun zaman önceydi ki on üç yaşından sonra olduğunu hayal bile edemezdin. Bu yüzden. İşte bu vardı. Ağlıyordum. Ağlıyordum amina koyayım.

Blake arkamda duruyordu, nabızı o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyordum. Özür dilemek istiyordu ama konuşmaması gerektiğini biliyordu. Onu öldürebilirdim. Kahretsin. Tania. Lanet olsun.

Dünyamın hiç odadan çıktığım andaki kadar sessiz olduğunu sanmıyorum. Indigo da aynı anda kendi odasından çıktı, sanki beni hissetmiş gibiydi. Yüzüne baktığımda tek gördüğüm beslemem gereken bir başka ağızdı. Onu atladım. Elinde her zaman üzerinde çalıştığı Paris elbisesiyle yalınayak orada duruyordu.

"Alex? Ne oldu?"

"Kim beni takip edecek kadar aptalsa anında kovulacak," dedim soğukkanlılıkla ve oradan ayrıldım.

Sokaklarda dolaştım. Tek başıma. Umursamaz, aptalca ve biraz da havalıydı. Bir paket sigara aldım ve yürürken bitirdim. Her şeyi düşündüm. Aynı kıtada, muhtemelen çok da uzakta olmayan Will ve Fallon'ı. Düşünlerini. Hayatımı ve ne hale geldiğini düşündüm. Dostlarımı ya da öyle adlandırdığım insanları. Kariyerini ve beni ilerletmek için elinden geleni ardına koymayan Blake'i. Aletinin arzuları dışında her şeyden habersiz olan Alfie'yi ve Indigo'yu baştan çıkarmaya çalışan Lucas'ı. Sonra Stardust'ı, bana hissettirdiklerini düşündüm. Sanki yarı normal bir evrende yaşıyormuşum gibi... Seviştığım kızın seks kasetimizi *The Sun*'a satacağından ya da ona pahalı bir şey almam için beni kandıracağından endişe etmem gerekmiyordu. O, belki de hayatımda sahip olduğum tek gerçek şeydi ve bu tamamen acınası bir durumdu, çünkü o benim çalışanımdı ve sadece beni kurtarması için ona para ödediğim için turnede idi.

Ama onu da kurtarmıştım, değil mi? Gerçekten önemli olan tek yolla. Paramla.

Ancak otele geri döndüğümde kalp kırıklığının gerçekte neyle ilgili olduğunu anladım.

Tania.

Blake.

Alfie.

Lucas.

Liste kısa değildi ama açıklayıcıydı. Listede atlanmış bir şey vardı -aslında iki tane- ve bunlar en çok dikkate almam gereken şeylerdi.

Will ve Fallon. Bana hiçbir şey hissettirmediler. Ve bu, bir şekilde, bana her şeyi hissettirdi.

Chapter Twenty

Indie

<Jenna Holden, Hudson Diaz'ı konuşmalara ekledi Hudson:

Artık adet görmüyor musun Jenna?

Bunu tekrar söyleyebilirsin. Müşterin Jenna ve patronun

Hudson'dan nefret ediyorum. Jenna: O ne yaptı?

Indie: Fallon gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?

Hudson: Eurovision'da olduğu gibi güzel. Büyüleyici ama sonuçta kusmak istiyorsunuz. Neden?

Alex, Will ile nişanlandığını öğrendi. Mutlu değildi. Onu bulamıyoruz. T2?

ELABORATE.

Blake, Alfie ve Lucas ile birlikte sokaklarda dolaşıyor. Ortaya çıkma ihtimaline karşı otelde kalmamı istediler.

Bizi haberdar et. **Şu anda olan biten her şeyden buna ihtiyacım yok.**

Hudson: Jenna'ya ne oluyor:

Önemli değil.

Söylesene Indie, Alex hâlâ Luct Indie'ye kızgın mı?

Hem de çok. Neden?

Hudson: Sebebi yok. Eğer bunu yaparsan, Lucas'a onun bir pislik olduğunu söyle. O nedenini bilir.

Ulaşılamaz. Soğuk. Rahatsız.

Bunu biliyordum. Ne de olsa aptal değildim. Ama belki de beni Alex'e çeken şey buydu. Kategorik olarak ulaşılabilir biriydi - bana asla kalbini, geleceğini, hatta varlığının büyük bir kısmını vermeyecekti - ama yine de bana bir şeyler veriyordu. Aptalca hayaller ve bizim hakkımızda idealist fikirlerle dolu yamaları örerken üzerinde çalışabileceğim bir yakıt. Ve yaptım da. Kesinlikle yaptım. En iyi çabalarım ve kendime sık sık söylediklerime rağmen, Alex'i onun beni istediğinden daha çok istiyordum. Bunu anlamak çok kolaydı aslında. Ne zaman birbirimize dokunsak, bu hep benim odamda, hep karanlıkta ve hep onun şartlarında oluyordu. Ben onun küçük bebeğiydim. Yemek masasının altında eğilip parmakladığı, parmakları jüponumdan yukarıya çıkan, ıslak etimle buluşan ve otelin balo salonunda Alfie ile plak şirketleri hakkında bir sohbete dalmışken benimle oynayan. Sırf eğlenmek için yatağa bağladığı kızdım -kollarım her zaman başımın üstünde, bacaklarım iki yana açık- ve ben yalvarana, nefes nefese kalana ve kendimi aptal durumuna düşürene kadar öpüyordu. Artık her zaman nefret ettiğim kızdım. Her şeyi istemesine rağmen bir şeyler alan, çünkü sonunda daha azına razı olan kız.

Kendimi arzulanan değil, arzusunun peşinde olduğuma ikna etmeye çalıştım. Onun sadece bir araç olduğuna ve zaman, mekân ve mesafeyle birlikte onu unutacağıma.

Koridorda durup Paris Elbisesi'ni göğsüme bastırdığımda ne kadar yanıldığımı anlamıştım. Alex'in odasına gidip benimkini bulamadığım için fazladan bir makasları olup olmadığını sormak üzereydim.

Yirminci katta olmamıza rağmen asansöre değil merdivenlere binerek koridorda hışımla ilerledi. Kapısı hâlâ açıktı ve koridorun her yerinde onun kokusu vardı, o kadar farklı, erkeksi ve benzersizdi ki. Blake eşikten bana baktı. Tek kaşımı çattım ve sessizce açıklamasını istedim. Alex'in gözleri parlıyordu ve yüzüne kazınmış olan acı yanlış anlaşılamazdı. Oradaydı ve hamdı.

"Fallon ve Will'in nişanlandığını öğrendi."

Alt dudağımı dişlerimle ağzımın içine çektim, gözlerim büyüdü. Göğsümdeki donuk ağrı şiddetlendi. Onun için. Benim için. Belki Blake için bile. Bunun bittiği düşüncesi -bizim bittiğimiz düşüncesi- beni ele geçirdi.

Belki de kaynama noktasına gelmiştik. Belki de işimiz bitmişti.

Günün geri kalanını otel odamda televizyon izleyerek geçirdim. Natasha, Craig ve Ziggy ile Skype üzerinden konuştum. Craig evden çıkamıyordu ve Natasha ona içki getirmiyordu, bu da onun isteksizce ayık kalmasına neden oluyordu. Etrafta üzgün üzgün dolanmasını izlemek eğlenceli değildi ama onu yıllardır bu kadar sağlıklı görmemiştim. Yanaklarında yine doğal pembe bir renk vardı ve cildi daha pürüzsüz görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar daha az belirgindi. Ve çalışıyordu. Ish.

Yine de kendimi bu konuda mutlu bulmadım.

"Craig, git Ziggy'ye yemek hazırla. Buzdolabında patates püresi ve tavuk var," dedi Nat o gün.

Buna yorgunca gülümsedim. Tavuğa paraları yetiyordu. Her şeye rağmen hâlâ Alex'le turnede olduğum için mutluydum. Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen kişi hiçbir zaman gerçekten fakir olmamıştı. Para mutluluğu satın alabilirdi ama bu çok fazla paraya ihtiyacınız olduğu anlamına gelmezdi.

Craig ve Ziggy'nin duyamayacağı bir yere geldiklerinde Nat fazladan bir adım atarak dizüstü bilgisayarı aldı, koşarak yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağa atladı ve beni daha iyi görebilmek için monitörü düzeltti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Bana her şeyi anlat. Eminim anlatacak çok şey vardır. Yunanistan'da çekilmiş bir paparazzi fotoğrafınız vardı. Alex seni yarı kucaklıyor, yarı kışını tutuyormuş gibi görünüyordu."

Oh, kahretsin.

Atina'da olan biten her şeye zihinsel olarak göz attım. Çocuklar gezmeye gitmek istemişlerdi ve Alex'i daha dikkatli izlemem gerekmişti çünkü görünüşe göre Londra'da Yunanistan'a taşınmış bir uyuşturucu satıcısıyla parti yapmıştı ve Blake bu konuda gergindi. O gün puantiyeli mavi bir elbise giymiş ve kırmızı bir gülümseme takınmışım. Hava muhteşemdi. Japonya ve Almanya'dan gelen bir grup şaşkın turistle birlikte antik kalıntılara hayranlıkla bakmış, Parthenon'un fotoğraflarını çekmiştik ki Alex, herkes önümüzde yürüyüp tur rehberini dinlerken elini popomun üzerinden kaydırmış ve ağzını kulağıma dayamıştı.

Tur rehberi, Parthenonun tanrıçaları Athena için inşa ettikleri tapınak olduğunu açıkladı. Athena sanatın ve özgürlüğün sembolüydü.

"Bana iki şeyi hatırlatıyorsun." Alex'in dudakları boynuma yapışmıştı, sesi sigara ve şehvetle boğuklaşmıştı. "Ama bu gece sevgilim, bana Tanrı diyecek kişi sen olacaksın."

"Sevgilim "deki "G" harfini atmıştı. Benim için. "Bu çok klişe."

"Mısırı severim. Mısır iyidir. Ve o kadar ateşliyiz ki patlamış mısır yapabiliriz." "Tanrım, Alex!" Gülmüştüm.

"Gördün mü? Daha sana doğru dürüst dokunmadım bile, şimdiden yarı dindarsın."

O anda o kadar mutluydum ki, yüzüm ısınıp Nat'in gülümsemesi genişlediğinde ne kadar mutsuz olduğumu hatırladım.

"Lanet olsun, Indie! Bir rock yıldızıyla yatıyorsun. İçimdeki sürtük senin için tezahürat yapıyor. Yoksa eski sürtüğüm mü demeliyim? Sanırım ben hala oyum. Evli ve çocuklu olduğumdan beri kendimi dizginliyorum."

Kalbime bir hüznün oku daha saplandı. Nat, Craig'in ona verdiğiinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Bu konuyu birkaç saat önce açmış olsaydı, kendimi daha cesur hissedebilirdim. Daha güvende. Sanki Alex'in eski aşkının peşinden gidebilmek için Paris'i dört gözle beklemesinin hiçbir önemi yokmuş gibi.

" bir şey değil." Mavi saçlarımdan bir tutam aldım ve uçlarını parmakladım, gözlerim baldızım yerine onlara odaklandı.

"Nasıl bir şey o zaman?" Sırttığımı duydum.

"Gerçekten sıradan. Hâlâ eski sevgilisine aşık." "Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki hayır."

"Peki, neden yüzün asık?"

Çünkü ben de onun gibi bir yalancıyım.

"Muhtemelen bitirmeliyim," dedim yüksek sesle, bu fikri gerçek ve korkutucu hale getirerek. Ona aşık olduğumdan ya da ona ihtiyacım olduğundan değil. Ama hayatımda kendimi iyi hissetmemi sağlayan tek şey oydu ve beni bu şekilde hissettiren şeylerin listesi çok uzun değildi.

"Belki de yapmalısın, ama kesinlikle yapmayacaksın," dedi Nat ve ben başımı kaldırıp onun yüz ifadesinin eğlenceden endişeye döndüğünü gördüm. "Unutma, Indie. Üç ay. Orada olanın tadını çıkar ve öylece bırak."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Konuyu değiştirdim ve başka şeylerden konuşmaya başladık. Thrifty'den Clara hakkında, Nat ve

beni sordu. Sonra da Ziggy'nin yeni takıntısı olan pantolonunu indirmesini... Natasha buna çok sevinmişti çünkü bunun onun tuvalet eğitimine hazır olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu.

Ondan sonra oda servisi sipariş ettim. Philly cheesesteak ve patates kızartması. Pek otantik İspanyol mutfağı sayılmazdı ama kısa bir süreliğine de olsa ABD topraklarına dönmüş gibi hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Kapıma vurduğunda patates kızartması ve ketçapla tabağa şekiller çiziyordum. Kim olduğunu anlamak için açmama gerek yoktu. Alex'in kapıyı şiddetle kırmasına her zaman dakikalar vardı. İlk on dakika kapının çalındığını duymazdan geldim ama ondan sonra tehlikeli bir bölgeye girdiğimi anladım. Eğer sarhoş ya da uyuşturucu etkisindeyse -saatlerce kendi başına ortadan kaybolduğuna bakılırsa hiç de uzak olmayan iki fikir- bununla ilgilenmem gerekiyordu. Ne kadar olursam olayım, bu hâlâ bir işti ve iyi para kazandırıyordu. Aslında Ziggy'nin kulaklarına tüp taktıracak kadar iyi. Gelecek hafta konsültasyon randevusu vardı. Ayrıca, Craig'i rehabilitasyona sokmak ve Nat'in arabasını çalışır hale getirmek istiyordum, böylece geçici işine giderken üç otobüse binmek zorunda kalmayacaktı. Bu, Alex'in Fallon'un nişanı yüzünden yıkılmasına ne kadar aptalca kızmış olursam olayım, gururumu ayaklar altına almam gerektiği anlamına geliyordu. Ama bu, söz konusu biz olduğumuzda artık ona şaka yapacağım anlamına gelmiyordu.

Kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Beyaz V yakası buruşmuş ve kırışmış, siyah dar kot pantolonu ve imkansız boyu ile hem tanıdık hem de heybetli bir şekilde karşımda duruyordu. Sigara ve serin akşam havasının taze ısırtığı kokuyordu. Ayık, mutsuz ve son derece kucaklanabilir görünüyordu. Kendimi ona doğru uzanmaktan alıkoymak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve altın bir gölet gibi daireler çizen yeşil ve altın rengi pullarla dolu kehribar rengi gözlerine baktım.

Seninle yatmadığım için çok mutluyum. Yatmış olsaydım, bu gece buraya gelme sebebin olan her şeyi sana vermekten kendimi alıkoyamazdım.

"İçeri girebilir miyim?" Gözleri harap olmuş gibiydi. Kan çanağı.

Hayır demeliydim. İcini dökeceğini biliyordum ve bir kez döktü mü, onu bu dünyadaki hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Beni zayıf ve savunmasız bıraktı ve sadece bu bile tepelere kaçmamı sağlamalıydı. Orada öylece durdum, hayır demeye tam olarak hazır değildim ama evet diyecek kadar da aptal değildim.

"Lütfen." Yüzümdeki tereddütü gördü ama sesi sert ve kabaydı. Alex Winslow'un hayatında bir kez olsun kibarca bir şey istemesi ve yine de bunu bir talepmiş gibi dile getirmesi. "Konuşmaya ihtiyacım var."

"Başka biriyle konuş. Senin bir sürü arkadaşın var."

Gözlerini tavana çevirerek homurdandı. O açıdan gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum. "Ne arkadaşlar ama."

"Benim sorunum değil," dedim sessizce, her kelimesi için kendimden nefret ederek. Bana karşı zalimce davranmıştı ama bu benim de zalimce davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Kötülüğün kuyusuna sürüklendiğinizde bile iyiliği seçmenin gücü vardır. Daha önce hiç böyle olmamıştım ama yine de kendimi durduramadım. Öfkeliydim. Sempatik olmaktan çok öfkeliydim. Kaşlarını çatı ve bana dik dik baktı. Gözlerinin ağır çekimde bıkın ve üzgünden karanlık ve ilgiliye dönüşmesini izledim.

"Sana ne oldu böyle?"

"Sen benim başıma geldin. Ne yazık ki." Kapıyı kapatmak üzereydim - ayıktı, işim bitmişti- ama kolunu aralıktan geçirip beni durdurdu.

Tam çarpmak üzereydim ki, "Yerinde olsam bir daha düşünürdüm. Bu kol yirmi milyon dolara sigortalı. Eğer gitarımı çalamazsam, bir sürü insan üzülür.

Kızdırmak istemeyeceğin insanlar."

Göğsümde lavların fokurdadığını hissederek, parmağının elbisemin askısını omzuma nasıl sürttüğünün acı verici bir şekilde farkında olarak çatlağı açık tuttum.

"Neden kızgınsın?" Başparmağı boynuma, her nanosaniye hızlanan nabzıma doğru ilerledi. Ruh halimdeki değişiklik kafamı karıştırmıştı ve bu tam da onun hoşuna gidiyordu.

"Kızgın değilim." Bir kıkırdama boğazımda düğümlendi.

Kapıyı sonuna kadar itti ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girip her zamanki incelemesini yaptı. Alex her şeye bakmayı ve incelemeyi severdi, sanki odamda düzinelerce ceset saklıyormuşum gibi.

"Öylesin. Bana evcil kakadu kuşunu ezmişim gibi bakıyorsun."

"Benim evcil bir kakadu kuşum yok."

"Evet. Yapma. Çok . Fallon'da bir tane vardı."

Fallon. Dudaklarında kızın adı küfür gibi tınlıyordu.

"Buraya neden geldiğini anlamıyorum. Will ve Fallon'un nişanlanmasına üzülüyorsun. Bunu ya onlarla ya da sana yardım edebilecek biriyle konuşarak halletmelisin. Ben kesinlikle edemem."

Bana doğru yürüdü, dokunuşundan kaçınmak için geri geri yürümemi sağladı. Yavaş ya da özellikle yırtıcı değildi. Sadece... umursamazdı. Sırtım arkamdaki şifonyere çarptığında, sonunda öfkemden biraz nefes aldım. Orada öylece durdu ve hiçbir şey söylemedi. Söylemeye gerek yok, bu beni kızdırdı.

"Bir şey söyle," diye homurdandım. Gözleri yarıklara dönüştü.

"Biliyordun." Nişanı kastediyordu.

"Yaptım," diye itiraf ettim, kalp atışımı bile kaçırmadan. "Blake öğrenirsen alem söyledi. Benim işim seni ayık tutmak. Sen bir işsin Alex," diye hatırlattım kendime ondan daha çok.

Buz mavisi saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında yuvarlayarak sözlerimi düşündü. Yüzündeki hüznün izleri gitmiş, yerini sessiz, yakıcı bir arzu almıştı. Derinlere inen ve midenizin alt kısmında bitmeyen, ayak parmaklarınıza kadar inen ve bu süreçte her sinirinizi öpen bir arzu.

"Bu soğuk," dedi, parmakları tekrar omzumdan aşağı kayarken - sıcak, sert ve nasırlı - salıncak elbisemin askısını aşağı kaydırды. "Özellikle de bu kadar sıcak biri için. Benden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Senden nefret etmiyorum." Yutkundum. Bir gerçeğe karşılık bir gerçek. O da bana bir tane verir miydi? "Beni hiç önemsiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti gözlerini kırpmadan, sesinde duygudan eser yoktu. "Seni önemsiyorum."

"O zaman bırak gideyim. Burada çalışmama ve bunu durdurumama izin ver...bunu..." Neydik biz? Neydik biz? Bir kaçamaktan daha fazlası ama çıkmaktan daha azı gibi hissettiriyordu. "Aramızdaki bu şey. Sen başkasına aşıksın."

"Hayır," dedi aynı tonda, vücudu benimkini daha da sıkıştırdı, ta ki şifonyerin sapları belime batana kadar. Uzunlarımız birbirine dolanmıştı ama bunun dışında vücudumun verdiği tepki için hiçbir bahanem yoktu. Sanki dans etmek ve kendini bir uçurumdan aşağı atmak istiyordu.

"Neden?" Nefes aldım.

"Buna ihtiyacın var. Buna ihtiyacımız var. Bugün Fallon'la ilgili değildi. Nişan sürpriz oldu elbette ama beni çıldırtan şey bu değildi. Arkadaşlarımdan benden her türlü gücü ve özgürlüğü almasıydı." Durakla. Vur. Yutkun. "Yanlışlıkla Tania'yı kırdım."

Midem altüst oldu, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Tania'yı öldürdü. Kaplumbağasının sırtını. Tania ona ilham verdi, onu korudu, onun için oradaydı. Ağzım açık kaldı.

"Nasıl..."

"O sik fotoğraflarını sızdırdığı için Blake'e deli oldum. Benden çok şey sakladığı için. Ne yaptığımın farkında bile değildim. Elime geçen ilk şeyi kaptım ve ona doğru savurdum. Kapiya çarptı. Bir sonraki cümleyi unutma Stardust, çünkü bu çok önemli ve ender rastlanan bir gerçek: Fallon konusunda üzgün değilim. Kabul, ben de mutlu değilim ama bugünün konusu

onu. Berbat hayatım, dostlarım ve bir çaylak gibi iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmamla ilgiliydi. Artık kimin para için, kimin önemseddiği için orada olduğunu bilmiyorum. Ve daha da kötüsü, eğer bilebilseydim, yine de bilmemeyi seçerdim. Çünkü çok canım yanardı. Aptalca, abartılmış gerçek."

Aramızda bir şey kıpırdadı. Bir tür sessiz anlayış. Alex bir yalancıydı çünkü kendi gerçeğinden nefret ediyordu. Ama oradaydı, önümdeydi, yüzü o kadar çıplak ve çiğdi ki, o anda beni de Tania'yı kırdığı gibi kırarak olması umurumda değildi.

Birbirimize ihtiyacımız vardı. Şimdi. Bu turda. Hava, oksijen ve etimizin altındaki nabız gibi. Bir kez olsun, yerçekiminin üstünde olmakla ilgili ne demek istediğini anlamıştım. Dışarıda bir dünya vardı, bunu biliyordum. Ama üzerinde yaşadığımız daha küçük bir asteroit vardı ve o anda olmak istediğim tek yer orasıydı.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Müzik.

Aşağıda bir yerden geldi. Sanırım bir sokak partisinden. Başlar başlamaz dudaklarımız birbirine çarptı ve birbirimizi kıyafetlerimizden kurtarmaya çalıştık. Sert halı kaplı zemine çarpan kumaşların yumuşak gümbürtüleri, festival müziği açıkken bile kulaklarımı doldurdu ve Alex beni kaldırıp bacaklarımı beline doladı, bu onun imzası olan bir hareketti ve beni odanın içinde gezdirdi. Her zaman jakuziyi, balkonu ya da ben mutfaktaki oyuğun üzerine eğilmişken yapmayı tercih ederdi. Garip ve vahşi olmayı severdi. Kendi deyimiyle, fotoşoplanmış halini.

Alex beni yatağın soğuk çarşaflarına bıraktı ve ben de sırtımı dikleştirdim, yatakta yapmak istemesinin şaşkınlığıyla irkildim. Dişlerini tenimde gezdirdi ve ben de saçlarını parmaklarımın etrafına dolayarak her şeyime daha iyi erişmesini sağladım. Karnımdan aşağıya doğru öpücükler gönderdiğinde, karnımda kelebeklerin uçuştığını hissetmeye başladım, seksim beklentiyle hiçbir şeyin etrafında sıkışmıyordu. Kendini her zaman çok beğenirdi, sanki dünya ayaklarının altındaymış gibi ve gerçekten de öyleydi. Belki de her şeyin ironisi buydu ama yatakta birlikteyken hiç böyle değildi. Sadece ikimiz varken, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, kalın siki vücuduma sürtünürken, mütevazı, minnettar ve acı çekmiş görünüyordu.

Ağız hassas tomurcuğumu buldu ve ben bıraktığımda onunla oynamaya başladı, ailemi, kalp kırıklığımı ve odayı tuhaf kokutan patates kızartması tabağını unuttum. Sadece ben ve o vardık. Ben, o ve zevk.

"Seni becermem gerek," diye mırıldandı, sesi titriyor ve içimi gıdıklıyordu. "Senin benim içimde olduğun gibi ben de senin içinde olmak istiyorum. O kadar derin ki, senden kurtulmak için derimi soymak istiyorum. Senden kurtulmam gerekiyor," diye tekrarladı ve kalbim düştü, nefesim boğazımda düğümlendi, klitorisim zonklamaya başladı, alt dudağım içimde bir fırtına gibi dalgalanmakla tehdit eden yaklaşan bir orgazmla titriyordu. Klitorisimi o kadar sert emmeyi seviyordu ki görüşüm kalın, beyaz bulutlarla noktalandı.

"Hayır." Sesim titriyordu, dilini tekrar tekrar içime sokmaya başladığında pelvisim ağzına doğru sallanıyordu. Acımasızdı. Kirli ve utanmaz. Parmaklarını kalçalarımın altından geçirip beni ileri geri iterek dilinin içimde daha da derinlere inmesini sağlaması gibi. Ya da sikini kalçama bastırıp fermuarını yırtarak tozluklarımı o kadar sert bir şekilde sıkması gibi.

"Sana söyledim, seninle asla yatmayacağım," dedim nefesimin altında.

Ama bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Onunla yatmakla her gece beni yemesine izin vermek arasında hiçbir fark yoktu. Halka açık yemeklerde beni parmaklaması ve Jenna ile telefonda konuşurken meme uçlarımla oynaması, yapmayı asla kabul etmediği bir görünüm hakkında ona bağırması.

Sıcak etime doğru kıkırdadı. "Ama seni kıracağım."

Yaptın bile. Bugün. Buna hiçbir şey söylemedim. Kalçalarım kontrolsüzce titremeye başladı ve saçlarına daha sıkı sarıldığım için ağzım bir O harfine dönüştü. Onun için acı verici olduğundan emindim ama şikâyet etmedi. Hiç şikâyet etmezdi. Yatak odasının dışında yaptığı tüm aptalca şeylere rağmen, kıyafetlerimi çıkardıktan sonra beni rahat hissettirdi. Çılgılık atmak, inlemek ve talep etmek için rahat. Şaftını açlıkla emmek ve sadece bana bakarak beni ne kadar inanılmaz derecede tahrik ettiğine dair salyalarımı elimin tersiyle silmek rahattı. Sanki birbirimize dokunmak tüm sıkıntılarımızı alıp götürecekmiş gibi.

Dilinin üzerine sertçe boşaldım. Beni ters çevirdi ve itiraz etmeye fırsat bulamadan üzerime çıktı, sikini tamamen çıplak olan kık yanaklarımın arasına gömdü ve yukarı aşağı kaydırıldı.

"Oh, kahretsin," dedi.

Bana arkamdan bir şeyler yapmayı severdi. Sanırım bunun nedeni birlikte olduğumuzda yüzündeki her şeyi görebildiğimi bilmesiydi. Endişe, üzüntü ve korku. Teknik olarak seks yapmıyorduk ama kendime bu adamla aramda kırmızı çizgiler olduğunu söylemek gittikçe zorlaşıyordu. Ona çoktan teslim olmam gerekiyordu. *Kendime teslim olmalıydım.* Prezervatif takmasını ve benimle seks yapmasını istemeliydim. Ama kendimi vermemek bana kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu ve bunu en az onun vücudunu arzuladığım kadar arzuluyordum.

Aleti yanaklarımın arasında titriyordu ve kuyruk sokumumda toplanan ılık ön spermi hissettim. Üzerimde bu şekilde mastürbasyon yapmasını neden bu kadar aptalca ateşli bulduğumu bilmiyordum, ama hızla ona doğru ittim, onunla alay ettim ve arkamdan bana çarpmasını istedim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tam olarak değil. Şehvetten çılgına dönmüştüm ve onun kalp kırıklığı nedeniyle rahatlamıştım. Tania'nın ayrılmasıyla yıkıldığını bilmekten zevk almamalıydım ama en azından Fallon'la ilgili değildi.

"Neden benimle alay ediyorsun?" Saçlarımı avuçladı ve beni yukarı çekerek sırtımı kamburlaştırdı. Karnım şilteden yükseldiğinde, diğer elini memelerimden biriyle oynamak için kullandı ve bir tıslamayla meme ucumu sıkıştırdı. "Beni delirtmekten neden bu kadar zevk alıyorsun?"

Tehditkâr ses tonu karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Ödeşmek için." Sesim kısılmıştı, içinde bulunduğumuz pozisyondan dolayı boğulmuştum, boynum tamamen uzamıştı, kendini kırıma daha sert ve daha sert bir şekilde sürttü, itmeleri neredeyse cezalandırıyordu - hem onun hem de benim için - bana nüfuz edemediği için. "Sadece iyiliğinize karşılık veriyorum, Bay Rock Yıldızı."

"Sanırım artık ilk isim bazındayız, *Stardust*." Aleti tenimde seğirmeye başladı ve patlamak üzere olduğunu biliyordum. Dişleri boynumda geziniyordu. "Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda, taşaklarımı içine öyle bir sokacağım ki, ciğerlerini gıcıklayabileceğim."

Bununla birlikte sırtıma boşaldı. Sıcak döl şeritlerini tenimde hissettim. Sonra yatağa yığıldı, sanki spermlerini koyacağı bir kaptan başka bir şey değilmişim gibi benden koptu. Yüzüm hala yastığın içine gömülüydü, ki kızardığım için en iyisi de buydu.

Orada, aynı pozisyonda yatıyor, bir şey söylemesini bekliyordum. Kendi başıma yapamayacağıma göre beni temizlemesini. Duşa girmediğim sürece olmazdı.

Birçok şey bekledim ama birkaç dakika sonra kapının açılıp kapandığını duydum ve beni orada, kendimi hissetmemi istediği tek kullanımlık bir oyuncak bebek gibi bıraktığını anladım.

Çünkü Alex acı çektiğinde, tüm dünyanın da onunla birlikte acı çekmesini isterdi.

Ve o anda ben onun dünyasıyım.

Yaptığı şeyden iğrenmeliydim. Kendimi bir havluya sarmalı, arkasından hışım ile gitmeli ve ona aklımdan geçenleri söylemeliydim.

Ama tek yaptığım aptal, şehvet düşkünü bir kız gibi yastığa gülümsemek oldu.

Alex'im.

Benim küçük prensim.

Karanlık gökyüzünde düşen yıldızım.

Chapter Twenty-One

Alex

Heyecan bulaşıcı bir hastalık gibidir. Ateş gibi yakalar, yayılır ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Heyecanı evcilleştiremezsiniz ya da bir konuda gerçekten hevesli olan bir başkasının hevesini kursağında bırakamazsınız. Bu yüzden taksi bizi Heathrow Havaalanı'ndan alıp Londra'nın içinden Watford'a götürdüğünde daha da acı çektim.

Herkes ailelerini gördüğü için çok neşeliydi.

Blake yolun aşagısında ailesiyle kalıyordu. Alfie Kentish Town'da bir arkadaşının evinde kalıyordu ve Lucas da mükemmel ailesinin yanına, dönüştürülmüş mükemmel ahırlarına geri dönüyordu. Kent, Watford değil. En büyükleri Rafferty üniversiteden mezun olduğunda koyunların ve temiz havanın olduğu bir yere taşınmışlardı. Lucas'ın tüm kardeşleri çoktan harika işleri olan, at görünömlü eşlerle evlenmişti. Bir keresinde ona ailesinin "uzlaşma" ya "söz" kattığını söylemiştim.

Belki de bu yüzden hayatını seninkini mahvetmeye adanmıştır, göt herif.

Londra'da aileme yakın ama onları görmek zorunda kalacağım kadar da yakın olmayan bir otelde iki oda ayırtmışım. Odalar Indie ve benim içindi, ancak Hudson'dan ekstra odayı iptal etmesini istemişim, böylece o ve ben sonunda aynı yatakta uyuyabilecektik. Ona karşı hislerimin ne olduğundan bile tam olarak emin değildim. Sadece bazı saçmalıkları ortadan kaldırdığını biliyordum ve bu beni sakinleştirmeye yetiyordu.

Tania'yı özledim.

Sırtımda o olmadan dünyayı dolaşırken kendimi çıplak hissediyordum. Başka bir akustik gitar satın almışım ama o aynı hissi vermiyordu. Sertti, Tania gibi yumuşak değil, ipleri çok sıkıydı. Tuhaf hissettiriyordu.

kucağımda, becerilmek için yalvaran ortalama görünümlü bir kız gibi. Uçakta her oynamaya çalıştığımda, Stardust bana acıyan bir bakış attı, bu da her şeyi bir şekilde çok daha kötü hale getirdi.

Fallon ve Will'in nişan çilesiyle ilgili iyi bir şey varsa o da artık daha az kısıtlamam olduğuydu. Çocuklardan hiçbiriyle konuşmuyordum -sadece Indie'yle ve çok fazla değil- ama internete girip istediğim her şeyi izleyebilirdim. Stardust'ın nişan ve penis resimleri çilesinden haberdar olduğunu biliyordum ama ihaneti o kadar da iç parçalayıcı değildi. O benim çocukluk arkadaşım değildi. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Aslında, benim tarafımdan işe alınmayı bile istememişti, bu da bildiğinin ortaya çıkmasıyla ilgili her şeyi daha az acı verici hale getirdi.

"Eve gitmeye hazır mısın?" Blake burnunu çekerek pencereden dışarı, gri Londra manzarasına baktı.

Cevap vermedim. Sürekli çiseleyen yağmur bana şehrimi neden sevdiğimi hatırlattı. Özür dilemeyecek kadar boktandı. *Yağmurlu ve herkesin içinde erime ihtimali olan bir yerdi.* İnsanlar buraya hayatta kalmak için geliyordu, yaşamak için değil. Ama hayatta kalmak insana çok daha canlı hissettiriyordu.

"Bir gün izin alabilir miyim? London Eye ve Dungeon'a gitmek istiyorum. Parlamento Binası'nı da," diye mırıldandı Indie, gözleri pencereye yapışmıştı. Bunun beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyordum. Sanki sikime ve yüzüme binmekten başka bir plan yapmasını beklemiyordum. Her zaman açık bir kitap gibiydi, farklı renklerde mürekkeple lekelenmeye hevesliydi. Gittiğimiz her yerde, her zaman ana caddelerde bisikletle dolaşmak ve yerel yemekleri yemek isterdi. Diğer erkekler onun yaşama arzusunu sevimli bulabilirdi ama ben bunu iç karartıcı buluyordum. O benden çok daha mutluydu ve ben ondan çok daha fazlasına sahiptim.

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Değil mi dostum?" Blake bana dirsek attı, tüm vücudu bana doğru eğilmişti. Tania'yı kaybettiğinden beri daha az mikro-idareci bir amcık olmak için çok çalışıyordu.

Blake'e cevap vermemeyi tercih ettim -yine- ve kolumu Stardust'ın omzuna atıp bana sanki onu ruhundan bıçaklamışım gibi bakan Lucas'a baktım.

"Kulağa hoş geliyor. Oraya birlikte gidelim ve bazı anılar biriktirelim," diye homurdandım.

Başını kaldırdı, şüpheli bakışları yüzümde, çenemde, gözlerimde, dudaklarımda gezindi. Çok iyi bildiği bir envanter, bu yüzden yanaklarına ve boynuna pembe yayıldı ve bana kesinlikle düşündüğünü söyledi

gezerken yapabileceğimiz onca şey hakkında. London Eye'da dehşete düşmüş Japon turistlerin önünde ona arkadan sürtünmek ya da Londra Zindanı'nda karanlık bir noktada onu köşeye sıkıştırmak kulağa cennet gibi geliyordu. Eğlencenin yarısı, vücudunun toplum içinde bana verdiği tepkilerden dolayı telaşlanmasını ve sinirlenmesini izlemektir.

"İnsanlar tarafından cinsel tacize uğramana ne oldu? Halkın karşısına çıkmadığını sanıyordum," diye alay etti.

Omuz silktim. "Bir ya da iki genci yumruklamak zorunda kalabilirim. Vicdanın sızlar."

Indie kendini tutamadı. Başını salladı ve güldü. "Çok tuhafsin."

"Normal fena halde abartılıyor," mırıldandım, bunun iyi-garip ya da kötü-garip olduğunu düşünmesini önemsememden nefret ederek.

Ve onu kırmak istemedim. O anda olmaz.

Bu bir alarm zili olmalıydı ama ben bunu görmezden gelmeyi seçtim. Nasıl arayacağımı bulduğumda artık çok geçti.

Indie'nin sokağındaki her yavru köpeği öldürdüğümü öğrendiğinde nasıl görüneceğini merak ettiyseniz, size söyleyeyim: Artık biliyordum.

Bu ifadeyi takınması için gereken tek şey ona benimle aynı odayı paylaşacağını söylemekti. Bu fikir hoşuna gitmedi. Hoşlanmadı. Hem de hiç. Birazcık. Indie ortak kalacağımızı ancak başkanlık süitimizin kapısının önüne geldiğimizde öğrenmişti. Arkasını döndü ve dijital anahtarını istedi.

"Ne anahtarı?" Kaçınılmaz hesaplaşmamızı uzatmak için yüzümü ekşitmeden sordum.

Açık avucunu burnuna sürttü, bence çok sevimliydi.
-görmezden gelmeyi seçtiğim bir başka açık uyarı işareti- ve başını yana eğdi.

"Odamın kapısı. Ne oldu Alex? Jet-lag bile olmamışsın."

Ortak odamızın kartını eline tutuşturdum ve parmaklarını kartın etrafında dolaştırdım.

"Hayır" dedi.

Ben de "Dünyanın aşırı nüfus artışı ve doğal kaynakların israfından muzdarip olduğunu biliyor muydunuz? Bir hafta boyunca bir odayı paylaşarak çok fazla su ve elektrik tasarrufu yapacağız."

"Oksijenden de tasarruf etmiş olacağız, çünkü birimizin diğerini boğması gerekiyor." Karşı kapıya doğru yürüdü. Şaka sanmıştı. Belli ki daha çok konuşmamız ve daha az parmaklamamız gerekiyordu, çünkü bu kadın beni anlamıyordu. Hem de hiç. Indie'nin gülümsemesinin, anahtar kartını yuvaya her soktuğunda ve kırmızı nokta ona göz kırıp kartı tükürdüğünde yüzünden yavaş yavaş kaybolmasını izledim. Dördüncü denemede arkasını döndü, ayağını yere vurdu ve vahşi bir hırıltı çıkardı. "Alex."

Bu arada, zaten açık olan kapımıza yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, bok yiyici sırtışımdan ondan esirgedim.

"Alex," dedi tekrar, sesi bu kez uyarıcıydı, çivit rengi gözleri onu bu acıdan kurtarmam için yalvarıyordu.

Anlamamıştım. Tüm tur ile Londra arasındaki tek fark, geceyi benim yanımda geçirecek olmasıydı. Bu bile çok önemli bir şey değildi. Ben kaşıkçı değildim.

Parmağımı büktüm ve içeri gelmesini işaret ettim. Yere yapışıp kaldı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü birlikte müzik yazacağız. Ve kelimelerle sarhoş olacağız. Ve cam kapıya kemik atacağız. Çünkü biz anlamlıyız. Çünkü korkularınızdan bıktım. Bu bizim turnemiz. Bizim albümümüz. Ruhumuz."

Kompulsif bir yalancı olmakla ilgili olan şey, bir noktada durup söylediklerinizin doğru olup olmadığını düşünmemenizdir. Ama bu noktada, bir ruhu paylaştığımı biliyordum. Onun içindeydi ve ben onu ödünç almıştım. Ve ona *ihtiyacım vardı*. Tania'yı kaybetmek oyunun kurallarını değiştirdi. Stardust'a çok daha fazla ihtiyacım vardı -belki Paris'ten sonra bile- ve bunu ölümcül bir hastalığı kabullenir gibi kabullenmeye başlamıştım. Sağlıklı bir dozda isteksizlikle.

Omzumun arkasından boş odaya baktı, sonra bana döndü, parmakları spor çantasını kavırıyordu, eklemleri bembeyazdı.

"Bir şartla."

Tanrım, eğer varsan, lütfen Louboutin ya da Porsche istememesini sağla.

"Dinliyorum."

"Eğer bunu yaparsak, aileni görmeni istiyorum."

Şimdi, olay şu. Stardust ve ben konuşmuştuk. Hem de çok. *Küçük Prens* hakkında, müzik hakkında ve evet, ailelerimiz hakkında. Her gece yarısı yazarken hayatımız buna bağlıymış gibi konuşurduk. Yani kumarbaz annem, sarhoş babam ve cadaloz kız kardeşim hakkında her şeyi biliyordu. Küçük bir çocukken hiç kucaklanmadığımı ve aşk hakkında insanların bilimkurgu hakkında yazdığı gibi yazdığımı biliyordu: sadece çok çalışan hayal gücümünden. Bu da beni ailemle olan ilişkimin kurtarılabilir olduğunu düşündüğüne inandırdı. Bak, . Onun ailesi yoktu. Ama benim aracılığım ile yaşamak bunun yolu değildi.

"Hayır." Alnımı hâlâ açık olan kapıya yapıştırdım, onun hâlâ koridorda olduğunun son derece farkındaydım. Biz ve koridorlar arasında ne vardı? Neden karşımızdakini içeri almak konusunda hep bu kadar isteksizdik? Kendime not: bunun hakkında bir şarkı yaz. Fuayeler. İlişkiler. Metaforlar. Mavi saçlı kızlar.

"O zaman bana bir oda bulsanız iyi olur." Topukları üzerinde dönerek asansörlere doğru ilerledi.

Onu bırakmam gerekiyordu ve içten içe bunu biliyordum. Ama ruhum bunu yapamadı, ben de bileğinden tutup onu kendime doğru çektim.

", ailemi tanımıyorsunuz."

Başını kaldırıp bana baktığında dudaklarını muzaffer bir gülümseme süslüyordu. "Yeterince biliyorum. Bir ailen olduğunu biliyorum. Sen, Alex, bir aileye sahipsin. Herkesin bir aileye ihtiyacı vardır."

"Bu saçmalık. Gerçekten Craig'e *ihtiyacın* var mı? Bu serserinin içki sorununa, sıcak ve soğuk davranışlarına ve aptalca şiddet ataklarına mı ihtiyacın var?" Zamanımızı sevişmek yerine kavga ederek geçirdiğimize inanamıyordum. Craig'le birbirimize ne kadar benzediğimize de inanamıyordum. Son birkaç yıldır hayatını sessiz bir cehenneme çeviren her türlü ahlaksızlığı temsil eden bir adamdan nasıl etkilenebilirdi?

Cevap vermeden önce düşündü - aslında sorumu düşündü, sadece bir cevap vermedi -.

"Evet, Craig'e ihtiyacım var. İnsanları sevmenin ve sevildiğini hissetmenin büyük bir parçası, sizi çileden çıkarsalar bile onlarla ilgilenmektir. Güven inşa edersiniz

ve sadece bakılmanın değil, aynı zamanda sevdiklerinize bakmanın da güvencesi. Craig'e yardım etmek istiyorum. Craig'i *değiştirmek* istiyorum. Ama bu ona ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor. O benim kardeşim."

Düşünme sırası bendeydi. Carly'ye ihtiyacım var mıydı? Hayır. Ya da en azından ona ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Bebek doğurmak dışında hiçbir konuda iyi değildi ve ben o bölüme elimi bile sürmezdim. Aileme de ihtiyacım yoktu. Servetime kokarca kokusu gibi yapışmışlardı ve onlarla sadece ihtiyacım olduğunda ya da geleneksel Noel ve doğum günü telefon görüşmelerinde konuşuyordum. Ama Indie'ye ihtiyacım vardı, en azından bu tur için. Onun hakkında herhangi bir yanılsamam yoktu. Küçük hayalleri ve büyük sorunları olan bir kızdı ve hiçbir ortak noktamız yoktu. Yine de "Letters from the Dead "i katlanılabilir kılıyordu ve turne bitene kadar onu yanımda tutmalıydım ve ona istediğini verebilmeliydim, istediği şey ruhumu canlılığını yitirene kadar bıçaklamak olsa bile. Çünkü annem, babam ve kız kardeşimle aynı odada oturup onları konserve bira içerken ve gazete hunisinden tanınmaz hale gelmiş kızarmış yiyecekler yerken izlemek bana bunu yapardı.

"Aman Tanrım." Ona doğru küçümseyici bir el salladım. "Onlarla buluşacağım, tamam mı? Sadece buraya gel ve fuayede aylak aylak dolaşmayı bırak. Tek bildiğim, güvenlik kamerası görüntülerini TMZ'ye satacakları ve sonra ben de bebek bakıcısına onu evde yalnız bırakmaması için yalvarmak zorunda kalan, uyuşturucu bağımlısı bir rock yıldızı olacağım."

Bana doğru bir adım attı, sırtışı hem çileden çıkarıyor hem de sikimi sertleştiriyordu. "Yalvarırken çok tatlı oluyorsun."

Parmağımı zar zor var olan göğüs dekoltesine soktum ve onu kendime çekerek akıllı ağzına ıslak bir öpücük kondurdum. "Bu gece kimin yalvaracağını göreceğiz."

Chapter Twenty-Two

Indie

Onu tutmayacağım. Önce
Blake ile konuş. Hudson:
:-0 :-0 :-0

Jenna: Belli ki hormonlar beynimi ele geçiriyor. Hudson'ın burada olduğunu unutmuşum.
Uçan bebeğin oluyor!

Sen benim annem değilsin Hudson.

Aslında Blake'ten bahsediyordum. Onun Hugh Grant cazibesi külotumu ıslatıyor. Hudson:
Aslında, bu hiç mantıklı değil. Ama yine de.

Yemin ederim, birine söylersen seni öldürürüm. Bu çok gizli. Indie, Alex7 nasıl?
İyi.

Detaylandır.

Indie: Sürekli yazıyor ve bir sonraki albümü için gerçekten heyecanlı görünüyor.

Jenna: Ve on dakikalık şarkı

Hudson: İki şarkıya bölmeye karar verdi. Jenna:

Sana sanatsal olarak danıştığını bilmiyordum.

Öyle. Bazen. Tuvalete oturduğunda ve sıkıldığında. Hudson: Küçük Boket
lakabını nereden aldığımı sanıyorsun?

Jenna: Fikrini değiştiren neydi Hudson? Bir kız.

Detaylandır.

Hudson: Doğru kız. ;)

Kendinizi kalp kırıklığından korumak için bazen bazı şeyleri kafanızın arkasına ittiğinizi itiraf eden ilk kişi benim. Köpeğinizi kaybettiğiniz anı gibi. Ya da ilk aşkınızın sizi reddettiği zaman gibi. Ya da kardeşinizin tamamen aklı başında, normal ve *iyi* olmaması gibi.

Alex Winslow ile turneye çıkmadan önce Nat ve Craig ile konuşmanın günümün en önemli olayı olacağını düşünmüştüm. Meğer dört gözle beklediğim son şeymiş. Kırık telefonum her çaldığında, kredi kartı şirketimin bana sakın olmamı söylemesini diliyordum.

Ama her zaman Nat'ti ve her zaman ağlıyordu. Bu sefer beni nispeten iyi bir zamanda yakalamıştı. Alex duş alıyordu ve ben de soluk yeşil duvarın önündeki büyük boy yatakta oturmuş, hislerin derin ucuna ne kadar yaklaştığımızı bilip bilmediğini merak ediyordum. Ona hayır demeliydim. Şimdiden boyumdan büyük işlere kalkışmışım ve sahiplenilmek isteyen sadece bedenim değildi. Telefonu açar açmaz Alex'in endişelerimin en küçüğü olduğunu fark ettim. Craig'di. Craig her zaman bir endişeydi.

"Hey, Nat."

"Neden gitmeden önce bana dolabın üstündeki ayakkabı kutusundan bahsetmedin?" Yorgun bir şekilde burnunu çekti. Sesi farklıydı. Tedirgindi. Hüzünlüydü. Eskiden sesi ağzınızda patlayan şekerler gibiydi. Tatlı, coşkulu ve açıktı; dünyaya ve önüne ne çıkarsa çıksın kucaklamaya çok açıktı. İçindeki ışığı kapatan kişinin kardeşim olması beni öfkeliyordu.

Kaşlarım çatıldı. Ayakkabı kutusuna ne koyduğumu hatırlamaya çalıştım. İlgi çekici ya da değerli çok fazla şeyim yoktu. Çocukken yazdığım aptal bir günlük. İlkokuldaki oğlanlardan gelen aşk mektupları, çok fazla yoktu. Birkaç resim... Gözlerimi kısarak SoHo'ya bakan perdeli, geniş pencereye doğru baktım. Sonra aklıma geldi. Hepsi birden.

Resimler.

Oh, Tanrım.

Annemin komşumuzun Ziggy gibi tatlı ve sarı bukleli bebeğini kucağına alışını.

Babam Craig'i kucağında zıplatıyor, kameraya işaret ediyor, gülümsüyor.

İkisi de bir Noel'de evimizin dışında sahte bir kardan adam yapmamıza yardım ederken, hava o kadar sıcaktı ki annemin bize getirdiği dondurma ellerimizde eridi ve aynı gün hepimizin yapış yapış parmaklarımızı yalayıp güldüğümüz başka bir fotoğraf.

Hatıralar. Tatlı, değerli anılar.

Unutacağımdan çok korktuğum anılarımı güvenli bir yere koymak zorunda kalmıştım. Sadece bana ait olan bir yere.

Hatırlamaktan çok korktuğum anılarımı bir ayakkabı kutusuna saklamıştım. Bir dolabın üzerine. Kolayca ulaşamayacağım bir yere, çünkü oraya gitmek zehirliydi. Onları asla geri alamayacaktım. Onlar gitmişti.

"Bana onun aptalca bir şey yapmadığını söyle..." Yavaşça söyledim, histeri boğazımı sıkıyordu. Craig'in evden çıkmasına izin verilmiyordu. Çıkarsa sonuçlarının ne olacağını bilmek bile istemiyordum.

"O yaptı." Alex duştan çıktığında üzerinde sadece bir havlu ve sırtımdan başka bir şey yoktu. Koyu renk saçları tıpkı konserlerinde olduğu gibi damlıyordu ve kalbim ve zihnim bir okyanus ötede, Amerika'da olmasına rağmen karnımın alt kısmı gerildi. Bana sorgulayan bir bakış fırlattı, ben de ona sırtımı dönerek cevap verdim, böylece beni en zayıf anımda göremeyecekti. Dudağım titriyor ve burnum yumruk yemiş gibi ağrıyordu.

"Nerede?" Boğazımı temizledim, bakışlarımı tavana diktim ve sesimi sabitledim. "Nereye gitti?" Tekrarladım. "Biliyor musun? Ve ne zaman gitti?"

Nat tam bana cevap verecekti ki Alex elimden telefonu kaptı ve kulağına götürdü. Süitin ana banyosuna doğru yürüdü ve ben de hemen ayağa fırlayıp peşinden gittim. Pislik hızlıydı. Lanet olası uzun bacakları yüzünden. Sürünerek bile benden hızlı koşabilirdi.

"Natasha, Los Angeles'taki asistanımı aramanı istiyorum. bulmamıza yardım edecektir." Alex sanki başından beri bu işin bir parçasıymış gibi konuşmaya atlayınca damarlarımda kaynayan kanım biraz ürperdi. "Evet, eminim. Hollywood'da on yıl yetecek kadar özel dedektifim ve LAPD ile doğrudan muhasebecinin masasına sızıp yine de oradan zarar görmeden çıkmama yetecek kadar bağlantım var." Banyo kapısının yanında durdu, gözlerini kırpmıyordu. Gönülsüzce tuvalete gittiğimde

Telefonu almak için kollarımı havaya kaldırdığımda, avucunu alnıma yapıştırdı ve beni iterek, devin aynı noktada amaçsızca koşan küçük fareyi engellediği bir çizgi film gibi görünmemizi sağladı. Fiziksel olarak komik olsak da bana hissettirdiklerinin hiçbir komik yanı yoktu. Yardım etmek istiyordu ve şu anda onu reddetmekten daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Bana kesinlikle hiçbir şey borçlu değildi. Ona Fallon ve Will'den ve sızdırılan fotoğraflarıyla adamların planından bahsetmeyerek ihanet etmişim ve şimdiye kadar tek yaptığı kefaletini ödemek ve şimdi de kardeşimi aramaktı.

"Yaz," diye emretti Alex, ona bir cep telefonu numarası verdi, sonra da sizi hatta bağlamak için çevirmeniz gereken bir kod. Alex numarasını asla vermezdi ve normalde buna ihtiyacı da yoktu. Blake ve diğerleri her zaman yanındaydı. Artık sadece Alex ve ben olduğumuzu düşünmek garipti ve onun aktif olarak bir şey için çalıştığını hayal etmek daha da garipti. Benimle ilgili bir şey.

"Onu bulduğunda bana mesaj at," diye ekledi Alex, telefonumu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp bir sigara yakarak. Emredici ve yasaklayıcıydı, ifadesi o kadar mesafeliydi ki duygularla uğraştığını düşünemezsiniz. Ve belki de bu, onun beni mahvedecek olan yanıydı. Bana karşı nazik olmadan nazikti. Belimi banyoya bakan yakındaki dolaba dayadım ve hattı kesip telefonumu odanın öbür ucuna, yatağın üzerine fırlatırken onu izledim. Dönerek kanser çubuğunu bana doğrulttu.

"Giyin."

Başımı salladım, kirpiklerimin altından onu izliyordum. "Dışarı çıkamazsın. Sen bir süperstarsın, unuttun mu?"

"Ben de lanet olası bir insanım. İki koruma buraya doğru geliyor."

"Korumalar mı?" Omurgam bir dikleşti. "Korumalardan nefret edersin." Bunun doğru olduğunu anlamak için ona sormama bile gerek yoktu. Turne boyunca ne zaman bir ya da iki kişi peşine takılmak zorunda kalsa nasıl tepki verdiğini görmüştüm. Görünüşe göre Alex Winslow, maaş bordrosunda tam zamanlı korumaları olmayan nadir ünlülerden biriydi. Bebek bakıcılığından nefret ederdi. *Ve ben de onun bakıcısıydım.* Bana iyi davranması bile bir lütuftu. Yanımdan geçip gitti, dar kot pantolonunu ve siyah kaslı tişörtünü aldı, üstüne deri ceketini geçirdi, asker botlarını bağlamaya başladı bile.

"Hey, ho. Hadi gidelim."

"Seni bir Ramones hayranı olarak ," dedim.

Alex tüm zamanların en büyük müzik züppesiydi. Özellikle de kariyerinin bir noktasında tatlı, Ed-Sheeran, let-me-hold-you-in-my-arms müziği yaparak günah işlediğini düşünürsek. Gözlerindeki parıltı bana haklı olduğumu söyledi.

"Ben . "Haydi gidelim de yiyelim hayranıyım."

Alex Winslow'un sinir bozucu, eksantrik ve kibirli bir adam olduğu söylenebilir. Ancak bu tuhaf karışımın büyüleyici olduğu tartışılmazdı.

Yavaşça -çok yavaşça- duşa doğru ilerledim, sıcak buhar hâlâ cama yapıştıyordu. Bunu gerçekten yapacaktı - fark edileceğini bile bile otelden çıkacaktı. Alex kalabalıktan nefret ederdi. Ve insanlardan. Ve paparazzilerden. Tahammül edebildiği tek insan hayranlarıydı. Bunun daha sonra uyuşturucu kullanımına yol açacak bir çöküşe neden olabileceğinden endişeleniyordum.

Eşikte duraksadım ve ona bir bakış daha attım. "Paparazziler muhtemelen bizi görecektir."

"Biliyorum."

"Ve sen umursamıyor musun?"

"Sikişmek benim uzmanlık alanım değil." Kalın bir kaşını çattı, televizyonu açtı ve yatakta rahatına baktı. "Çabuk, çabuk, şimdi, Stardust. Gece yarısı balkabağına dönüşüyorum."

"Öğlen oldu ve sen gece yarısı bir sanatçıya dönüşüyorsun," diye düzelttim, elbisemi onun önünde çıkardım. Onun için çıplak, o beni izlerken ben de onu izledim. Sanki beni anlıyordu. Sanki yakınlığımız yaşayan bir varlıkmiş, aramızda oturuyormuş, sıcak, ultraviyole ışınları beni usulca okşuyormuş gibi.

"Ben her zaman bir sanatçıyım. Bazen de Suits tarafından kazıklanan bir sanatçıyım," diye düzeltti, burun deliklerinden hırçın bir ejderha gibi duman üfleyerek tavana doğru sırtıttı. "Şimdi, git."

Hızlı bir duş aldım, sonra bir düzine elbise denemeye başladım. Bir çift olmadığımı biliyordum. Tabii ki biliyordum. Ama aynı zamanda magazin basınının spekülasyon yapacağını da biliyordum ve ben de saçları acayip, elbisesi ucuz, vasat bir kız olmak istemiyordum. Saçlarımı gevşek bir chignon şeklinde bağladım, kutup mavisi dalgalar ensemden aşağıya doğru kayıyordu ve klasik, bordo kadife elbisemi giydim. Ruj. Maskara. Zihinsel moral konuşması. Olabildiğince hazırdım.

Banyodan çıktım.

Alex bana tepki vermedi. İlk başta vermedi. Telefonunda bir şeyle meşguldü ve kafasını kaldırdığında televizyondaki bir şey dikkatini çekti. Birkaç uzun saniye öylece durdum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

göğüs kafesi. kez olsun kalbimle konuşan ben değildim, Alex'le konuşan oydu.

Bizi

görün.

Bizi

hisset.

Bizi sev.

Artık onu susturamıyordum. Kalbim Alex'in onu sevmesini istiyordu. Geri kalan her şeyim de istiyordu. Başı neredeyse ağır çekimde döndüğünde ağzı bir santim kadar açıldı, altın rengi gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle parıldadı. Ya da belki de sadece görmek istemiştım ama orada değildi.

"Gece Mavisı," diye fısıldadı. "Aynı anda hem yasadışı hem de zarif."

Saçlarımdan kaçan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve boğazımı temizledim. "Hadi yemeğe gidelim."

Koridorda asansörlere doğru yürürken aklıma bir düşünce geldi. O kadar açıktı ki, aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istememe neden oldu. Alex dışarı çıkmak istemiyordu. Peşinde korumalarla dolaşmak istemiyordu. Ve kesinlikle dedikodu trenine binmek ve insanların hakkımızda konuşmasını istemiyordu, özellikle de Blake'in kendisine her sorulduğunda fotoşop olduğunu iddia ettiği Yunanistan'daki fotoğraftan sonra.

Asansörlerden birinin çalışmasını beklerken "Teşekkür ederim," dedim.

Neden çok iyi bildiği için homurdandı. Beni Craig'i

düşünmekten alıkoyuyordu.

Beni ailemle ilgili karanlık düşünceler içinde boğulmaktan kurtarıyordu.

O parlak zırhlı bir şövalye değildi, bir kurtarıcıdan çok uzaktı. O sadece dünyanın görmesi ve yargılaması için kendisine büyük bir hediye verilen kırık, üzgün bir çocuktı.

Ve o çocuk o gün beni kurtardı.

Tekrar.

Londra'da bir Londralı ile yürümenin en iyi yanı, Londra'yı onların gözünden görebilmenizdi. Alex Londra'yı eski bir sevgili gibi tanıyordu. Her kıvrımını, çizgisini ve güzellik noktasını. Aslen İngiliz başkentinin eteklerindeki bir kasabadan geliyordu ama takıldığı yer burasıydı. Burası onun bölgesiydi. Ve her şeye hükmettiği gibi hükmediyordu: acımasızca ve metodik bir şekilde, sanki her santimi onunmuş gibi.

Önce, onun "metro" olarak adlandırdığı yeraltı trenine bindik. Korumalar Harry ve Hamish birkaç koltuk ötede oturmuş, yerel bir gazete okuyormuş gibi yapıyorlardı. Alex ve ben birlikte oturduk, belki beresi ve gözlüklerinden, belki de bu kadar rahat davranmasından, ama kimse bizi fark etmedi. Camden Town istasyonunda trenden inip yürüyen merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra küçük bir marketi ziyaret ettik ve burada ikişer porsiyon vegan taco yedik. Lezzetli ve baharatlıydılar ve onları yakındaki bir marketten aldığımız çikolatalı sütle yıkadık. Sonra Alex bana etrafı gezdirdi. Pazarın yakında devasa bir alışveriş merkezine dönüşeceğini ve bunun gerçekleştiğini görmek için orada olamayacağı için mutlu olduğunu söyledi, çünkü bu, kalbinden bir parça koparıp onu bir Hollywood yıldızının kış nakli için kullanmaya eşdeğerdi. Güldüm ve ona bugünlerde ruhunun nasıl olduğunu sordum.

"Güzel. Ve Jenna'ya kendi albümümü yapmak istediğimi söylediğimde daha da iyi olacak. Artık Suits yok." Serçe parmaklarımız çarpıştı ve birbirinin etrafında kıvrıldı.

"Artık takım elbise yok," diye tekrarladım.

Camden Town'ın gri sokaklarında, bayat, sıcak bira ve sigara kokan barların önünden geçtik. Kızarmış yemek kokusu sürekli dalga dalga yayılıyordu ve hava yağmurdan bu kadar taze olmasaydı çok daha az hoş olabilirdi. Üstünde iki katlı bir apartman bulunan küçük bir pub olan Cambridge Castle'a ulaşana kadar yokuş yukarı yürüdük.

"Büyük bir iş başarırsam burada yaşayacağımı söylemiştim." Barın kırmızı afişinin üzerindeki daireleri işaret etti.

"Peki nasıl oluyor da orada yaşamıyorsun?"

Bana anlamını çözemediğim bir bakış fırlattı. Hayal kırıklığı ve kızgınlık karışımı bir bakış. "Ben neyin önemli olduğunu gözden kaçıran bir aptalım. Gerçekten orada yaşamalıyım, değil mi?"

Biraz küçük, biraz eski ve biraz da havasız görünüyordu. Ama bu onun hayalinin bir parçasıydı ve hayat size hayalinizi gerçekleştirmeniz için gerekli araçları verdiğinde, bunu yapmak sizin görevinizdir.

"Kesinlikle." Başımı salladım.

Alex elimi avucunun içine aldı ve çenesini yontulmuş ahşap kapıya doğru salladı. "İçki?"

"Bakire," diye
uyardım. "Bunu
daha sonra
düzelteceğim."

Kızılıcak suyu ve cips yedik: "cips"- تنها bir masada. Sadece biz ve yeni barmen vardı ve Alex'in mekandaki altın yıllarını hatırlayamasa da yine de bir imza ve beş selfie istedi.

Daha sonra metroyla Londra Köprüsü'ne gittik ve Londra Zindanı'nı ziyaret ettik. Gerçekten korkutucuydu ve kendimi birkaç kez zıplarken ve Alex'in deri kaplı kolunu tutarken buldum. Doğu Avrupa'dan gelen ve tek kelime İngilizce bilmeyen bir grup turistle birlikte dolaşıyorduk, bu da bizim lehimize oldu.

Yine de imza ve selfie istediler.

Saat altıda otele dönmeye karar verdik. Siyah bir taksiye bindik ve başkentin sokaklarının yanıp sönmesini izledik. Londra muhteşem ve acımasızdı, tıpkı Alex gibi. Çok meşguldü. Çok telaşlı. Çok düşünceli. Çok karanlık. Yine de Alex'e yaptığım gibi onu da içime çekmekten kendimi alamadım. Sanki özlediğimi bilmediğim tek şeyi sonunda bulmuştum.

Alex otel odasından ayrıldığımızdan beri ilk kez beresini çıkardı ve dalgalı, dağınık saçları bir tarafa doğru uzanıyordu, bu o kadar sevimliydi ki kalbimi korumak için başka tarafa bakmam gerekiyordu.

"Londra'nızı seviyorum," diye ağızımdan kaçırdım pencereye doğru. "İnsanların yanımdan omuz atarak geçmesini, göz temasından kaçınmasını ve saçmalamayan tavırlarını seviyorum. Kimsenin birbirine benzememesini seviyorum. Zengin ama acımasız olmasını seviyorum. Fakir ama klasik olarak güzel. Bana ilham veriyor."

"Los Angeles'inizdan nefret ediyorum," diye cevap verdi. "Sana yakışmamasından nefret ediyorum. Düz, seyrek ve sığ olmasından nefret ediyorum. Hoş havasından ve iri dişli insanlarından. Sen daha iyisini hak ediyorsun, Stardust. İlham almayı hak ediyorsun. Her zaman."

"Belki," dedim. Mutsuz değildim. Ama mutlu da değildim. Sadece Los Angeles'in mı yoksa hayatımdaki genel kaosu mu suçlu olduğunu bilmiyordum. "Belki her şey bittiğinde aradığım şeyi bulmak için gezegenden gezegene, şehirden şehre seyahat ederim."

"Yine de bilmelisin ki" -Alex'in sesi hüzünlü ve uzak geliyordu, sanki çoktan benden uzaklaşmış gibiydi- "Craig senin gülün. Seni bir yere kökleyecek ve asla gitmene izin vermeyecek. Evde de bu tür güllerim vardı. Ziggy ve Natasha'nın yanında olmak için Craig'in saçmalıklarına katlanmak zorunda değilsin. Ona iyileşmesini söylemelisin, yoksa asla iyileşmeyecek."

Ona bakmak için döndüğümde, elimi yanağına koydum. "Mutlu musun, Alex?"

"Ben bir sanatçıyım. Benim işim mutlu olmak değil. Benim işim hissetmek, acı çekmek ve başkalarında da aynı duyguları uyandırmak."

Ona söylemek istedim. Mutluluğuna tutunurken büyüklük yaratabileceğini. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ve kardeşimin bana verdiği gibi boş vaatler vermekten daha iyisini biliyordum.

Alex elini benimkinin içine sokup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde bile hiçbir şey söylemedim.

Kalbim Londra trafiğinin ortasında bile duyulacak kadar yüksekti. Ve ona söyleyemediğim tüm kelimeleri söylüyordu.

Chapter Twenty-Three

Indie

*Hayatınızda yapacağınız en önemli dans, müzik gerektirmeyen bir dansır.
Alex Winslow, Kırık Kalpler Bulvarı*

O gece, vaaz ettiği şeyi uyguladı. Her hareket bir dürtü, bir içgüdü, bir zorlamaydı. Bu dansı çalışmamıza gerek yoktu. Nefes almak gibi bir gereklilikti. Bir şeyin hissedebileceği kadar gerçektir.

Sessizce odamıza girdik. O beni yatağa doğru köşeye sıkıştırırken ben geriye doğru yürüdüm. İçimde bir baskı oluşuyordu ve bunu çözüp orgazma dönüştürebilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum. Ceketini sıyrıp elbisemin fermuarını kuyruk sokumuma kadar indirirken sert nefesleri üzerime geliyordu, orada durdu, beni kendisine doğru itene kadar kıkırtıların arasındaki yarığa alaycı bir parmak bastırdı, karnım onun zonklayan ereksiyonuyla buluştu. Seni hayvani bir ihtiyaçla yanıyordu ve gerçek olduğundan emin olmak için her yerine dokundum. Parmak uçlarımda çok canlı hissediyordu. Tanrısal statüsüne rağmen son derece insandı. Külotum yere düşmeden önce bacaklarımdaki baskı acı verici hale geldi. Nasıl çıplak kaldığımızı hatırlamıyorum. Sadece beni yatağa yatırmadan bir saniye önce nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Final.

Çok son gibiydi.

Sanki bunun geri dönüşü yokmuş gibi. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir uyarıda bulunmadan ve prezervatif kullanmadan üzerime çıktı, siki karnımı dürtüyordu. Sıcak dudaklarını boynuma koydu ve hissedebildiğim özel bir gülümsemeyle emdi ve ben tavana baktım, nabzım tüm vücudumda isyan ediyordu. Sanki kalbim aşırı hızda çalışıyor, umutsuzca geri kalan her yerime kan pompalıyor, Alex'in o anki canlılığıyla eşleşmeye çalışıyordu. Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi, dili boğazımda dönüyor ve beni çıldırtıyordu. Sanki çoktan içime girmiş gibi sırtını pençeledim. Bir bakıma öyleydi.

"Prezervatif." Sesim zar zor duyuluyordu; beni duyduğundan emin olmak için kelimeyi tekrarlamak zorunda kaldım. "Prezervatife ihtiyacımız var."

Arkasına yaslandı ve kızarmış bir halde bana baktı. Göğsü inip kalkıyordu ve ben onun her tek gecelik ilişkisinde böyle olmadığına inanmak istiyordum. Alex Winslow'un çarşaflarının arasına aldığı her kıza böyle tepki vermesinin imkânı yoktu. Sanki ben onun üzerinde yaşamak istediği bir asteroiddim. Sonsuza kadar.

"Ben bitiririm." "Alex,
bu da ne?"

"Seni gerçekten hissetmeye
ihtiyacım var." "Hissedeceksin.

Prezervatifle." "Hayır. Hepiniz."

"Her sahip olamazsın." Ama ben bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Kot pantolonunu yerden alıp cüzdanını bulana kadar ceplerini karıştırırken, ilk seferimizde korunmasız gitmeyi kabul etmemi gerçekten bekleyip beklemediğini merak ettim. Orada bir tane prezervatif vardı -sadece bir tane- ve ambalajı buruşuk ve eski görünüyordu. Kalbim mutlulukla çarptı. Kendini kılıfına sokmasını izledim, bakışlarını bana çevirmeden önce gözleri, alt dudağını ısırarak üst dişleriyle şaftının üzerinde yuvarladığı prezervatife odaklanmıştı. Sikini karnımın alt kısmına bastırdı.

"Stardust," diye nefes aldı, başını hafifçe sallayarak. "Stardust, Stardust, Stardust."

Sonra bir anda içime girdi. İnledim, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve onu aşağı indirdim, alnı benimkine bastırdı. "Alex." diye geveledim.

İtti. Tekrar. Sonra tekrar. Hareketleri sert ve nasırlıydı. İçime her girdiğinde, kalçaları acı verici bir şekilde sürtünüyordu, sanki nasıl hissettiğini hissetmemi istiyordu, vücudunun içinde, düşüncelerinin içinde gibiydi. I

Alex'in doğası hakkında hiçbir yanılsaması yoktu. O bir bağımlı ve acı çeken bir ruhtu ve burada kalmayacaktı. Ama bu, dileyebileceğimi bilmediğim her şey gibi hissettirdi. Bu da beni 'Sonsuza Kadar' yerine 'Şimdilik'e razı etti.

"Tanrım," diye mırıldandı, dudakları dudaklarımda, sonra çenemde, kulağımda, tekrar yanağımda. Bir et ve uzuv yığınıydık. İçimde bir şeyleri salladığını hissettim ve her itişinde rahmim sıkıştı. Bacaklarımdan birini tutup omzunun üzerine kaldırdı, öncekinden daha da derine kayd ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki, oteldeki herkesin beni duyabileceğinden emindim.

"Çok yoğun." Nefesimi içime çektim ama bu onun daha da sertleşmesine neden oldu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu - her zaman birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu bilirdik. Aramızdaki trajik şey de buydu. Pek çok yönden uyumluyduk ve kendimizi birbirimize karşı silah olarak kullanıyorduk.

"Boşalacağım." Vücudum içten içe titriyordu. Küçük, sabit sıcak zevk dalgaları tepeden tırnağa içimi yıkamaya başladığında tüylerim diken diken oldu. "Geliyorum..."

Başımı arkaya attım ve kendimi yanan bir kibrit gibi hissederek kollarında titredim.

"Siktir, eğer pozisyonumuzu değiştirmezsek ben de boşalacağım," diye homurdandı, beni dizlerimin üzerine çevirdi ve tekrar içime girdi.

"Ohhhh..." Ağzım zevkten açık kaldı.

Alex kolunu belime doladı ve kulak mememi dişleyerek klitorisimle oynamaya başladı. Bir şey söyleyeceğini biliyordum. Onu göremediğim zamanlarda kulağımın içine konuşmaktan özel bir zevk alırdı. *Onun merhametine kaldığımda.*

"Benim için tekrar gel Stardust," dedi beni acımasızca becerirken ve gözlerim yaşlarla doldu. Çok samimi ve umut verici hissettiriyordu. Ve boş vaatler hakkında ne hissettiğimi biliyordu. "İyi, kötü bir kız gibi sikimin her yerine boşal."

Tekrar boşaldım, içime girmeye ve aynı zamanda benimle oynamaya devam ederken bir gümbürtüyle yatağa düştüm, aşırı uyarılma beni şimdi seğirtirdi.

"Siktir, siktir, siktir." Bir kez daha içime girdi, içimde sarsıldı ve tüm ağırlığını sırtıma vererek üzerime yığılırken aynı anda kıcımlı tokatladı.

İçimde kaldı, dudaklarından küçük zevk homurtuları çıkıyordu, göğsü sırtıma yapışmıştı. Arkamı dönüp ona bakmak istedim ama hareket edemiyordum.

"Eğer üzerimde daha fazla kalmaya karar verirsen senden kira parası istemeye başlamalıyım. Hafif değilsin Alex," diye homurdandım usulca.

Güldü ve şakacı bir şekilde kıcıma tekrar vurdu, yatakta yuvarlandı ve nazikçe içimden çıktı.

"Yapmalısın. Bu pozisyonda kalmak için iyi para öderdim." Komodinin üzerindeki sigara paketine uzandı ama elimi koluna koyarak onu durdurdum. Gözlerimiz kilitlendi.

"Artık aynı odayı paylaşıyoruz. Sen bir tane yaktığında sana söylemek istedim ama Craig meselesiyle çok meşguldüm. Verandada içebilirsin. Burada değil."

"Bu bir şaka mı?" dedi, kuşkulu bir ifadeyle. Odanın parasını ödemiş olması önemli değildi. Pasif içicilikten kanser olduğumda tıbbi faturaları ödemesi gereken kişi bendim.

"Mizah anlayışımın bundan daha iyi olduğuna inanmak istiyorum," diye cevap verdim.

Ayağa kalktı, hâlâ çırılçıplaktı ve elinde sigara balkona doğru yürüdü. Aleti bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve bu başka birinin üzerinde olsa gülünç ve utanç verici görünürdü ama bir rock yıldızının üzerinde değil. Hayır. Alex kendinden son derece emin ve korkunç derecede havalı görünüyordu.

"Bir şeyler giy!" Göğsümü beyaz bir çarşafa sararak yataktan seslendim.

Döndü ve geriye doğru yürüdü, dev cam kapıyı usulca açarken bana kurt gibi sırıttı, köpek dişleri boldu.

"Bir insanın giyebileceği en güzel şeyi giyiyorum sevgilim. Gülümsememi."

Alex

Dünyanın sorunu, eğlenirken günlerin topak topak birbirine yapışıyor gibi görünmesi, ama mutsuz ve yalnız olduğunuzda her günün bir yıl, bir ada, uzaklaşmadığınız bir yastıklı oda olmasıdır.

Indigo Bellamy'nin külotunun içine girdiğimden beri üç gün geçmişti. Üç gün boyunca Büyük Londra'daki her pozisyonda, her açıda ve her yerde onun içine girmeyi amaç edinmiştim.

İki kez jakuzide, üç kez duş alırken, dört kez yatakta, bir kez de siyah takside seviştik ve o uzun bir elbiseyle üstümde otururken ben de Mind The Gap tişörtüyle onun yüzünü tıkmak zorunda kaldım. Gezmeye gittik. Eski Clapham mahallemi ziyaret ettik ve diğer zamanlarda sadece odamızda kaldık, seviştik ya da *The Mighty Bush* ve *Never Mind the Buzzcocks*'un tekrarlarını izledik - *her ikisi de* çok hoşuna gitti. Fallon her zaman en sevdiğim dizilerin aptalca olduğunu düşünürdü.

Dürüst olmak gerekirse, Fallon Londra'daki endişelerimin en küçüğüydü. Yıllardır ilk kez gerçekten eğleniyordum. Blake'in telefonlarına bile cevap verdim, ancak bunu profesyonelce ve kibarca yaptım. Alfie bir gün otel odamıza uğradı ve Afgan yemeği getirdi, hepimiz yerde *Shaun of the Dead*'i izleyerek yedik. Ona kızamadım. Kelimenin tam anlamıyla bir chapstick kadar sosyal farkındalığı vardı.

Sonra, dördüncü gün, Indie beni dürttü. "Ailen. Onları ziyarete gitmeliyiz."

Doğru.

Beni neyin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum. Onları görmeye gitme planına kendini de dahil etmesi -neden *etmesin ki, seni otuzbirci? O senin bebek bakıcın. Bu tamamen işle ilgili ya da* benim tren enkazı ailemle tanışacak olması. O sabah Indie duştayken annemi aradım ve tabii ki bu habere çok sevindi.

"İngiltere'deki magazin dergilerinde gördüm seni, aşkım. Bizi arayıp aramayacağını merak ediyordum. Aradığına sevindim." Sakızını kulağıma yapıştırdı.

Orada olduğumu bilmesine rağmen *beni* arama zahmetine girmemiş olması üzerinde durmadım. Aileme her gün para gönderdiğim sürece

Arada sırada yollarından çekilsem de varlığımdan rahatsız olmuyorlar. Yüksek sesle nefes verdim ve kendimi yatağa atıp avizeye baktım.

"Oraya yalnız gelmeyeceğim," diye uyardım. Ona bir değişiklik yapması gerektiğini söylemenin bir yolu bu. Annemle babam birbirlerini her zaman aldatırlardı. Bu o kadar sıradan bir şeydi ki, aldatmak aradığım kelime olmayabilirdi. Annemle babamın kirli çamaşırlarını -kelimenin tam anlamıyla- tüm mahallenin önünde, sokakta ortaya döktükleri en az altı kez sayabilirim. Herkesin herkesi tanıdığı işlek bir Watford caddesinde yarı müstakil bir evde yaşıyorlardı. İnsanlar pencere kenarlarında ve kapılarında toplanıp perdelerin arkasından bakarken birbirlerine avazları çıktığı kadar bağırmaya bayılırlardı. Eğer Ricki Lake, Jerry Springer ve Jeremy Kyle'a çıkan insanların kim olduğunu merak ettiyseniz, onlar benim annem ve babamdı. Onlardı. En kötüsü de birbirlerini yerel halkla aldatmış olmalarıydı, bu yüzden kendileri için ayarlanmış tüm dışı randevularını kaçırmış gibi görünen orta yaşlı insanlardan oluşan büyük, sıcak bir karmaşaydı.

"Gazetelerde gördüğümüz bayan arkadaş bu mu?" Annem bir sırtlan gibi yarı gülerek sordu. Bu kadar komik olan neydi? Belki de Indie'nin Fallon'un tam tersi olduğu gerçeği idi. Uzun boylu, kıvrımlı, sarışın Fallon, son beş yıldaki tüm Victoria's Secret modellerinin karbon kopyası gibi görünüyordu. Indie'nin mavi saçları, komik elbiseleri ve cılız vücudunda yüz Fallon'u dolduracak kadar kişiliği vardı.

"Evet," dedim gözlerimi kısarak, "işte ."

"Biraz komik bir şey, değil mi?" Annemin bir kez daha sakızını patlatırken pembe akrilik tırnaklarını törpülediğini *duyar gibiydim*.

İşte bayanlar ve baylar, uyuşturucuları insanlara tercih etmemin nedeni buydu.

"O uslu durmanı bekliyorum," diye uyardım, sesim damlıyordu Buz.

"Burada ebeveyn senmişsin gibi konuşmayı kes," diye bağırdı ve ekledi "Carly ve ufaklıkları buraya davet etmeliyim."

Kız kardeşimin çocuklarını severdim. Bana kendimi ve George'u hatırlatıyorlardı. İnanılmaz derecede zeki ve anlayışlıydılar. Dwayne biraz korkaktı, ama iyi bir ritmi vardı ve bir gitarı olursa muhtemelen harika bir gitarist olabilirdi - olacaktı, kendime söz verdim. Ve bir kitabı ona vermeden önce beş yüz kez okumasına izin vermezdim. Chayse tatlı ve duyarlıydı, tıpkı ailem beni bu kadar hırpalamasaydı benim nasıl olacağıma benziyordu. Bentley sekiz yaşında bile tam bir komedyendi.

Bu fikrin hoşuma gitmeyen tek yanı annelerini ve kız kardeşim Carly'yi görmekti.

"Evet," dedim yine de, Indie'nin duştan sadece bir havluya sarınarak çıkışını izlerken, tembel bakışlarım onun her hareketini takip ediyordu.

"Elbette, onu görmek harika olur. şimdi bir taksi çağırıyorum, o yüzden..."

Domuz yavrusunu temizleyin. "Hazırlan, tamam mı?"

"Tamam." Annem güldü, sonra kapattı.

"Hazır mısın?" Indie bana gülümsedi.

"Asla."

Neden güldüğünü bilmiyordum. Komik olmaması gerekiyordu.

Chapter Twenty-Four

Indie

Indie. Büyüyünce ne olmak istiyorsun? Indie: Ucuzluk dükkanı sahibi.

Neden?

Sebebi yok.

Hudson: Aww, Indie. Bu...rastgele. LOL. Jenna, bebek nasıl? Jenna: Kapa çeneni, Hudson.

Blake ile konuştun mu?

Hayır. Ama bir şeyler olduğundan . Hudson:

Neden?

Çünkü ona iyi davranmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü geçen gün ağladım. Telefonda konuşuyorduk ve yeğeninin doğum günü için internetten alışveriş yapıyordu.

Sorun ne? Belli ki senden hoşlanıyor. Jenna: Ayrıca benden 11 yaş . Söyle ona. Alex'e söylemediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Hudson: Olması gerektiği gibi. Senin için deli oluyor.

T2?

Indie: tt???tt

Evet. Ne zaman senden bahsetse, büküyor bile. Bu çok garip. En son bir şey hakkında şekilde konuştuğunda Jack White'ın Acoustic Recordings albümü hakkındaydı.

Indie: Benim hakkımda çok konuşuyor mu?

Hudson: Bir centilmen asla söylemez.

Jenna: Peki ya sen Hudson? Hudson diye biriyle mi çıkıyorsun? Sadece sol elim ve bir Neil Patrick Harris posterini.

Jenna: Sad.

Hudson: Less complicated than your situation, girl.

Indie: What did you want to be when you grew up when you were a kid, Jenna?

Jenna: An astronaut.

Siyah taksi kırmızı kapının önünde durdu.

Hamish ve Harry ön koltuklardan bize başlarıyla veda ettiler. Alex sadece ailesini ziyaret ettiği için bir maiyete ihtiyacı olmadığını düşündü. Watford'a giderken, takside, ziyaretin süresi ve uzunluğu konusunda pazarlık yaptık.

"Üç saat, Stardust. Bir dakika daha ve seni saçlarından sürükleyeceğim." Pencereden dışarı baktı, ayağını yere vurdu, siyah Wayfarers'ı ona ekstra bir pislik katmanı verdi.

Bir moda dergisini karıştırırken, "Sanırım beni saçlarımdan tutup sürüklemek çok hoşuna giderdi," dedim. Küçük şeylerin hayatıma bu kadar renk katması inanılmazdı. Los Angeles'ta asla bir *Vogue* dergisi alamazdım. Ama şimdi biraz cep harçlığım vardı. Ayrıca Blake, havaalanı kiosklarında eşyalarımın parasını ödemeye çalıştığım her seferde kendi ticari kredi kartını kasiyere itirmekte çok iyiydi.

"Elbette, ama akşam yemeğinden sonraya kadar yapmayı planlamıyordum," dedi. Güldüm. Sevilesi biri olmadığını düşünmekle çok yanılıyordu. Alex son derece sevimliydi.

Winslow'ların ön bahçesi bakımsızdı, ince çimlerin üzerinde kelleşmiş yamalar ve bira kutuları vardı. Alex kapıyı itip açmadan önce birkaç saniye takside oturduk. Onu takip ettim ve ikimiz de yolumuza devam ettik, paltolarımızın içine gömüldük. ev iç karartıcı görünüyordu.

Her şey ya soyulmuş ya da yırtılmıştı. Onu bu gözlemden kurtardım. Ben de bir malikanede yaşamıyordum.

"Yolun karşısındaki küçük kiliseyi seviyorum." Başparmağımı omzumun arkasına doğru salladım. Onu biraz daha rahat hissettirecek herhangi bir şey.

Gözlerini kısarak baktı, muhteşem yüzü seğiriyordu. *Bu adam içimdeydi, kulağa ürkütücü gelse de bu düşünce kalbimi ısıttı ve sanırım benim de bir parçam onun içindeydi.* "Peder John bana burada dokundu." Dudakları kaşlarını çatarak düzleşti.

Gözlerini devirip çimdiklemeden önce itirafı karşısında gözlerim büyüdü.

"Yüzünü görmeliydin." "Suratını yumruklamak istiyorum."

"Yüzüme oturmana razı olalım. Bu gece. , şu işi."

Alex'in anne ve babası, Louisa ve Jim, her ikisi de onun daha yaşlı, şişmiş versiyonlarına benziyordu. Babası soluk beyaz tenli, pembe burunlu, elinde her zaman sert bir şeyler içen biriydi ama aynı keskin, kesik hatlara sahipti. Güçlü bir çenesi ve kare şeklinde bir çenesi vardı. Annesinin vücudu buruşuk, bronzlaşmış ve tombuldu, ama alaca gözleri parlak, yaramaz ve zorlayıcıydı.

Ev eşyalarla doluydu - işe yaramaz eşyalar, alışveriş kanalından sipariş edilen eşyalar. Kız kardeşi Carly'nin kestane rengi saçlarına röfle yaptırmış, sakız rengi ruj sürmüş ve eşofman giymişti; dört ile dokuz yaş arasındaki çocukları birbirinden o kadar farklı görünüyordu ki isimlerini hatırlamakta zorlanıyordum.

Yemek masasına oturduk ve endüstriyel patates püresi ile rosto yedik. Louisa tüm yemeği mikrodalgada pişirmiş ve bize servis ederken içine öksürmüştü. Birkaç kutu bira açtılar, bu da Alex için ağlamak istememe neden oldu. Ne zaman biri bir yudum alsa yumruklarımı sıkıyor ve acıyla nefes almaya çalışıyordum.

"Yani... *Indigo*." Babası adımı kötü bir şakaymış gibi yuvarladı.

Omurgamı kilitledim ve çenemi yukarı kaldırdım. Adımla alay edilmesine izin vermeyecektim. Bu ismi ben seçmedim ve açıkçası asla da değiştirmeyecektim. Ailemden bana kalan en önemli hatıralardan biriydi. Bonus puan: mavi gerçekten harika bir renkti. Özellikle de koyu ve dipsiz olduğunda. Adım gibi. Oğulları gibi.

"İş ve eğlenceyi karıştırıyorsun, öyle mi? Bizim delikanlı bir kızı nasıl avucunun içine alacağını iyi biliyor." Babası kıkırdadı, yanında oturan Alex'e dirsek atarken ağzından patates püresi parçaları püskürdü.

karşımdaydı. Alex'in gözleri kısıldı, öfkeli bir tik attı ve babasını kendi dirseğiyle itti.

"Bırak gitsin," diye tısladı, sesi o kadar alçak ve soğuktu ki sırtımdan aşağı ürperti yayıldı.

Louisa, Alex'in tabağına bir yığın patates püresi daha koyarken, "Hadi ama, sadece gülüyor," diye araya girdi. "Ee, işler nasıl gidiyor? Çocuklar nasıl? Alfie'nin durumu iyi. Komik, değil mi? Hayatını kurtarmak için asla sevişemeyen biriydi."

"Çocukların önünde yapmak için harika bir gözlem," dedi Alex kesin bir ifadeyle.

"Seks doğaldır," diye karşılık verdi annesi.

"Bunu aile yemeğinde konuşmak, o kadar da değil." Alex biraz solgun görünüyordu.

Sessizlik. Birinin bir şey söylemesini dileyerek öksürdüm. "En azından Alfie Instagram'da fotoğraf paylaşıyor, böylece O," homurdandı Carly, konuşurken Bentley ve Chayse arasındaki yemek kavgasını ayırdı. Bentley oturduğu yerden fırladı ve küfürler savurarak oturma odasına doğru koşmaya başladı. Alex'in babası yüksek sesle ve yanılmıyorsa kasıtlı olarak geçirdi. Alex'ten buraya gelmesini istediğim için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Onun bilmediği bir şeyi bildiğimi varsaymak benim için oldukça küstahçaydı. Burada kendini rahat hissetmiyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Bacağıma masanın altına uzatıp onunkiyi birleştirdim. Sanırım bu onu biraz rahatlattı çünkü geniş omuzları gevşedi ama yine de her an ateş püskürüp tüm evi yakabilecekmış gibi görünüyordu.

"Çocuklar iyi," diye ısırdı Alex, çatalını tabakta sürüklerken sinir bozucu bir ses çıkardı, gözleri bayat patates püresindeydi.

"Ya Fallon? İki hafta önce doğum günümü kutlamak için aradı. *Ve* benimle zorunlu beş dakikadan daha uzun süre konuştu." Annesi ona sert bir bakış attı ve bu benim bir aşağılanma bulutu içinde eriyip masadan uzaklaşmam için bir işaretti.

Yerimde kıpırdandım, omzum yanlışlıkla onunkine değdi.

"Onunla benden daha çok konuşuyorsun. Ona kendin sor," diye mırıldandı Alex, parmağını tabağının ortasında gezdirerek patates püresi ve et suyunu rostodan ayırdı. "Onu geçtim, artık Fallon'la konuşmuyorum. Hem de hiç."

"Sen bilmiyor musun?" Carly araya girdi.

Onun mutfağından canlı yayında hayalet gibi görünüyordum. Bu plan gerçekten yüzüme geri tepmişti.

"Evet, en iyi arkadaşlarımdan biriyle yattıktan ve ona aldığım nişan yüzüğünü yeni bir çift göğüs için sattıktan sonra bir süre iletişim kurmayı bıraktık."

"Alex, çocuklar!" Carly inledi.

"Ne?" Başını yana eğerek sırttı. "Seksin doğal olduğunu söylediğini sanıyordum. Fallon hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter."

"Ama eminim Paris'te onunla karşılaşacaksın. Sizi tekrar birlikte görmeyi çok isterim. Harika bir çift olmuştunuz," diye ısrar etti annesi, yüzünü sinsî bir sırıtma süslüyordu. Bu bana Alex'in insanlara sataştığı zamanki gülümsemesini hatırlattı, sadece onun sataşması bana yönelikti... bana. Alex'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendisine kötü davranılmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Hey, anne, bizimle paylaşacağın, benim hayatımla ilgili olmayan ilginç bir dedikodun yok mu? Ne de olsa benim hayatım sıkıcı. Hatta o kadar sıkıcı ki, iki ay önce paraya ihtiyacın olduğu zamanı saymazsak, rehabilitasyondan çıktığımdan beri beni bir kez bile aramadın. Hadi ama. Gerçekten iyi yapabileceğine eminim. Bize iyi bir şey söyle. Ladbroke's'tan yeni bir serseriyle mi takılıyordun? Babamı yatakta yeni bir kuşla mı buldun? Olasılıklar sonsuz. Oh, biliyorum! Belki Carly yine hamiledir. Eğlenceli olurdu, değil mi?"

Bütün masa sessizleşti, gözler Alex'in üzerindeydi. Soğukkanlılıkla ayağa kalktı, tabağını topladı ve yukarı çıkarken mutfak lavabosuna döktü. Ayağa kalktım ve onu takip etmeye hazırlanırken çantamdaki telefonum çaldı. Telefonu çıkardım. Eğer Craig'le ilgiliyse, kaçırmak istemedim. Alex'in onun yanında olmadığını düşünmesini istemiyordum ama Craig'in durumu acildi.

"Bunu dışarıda halledeceğim." Telefonu tutan elimi salladım ve ön kapıya doğru koştum. Telefonu kulağıma götürdüğümde ciğerlerim endişeden boğuk bir nefes çıkardı.

"O burada ve iyi." Nat burnunu çekti, sesi ağlamaklıydı.

Yüzümü ovuşturarak Winslow'ların ön kapısına giden dar patikada bir ileri bir geri yürüdüm. "Onu kim buldu?"

"Hudson. Onu az önce geri getirdi. Kardeşin yine içmeye başlamış ama neyse ki zararlı ya da şiddet içeren bir davranışta bulunmamış. Şartlı tahliye memuru yolda ama eminim işleri yoluna koyabileceğiz. Hudson geçen sefer bize yardım eden kibar avukatı aradı, sanırım-"

"Telefonu Craig'e ver," diye kestim sözünü. Belki Alex'in ailesi tarafından zorbalığa uğradığım içindi ama yüzleşme havasındaydım. Yıllarca Craig için üzölmüş ve özür dilemişim. Kaybettiğı fırsatlar ve yıkılan hayalleri için. Artık üzölmüyordum. Sevecen karısı, güzel ve sağlıklı çocuğı ve kız kardeşı için üzölüyordum. *Benim için.*

"Indie..."

"Koy. Onu. Üzerine. Telefona. Telefona," Alex'in insanların kendilerini aptal gibi hissetmelerini istediğı zaman yaptığı gibi her kelimeyi telaffuz ettim. Ki bunu yapardı. Sık sık.

Birkaç saniye sonra, damarlarında çok fazla adrenalin -ve alkol- bulunan birinin zor nefes alışları diğerk hattan duyuldu ve nabzımı yavaşlatmak için titrek bir nefes aldım.

"Craig Bellamy, sen bir pisliksin," dedim. Cevap vermeyince devam ettim. "Dünyadaki kısa ama stresli yolculuğum boyunca sana pek çok fırsat verildi ve sen her birini mahvettin. Sorun değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Gerçekten borçlu değilsin. Ama şu karın var ya? Dünyayı ona borçlusun. Seninle evlenirken bunu kabul etmemişti. Ya oğlun? O çok daha fazlasını hak ediyor. Onun için orada olan, onunla ilgilenen, ona bir şeyler öğreten, onu bir yerlere götüren ve ona kitaplar okuyan sevgi dolu bir babaya layık. Senin sahip olduğun şeyi hak ediyor. Ve sen bunu ona vermiyorsun. Sana çok kızgınım." Son sözler ağzımdan dökölürken iki şeyin farkına vardım. Birincisi, tamamen ağlıyordum ve bu yeni bir şeydi. Genelde ağlamazdım. Daha çok patlayana kadar içinde tutan tipte bir kızdım. Fark ettiğim ikinci şey ise yalnız olmadığımıldı. Sokağın köşesinde duran, siyah paltolu ve kasketli bir adam vardı. Telefonla konuşuyordu ve elinde bir şey tutuyordu. İzlendiğimi bildiğimi *anladığından* emin olmak için ters ters baktım.

"Ne zamandan beri yetki sende, Indie? Ünlü arkadaşlarınla takılmak aklını başından almış. Seni *gerçek* nişanlısından kalan bir teselli ödölüyümüşsün gibi gösterdiğini sanma. Böyle düşünüyorsan hayal görüyorsun..."

Craig'in konuşmasının geri kalanını dinlemeye zahmet etmedim. Telefonumu çantama attım ve birkaç adım ilerleyerek Winslow'ların evinin kırık kapısına yaslandım ve aynı kıyafetleri giymiş üç adamın daha mahalleye sızmasını izledim. Her geçen dakika çoğalıyor, parkın ve caddenin karşısındaki kilisenin yakınlarına akın ediyorlardı.

Paparazzi.

Midem düğümlendi ve sokağa fırlayıp onlara aklımın bir parçasını verme ihtiyacı bana o kadar sert çarptı ki neredeyse devriliyordum. Ve yapardım. Hem de nasıl yapardım. Çünkü Alex'in şu anda buna ihtiyacı yoktu. Aynı zamanda, onlarla yüzleşmenin patlamayı bekleyen bir halkla ilişkiler kabusu olduğunu da biliyordum. Eğer onlarla yüzleşirsem, her şeyi kaydedip tüm medya kuruluşlarına yükleyeceklerdi. Bu da Alex Winslow'un zaten kaotik olan dünyasının daha da karışmasına yol açacaktı. Yumruklarımı vücudumun yanında kıvırdım, derin bir nefes aldım, arkamı döndüm ve kapıdan içeri girdim. Alex'in ailesi hâlâ mutfaktaydı. Carly çocuklara havlarken anne ve babası yüksek sesle kavga ediyordu. Üst kata, lekeli halı ve sarı duvar kağıdının olduğu dar koridora tırmandım ve bir mıknaş gibi Alex'in odasına doğru çekildim. Kapı aralıktı. Çerçevesine yaslandım ve çocukluk yatağının kenarında otururken onu izledim.

Odası küçük, kare şeklinde ve temizdi. Tek kişilik bir yatak -bu dünyaya ait olmayan çerçevesi için çok kısa ve çok dardı- duvarlardan birine yaslanmıştı. Yastığının üzerinde bir Morrissey poster, eski tip bilgisayar monitörünün ve ucuz masasının hemen yanında bir Cure poster ve rahmetli Taniaya ait olduğunu tahmin ettiğim gitar sehpa çıplak ve dünyada en sevdiği şeyden boştu. Boynunun arkasını ovuşturarak bana baktı.

"Şimdi mutlu musun?"

Kalbim acıyla burkuldu, özellikle de sonraki kelimeler ağzımdan çıkarken. "Pencereden dışarı bakma."

Küçük pencereye doğru yürüdü, yalvarışımı geldi ve ölü gözlerle mahalleyi taradı. "Oh, lanet olsun."

Durumu daha iyi özetleyemezdim. "Nasıl öğrendiler bilmiyorum."

Bana döndü. "Evet. Ailem bu küçük gösteriden iyi bir çek alacak."

O andan itibaren olan her şey o kadar hızlıydı ki nefesimi zor tutuyordum. Alex merdivenlerden ikişer ikişer hışımla inerken ben de onu takip ediyor, *durup düşünmesini ve tepki vermemesini söylüyordum*. Craig'in dayanılmaz olduğu zamanlarda bile kendi aile üyelerim tarafından hiç bu kadar derinden ihanete uğramadığımı düşünürsek, bu çok zengindi.

"Seni amcık," diye homurdandı Alex, küçük ve kalabalık mutfağa girip babasını duvarlardan birine yapıştırdı, eliyle babasının boynunu kavradı

sıkıca. Çocuklar çığlık attılar ve ben de hiç düşünmeden ellerinden tutup mutfaktan dışarı çıkardım.

"Al. Bununla oyna." Çantamın içindekilerin hepsini sehpanın üzerine boşalttım. Param, cep telefonum, atıştırmalıklarım, her şey önlerine serildi ve cüzdanımdaki beş ve on sterlinlik banknotları yırtıp atmalarını, avazım çıktığı kadar bağırarak izledim. Aceleyle mutfığa döndüm, Alex babasının başında dikilmiş, onu öldürecekmiş gibi tıslıyordu.

"Seni pislik! Beni ! Yine!"

"Hepsi annenin suçu, evlat. Noel için yeni memeler istiyor. Fallon gibi. Annelik sorunları, çok mu?" Babası kıkırdadı, sanki her şey Alex'in daha hafife alması gereken bir şakaymış gibi.

Louisa fazla çaba sarf etmeden onları ayırmaya çalıştı, bu sırada pembe tırnaklarının kırılmamasına dikkat etti. "Şimdi sakın ol. Onlara istediklerini ver ve gitsinler Alex. Hanımefendiyle kameraya birkaç öpücük. Tıpkı *Notting Hill*'deki gibi."

"Hayatımın lanet bir romantik komedi olduğu fikrine nereden kapıldın? Benim zavallı kıcıımı doğurduğunda beni eve götürmene kim izin verdi? Lanet olsun." Alex iri avuçlarını babasının saçlarında gezdirerek onu serbest bıraktı.

"Annenle böyle konuşma," dedi Jim. "Sen onunla çok daha kötü konuşuyorsun," diye Alex. "Ben onun kocasıyım. Buna hakkım var."

Alex durdu, sanki Ebola fenomeninin sebebi oymuş gibi ona baktı ve dudak büktü. "Sen bir domuzsun."

"Ve sen de farklı değilsin. Tek fark, sen paralı bir domuzsun, bu yüzden daha iyi am buluyorsun, gerçekten."

Alex'in yumruğu hemen Jim'in burnuna geldi ve ben de onu uzaklaştırmak için atladım. Tam ikinci yumruğunu savuracakken kolunu tuttum ve çok büyük bir ivme kazanmış olmalıydı çünkü dirseği gözüme çarptı. Keskin acı beni geriye doğru sendeletti ve sırtım duvara çarptığında kıcımın üzerine düştüm. Ellerim hemen sol gözüme gitti ve irkildim. Kahretsin, çok acıyordu. Artık gözyaşlarımın serbestçe aktığını hissedebiliyordum - duygudan değil, acıdan. Etrafımdaki her şey bulanıklaştı ama Alex'i hâlâ yanımda çömelmiş, elini omzuma atmış halde yakaladım.

"Kahretsin. Siktir. Sen iyi misin?"

"Hmm." Bundan gerçekten emin olmasam da başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Bir bakayım." "Oh,
sorun değil."

"Değil, Indie." Parmaklarımı gözümden çekti, beni görünce kendi gözleri de parladı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla magazin malzemesi değildim.

"Morarmış göz," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Şimdiden mi?" Kızgınlıktan çok sönmüş hissederek sordum. Gözüm artık uyuşmuştu. Ama hâlâ acıyordu. Sanki kirpiklerim geriye doğru gözbebeğimin içine kıvrılmıştı.

"Ben ona biraz buz getireyim," dedi
Louisa. "Kusura bakma canım,"
dedi Jim.

Alex, "İkinizden de nefret ediyorum," diye homurdanarak annesinin uzattığı donmuş patates kızartması poşetini kapdı ve gözümüne bastırdı. "Çok acıyacak ama şu anda buna ihtiyacın var."

Aynı şey senin için de söylenebilir.

Başımı salladım, soğuk torbanın sıcak tenimde kaldığı her saniye tenimdeki ısırığın daha da arttığını hissettim. Alex telefonunu çıkardı ve Siri'den *Blake'i aramasını* istedi.

"Ailemin evinden otele dönmek için bir taksiye ihtiyacım var. Hemen."

"Yüz mü?" demeden önce bir duraksama oldu. Şaka yapıyorsun."

Alex'in omzunun arkasından omuz silkmiş anne babasına attığı bakıştan Blake'in şaka yapmadığını anladım. Yüzlerce fotoğrafçı dışarıda bekliyordu. Ailesi tüm dünyaya ve yeğenine Alex'in geleceğini söylemiş olmalıydı. Carly masada oturmuş, ellerine bakıyordu. Tüm bu olanlarda onun nasıl bir rolü olduğunu merak ediyordum. Alex ile ailesi arasındaki yüzleşmeye bir kez bile müdahale etmeye çalışmamıştı. Bakışlarım tekrar Alex'e kaydı; kaşlarını çatmış, öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Geceyi Jim ve Louisa'nın evinde geçirmemin tek yolu bir ceset torbasının içinde olmak. O yüzden bir şeyler ayarla."

Jim ve Louisa. Artık onlara anne ve baba bile demiyordu. Onu bütün bunlara ittiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Başımı salladım ve elimi koluna koydum. Dokunuşumla hemen rahatladı. Sanki gözümü morarttığı için tam bir canavar olmadığına dair bir onay bekliyordu. Ki değildi. Arkasında olduğumu bilmiyordu.

"Kalmamız gerekiyorsa kalırız." Ona zayıf bir gülümseme verdim. Ahh. Gözümün altındaki tüm bölge acıdı.

"Bunun bu kadar büyük bir mesele olacağını hiç düşünmemiştik," diye mırıldandı Carly sonunda masadaki yerinden, hâlâ ellerine bakıyordu. "Sen her zaman onlarla ilgilenirsin. Bunun senin için ofiste sıradan bir gün olacağını düşünmüştük."

Blake diğer hatta bir şeyler söylüyordu ve Alex içini çekerek telefonu kapattı, yenilgiyle alnını yere eğdi.

"Bu iyi mi?" Eli dizimi kavradı, başparmağı tembel daireler çizerek dizimin üzerinde gezindi. Bana dokunmasını mı yoksa geceyi ailesinin evinde geçirerek ortalığın sakinleşmesini ve morarmış gözümü görmelerini engellemeyi mi kastettiğini bilmiyordum. "Elbette."

"Harry ve Hamish sabah altıda bizi almak için ön kapıda olmalılar. Paparazziler o zamana kadar temizlenir." Bu mantıklıydı.

Louisa bir şey söylemek üzere tekrar ağzını açtı ama Alex onu susturdu ve beni yukarı doğru çekerek önünde durmamı sağladı.

"Bahaneleri bırak Louisa. Bu beni son sikişin."

Chapter Twenty-Five

Alex

Rahatsız edici derecede yakın, dayanılmaz derecede .

Ben de ailemin evinde kalırken böyle hissediyordum. Stardust ve ben eski odamda uyuyacaktık. Duygusal şeylere inanmazdım. Genelde inanmazdım. Hayat, koşullar ve aynı çatıyı paylaştığım insanlar beni çok sertleştirmişti. Ama bu biraz anıtsal değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Odamda bir kızın olması. Gözünü morarttığım bir kız -kazara, evet, ama siktir et, çok kötü görünüyordu, güzel zeytin tenini lekelediği için daha da kötü- benim için gözünü bile kırpmadan bir yabancıнын evinde uyumaya razı olan bir kız.

Indie duş almaya gittiğinde, hâlâ penceremin altına üşüşen paparazzileri izliyordum. Bir tanesi kafasını kaldırıp beni gördü ve ben de ona parmağımı salladım. Hemen fotoğraf makinesini kaldırdı ve bir fotoğrafımı çekti, arkadaşları da onu takip etti. Onlar daha iyi fotoğraf çekemeden yirmi yıllık perdeyi kapattım. Stardust vücuduna sardığı bir havluyla içeri girdi. Saçları ıslaktı, küçük yılanlar şeklinde kümelenmiş, bej halının üzerine su damlatıyordu. Havlunun kenarıyla çenesini sildi ve bana baktı, dipsiz mavilikleri ona verdiğim mor göz tarafından bile karartılmamıştı.

"Hey, sen." Gülümsemeye çalıştı.

Tatlı ve sertin mükemmel bir bileşimi olmasından nefret ediyordum, çünkü bu onu bırakmayı daha az kolay hale getiriyordu. Ve onun gitmesine izin vermek isteğe bağlı değildi. Hatırlamam gereken Fallon vardı - yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için- ayrıca, Fallon resimde olmasaydı bile, Stardust çok

İyi. Gerçek dünyaya döndüğümüzde -günlerin, havanın ve ailenin önemli olduğu, bu turun dışındaki dünyaya- çekip çok kolay olacaktı. Ve çekip gidecekti, çünkü ben berbat biriydim, bir bağımlıydım ve onunla her şeyi daha başlamadan mahvetmiştim.

Gözünü morartmışım, Tanrı aşkına.

Ona kelimelerle cevap vermek yerine, yanına gittim -küçüklüğünden dolayı *bizi* daha da çok seviyordu- ve kapıyı arkasından kapattım. O yukarı baktı; ben aşağı. Parmaklarımızı birbirine geçirdim; karşı koymadı. Stardust'ı birçok kez, birçok yerde sikmişim. Onu önce sert, sonra kaba, sonra da tembelce sikmiş, parmaklarımı gözlerinin açılmasına neden olan yerlere sokmuştum. Ama havlu düşüp ayaklarının dibinde biriktiğinde, çilli, bronz teni ve sıkı vücudu önüme serildiğinde, onu Londra'da yaptığım gibi mahvetmek istemedim.

Ellerim boynunda. *Nazikçe*.

Babama nasıl sarıldığımı hatırlayınca irkildi ama dudaklarımı alnına koyup onu tek kişilik yatağa sırt üstü yatırdığımda eridi.

"Kaşık kullanmamız gerekecek, biliyorsun." Sırıttı, alt dudağımı yağlı, sulu dudaklarının arasına aldı ve emdi. "Yatak çok küçük."

"Ben kaşıklaşmam. Onun yerine çatalla yiyeceğiz."

"Çatallanma nedir?" Boğuk kıkırdaması ağzıma doldu, sikime doğru kayarak kalçalarının arasında selam durmasını sağladı.

"Domuz eti, ama F harfinin açılımı fuc-"

"Kaba alarm!" Sözlerimden çok daha kirli bir öpücükle beni susturdu.

Yatağa yuvarlandık ve ayakkabılarımı tekmelemeden ve kıyafetlerimi yırtmadan bir dakika önce beni her zaman soymak istediği gibi yavaşça soymasına izin verdim, böylece ona bir balyoz gibi girebilecektim. Çocukluk yatağıma uzandı ve ben de onun üzerinde gezindim. Bir iblis, yıkıcı ve hak etmeyen. Her şeye rağmen hala oradaydı.

"Sessiz olmalıyız. Ailen bizi duyabilir," diye fısıldadı.

Kollarını başının üstünde birleştirdim ve yüzümü tatlı saçlarına gömdüm. "Ailem umurumda bile değil."

"Ben biliyorum."

Öyle yaptı. Herkesi sikine takardı. Her Tom, Harry ve Louisa'yı. *Onlara* saygı duymasam bile buna saygı duymaya başlamalıydım.

Kendimi ona sürüyordum, çıplak, nemli, temiz etini benimkine karşı hissediyordum. Teni altın sarısı, saçları gümüş mavisiydi. Gözleri, o lanet gözleri.

Sefil hayatıma çok fazla ışık getiren tatlı bir kızı saran karanlık bir büyü. Uyluklarının arasına girdim, prezervatifi bulmaya çalıştım ve dişlerimle açtım. Lateks kokusu burun deliklerime hücum etti ama bu bile o andan bir şey götürmedi. Mutluluk anını. Bana ve kendisine asla birlikte yatmayacağımıza dair verdiği söze rağmen, onun itaatkâr ve benim olması, yani tamamen ve tamamen benim merhametime kalması.

Kendimi haftalarca dolu ve yağmura dayanmış, sonunda güneşin yumuşak öpücüğünü hisseden ve bir şekilde, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini bilen bir çiçek gibi hissediyordum. Belki yarın değil, kesinlikle bugün de değil, ama olacaktı.

İçine daldım ve gözlerimi kapatıp alnımı onun kine yapıştırdım. Kendini çok iyi, çok sıkı ve çok ıslak hissediyordu. Yavaşça hareket ettim, alışması için ona bir iki saniye verdim. Gözlerimiz anlamlıydı, ifadelerimiz kendini açıklıyordu. Onunki okyanustu. Benimkiler topraktı. Yavaşça ve derinden içine girdiğimde inledi, alt dudağını ısırıldı.

"Sana aşık olmak istemiyorum," diye mırıldandı. Bu bir açıklama değil, bir yalvarış gibiydi.

Daha derine ittim, taşaklarım gerilirken alnım konsantrasyonla kırışıyordu.

"Fazla seçeneğiniz yok gibi görünüyor," diye cevap verdim.

Daha yüksek sesle inledi, benden uzağa, duvara, The Cure'a, Robert Smith'e baktı, üstümüzde buruşuk bir poster asılı, eyeliner, ruj ve saçma saçlar bolca.

Birkaç dakika sonra, ben onun içine akarken o da benim içimde sallanmaya başladı.

Bu sevişmek değildi. Bu bambaşka bir şeydi ve eğer iyi bir adam olsaydım -hatta biraz bile iyi olsaydım- durur, onu ters çevirir, arkadan içine girer ve iyi bir önlem için kafasını yatak başlığına vurmaya ihmal etmezdim. Ama iyi bir adam değildim, bu yüzden o anda bana aşık olmasına izin verdim, çünkü yalnızlığımı ortadan kaldıran tek kişi oydu.

"Geliyorum," dedi kısa, kare tırnaklarını sırtıma batırarak. Tırnaklarını severdim. Onun özeti gibiydiler. Yontulmuş ve temiz, her zaman tuhaf bir renkle kaplı. "Çok... çok... sert geliyorum."

Ben de hissettim. Vücudumda. Taşaklarımda. Damarlarımda. Serbest bırakılma anlık değildi. Seksimiz gibi, yavaş yavaş, boynumdan, omurgamdan aşağı süzüldü, kaslarımın kasıldığını ve gevşediğini hissettim, o titrerken ve

etrafımda sıkılaştı. Robert Smith ve Morrissey bana öğrettiklerini Stardust'a yaparken sessizce izlediler.

Benim olduğundan emin olmak için onu büyüledim. Sadece benim çalabileceğim notaları üzerine karaladım.

Tania gittiğine göre, Stardust benim ana enstrümanımdı. Ve bu beni üzüyordu çünkü onu da kırmam gerektiğini biliyordum.

Chapter Twenty-Six

Indie

Sen.

*Ben zaten gidiciydim.
Sen beni bulana kadar.*

Beni .

Ve beni, olabileceğimi hiç düşünmediğim kızla baş başa bıraktı.

Sen.

*Adını kalbime kazıdın. Ölü bir balıkmışım
gibi içini boşalttın.
Yumruğunda tuttun. Ve
beni boğulmaya terk
ettin.*

Sen.

*Kalbimi aldın ve dişlerinin arasında tuttun.
Sonra öpüştük.
Sonra kavga ettik.
Sonra öpüştük.*

Sen.

*Birlikte nasıl yandığımızı görmeyi sevdiğini söylemiştin.
Yani bir kibrit aldın.
Bizi aydınlattı.*

Ve şimdi sonsuza dek yanıyoruz.

Aptal şiirimi bavulumun birçok bölmesinden birine tıktırdım, kalbim duygularla ağırlaşmıştı. Alex hâlâ arkamdaki yataktaydı, yüzüstü uyuyordu, kır saçları mükemmel yüzünü örtüyordu.

O sabah alacakaranlık muhteşemdi. Güneş neredeyse yıldızları öpüyordu. İzlemesini istedim ama onu uyandırmak istemedim. Telefonuyla bir fotoğraf çekmeye karar verdim. Uyandığında görürdü.

O sabah, Mercedes'e gizlice girdik. Harry ve Hamish bizi oturma odasında karşıladı. Alex'in ailesi kapının önünde asker gibi sıraya girmişlerdi: Jim, Louisa, Carly ve üç oğlan, en uzunlarından en kısalarına kadar, pişmanlık ve trajedinin merceğinden bize bakıyorlardı.

Alex çocukların başlarını okşadı ve yetişkinleri tamamen görmezden geldi. Onlarla konuşmak için öne doğru eğildi, sesi kısıktı. "Uslu durun. Yakında geri geleceğim ve size bir şeyler vereceğim. Anlamalı şeyler, yemin ederim."

Alex'in evi cipin dikiz aynasında gittikçe küçülürken hüznü ruhumu delip geçti. Boğucu ve boğucu sessizlik, bu yabancıların önünde söylemek istemediğim pek çok kelimeyle doluydu. Elini elime aldım ve sıktım.

"Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim."

"Çükümle düşünüp bunu yaptığım için özür dilerim," diye karşılık verdi, sözleri kötü niyetli ya da öfkeli değil, sadece açıktı. "Ve morarmış gözüm için de."

Jenna: I heard Alex had a little accident with your eye. A dozen Ray-Bans will be waiting at the hotel. Make sure you wear them until the black fades. Oh, and don't worry about the paparazzo who photographed you. We paid him well to destroy the photos.

Alex Winslow'un dünyasında yaşamak.

Küçük bir kafede durup tam bir İngiliz kahvaltısı yaptıktan sonra doğruca Londra'ya gittik. Piccadilly Circus'ta şık görünümlü bir binanın önünde durduğumuzda saat sabahın sekizine yaklaşıyordu - yerel mağazaların açılması için hâlâ çok erken bir saatti. Alex SUV'den atlayıp inmeme yardım etti ve ikimiz de bir bloğun arkasına açılan kemerli bir girişin altından geçtik. Biri bizi içeri çağırdı ve bir saniye sonra kırmızı halı kaplı bir fuayede durduk.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü göremediğinizde her şey daha güzeldir."

Alt dudağımı ısırđım ve göz kapaklarımın titreyerek kapanmasına izin verdim. Alex elimi tuttu, nazikçe değil -her şeyi yaptığı gibi, sevmeye başladığım türden bir kabalıkla- ve bir kapının açılıp kapandığını duyana kadar beni birkaç adım ilerletti.

"Aç."

Gözlerim daha tam açılmadan büyülenmiştim. *Kumaşlar*. Yüzlerce ve yüzlerce kumaş. Dantel. Saten. Kadife. Şifon. Organze. *Renkler*. Bir sürü muhteşem renk, bir güzellik karnavalı gibi birlikte dönüyor. Merlot kırmızısı. Elektrik pembesi. Cennet mavisi. Metalik gümüş. Zengin, yumuşak ve davetkâr, bir tırtıl gibi içlerinde yuvarlanmak istedim. İçlerinde yüzmek. İçinde yaşamak. Onlarda sevmek. Kadifelerin uzun rulolar halinde, geniş, eski tarz odada düzgün raflarda stoklandığı bir köşeye koştum.

"Bu mükemmel," diye haykırdım. "Bu her şey."

"*Sen* her şeysin," dediğini duydum, hâlâ kapıda duruyordu.

Arkamı döndüm. Elleri ceplerinin içindeydi. Bakışları her zamanki kayıtsız yüzünden biraz daha sıcaktı. Bazılarına göre, erimiş ve olduğumuz şeye boyun eğmiş gibi görünebilirdi. Ama ben bundan daha iyisini biliyordum. İçinde bir ateş vardı ve bu ateş bir gün onu tüketecekti. Yakında bir gün. O sabah ona bu şiiri yazmamın nedeni buydu.

Bir gün ona vereceğimi bildiğim şiir. Yakında

bir gün, vedalaştığımızda.

Yakında bir gün, unutmam gerektiğinde.

Alex

Çocuklar Paris'e kadar bize katılmadılar.

Bu iyi bir şeydi çünkü Indigo "Indie" "Stardust" Bellamy ile yalnız kaldığım her dakika daha derin nefes alabildiğimi hissediyordum. Arkadaşlarımı sevmediğimden değil. Seviyordum, kendimce berbat bir şekilde. Yaptıkları her şeye rağmen -belki de bu yüzden- her zaman arkamı kolladıklarını biliyordum. Ama aynı zamanda çok iyi bir ruh halinde olmadığımı da kabul ediyordum.

Evcilleştirilmeye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden beni evcilleştirmeye çalıştılar.

İşte o zaman içimdeki canavar çıktı.

Indie'yle vakit geçirirken, canavar içeri tıklılmıştı. Elbette, Stardust beni izliyordu, ama o *onlar gibi* değildi. Tazeydi, saftı. Geçmişin duvarları arasında sıkışıp kalmamıştık, her gizli telefon görüşmesi ve beni *kurtarmak* için söylenen beyaz yalanlarla sürekli yıkılan bir temel.

Cambridge Castle konserimden sonra Paris uçağına bindiğimizde artık Blake ve Lucas'a kızgın bile değildim. Satın alınamayan, suiistimal edilemeyen ve öldürücü toz ya da amber sıvısı ölçüleriyle izlenemeyen o zor aşağılama hissi bana garip geliyordu. Mutluydum ama bunu kontrol edemiyordum.

Bana küçük, sabit dozlarda geldi, bir anda değil, yuvarlanmış bir nota ve birkaç koklama ile. Bana tüm iyi şeylerin deneyimlenmesi gerektiği gibi geldi - zamanla, çabayla ve dikkatle.

Paris'e vardığımızda ve Stardust'ın yüzü binlerce ateş böceği gibi parladığında, kim olduğumu unutmuştum.

Adımın Alex Winslow olduğunu unutmuştum.

Suratımda nasıl patlayacağını unutmuştum.

Ve büyük başarılarla imza attığımdan beri yıllar boyunca biriktirdiğim tüm hataları unutmuştum.

Ben de hatırlamak üzereydim.

Chapter Twenty-Seven

Indie

Paris, Fransa.

Aşık olduğunu nasıl anlarsın?

Benim için öpücükteydi. Alex ve ben öpüşürken kendimi gözlerimi açarken bulduğumda aşık olduğumu anladım. Artık konsantre olmak için onları kapatmama, tabiri caizse sihri hissedebilmek için perdeyi çekmeme gerek yoktu. Sihir Alex'teydi. Ve ne zaman gözlerimiz kapalı öpüşsek onu özliyordum. Klişeydi. Gagaya bile değerdı ama yine de doğrudu.

Eyfel Kulesi'nin altında bana son birkaç haftadır varlığının farklı hissettirdiğini söylemişti. Sanki yaşaması ve nefes alması bir şekilde daha önemliymiş gibi. "Berlin'de seni görebileceğim bir yere, sahenin yanına oturmanı istediğimi hatırlıyor musun?" diye sormuştu. Başımı salladım, köpüklü fincanımdan bir yudum aldım. Paris'te kahve daha güzeldi. Düşündüm de, Paris'te her şey daha iyiydi. Alex paltomun yakasıyla beni kendine doğru çekmiş, konuşurken dudaklarımız birbirine değmişti. "Şarkı söylediğimde ve çaldığımda bana bakış şeklin bana bu işe neden başladığımı hatırlatıyor. Yapmak istediğim -yapabileceğim- başka bir şey olmadığını hatırlatıyor ve bunda trajik bir şey olsa da, tek bir kaderi olan bir adam, sen beni rahatlatıyorsun."

"Bugünlerde ruhun nasıl hissediyor?" Gülümsedim.

"Saf," diye cevaplamıştı.

Alex'le son kez şekilde, huzurlu, bütün ve alçakgönüllü olacağımızı bilseydim, kahvemi yudumlarırken birkaç dakika daha geçirirdim. Mükemmel maviliğin altında onu öperek birkaç dakika daha geçirirdim.

Gökyüzü. Ama bunu bilmiyordum ve otele dönüp yardım galasına hazırlanmak zorunda kalmıştık. Farkında mıydı bilmiyorum ama Alex'in yüzünde tüm zaman boyunca bir gülümseme vardı. Blake ses tellerine yardımcı olması için boğazına iğrenç bir bitki çayı dayadığında bile. Ya da Lucas aramıza oturup ona, Lucas'ın Alex'e bakarken takındığı o acılı ve sinirli ifadeyle baktığında bile. Hatta Alfie'nin tamamen uygunsuz şakalarına bile gülmüştü.

O öğleden sonraya dair hatırladığım son şey, limuzin bizi gala için almaya gelmeden önce atıştırmalık odasındaydık. Alfie girişte birkaç hayranıyla oyalanıyor, Blake telefonda Jenna'yla konuşuyor, Alex, Lucas ve ben otelin lobisinde oturmuş şampanya bardaklarından portakal suyu yudumluyorduk. Tuvalet hızlı bir ziyaret yaptıktan sonra Alex beni kucağına çektiğinde Lucas'ın bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Alex kollarıyla belimin etrafını sarmış, zayıf kalçalarını bana uyum sağlaması için iki yana açmış, parmakları elbisemin etekleriyle oynarken açıkça Üç Numaralı Fransız Takım Elbisesi diye bahsettiği biriyle sohbet ediyordu.

Her şeyi yanlış anladığımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Kuruşun düştüğünde çıkardığı sesi bile hatırlıyorum.

Ve en önemlisi, neden diye sorduğumu hatırlıyorum. Nasıl? Ve ne kadar süreyle?

Tüm bu soruların cevaplarını aynı gece alacağımı bilmiyordum.

Ve anlamlandırır anlamlandırmaz unutmak isteyeceğimi.

Sonsuza kadar.

Şatonun devasa çift kapısından içeri girerken Blackbear'dan "Do Re Mi" çalıyordu. İronikti, zira bu şarkı şato için biçilmiş kaftandı.

Fallon ve Alex'in hikayesi. Fallon, tanımadan bile nefret ettiğim kız. Onu henüz görmemiştik ama her yerdeydi. Oda onun varlığıyla ağırlaşmıştı ve bunun bir "eğer" değil, "ne zaman" meselesi olduğunu biliyordum. Bütün akşam bana kocaman bir orta parmak gibi gelmişti ve nedenini bile bilmiyordum.

Paris'i istedim.

Bu top için can atıyordum.

Elbisemi göstermek için can atıyordum. Paris Elbisesi, tüm erkeklerin dediği gibi.

Herkes maskeli balo tarzı maskeler takıyordu. Gümüş, altın, siyah ve mavi, zengin katılımcıların güzel yüzlerini kamufle ediyordu. Benimki nadir bulunan beyaz maskelerden biriydi, dantelleri gözlerimin ve alnımın üzerinde kıvrılıyordu. Alex'in güçlü çene hattını daha da ortaya çıkaran sade siyah bir Zorro maskesi vardı. Alfie ise tüyler ve parıltılarla süslü gösterişli bir maske tercih etmişti. Oyuncululuğu beni etkilemeye başlamıştı.

"Ben kadınlar tuvaletine gidiyorum. Blake'i bulayım." Elimi Alex'in koluna koydum ve o da sıkarak başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşmamı sağladı. Fallon ya da çok yakın geleceğimiz hakkında konuşmamıştık ama onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Tam da bu yüzden yapmalıyım.

"Beş dakika boyunca sıcıp batırmama konusunda gayet yetenekli. Git hadi." Yüzünü tuvalete doğru çevirdi. "İçecek bir şey var mı?"

Bir an tereddüt ettim. Açıkça alkol servisi yapılan bir yerde onu gözetimsiz bırakmamalıyım ve bunun tamamen farkındaydım. Aynı zamanda ona eskisi gibi davranamazdım. Artık bir işveren ve bir çalışan değildik ve ona sadece bir iş adamıymış gibi davranmak insanlık dışı olmanın sınırındaydı. Özellikle de artık çok daha fazlası olduğu için.

Alex yüzüme kazınan şüpheyi gördü, çenemi parmaklarının arasına aldı ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Diğer eli göğsümün yan tarafını okşayarak düşüncelerimi şehvetle kararttı. "Git çişini yap," diye tısladı, eli geriye doğru kayarak popomu avuçladı. "Söz veriyorum, bu gece ağzıma bir damla bile alkol girmeyecek. Tek niyetim *seninle* kafayı bulmak."

"Ya Fallon?" Ona bunu sorduğum için nefret ediyordum. "Fallon'u siktir et," dedi gözlerini kırpmadan.

O anda bedenimi dolduran neşe o kadar saf ve gerçektir ki, uçabileceğimi hissettim.

Yalpalayarak tuvalete gittim ve on dakika boyunca sırada bekledim. Bu berbat bir şeydi, çünkü kadınların çoğu burunlarını pudralamak için oradaydı ve Alex'in kimse bakmazken yapmasından korktuğum şey de tam olarak buydu. Her dakika içimdeki histerinin kabarmasına ve kaynamasına neden oluyordu, daha sıcak ve daha derin. İdrar tarihindeki en hızlı çışı yaptım, ellerimi sabunsuz yıkadım ve insanların beyaz ve siyah mermer zeminlerde dans ettiği, avizelerin başımın üzerinde parıldadığı ana salona geri döndüm. Gözlerim Alex'i bıraktığım yere kaydı.

Orada değildi.

Tabii ki değildi. O bir bağımlıydı ve bağımlı olduğu üç şey de -alkol, kokain ve Fallon- bu gece oradaydı.

Gözlerim dolaştı. Alfie'nin barda biriyle flört ettiğini, Lucas'ın Viktorya dönemi elbisesi giymiş bir kızla dans ettiğini ve Blake'in Paris silüetine bakan balkonlardan birinde telefonuyla konuştuğunu gördüm. Blake Alex'i kaybettiğini öğrenirse beni sakat bırakırdı. Ve haklı olarak. Onu aramak için daireler çizerek yürümeye başladım. Siyah smokin. Siyah maske. Bu Cadılar Bayramı yardım balosuna katılanların neredeyse yarısını oluşturuyordu ama benim için çok şeyin tehlikede olduğunu bilmek -işim, maaşım, *kalbim*-topuklu ayaklarımı bir noktadan diğerine koşturarak sorunlu rock yıldızını aramaya *itti*.

Balo salonunda olmadığına karar vermeden önce her yüze baktım ve her çene kıvrımını inceledim. Sonra balkonlara bakmaya başladım. Sekiz balkonun hepsine. İlki öpüşen çiftlerle doluydu. İkincisinde bağırان bir Blake vardı ve neyse ki beni fark etmemişti. Üçüncüsü sigara içenlerle doluydu, dördüncüsü boştu, beşincisinde Fransızca kavga eden bir çift vardı... Altıncı balkona ulaştığımda durdum. Boştu ama sesler duydum. Bir tanesi tanıdıktı. Çivi gibi sert bir aksanla hırpalanmış nefes. Baca gibi tütmenin getirdiği o tanıdık ses kısıklığı. Beyaz mermer korkuluklara kadar olan boşluğu üç adımda sildim.

Ve orada, altımdaki terasta dururken, bir korku filminin kendi versiyonuma mükemmel bir bakış açısına sahiptim.

Alex ve Fallon birinci katın balkonunda, yüz yüze. Maskesiz.

Numara yapmadan. *Ben* olmadan.

Alt teras daha derindi, üzerinde durduğum terasın neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, bu yüzden onları kristal netliğinde görebiliyordum.

Beklediğimden daha güzeldi. Saçları sarı, uzun ve parlaktı. Kum saati figürü kırmızı ipeksi bir elbiseyle sarılmıştı. Baştan çıkarıcı bir Juliet. Mükemmel elbiseli güzel Disney Prensesi. Onların

birbirlerine bakmaları beni felç etti. İyi oldu. İlk günden beri bunu hak etmiştim. Evrendeki en kötü rock yıldızıyla yatağa giren ve bu arada beni eski sevgilisinin peşinde olduğu konusunda uyaran dahi ben değil miydim?

Ona doğru bir adım attı. Adam geri adım atmadı. Hiçbir kelime konuşulmadı ve bu bir şekilde her şeyi daha da kötüleştirdi. Yanağını avuçladı, yukarı bakıyordu. Adam başını eğdi, aşağı bakıyordu.

Sonra parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. Yumuşakça. Kalp kırıcı bir yavaşlıkla. Onları izledim, ayın yeryüzüne düşmemesine ve yıldızların yağmamasına şaşırdım. Bu son, acı ve beklenmedik bir şeydi. Birden nefes almakta zorlandım.

Üç.

İki.

Bir.

Üç saniye. Dudaklarını ondan ayırması bu kadar sürdü. Aptal elbisem, aptal saçlarım ve aptal benliğimle orada dururken bana bir ömür gibi gelen üç saniye. Dudakları Fallon'unkilerden ayrılmıştı ama gözleri hâlâ ağırdı ve ifadesi işkence gibiydi. Öfke üzerime çöktü. Tüm dünyada en sevdiğim şehirde bana bunu nasıl yapabilirdi? Londra'dan sonra bunu *bize* nasıl yapabildi? Watford'dan sonra? Tüm o lanet olası dünyadan sonra?

Adam bir adım geri çekildi ve kadın kendini onun göğsüne atarak kollarını boynuna doladı. Adam onun bileklerini kavradı ve yüz hatlarını her zamanki buz gibi görünümüne kavuşturarak kendini ondan kurtardı. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Ne kadar zamanın var?" Acı acı kıkırdadı. "Alex..."

Zamanlama sizi değiştirebilir ya da bozabilir. Bunu annemle babamın öldüğü gece, tam da o psikopatın yanlarından geçip gittiği anda yolun karşısına geçmeye karar verdiklerinde öğrendim. Ve tam o sırada balkonda özenle dikilmiş elbisemden kopan bir kumaş parçasının tüy gibi aşağıya süzülmesi, antika pembe üzerine eski mürekkeple mükemmel bir zamanlamaydı. Üzerine karaladığım kelimeleri ezbere hatırlamak için okumama gerek yoktu. Paris Elbisesi'ndeki her yamayı biliyordum. Tesadüfen ya da değil, bu benim favorimdi. Yazılmış en iyi aşk şarkılarından birinin sözlerine sahipti ve dünyanın en romantik şehrinde kalbimi kıran adam tarafından yazılmıştı.

Dününü istemiyorum.

Ve asla yarınını beklemeyeceğim.

Ama eğer bugün birlikte olabilirsek, sana aşkın tadının olduğunu göstereceğim. Ve belki, sadece belki, tüm üzüntülerimizi unuturuz.

Aldatmalarının sembolü olan yama aralarına düştü ve hava yakınlarda bir ateş varmış gibi yandı. Sadece Alex beni aldatmamıştı. Kendisi de söylemişti, beni eğlenmek için istiyordu. Bugün, yarın, gelecek hafta, hatta birkaç hafta sonra Los Angeles'ta vedalaştıktan sonraki saniye için değil.

İkisi de başını kaldırdı ve ben gitmek istedim ama bacaklarım yere yapışmıştı. Kırık umutlar ve hayallerden yapılmış bir heykel. Arkamdaki parti hâlâ kahkahalar, müzik ve alkolle çalkalanırken, o kadar yersizdim ki.

Gözleri büyüdü. Karanlıkta bile doğal olmayan bir şekilde ne kadar büyük olduklarını görebiliyordum. Alex panik yapacak biri değildi ve yüzündeki bu ifade -şaşkınlık, pişmanlık, dehşet- yeniydi. Ben daha gözümü kırpmadan kaçıp beni kovalamaya başladı. Fallon olduğu yerde kaldı, boş bakışlarıyla beni kir gibi taradı.

Dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı ve beynim vücudumun geri kalanının işbirliği yapmasını ve hareket etmesini sağlamaya çalıştı. Kalbimin itaatsiz olduğunu biliyordum ama bunun diğer organlarımı da isyan ettireceğini düşünmemiştim.

"Sana sağlamayacak." Başını manzaraya doğru çevirip kollarını parmaklıklara dayayarak sırtını bana verirken sırtışı genişledi. Paris önümüzde siyah ve altın rengi ışıklarla aydınlanıyordu, Eyfel Kulesi kalbinizi delebilecek bir iğne gibiydi. "Bir şey istediğinde, her zaman onu elde eder."

"Seni yakalayamadı," diye fısıldadım.

"Ben hep onun yanındaydım. Sadece gelip beni almasını bekledim. Onun dikkatini çekmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama asla sahip olamadım. Sonuna kadar değil. Dinlemiyorsun, Indigo Bellamy. O sana ulaşmadan git buradan. Siz ikiniz birbirinize ait değilsiniz. Biz aitiz."

"Biz birbirimize ait değiliz," diye tekrarladım. Bu doğrudu. Bana zorbalık etmiş, başka birini istediğini söylemiş ve arkamı döndüğüm anda gidip onu öpmüştü.

"Koşmaya başlasan iyi olur."

Sanki biri içime yumruk atmış gibi kendimi kaybettim.

O anın içinde bile olmadan topuklarımı çıkardım, bir elimde topladım ve uçtum. Koştum, koştum ve sonra biraz daha koştum. Şato özenle hazırlanmış bir labirentti. Her katta büyük odalarla dolu uzun bir koridor vardı. Alex'in beni yakalamak için yukarı çıkıldığım için bir alt kata inen merdiveni kullandım ve saklanabileceğim en kalabalık odayı bulmak için kapıları açmaya başladım. Tavana vuran bas sesinin belirsiz yankısı yukarıda bir parti olduğunun tek kanıtıydı. Kalbim zihnimden daha hızlı atıyordu. Bir planım yoktu. Bildiğim tek şey, onu şimdi görürsem açıklamasını ve hatta belki de özrünü kabul edeceğimdi. Onu affedecek ve geri alacaktım.

Fallon bir dahaki sefere gelene kadar.

Bir dahaki sefere günaha kapısını çalana kadar

Alex Winslow hem bir bağımlı hem de bir bağımlılıktı. Saf ve vahşi. Onu reddedemeyeceğim düşüncesi iliklerime kadar işlemişti, ben de bu gece yapabileceğim tek şeyi yaptım. Pes *ettim*.

Koşarak başka bir boş odaya girdim ve saklanabileceğim bir yer olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Herhangi bir ayak sesi duymuyordum ve bildiğim tek şey, pes edip Fallon'u dudakları kopana kadar öpmeye geri dönmüş olabileceğiydi.

Oldukça küçük bir bakım odasıydı. Kapı kilitli değildi ve cep telefonum hâlâ çekiyordu, bu yüzden parti bitene ve Lucas'ı arayıp otele ne zaman döneceğimizi sorana kadar orada kalmaya karar verdim. Ağır kapıyı arkamdan sürükleyerek kapattım ve telefonumun fenerini açtım. Ekranı kırılmıştı ama yine de Alex gibi parlıyordu.

Sırtımı duvara dayadım ve çömelip dizlerimi kollarımın arasına aldım ve çenemi üstüne koydum.

*Haklıydın, kalp. Özür
dilerim, kalp.*

Bir daha asla. Bir daha asla. Bir daha asla, asla, asla. Ad infinitum.

On dakika geçti. Belki daha fazla. Her nasılsa, kapı açıldığında ve aralıktan ışık sızdığında hiç şaşırmadım. Sonra bir rüyadaymışım gibi yanıma geldi. Uzun boylu, heybetli, kendinden emin adımlarla. Bu gezegendeki varlığından kaynaklanan şiddetli bir vahşet. Son birkaç aydır çalıştığım ve hayranlık duyduğum her şey o dar ve karanlık alana girdiğinde bana saldırdı. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Belki özür dilemesini ya da kaba ve her zamanki ölümcül kayıtsız halini takınmasını. Bana bunun böyle olacağını her zaman bildiğimi söylemesini. Geçici olduğumuzu. Fallon onun kalbiydi. Onun vücuduna ve beni her zaman gurur öfke arasında ince bir ip üzerinde dengede bırakan birkaç ribaund şarkısına sahip olduğumu.

"Ayağa kalk." Sesi kırbaç gibiydi. Elimi tuttu ve tek bir zahmetsiz hareketle beni göğsüne doğru çekti.

İnledim ve sırtımı duvara yapıştırarak onu ittim. "Git ."

Beni daha yakına çekmeye çalıştı, hareketleri umutsuz ve sabırsız hale geldi, onu tekrar ittiğimde, bu sefer daha sertti.

"Elbise!" Zorlu nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım. "O senin içindi. Yamalar sendin. Bu yüzden yaptım. Senin şarkılarından, Alex. Eğer yakından baksaydın." Elbisenin bir parçasını yırttım ve yüzüne doğru salladım.

*Git arkadaşlarına benim doğru kişi
olduğumu söyle,*

Senin ruhun benim ve bu son,

Bütün grubumu sikmiş olman umurumda bile değil.

"Bunu senin için yaptım. Çünkü sen katmanlı, çok renkli ve farklısın ve...ve..." Ve yırtılmıştı. Elbisem parçalanmıştı. Yaptığım hiçbir şey parçalanmadı. Paris Elbisesi dışında. *Onun* elbisesi dışında. Nefes aldım, gözlerimi sıkarak kapattım. "Sadece... git."

"Neden?"

"Neden?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak güldüm. Ağlamayacaktım. Özellikle de onun için. "Senin için diktiğim bir elbisenin içindeyken eski kız arkadaşını benim önümde öptün. Çünkü şu anda kendimi dünyanın en aptal kızı gibi hissediyorum ve sanırım seyirci olmadan sessiz bir erime anı yaşamama izin var. Sempatı duyabilirsin, değil mi? Çirkin ve ağlamaklı suratında parlayan ilgi odağı olmadan kırılma ihtiyacını anlayabiliyor musun?"

Neden bu kadar acımasızca dürüst oluyordum? Sadece onun şişirilmiş egosunu okşamış olurdum. Gerçi artık egosunun o kadar da büyük olduğundan emin değildim. Aslında benim şu anki akıl sağlığım kadar kırılğan olduğundan şüpheleniyordum.

"Öncelikle, onu ben öpmedim. O beni öptü. İkincisi," diye nefes verdi, iki yumruğuyla arkamdaki duvarı yumrukladı ve beni kollarının arasına aldı. Ona karşı koymadım. Tanıştığımızdan beri ilk kez karşı koymama gerek yoktu. Bana sahip olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Bu gece dudakları bir başkasının dudaklarında gezinirken olmazdı. Vücudumun kontrolünü tekrar elimde hissetmek ne yazık ki hayal kırıklığı yarattı.

"Hiçbir şey hissetmedim," dedi.

"Onu seviyorsun," diye ısrar ettim, bu sözlerle karşı çıktığını duymak için dua ediyordum. "Bunu kendin söyledin."

"Onu seviyor muyum?" Başını sallayarak homurdandı. "Hangi kısmı beni ele verdi, Indie? Ha? Fallon hakkında yaptığım her konuşmada onun boyun eğmesini, itaatkâr olmasını, affedilmem için yalvarmasını ve yeniden sevilmesini istediğim kısım mı, yoksa senin zavallı kıcını dünyanın öbür ucuna kadar kovaladığım kısım mı? Söyle bana *Stardust*, aşk böyle bir şey mi? Kendini ezik hissetmeden bir saniye nefes alabilmek için aşkını çalma, yok etme ve mahvetme ihtiyacı hissetmek mi? Fallon'u sevmiyorum, Fallon'dan hoşlanmıyorum bile ve Fallon'u *istemediğimden* de eminim. Hakkında şarkılar yazdığım sendin. Sabah gözlerimi açmadan önce ilk gördüğüm sensin, sanki göz kapaklarıma içine kazınmışsın gibi. Geceleri uykuya dalmadan bir saniye önce gördüğüm sensin, sanki Avrupa'daki her lanet tavana basılmışsın gibi. Bunun bitmesini istemiyorum ve sebeplerim tamamen bencilce. Bana uyuşturucuyu unutturup sanatı hatırlamamı sağladın. Ama bu anlaşımdan hoşlanan tek kişi ben değilmişim gibi bir his var içimde. Neden berbat edeyim ki? Kısa, tek taraflı bir öpücük yüzünden mi? Fallon bir tehdit değil. Fallon bir hıçkırık bile değil. Los Angeles'a dönene kadar birlikte olmak isted tek kız sensin, Stardust."

*Los Angeles'a dönene
kadar. Sadece bir
anlaşma. Sebeplerim
bencilce.*

Aşk hakkında en ilham verici sözleri söyleyen adamın aynı zamanda bu kadar yarım yamalak, yarı pişmiş ve kararsız bir şey sunabildiğini bilmek beni içten içe öldürdü. Ve beni daha da öldüren şey, onu almaya tamamen hazır olmamdı. Belki bu gece değil ama yarın ya da

Ertesi gün, kalbim yavaşlayıp mantığım devreye girdiğinde. Beni aldatmamıştı. Olsa olsa, onu soymuş ve ona hayır demişti.

Bana dokunmayacak kadar akıllı olmasına rağmen Alex'i tenimde hissettim. Kapı tekrar açıldığında benim konuşmamı bekliyordu.

Fallon onun arkasında belirdi.

Dehşete düşmüş görünüyordu.

Ve kırılmış.

Ve...tehlikeli.

Kapıyı çalmadan eşiğinize kadar sürünerek gelen, ağzınızı açmanızı ve sizi zehirlemesine izin vermenizi isteyen ölümcül bir hastalık gibi. En çok da Fallon'ın kafası güzel görünüyordu. Gözbebekleri büyümüş ve fincan tabağı gibi genişlemişti, teni nemli ve griydi. Kendini Alex'e doğru itti, titreyen parmaklarıyla avuçlarını üstümdeki duvardan sıyırmaya çalışıyordu. Soğuk ter alnını buğulandırıyordu ve titremeleri de gözleri kadar şiddetliydi. Bu beni o kadar korkuttu ki bir an ondan nefret ettiğimi unuttum ve ambulans çağırmamız gerektiğinden daha çok endişelendim.

"Onu bulmaman gerekiyordu," diye hırladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ağlamıyordu. Gözyaşı döküyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Yüzü duygusuzdu, kötü görünüyordu. "Seninle ilgili haberleri okumak nasıl bir duygu sence Alex? Yeni aşk. Yeni albüm. Yeni şarkılar. Ben de acı çekiyorum. Onların oyununa gelme. Biziz, bebeğim. Sen ve ben. Rehabilitasyona ihtiyacım yok, senin de ona ihtiyacın yok. Tek ihtiyacımız olan birbirimiziz."

Kimdi onlar?

"Fallon," diye ısırdı, duygusal olmaktan çok kızgındı, sanki Fallon evcilleştirmeye çalıştığı sinir bozucu bir çocuktu, "burada meşgul. Senin sıkık oğlan nerede, Bushell?" "Bilmiyorum!" Kollarını havaya kaldırdı.

"Muhtemelen hayır işleri ya da o tarz sıkıcı bir şeyler yapıyordur. Aman

Tanrım. Çok sıkıcı biri.

O senin nasıl arkadaşın oldu ki? Sizin hiçbir ortak noktanız yok. Seninle konuşmam gerek."

"İhtiyacın olan tek şey rehabilitasyon. Erkek arkadaşına geri dön.

Nişanlıma.

Her neyse."

"Bunu yapma Alex. Onların oyununa gelme ve kazanmalarına izin verme. Biz böyle biri değiliz. Biz biziz. Her zaman kendimizi yaptık."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Alex'in yüzüne baktığımda onun da olan bitenden habersiz olduğunu gördüm. Belini benimkinin yanına park etti, başını çevirdi ve gözlerini ona dikti.

"Başka biriyle nişanlısın."

"Beni *zorladılar*. Jenna bana para verdi ve benim de paraya ihtiyacım vardı. Rehabilitasyona gitmezsem Will bana hiçbir şey vermeyecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Alex homurdandı.

"Bu kızla takılmanı istediler! Planları buydu! Onun sana beni unutturmasını istediler! Uyuşturucuyu." Ayağını yere vurdu, etrafı salladı ve beni işaret etti. "Aman Tanrım, bunu nasıl göremezsın? Senin bir ayıklık arkadaşına ihtiyacın yok. Sana belinden bağlı olan Blake ve senin için neredeyse adam öldürecek olan Lucas var!" diye tükürdü, her saniye daha da gerilerek.

Söyledikleri üzerinde düşündüm. Deli gibi görünüyordu ama söylediği şeyler oldukça doğrudu ve bu beni endişelendiriyordu. Jenna beni Alex'e Fallon'u unutturmak için mi tutmuştu? Kulağa son derece zorlama geliyordu ama daha tuhaf şeyler de duymuştum.

"Saçmalık!" diye bağırdı yüzüne doğru. O da soğukkanlılığını kaybediyordu. "Bunu nereden biliyorsun ki? Ekibimden kimse seninle konuşmuyor. Hiç kimse!" Alex ona doğru bir adım attı, o kadar sinirliydi ki onu itebileceğini düşündüm.

Onu kolundan tutup kendime doğru çektim ve aramızdaki sadece dokunuş bile yüzünün biraz yumuşamasını sağladı. Yine de onu hiç görmediğim kadar korkunç görünüyordu.

"Bunu biliyorum çünkü Will de işin içindeydi," diye hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Will beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Ama ben onu sevmiyorum. Seni seviyorum. Seninle konuşmama izin vermediler." Burnunu çekti. "Dediler ki..." Şimdi gerçekten ağlıyordu ve ben de onunla birlikte ağlamak istedim çünkü işler çok daha karmaşık bir hal almıştı. "Seni mahvettiğimi ve bensiz daha iyi olacağını söylediler. Onun tatlı ve düzgün biri olduğunu ve seni daha iyi hissettireceğini söylediler."

"Yalanlar." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır."

"Will senin için hep en iyisini istedi. Benim için de. Blake, Lucas ve Alfie de bu işin içindeydi. Sence Lucas neden bu kıza bu kadar asılıyordu? Gerçekten iki rock yıldızının ilgisini hak ediyor mu? Yani, alınma." Gözlerini vücudumda gezdirdi, suçu ve daha fazlasını kastediyordu.

Ona doğru bir adım attım, aklımdan geçenleri ona söylemek üzereydim ama şimdi beni kendine çekme sırası Alex'teydi. Doğru olduğundan bile emin olmasam da, öğrendiklerim başımı döndürüyordu.

"Eğer yalan söylüyorsan-" diye başladı Alex, parmağını kaldırarak uyardı.

"Yalan söylemiyorum," diyerek onun sözlerini kesti ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğa daha uygun olan ayağını tekrar yere vurdu. "Ne halt etmeye

Yalan mı? Bu insanları bilirsin. Will beni kurtarmak istedi, beni sevdi falan filan. Sonra bizim için suçluluk duydu, bu yüzden seni ayık ve üretken tutmak için her şeyi yapabilecek arkadaşların ve menajerinle birlikte sana karşı çete kurdu. Ama sen mutlu değilsin, Alex, değil mi? Bensiz nasıl mutlu olabilirsin? Her gün seni düşündüm."

"Bu saçmalık." Alex başını salladı. "Will bir şehit değil, Waitrose da bir aziz değil ve zaten hiçbiri seni dinlemez. Hadi gidelim, Indie." Alex beni elimden tutup çekti ve oradan ayrılırken hissettiğim rahatlama anıktı ama sonra Fallon onun bileğini yakaladı. Yakından bakınca gözlerinde deliliğin dans ettiğini görebiliyordum ve yaşadıkları şeye nasıl aşk diyebildiklerini merak ettim. İkisinin de kafası sürekli iyiye, birbirlerini gerçekten tanıma şansları bile olmamıştı.

"Hiç hesap yapmadın, değil mi?" Acı acı güldü, kendini kontrol etmekten eser kalmamıştı. "Bunu hiç kendi başına çözemedin."

"Neyi anladın?" Alex parmaklarını yorgun bir şekilde göz kapaklarına bastırarak sordu. Ondan bıkmıştı. Bunu şimdi görebiliyordum. Eski sevgilisine aşık değildi. Sadece onu bir başkası için terk ettiği için kızgındı. "Neden bahsediyorsun Fallon?"

"Kaza," dedi. "Bana yardım ettiğin gün mü?" Başını eğdi ve gözlerinde tüylerini diken diken eden bir şey vardı. "Onun ailesiydi."

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde ilerledi.

Alex'e baktım.

Bana baktı.

Yüzü bembeyazdı. Hatırladığım son şey bu. Kül rengi, farkındalık ve keder. Düşüşü hissetmedim. Aksine, etrafımdaki seslerin boğuklaştığını ve figürlerinin mürekkep gibi siyah noktalarla noktalandığını gördüm. Gözlerim bir saniye sonra Alex'in ayakkabılarına ve Fallon'un elbisesine takıldı. Uyanık kalma çabalarım rağmen kapandılar. Her şeyden çok ne söylediklerini duymak istiyordum. Baş dönmesinin sisi içinde bağırıyorlardı. Dinlemek için kulaklarımı zorladım.

"Siktir, siktir, hayır!" Alex bağırdı. "Fallon, hayır!" "Çok üzgünüm," diye ağladı. "Çok, çok üzgünüm."

Bayılmışım, hayatta kalmak için ihtiyacım olan havayı hiç alamadım.

Etrafımdaki her şey dağıldı. Ve ben de onunla birlikte düştüm.

Hudson: Sup, girls?

Jenna: Hi.

Hudson: Is it just me or did Alex look uber hot at that London gig? Indie, are you in charge of his wardrobe? He looks so much less hobo.

Hudson: (I'd tap it either way, but don't tell him)

Jenna: Where is she?

Hudson: Ghosting our asses. But why?

Jenna: Indie, answer.

Jenna: Indie.

Jenna: INDIE.

Jenna: INDIGO!

Bir yatakta kendime geldim.

Paris yatağım.

Ya da Paris yatağımız mı
demeliydim? Tanrım, kusmak
istedim.

Alex'in eşyaları sanki hiçbir şey olmamış gibi hâlâ odamızdaydı. Etrafıma bakındım, şifonyerin üzerindeki süslü su şişeleri ve organik atıştırmalıklar koleksiyonunu, gitar penalarını, dağınık not defterlerini, Alex'in Polaroid fotoğraflarını inceledim.

Alex ve ben Londra'dan, Blake'in fotoğraf makinesini bavulunda bulduğumuzda almıştık. Oda yalana doymuş, yalanlarla şişmiş gibiydi. Başım çatlayacak gibiydi ve ayağa kalkıp Blake'in odasına gitmek ve istifamı vermek istiyordum.

Yalnızdım.

Ağzımın her santimini kaplayan kusmuğun ekşi tadını yutarak yatakta kıpırdandım, tekrar kalkıp toparlanmaya başlamak için enerji toplamaya çalıştım. Ben uyandıktan bir dakika sonra Alex banyodan çıktı. Gözleri kırmızı çerçeveliydi ve saçları dağınıktı. Gri, düşük askılı bir eşofman altı giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti. Kendi cenazesine katılmış gibi görünüyordu. Kendimi yukarı çekmeye ve sırtımı yatak başlığına yaslamaya çalıştım.

"Bunu düzelteceğim, Stardust. Yapacağım-"

"Yapma," diye homurdandım, sesim o kadar sertti ki benden çıktığına inanamadım. "Hâlâ iyiymişiz gibi davranma. İyi değiliz. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Sen bir yalancısın Alex, ama bu sefer bana vereceğin her gerçeğe ihtiyacım var. Yaşadığımız onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirsin."

Yatağın kenarına oturdu ve kucağındaki ellerine baktı. Dün, ciğerlerimi avucunun içinde tutuyormuş gibi kasılmadan yüzüne nasıl bakabileceğimi bilmiyordum. Bugün, sevdiğim -evet, sevdiğim- adam gibi giyinmiş bir yabancıydı. Ona fark ettiğimden daha önce aşık olmuştum.

-En azından bir versiyonuyla.

Bir zamanlar, sıradan bir ölümlü bir rock tanrısına aşık olmuş. Muhtemelen bunun bir peri masalı olmadığını artık biliyorsunuzdur. Ölümlüler ve tanrılar birbirine karışmaz.

"Dört yıl önce Fallon eve topuklu ayakkabılarla cehennem gibi bir halde geldi. Birlikte yaşamaya yeni başlamıştık. O zamanlar ayıktım. Sayılırdı. Çoğunlukla ağrı kesici kullanıyordum, alkoliktim. Kokain kullanmıyordum ve bir sorunum olduğunu bilmiyordum. Sadece sıkı yaşadığımı ve daha sıkı oynadığımı sanıyordum. Benim sektörümdeki pek çok insan böyle yapar. Her neyse, geri geldi ve kafası çok iyiydi ama aynı zamanda çok üzgündü. Calabasas'tan dönerken bir geyiğe çarptığını söyledi ve arabaya bakmamı istedi. Ben yaptım. Görünüşe göre..." Alex ensesini ovuşturdu ve tavana bakarak iç geçirdi. "Harap olmuştu. Fallon'a tekrar tekrar sordum, gerçekten bir geyik miydi diye. Çok fazla kan vardı. Geyik olduğunu iddia etti ve arabadan kurtulmasına yardım etmemi istedi. Ben de öyle yaptım. BEN... BEN..."

"Örtbas etmesine yardım ettin. İçten içe yalan söylediğini bildiğin halde," diye bitirdim, gözlerim sertçe yüzündeydi. "Bana bunu söylüyorsun."

Başını iki yana salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sarhoştum. Mantıklı gelmeyen tek şey bu değildi. Pek çok şey tuhaf görünüyordu. Bu da o listedeki başka bir şeydi. Ama teslim olmasını sağlayacağım, Indie. O yapmazsa, emin ol ben yaparım."

"Bahaneleri bir kenara bırak."

"Bunu düzelteceğimi söyledim."

"Sen de kendi kendini yalancı ilan eden birisin," derken alt dudağımın bir yaprak gibi titrediğini hissettim.

"Şu anda sana yalan söylemiyorum. Söz veriyorum."

"Cinayetin yanına kâr kalmasına izin verdin." Sesim tizleşti, çok tizleşti ve tekrar başım dönmeye başladı. Bana doğru ilerledi ve benimkini tutmaya çalıştığında elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hayır."

"Gerçekten bilseydim bundan kurtulmasına asla izin vermezdim. Bilmiyordum. Sadece şüpheleniyordum ama zamanın yarısında olmayan şeyler görüyor ve hissediyordum. Paranoyak olmuştum. Ve bok suratlıydım. Ne kadar kötü görünürse görünsün, bunu görmezden gelmeyi ve bana söylediklerine inanmayı seçtim."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir sonraki nefesi almak için kendimi zorladım. Annemi özledim. Babamı özledim. Normalliği, Cumartesi akşam yemeklerini, Noelleri ve hatta korkunç Pazar ayinlerini özledim. Normal, bütün olma fırsatını ve vaadini özledim; ağabeyimi ve benimle nasıl ilgilendiğini özledim. Fallon o gece eve geldiğinde Alex telefonu açıp 911'i arasaydı Craig'in Ziggy'ye olabilecek harika babalığını bile özledim.

O zaman belki annem hayatta kalırdı.

O zaman belki de bu turda olmazdım, kalbim bir arada tutmaya çalışırken milyonlarca parçaya ayrılırdı, acım dikiş yerlerinden patlıyormuş gibi hissederdim, tüm varlığım eski dikiş makinemin zımbaladığı iğne ve iğnelerle bir araya toplanırdı.

"Bunu resmi istifam olarak kabul edin," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

"Ben olsam kendimi zorlamazdım, Alex. Yeterince şey yaptın. İsteklerime saygı göster ve gitmeme izin ver." Şimdi gözlerimi açmış, ona, onun olduğu her şeye bakıyordum. Kapıyı açtığım ve isteyerek hayatıma girmesine izin verdiğim bir haine. Koridordan çıkıp benim alanıma girmesi sadece birkaç hafta sürmüştü. O

Her bir santimetremi fethetti ve onu bana karşı kullandı, onun haberi olmadan. Onun güzelliğini, seksapelini ya da göz kamaştırıcı kemik yapısını görmedim. Düzeltmeyi çok istediğim komik, karmaşık, işkence görmüş adamı görmedim. Tek gördüğüm, gözyaşlarının eşiğinde yalvaran gözlere sahip kırık bir prensti.

Erkek gözyaşları. Kızgın, bıkkın ya da sinirli değil. Ama gerçek, üzgün ve derin.

Bütün kırık prensler ölür. Bunu söylememiş miydi? Belki de haklıydı. En korkutucu kısmı ise, o anda onun haklı olmasını istememdi.

Kendimi şaşırtarak gülümsedim. Kötü bir tarafım olduğunu bilmiyordum ama sanırım Alex onu içimin derinliklerinden çıkarıp kalbimle birlikte morg masasına atmıştı. Çocukluk odasında geçirdiğimiz geceden sonra yazdığım şiiri bulduğunda bunun neden bittiğini anlayacağını biliyordum. Neden asla birlikte olamayacağımızı.

"Beni terk edersen," dedi, "ruhumu da yanında götürürsün."

"O her zaman benim ruhumdu," dedim, ses tonum sessiz ve meydan okurcaydı. "Senin bir ruhun yok. Çok uzun . Yıllar önce annemi kurtarabilecekken görmezden gelerek bunu kanıtladın. Bana ihtiyacın yok. *Senin kendine* ihtiyacın var. Çantayı toplayıp farklı gezegenleri dolaşma zamanın geldi. Ruhunu bul, Alex. Onsuz asla gerçekten mutlu olamayacaksın."

Chapter Twenty-Eight

Alex

Bana bir not bırakmış.

Bir kağıda. Bir not
defterinden.
Not defterim.

Şarkı yazmak için kullandığım not defteri. Onun ilham verdiği şarkılar. Onun için, hatta belki de onun için yazılmış ve onun mirasını taşıyan, her kelimesi anlamından çok daha fazlasına gebe olan şarkılar. Şiir ve mektup arası bir şeydi. Bizim hakkımızda. Benim hakkımda. Olduğumuz boktan şey hakkında. Sonra, altında, altı çizili ve kırmızı, başka bir şey. Daha yeni bir şey. Mürekkep kağıda o kadar sert basmıştı ki harflerin etrafı yırtılmıştı.

Güzelsin Alex, ama boşsun. Kimse senin için ölemez. Ve kimse senin yüzünden ölmemeliydi. -Indie

Küçük Prens'ten alıntı yapmıştı ve nedense bu daha da acı vericiydi. *Küçük Prens* bizimdi. Ona onun hakkında bir şarkı yazmıştım ve o bunu bana karşı kullanmıştı. Paris'te, diğerlerine tıpatıp benzeyen ama aynı zamanda çok farklı olan bir otelde, sonunda onu bulduğumu anladım. Yazdığım tüm bu şarkılara degecek kızı. Sonra onu kaybettim. Hayatının mahvolmasına yardım ettiğim kızı.

Varlığımın soğuk, karanlık tünelinin sonunda bir ışık vardı: "Ölülerden Mektuplar" turnesinin geri kalanını iptal edemeyeceğimi ben bile biliyordum. Jenna bana yeni bir yırtık açacaktı ve dinamitle dolduracaktı.

böyle bir olasılıktan bile bahsetti. Sigorta şirketi peşimdeydi, plak şirketim kokuşmuş, kurumsal nefesini ensemde hissediyordu ve ben aslında iyi bir geri dönüş yapıyor ve bir sonraki isimsiz albümümle ilgili bir vızıltı yaratıyordum. Ayrıca, dostlarım bana güveniyordu. Her ne kadar öldürmek istesem de, onlara borçluydum. İlişkımız dağınık, anormal ve tamamen raydan çıkmıştı. Beni hayata döndürmek için sürekli bana ihanet ettiler. Ve işe yaramıştı.

Şimdiye kadar.

Kendime bir söz verdim, bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Fallon'un Stardust ve ailesi için doğru şeyi yaptığından emin olacaktım.

Otel odamın mutfak adasının yanında durmuş, parmaklarım neredeyse kopana kadar notunu tutuyordum. Arkamdaki kapı açıldığında Indie'nin kokusu hâlâ burun deliklerimde, yastığımda ve lanet olası bağırsaklarımın içindeydi. Lucas içeri girip kapıyı arkasından kapattığında yirmi dakikadır başarısız bir şekilde banyo tuzuyla kafayı bulmaya çalışıyordum.

Evet, yine kullanıyordum. Ya da en azından deniyordum. Kahretsin, uyuşturucu bağımlısı olmakta bile iyi değildim. Ne kadar utanç verici değil mi?

"Aklından bile geçirme." Küçük tuz yakmaya çalışarak burnumu çektim. Onlarla nasıl kafayı bulabilirsin ki? Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı. Bana acınası şeylerle nasıl kafayı bulacağımı öğretecek yeni, genç, ezik arkadaşlara. Ve o gideli daha tam dört saat bile olmamıştı. Bir hafta sonra ne yapacağımı düşünmekten korkuyordum. Eroin mi? Kokain? *Riverdale*? Nefret ettiğim şeye dönüşürsem ölürdüm.

"Neyi düşünmeyeyim?" Lucas'ın arkamda hareket ettiğini duydum ama arkamı dönmedim.

"Her şeyi. Cevabım hayır, ne olursa olsun. Benimle konuşma. Özür dileme. Başsağlığı dileme. Son kez söylüyorum, sen Laura'yla tanışmadan çok önce onunla yattım. Tek ciddi ilişkiyi iki kez üst berbat etmene gerek yoktu." Hayal kırıklığı içinde tuzları tezgâhın üzerine bıraktım, aslında onunla konuşmanın tam ortasına düşmüştüm. Aptal. Ben bir aptaldım. Bir parçam - küçük, önemsiz ve kafamın içinde kaynayan genel saçmalıklar tarafından susturulmuş bir parçam olsa da- bunu hak ettiğimi fark etti. Başıma gelen her şeyi. Indie'nin gitmesi. Fallon deli bir sürtük gibi davranıyordu. Arkadaşlarımın ve menajerimin bana bebek gibi davranması, yalan söylemesi, aşkımdan kayıtlarıma ve anlaşmalarıma kadar aldığım her nefesi mikro düzeyde yönetmesi,

mülakatlar ve genel refah. Lucas yanımda belirdi ve mermer tezgâhı koluyla silerek yarı pişmiş tuzları yere attı.

"Bunun Laura'yla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diye yüzüme bağırdı. "Aklını mı kaçırdın sen? Neyin var senin? Bu Laura'yla ilgili değil, Fallon'la da ilgili değil. Indie'yle bile ilgili değil. Seninle ilgili, seni göt herif. Ben *sana* aşığım." Kelimeleri yüzüme tükürerek salladı.

Yüzümü tamamen ona dönmek için arkamı döndüm. Kelimeler çatlak bir tavandan yağmur gibi içeri süzülüyordu. Yavaş ama emin adımlarla. Keşke kafamda toparlayabilseydim. "Ha?"

Kolumu tuttu ve çekti. Ona izin verdim, söyleyecek tutarlı bir şey düşünemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı ama ifadesini görebileceğim kadar uzaktaydı. İşkence görmüştü, neredeyse benim gibi.

"Sana aşığım. Son on iki yıldır, bir bakalım, bilmiyorum, on iki yıl mı? Herkes biliyor. Herkesin görebileceği kadar açık ve net. Davul çalmaya senin yüzünden başladım, Tanrı aşkına. Bir davulcuya ihtiyacın vardı, -kimse davulcu olmak istemez, yalnız ve münzevi bir iştir- ben de yaptım. Sana yakın olmak istedim, sen de bir grup kurmak istedin, ben de bir enstrüman çalmayı öğrendim. Sonra senin enstrümanın *oldum*. Sonra senden arta kalanları topladım -Laura, aptal bayan arkadaşın Fallon ve etrafındaki diğer herkes- senden daha fazla parça almak için. Daha fazla değerli parçalar . Alex-Winslow, ve adam Ne yazık ki *ona* sahipti. Karizma, yetenek, varlık, o gözler. O lanet gözler, Alex." Kolumu bıraktı ve ellerini gözlerinin üzerine götürdü, öfkeyle başını salladı ve odanın içinde volta attı. Ağzımla bir şeyler yapmak için bir sigara yakmak istedim -kendimi konuşamayacak kadar yetersiz hissediyordum- ama hareket edemeyecek kadar şok olmuşum. Herkes biliyor muydu? Arkadaşlarımla aynı evrende mi yaşıyordum? Öyle görünüyorlardı ki benden çok şey saklıyorsun.

"Fallon'la seni ayırdım, Will'den ya da ondan hoşlandığım için değil, seni sevdiğim için. Ve seni sevmenin bedeli kendi isteklerimi ve ihtiyaçlarımı tamamen göz ardı etmek oldu. Fallon seni uyuşturucunun ve depresyonun derinliklerine sürükledi. Senin için zehirliydi, ben de onu yolumdan çektim. Elimde olsa yine yapardım. Gözümü kırpmadan. Senin için öldürürdüm, Winslow. Şimdi, Indie tam tersini yaptı. Seni yeniden inşa etti. Ama tabii ki, sizi oynasırken izlemek her gün kendimi asmak istememe neden oluyordu. Sizi birbirinizin kollarına ittiğimi bilmek beni neredeyse öldürüyordu. Yine de yaptım. Senin için."

Lucas kendini siyah kadife kanepeye atıp yüzünü yastıklardan birine gömdü. İçimden, ne tür bir pisliğin en yakın arkadaşlarından birinin ona aşık olduğunu bilmeden hayatını sürdürdüğünü merak ettim. Beni. Ben o götün tekiydim.

"Sen eşcinselsin," dedim aptalca, terli şakağımı ovuşturarak. Neden bu kadar terli olduğumdan emin değildim ama bunun o kadar uyuşmuş olmamla bir ilgisi olabilirdi ki odanın ne kadar sıcak olduğunu bile fark edemiyordum. Kafayı bulmakla ve Indie'yi düşünmemekle çok meşguldüm. Kategorik olarak başarısız olduğum iki şey.

"Geldiği gibi eşcinsel. Ve lütfen Alfie şakası yapma." Lucas deri ceketinin fermuarını çekmeye başladı. *Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı.*

Kendi dünyam darmadağın olmuşken onun hakkında konuşmak tuhaftı. Ama artık boktan bir arkadaş olmayı göze alamazdım ve bunu kabul etmek bir başlangıçtı. Ayrıca, somurtan bir çocuk gibi görünüyordu. Üzgün, sinirli ve yenilmiş. Yanındaki kanepeye uzandım ve omzunu omzumla ittim.

"Özür dilerim." Ne için özür dilediğimden bile emin değildim. Eşcinsel olmadığım için mi? Hollywood'un kadın nüfusunun yarısını Chateau'da onun önünde teşhir ettiğim için mi? On yıldan fazla bir süre bana iyilik perisi annelik yapmasını sağladığım için mi? İstemedenden de olsa onun *lanet bir davulcu* olmasına neden olduğum için mi?

"Üzülme. Neredeyse otuz yaşındayım ve hâlâ büyük ölçüde gizliyim. Sana yıllarca yalan söyledim. Ödeştimize eminim." Lucas burun deliklerindeki sümüğü elinin tersiyle sildi ve yere baktı.

Indie'den sonra kalbimin daha fazla kırılmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama kırıldı. Lucas için kırıldı. Ona sarılmak için sarsıldım.

"Hey," dedim önümüzdeki duvara odaklanarak. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ama yine de ona yolunda gittiğine dair güvence vermeliydim çünkü Indie haklıydı. Ruhumu bulmalı ve etrafımdaki insanlara göstermeliydim. "Bana bak."

Tekrar kokladı ve yukarı baktı.

"Sik sevdiğini ne zaman anladın?"

"On iki yaşındayken mi? Belki on üç? Emin değilim. Sadece aletini istemedenden çok önce kalbini istediğimi hatırlıyorum. Bir Ocak akşamıydı. Sırtında Tania ile yolda bir aşağı bir yukarı yürürken seni gördüm, kapalı pencerelere doğru 'gitar akort etmeyi kim bilir' diye bağıırıyordun ve düşündüm... *bu sonovobitch bir gün Grammy'lerle dolu bir banyoya sahip olacak.* Ezik gibi görünüyordun ama yaptığın işe kendini o kadar kaptırmıştın hayran olmamak elde değildi. Sesin yeni kırılmıştı ve bu yüzden

Çenende bir düzine kadar sivilce vardı. Hatırlıyor musun?" Güldü. "Tanrım, şaka gibiydin."

"Ben hâlâ bir şakayım." Sırıttım. O günü hatırladım. Babamın arkadaşı Duncan sonunda Tania'yı akort etmeyi kabul etmiş ve bana "Smoke on the Water" ın ilk birkaç akorunu nasıl çalacağımı öğretmişti. "Sadece, şaka olmamın artık komik olup olmadığından emin değilim."

"Kesinlikle hâlâ komiksin," dedi Lucas göğsüme vurarak. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Belki de hep yapmak istemişti ama nasıl tepki vereceğimi bilmiyordu. Bu düşünce canımı sıktı.

"Lütfen tekrarlama, Alex." Lucas yine ciddiydi. Ama artık çok geçti. O akşam kafayı bulmamış olsam da bulacağımı kesinlikle biliyordum. Ve pişman olacağımı. Ve Stardust'la yaşadıklarımın acısını en azından biraz olsun dindirecekti.

"Soru," diyerek konuyu geçiştirdim. Sehpanın üzerindeki paketten dişlerimle bir sigara çıkardım ve yaktım, kolum hala küçük kardeşimmiş gibi omzuna sarılıydı. "Eğer birlikte olsaydık, ben üstte mi olurum altta mı?"

Lucas gözyaşlarının arasından daha sert güldü. "Ben her zaman üstteyim." "Saçmalık." dedim.

"Gördün mü? Hâlâ komik" dedi ve işaret parmağını burnuma bastırarak acıması bir şekilde gülümsedi.

Konuşma boyunca hâlâ Indie'yi düşündüm. Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

Chapter Twenty-Nine

Alex

Alex,

Los Angeles'a ilk taşındığımız ve asla değişmeyeceğimize dair kendimize söz verdiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? Hala aynı boktan kasabadan gelen ve Manchester FC'ye (ManU'yu siktir et dostum, onları siktir et) karşı ortak nefret besleyen aynı adamlar olacağımıza. Sanırım hepimizin bu sözü tutmadığını söylemek yeterli olur.

Sana bir şey söyleyeyim, dostluğu bırakıp rakip olduğumuzda bile üstünlük hep . Sen daha iyi bir kız, daha iyi bir albüm ve daha prestijli bir Grammy aldın. Sen Rolling Stone ve NME kapaklarını alırken ben Billboard saçmalıklarını aldım. Ben Country Müzik Ödülleri'ne davet edilirken, sen ana akıma girdiğinde bile hipsterlar için hala havalıydın.

Ve arkadaşlarımız var. . Seninkiler.

Indigo Bellamy fikrinin nasıl ortaya çıktığını ve bundan da öte, düşmanınız olmadığımı bilmenizi istiyorum. Hiç . Asla da .

Sanırım sana bir açıklama borçluyum. Fallon'u senden çaldığımı düşünüyorsun, oysa gerçekte tek istediğim ikinizi de kurtarmaktı. Onu seviyor muyum? Seviyorum. Senin yaptığın gibi, her şeye sahip olduğun gibi ona sahip olabilecek miyim? Hayır.

Fallon'un kazaya karıştığı gece, Calabasas'taki partimden döndü. Sen evde hastaydın. Uyuşturucu kullanıyordu ve direksiyon başına geçti.

Bunu biliyordum.

Olmasına izin verdim.

Tüm sorumluluğu alıyorum.

O kadar çok insan vardı ki kimin gelip kimin gittiği pek umurumda değildi. Ama kazadan bir gün sonra benimle iletişime geçti. Beni .

Panikledi ve doğrudan polise gitmezse onu terk edeceğinizi biliyordu.

Bu noktadan sonra Fallon ve ben zehirli bir ilişkiyi beslemeye başladık. Daha da yakınlaştık ve ben ona gittikçe daha fazla bağlanırken o da uyuşturucuya gittikçe daha fazla bağlandı.

Seni aldattık ve sonra her şey patladı. Beni hayatından çıkardığın için seni suçlamıyorum. Eğer bir şey varsa, muhtemelen en iyisi uzak kalmamızdır.

birbirlerinden uzakta.

Ama Indigo Bellamy'nin ailesini hep biliyordum.

Bunun gelip beni kıcımdan ısıracağını biliyorum ama bu doğru. Ben yaptım.

Kısmen sorumluyum. Ben utanç verici, utanç verici bir adamım.

Fallon'la sonra Alfie, Lucas ve Blake benimle bir daha asla konuşmayacaklarını söylediler. Ama . Sen sekizinci bakıcını da kovduktan bir süre sonra, /enna Holden'la temasa geçtim ve o da Alfie, Blake ve Lucas'la bir toplantı yapılmasını emretti. Hepimiz senin yeniden kötüye gittiğin konusunda hemfikiridik ve ben de Indigo ve Craig'peşinden giden aptalın tekiydim, Fallon'un yaptıkları ve yanına kâr kaldığı için kendimi suçlu hissediyordum ve onların hayatı da baktandı.

Planın mükemmel olacağını söyledim ve onlar da kabul ettiler. Aşık olmanı ve iyileşmeni istedim.

Grammy'de bana rakip olmanı istedim, kabuslarımda değil.

Senin, Indigo'nun ve her şey plana uygun giderse belki Craig'in hayatını da iyileştireceğini biliyordum.

Indigo, sonunda aradığı Aranıyor ilanını kimin daire içine aldığını bilmiyordu. Erkek kardeşi ya da yengesi olduğunu sanıyordu. Alışveriş yaparken bisikletinin sepetine o kağıdı koyan Hudson'dı.

Fallon'un hâlâ sana bu kadar aşık olduğunu bir an bile düşünmemiştim. Sana şiddetle aşık olduğunu. Ne tür bir insan onun işlediği gibi bir suçu itiraf eder? Çaresizce uyuşturulmuş biri. İşte .

Buna bakıp ihanet görebilirsiniz ama arkadaşlarınız sadece sizin için en iyisini istiyordu. Ben de istedim. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm ve itiraf ettiğim için biraz rahatladım - çoğunlukla korksam da. Nasıl öyle yap. Saklanmaktan bıktım. Kismetçilik oynamaktan bıktım. Hayatımı ve başkalarınınkini mahvetmekten bıktım.

Ama bunun acısını ekibinden çıkarma. Onlar sizi seviyor. Seni seçtiler.

Sen kazandın.

P.S.

Hâlâ biri Alex Winslow'un adını her andığında tükürür gibi yapıyorum.

Sadakatile,

William George Bushell

Bağımlılıkla ilgili şöyle bir şey var: Moraliniz bozukken hayatınıza gizlice giren o aşağılık arkadaşınız var ya? Aynen öyle. Bağımlılığım içeri girdi çünkü artık onu dışarı atamıyordum. Davranmak için bir nedenim yoktu, çünkü o yoktu ve her şey umutsuz, yanlıs ve son gibi geliyordu.

Evet. Lanet olsun. Final.

Turun sonunu belirleyen üç hafta içinde çok şey öğrendim. İlk olarak, elinize uyuşturucu almak istediğinizde, tüm dünya ve kız kardeşi sizi izliyor olsa bile bunu yaparsınız. Sütyenlerine kokain zulalamış hayranlarımı odama gizlice soktum. Onlara dokunmadım ama uyuşturucuya kesinlikle dokundum. Kanada'da banyoda bir şişe votka içtim ve New York'ta biraz Xanax patlattım. Tennessee'ye indiğimizde, bir reality TV programında danışmanlık yaptığım bir country şarkıcısına merhaba demek için uğradım ve yatak odasında bir şişe viski içtim. Acınacak kadar kolaydı, neredeyse dehşete düşecektim. Başından beri şansım vardı. Sadece, bilmiyorum, her ne sebeple olursa olsun onları kullanmamayı seçmiştim. Aslında nedeni şimdi çok açıktı. *O. Stardust*. Beni kokainden çok daha güçlü bir şeyle uçuruyordu. Daha ben onun küçük bedenini elime almadan önce bile, bana sataşmak, karşılık vermek ve beni eğlendirmek için oradaydı.

Bir kez bağımlı olan, her zaman bağımlıdır.

İşin en kötü yanı, bağımlılığınızın ciddiyetini, sizden beş adım önde, bitiş çizgisine doğru koşarak hayatınızı mahvetmeye hazır olana kadar tam olarak anlayamamanızdır. Satırlar ve alkol şişeleri arasında boşluklarım vardı, bu yüzden kendimi hala nispeten ayık olduğuma ikna etmeye çalıştım ve nispeten ayık olduğumda onu aradım. Her zaman. Hiç açmadı. Blake'ten e-posta adresini aldım ve ona mesajlar gönderdim. Aptalca mesajlar. Ürkütücü mesajlar. Kıcıımı büyük bir belaya sokabilecek mesajlar.

Kime: Indiebell1996@gmail.com Konu:

Sana ihtiyacım var.

Bir konserden sonra Times Meydanı'nda İsa ile tanıştım ve bana hepimizin öleceğini ve nimetlerimi saymam gerektiğini söyledi ve ben sadece bir şeyi sayabilirdim, o da sendin.

Bana hala kızgın mısın? Aslında, buna cevap verme. Oraya gittiğimde konuşuruz. Seninle iletişime geçmemeliyim. Blake bunun bir özür e-postası olduğunu düşünüyor ve sanırım öyle, ama yetinmeyeceğim. O ve Jenna öğrenirlerse beni öldürecekler, ama sen ve ben, biz onlardan daha büyüğüz. Bundan daha büyük.

Jenna Blake'in bebeğine hamile, bu arada. Kimseye söylemememi istedi, ben de sana söylüyorum. Çünkü sen benim birisin. Sanırım geri dönüp bu paragrafı daha sonra sileceğim. Çok klişe. O sikik erkek grubuna yaptırdığım albümün en çok satan albümüm olduğunu biliyor ?

Huh.

Belki bu satırı içeride tutmalıyım.

Alfie kedi aleminde. Benim için endişelendiğini ve bunun onun çıkışı olduğunu söylüyor. Blake telefonunu kulağına dayamış uyuyor. Lucas artık nadiren konuşuyor, ve ben...ben içiyorum.

Geçen gün bir votka şişesiyle başladı. Seni özledim. Fallon'un o gece ne yaptığını bilmiyordum. Yemin ederim. Rehabilitasyonda. İtiraf etmesi için ona ultimatoma verdim. Lütfen aramalarımı cevap ver. Ya da cevap verme.

Blake'e söyleme.

A.

Kime: Indiebell1996@gmail.com Konu:
Nasıl?

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum, Stardust.
Bana nasıl cevap vermezsin? Benim sana ihtiyaç
duyduğum gibi sen bana nasıl ihtiyaç duymazsın?
Ben seni buldum, sen de beni buldun, ikimiz de
sahip olduğumuz şeyin ne kadar nadir olduğunu
çok iyi biliyoruz ve yine de gitmene izin vermen
nasıl adil olabilir?

Gitmene nasıl izin
veririm? Aptalca bir soru,
bırakmam.

İki hafta daha. Seni almaya geleceğim.
Geleceğimi biliyorsun.

Sevgilerimle (bana ihtiyacınız olmadığını
düşünseniz bile), A.

Kime: Indiebell1996@gmail.com Konu:
Bir şarkı yazdım

Şöyle oluyor: Bana cevap
ver.

Cevap ver bana.

Cevap ver
bana.

Cevap ver
bana.

Herkes ve her şey dağılıyor. Chicago konseri boktan bir gösteriydi. Şarkı sözlerinin çoğunu unuttum. Nedenini sorma, Stardust. Bilirsin işte.

Hudson kariyerimden geriye kalanlara sığmamı engellemek için tura katıldı çünkü Blake Los Angeles'a dönüp babacığı oynamaya başladı. Sanırım Lucas ve o . Lucas ve Hudson, yani. Blake değil. Umarım öyledir. Bu iyi bir şey, değil mi? İyi insanlar için iyi şeyler diliyorum.

Oh. Yan not. Lucas eşcinsel.

Bunu düşündüğümü bilmenizi isterim ve bir satılmış olsam da, yeni albümün kaba malzemesini seviyorum. Senin kişiliğini yansıtıyor. Seni dünyayla paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ruhunu paylaşmak. Haklıydın. Bu senin ruhun, ama sana ödünç alacağımı söylemiştim. Sakıncası yok, değil mi?

Bir hafta içinde Los Angeles'a

geliyorum. A.

KimeIndiebell1996@gmail.com

Konu: Bir zamanlar bir prens varmış.

Küçük Prens'te tilkinin her zaman birbirlerine sahip olabilmeleri için çocuktan onu evcilleştirmesini istediğini hatırlıyor musun? Sanırım sen de bana bunu yaptın. Beni evcilleştirdin. Sana ihtiyacım vardı. Ve beni tekrar vahşi doğaya saldın, evcilleştirdin ve SENSİN ve şimdi hayatta kalmak için ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Sanırım siz de bunun ironik olduğunu kabul edersiniz. Her şey düşünüldü ve böyle.

Chicago'dan Oklahoma'ya tur otobüsüyle gidiyorum. Hoşuna giderdi. Alfie'ye Meksika yemeklerini yasakladık. Seni çok düşünüyorum. Polaroidlerimize çok otuzbir çekiyorum. Sen gittiğinden beri kimseye dokunmadım. Tamam. Tam açıklama: Bir hayranla fotoğraf çektirirken bir memeyi avuçladım. Ama göğüslerini yeni yaptırmıştı ve doğum günü içindi. Ve bundan zevk almadım. Hem de hiç.

Burada olmak, bunu yapmak, vücudumdaki her kemiğin bana söylediği gibi senin peşinde çok garip. Blake sana zaman vermemi söylüyor ama o ilişkiler hakkında ne bilir ki? O ve Jenna tam bir tren enkazı.

Bugün bir sincap gördüm. Kuyruğu kesilmişti. Hala kürklüydü kısaydı. Hiç bir sincabın kuyruğunu yakından gördünüz mü? Oldukça muhteşemdir. Sincap için üzüldüm ama kendime kuyruğunun kesik olduğunu bilmediğini hatırlattım.

Sonra fark ettim ki ben lanet olası bir sincabım, Indie.

Etrafta yarım kuyrukla dolaşan lanet olası bir sincabım ve kimse bana söylemedi, bu yüzden mutlu bir cehalet içinde yaşadım. Sonra sen geldin, çekip gittin ve tahmin et ne oldu? Artık biliyorum. Eksik olduğumu ve öldüğünü sandığım ruhumun aslında Los Angeles'ta, saçma bir elbiseyle Fransız bisikletine bindiğini biliyorum.

Bunu kendimle ilgili hale getirdiğimi ve şu anda bir sürü saçmalık yaşadığınızı biliyorum, ama sanırım bağımlıların yaptığı şey bu.

Ve ben bir bağımlıyım. Tekrar.

Dört gün, Indie. Sen. Ben. Biz. Her zaman.

Blake aynı hafta Jenna ile olan doğum randevusundan döndü. Ne yaptığımı öğrenince Indie'nin geride bıraktığı dizüstü bilgisayarı aldı ve durmam için bana yalvardı. Bu da doğal olarak onu daha fazla aramama ve Jenna ile Hudson'a -sonuncusu kışını istemeye istemeye Los Angeles'a sürüklemişti- her hafta onu kontrol etmelerini emretmeme neden oldu. İyi olduğunu söylediler. Sonuç olarak bu beni bok gibi hissettirdi. Onun da benim gibi acı çekmesini istiyordum ve bunu düşünmekten utanmıyordum bile. Ve bu bir sorundu.

O zamana kadar kokain ve içki alışkanlığımın tüm hızıyla devam ettiğini biliyordum, ama üstesinden gelmem gereken daha büyük bir sorun vardı - kızı kazanmak.

Diğer her şey -uyuşturucu, alkol, bağımlılık- daha sonra halledilecekti. Aşk her şeyin üstesinden gelir.

Konserler iyiydi. Uyuşturucular beni idare ediyordu. Ama artık şarkı yazmıyordum ve kalabalığa Avrupa turnesinde duydukları o elektrikli şovu sunmuyordum. "Letters from the Dead "de resmen bir ceset vardı. Bunu bir yere yazmalıyım.

Los Angeles'a uçarken tek kelime etmedim ve LAX'e indiğimde yaptığım ilk şey şoföre Indie'nin adresini vermek oldu. Diğerlerinin kendi dairelerine bırakılmak istemeleri umurumda bile değildi. Sikeyim onları. Beni mavi saçlı ruh hırsızıyla tanıştırtarak beni mahvetmişlerdi.

Elim boş gelmemiştim. Uzun uzun düşünmüş, sonra da ona mükemmel bir hediye almıştım. Söylemek istediğim şeyi mükemmel bir şekilde sembolize ettiğini düşünmüştüm. Ne yazık ki hediyemin ölme ihtimali vardı. Kaybedecek zamanım yoktu.

Indie boktan bir mahallede, daha da boktan bir binada yaşıyordu. Dairesinin altında bir striptiz kulübü vardı, bu yüzden kompleksine çıkan paslı metal merdivenlere ulaşmak için bir ara sokaktan dolaşmanız gerekiyordu. Kapısını üç kez çaldım ve iyi bir önlem için kapı zilini çaldım. Biliyordum ki

evdeydi. Saat altı olmuştu. Ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Bir işi yoktu. Hudson çekini yapmıştım.

Sarışın, uzun boylu bir kadın kapıyı açtı. *Natasha*. Onu Indie'nin dizüstü bilgisayar zamanından tanıdım. Tek kaşını kaldırdı ve bana hoş geldin paspasına sıçmışım gibi baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Skype'ta daha önce hiç konuşmamışız gibi davrandı ve Stardust'ın ona ne kadarını anlattığını merak ettim.

Ona her şeyi anlattı, seni küçük dangalak. Sen ne düşünüyorsun?

"Indie'yi arıyorum."

"Indie seni görmek istemiyor."

"Indie bir noktada beni görmek zorunda kalacak, çünkü o görene kadar durmayacağım ve beni hayatından çıkarma konusunda gerçekten ciddiye muhtemelen bana karşı bir yasaklama emri çıkarması gerekecek. Yan bonus" - Natasha'ya elim boş gelmediğimi belirtmek için hediyesiyle birlikte yumruğumu salladım- "Ona bir şey yaptım. Bunun ne anlama geldiğini anlayacaktır."

Nat bir süre hediye baktı, parçalanmış ve benim adıma utanmış görünüyor. Ben bile kendim için biraz utanmıştım. Bu noktada yalvarmaktan tamamen vazgeçmiş değildim ve lanet olsun, eğer damlayan, yarı ölü hediye tutan bir aptal gibi görünmüyorsam.

"Indie! Bu o," diye bağırdı küçük dairenin içinde.

Birkaç dakika sonra Indie kapıda belirdi. Hepsi bu kadar mıydı? Kafam karışmıştı. Ama sonra yüzündeki ifadeyi gördüm ve tam üç hafta sonra onu görmenin sevinci tamamen buharlaştı. Gitar çaldığımda parlayan ve parmaklarıma, dilime ve sikime her boşaldığında yanları kırışan anlamlı mavi gözleri sönmüştü. Karşımdaki bu kadın, beni Avrupa'da bırakıp giden kız kadar canlı ve mevcut değildi.

O daha konuşmadan uzandım ve hediye onay verdim.

"*Gülü önemli kılan, gülünüz için harcadığınız zamandır,*" diye *Küçük Prens*'ten kelimesi kelimesine alıntı yaptım, çünkü bir şekilde önemli görünüyor. Avucumda tuttuğum güllere baktı, tam olarak kaşlarını çatmamıştı ama etkilenmekten de uzaktı. "Güllerin mavi geni yoktur," diye açıkladım. "O renkte gül bulamazsınız. Gerçek bu. Sana mavi olanlardan boyadım. Saatlerimi aldı." Yüzündeki her seğirmeyi aç gözlerle takip ettim, ne hissettiğini çözmeye çalıştım ama hiçbir şey elde edemedim. Kelimelerimin üzerinde tökezleyerek iki kat hızla devam ettim. "Bakın, zamanımı harcadım. Zamanımı

Güller. Çünkü önemsiyorum. Seni önemsiyorum. Ve sanırım söylemeye çalıştığım şey, ikinci bir şansı hak ettiğim."

Bu küçük konuşmayla oldukça gurur duyuyordum. Geriye dönüp baktığımda bu da ne kadar kendimde olmadığımı gösteriyor. Yüzünde açıkça yazılı olanı okumak bir yana, durumu bile okuyamıyordum. Bu, birkaç gül ve bir Godiva kutusunun yardımıyla sorunun kendiliğinden çözüleceği bir romantik komedi değildi. Kolumun teklifimle gergin kalışını izledi ve gülleri toplayacağını düşündüğümde elini geri çekti ve bir gümbürtüyle aramızdan düşmelerine izin verdi.

"Ha?" Ona *huh'ladım*. Gerçek hikaye. Çünkü aptal, işlevsiz beynimde o hâlâ benim gizli kız arkadaşımdı. Ve bu bir sevgili kavgasıydı, çözülebilirdi ve şimdi ya da asla, ışığı gördüm, şimdi sevişelim, yoğun sekse yol açma potansiyeline gebeydi.

"Bugün ne kadar içtin ve çektin?" diye sordu, sesi eşitti. İyi görünüyordu. Kimono tarzı zümrüt bir elbise giymişti.

"Fazla değil," diye hıçkırdım, eşiğin ötesinden alkol kokusunu alabildiğini fark etmemiştim. "Sana ihtiyacım var."

"Doğru." Başını salladı ve bir kıkırdama çıkardı. "Beni dinle Alex, hem de iyi dinle, çünkü hayatın boyunca her gün buraya gelmekle tehdit edebilirsin ama bu sonucu değiştirmeyecek. Senden bir şey duymak istemiyorum. Sen tanıdığım en bencil adamsın. Yarın uğrama zahmetine girme, çünkü burada olmayacağım. Nerede olursam olayım, orada hoş karşılanmayacaksın. Çiçekler için teşekkürler." Onları eşikten dışarı attı.

Kapıyı suratıma çarptı.

Ve sürgüyü içeriden kilitledi. Beni yalnız bıraktı.

Çocukken, belki altı ya da yedi yaşındayken, kız kardeşim beni kendisiyle birlikte *Güzel ve Çirkin*'i izlemeye zorlamıştı. Bunu yaptım, çünkü o benden büyüktü ve mikrodalgada patlamış mısır yapmayı biliyordu ve patlamış mısır ve film benim kitaplarımda bir tür Kutsal Kase gibiydi.

Beni gerçekten etkileyen bir bölüm vardı. Günlerce ona sorduğum bölüm. Gaston Canavar'ın şatosunu bulduğunda, ortalık karıştığında, savaşa girdiklerinde, canavarın pes ettiği bir bölüm var. Gaston'ın onu yakalamasına ve savaşı kazanmasına izin verir.

"Neden?" Dört bininci kez sordum.

"Aman Tanrım, seni küçük kukla. Anlamayacak ne var? Kızı kaybetti! Hayatı anlamsız! Yaşlı, yalnız bir adam gibi yaşamaktansa ölmesi daha iyi. O olmadan, sonsuza dek bir canavar olarak kalacak."

Her ne kadar bu sözler daha sonra herkesin binebildiği için TTB-Kasaba *Bisikleti* lakabını alacak olan biri tarafından söylenmiş olsa da, bundan daha doğru bir söz söylenemezdi. Konu romantizm olduğunda pek de otorite sayılmazdı.

Indie'ye bu hikayeyi anlattığımı hiç sanmıyorum ve asla anlatamayacağım düşüncesi beni neredeyse boğuyordu.

O gün ikinci paket sigaramı da içmiştim ve tüm bunların ne anlamı olduğunu merak ediyordum. Hiçbir şeye bakmamanın, zamanın ve havanın - görünmezliklerine rağmen- her yere yanınızda taşımak zorunda olduğunuz ölü, ağır bir beden gibi sürüklenmesini izlemenin. Kokainle kafam iyiydi ve viskiyle sarhoştum.

Ve sorularım vardı. Çok fazla. Hepsi yanlış sorulardı. Indie neredeydi?

O ne yapıyordu?

Bu işi nasıl yürütecektim? Artık bir şansım var mıydı?

Fallon'la tek bir telefon görüşmesi yaptım, o da ona olanlarla ilgili hiçbir şey söylemeyecekse benim söyleyeceğimden emin olduğunu söylemek içindi. Sonuç olarak Fallon her şeyi itiraf etti ve polise her şeyi anlattı. Rehabilitasyonda sivil giyimli polisler tarafından ziyaret edilmişti. Will onun elini tutmak için oradaydı. Gözaltına alınmadan önce rehabilitasyon sürecini tamamlaması için ona fırsat verilmişti. Blake yasal olarak temiz olduğumu söyledi. Sanki umurumdaydı. Sanki umurumdaydı.

Blake ve Lucas'ın yapmamamı söylemesine rağmen Indie'ye mesaj atıp Fallon'dan haberdar ettim. Cevap vermemiştii. Bunun onun için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum. Bir yandan yarasını yeniden açmışım. Diğer yandan, ona bir kapanış önerdim.

Kapı zili üç kez çaldı. Eski Alex-AKA Tur Alex- kaşlarını çatardı. Yeni Alex ise Gaston'un içeri dalmasını umursamayan bir canavardı. Bugün biri coşkulu bir piçti. Indie'ye yakın olmak için Los Angeles'a döndüğümde kiraladığım dairenin anahtarı tüm arkadaşlarda vardı, yani muhtemelen işine devam etmeye hevesli bir UPS elemanıydı. Bir şey sipariş etmiş miydim? Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum.

İki kez daha çaldı ve kapı vuruldu. Kendimi koltuktan kaldırmak, omuzlarımdan yüz tonluk bir tuğlayı kaldırmaya çalışmak gibiydi. Vücudum ne zamandan beri bu kadar ağırdı? Paris'ten beri o kadar çok yememiştım ve muhtemelen birkaç kilo vermişim, bu da beni bu hissin tamamen psikolojik olduğuna inanmaya itti.

"Geliyorum," diye inleyerek kapıya doğru yürüdüm. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Açık kahverengi saçlı ve yumuşak yüz hatlarına sahip bir adam diğer tarafta duruyordu. Üzerinde eşofman ve bir forma vardı ve tam bir manyak gibi görünüyordu. Çirkin ya da değil, koridora kırmızı halı serip beni pastırmaya çevirmesi için onu davet etmeyecektim.

"Kim o?" diye sordum. Vücudumda hâlâ mantıklı bir iki kemik olduğunu bilmek cesaret vericiydi.

"Craig Bellamy." Sanki bir mikrofonmuş gibi gözetleme deliğine doğru çığlık atarken -gerçekten çığlık atarken- kafasını kaldırdı.

Stardust'ın ağabeyi. Zihnimde bir hayalet olarak var oldu, onun pisliğini defalarca temizleyebilmem için her şeyi berbat ederek bizi yakınlaştıran önemli bir araçtı. Onun gerçek olduğunu bile pek düşünmemişim. Benden daha kötü davranan tek küçük pislik olduğu için şükrediyordum. Kapıyı açmam gerektiğini biliyordum. Beni öldürmek istese bile -anlaşılabilir ve bunu şiirsel bir adalet olarak görüyordum- belki, sadece belki, yine de onun nerede olduğunu öğrenebilirdim. Onun DNA'sını paylaşan biri tarafından yumruklanma fikri beni yarı yarıya heyecanlandırıyordu.

Kapıyı açtım ve ağzımdan çıkan en aptalca şeyi söyledim: "Nerede o?"

Craig sorumu duymazdan gelerek beni dairemin derinliklerine doğru itti. Aynı boyda olmamıza rağmen -aslında biraz daha uzun olabilirdim- ve yaklaşık aynı yapıda olmamıza rağmen ona izin verdim. Muhtemelen koşturulmuş gibi görünüyordum.

Eyaletteki her kamyonun üzerinden geçtiği bir adamdı ama son birkaç yıldır Afgan dağlarındaki nemli bir mağarada yaşıyormuş gibi görünüyordu. Indie hayatındaki erkeklerden çok daha iyisini hak ediyordu.

"Biliyor musun? Kız kardeşim pek fazla insana açılmaz. Doğası gereği korunaklıdır. ne zaman bir parti versem ya da arkadaşlarım gelse, kendini sadece odasına değil, dolabına da kilitlerdi. Müzik dinler ve dikiş dikerdi. Dinlediği müziklerden bazıları sizinkilerdi," dedi beni sıkıştırıp geri geri yürümeme neden olurken.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama Craig cevap beklemiyordu. Beni bir kez daha itti ve bu kez tökezleyerek açık planlı mutfığa doğru yürüdüm.

"Acımı dindirmek için neredeyse her hafta parti veriyordum ama o bu konuda hiçbir şey söylemedi. Indie *işte bu kadar* iyi. Üç buçuk yıl önce Nat'e vurup üniversiteyi bıraktığımda ve her şeyi berbat ettiğimde bile yanımda durdu, elimi sıktı ve bana önemliymişim gibi baktı."

Üçüncü itişte sırtım mutfak lavabosuna çarptı. Zar zor irkildim, hikâyesine ve nereye varacağına o kadar dalmıştım ki. Craig yüzüme o kadar yaklaştı ki burun deliklerindeki küçük tüyleri görebiliyordum. Alkol, ter ve yıllardır kolonya gibi kullandığım için tanıdığım türden bir çaresizlik kokuyordu.

"Sözleşmeyi imzaladığı anda size her şeyini vereceğini biliyordum. İşte benim kız kardeşim. Klasik bir iyiliksever. Her zaman bağlanır. Düşündüm ki, siktir et. Bu dersi kendi başına öğrenmeli, değil mi? Onunla oynarsın, bir kenara atarsın ama biz parçaları toplamak için yanında oluruz diye düşündüm. Ve sonunda, yoluna devam edecek ve düzgün bir adam bulacaktı. Sen onun varlığında bir kırpıntı, kızlar gecesinde arkadaşlarına anlatacağı güzel bir hikaye olacaktın. Hayatımda onu bu kadar derinden mahvedeceğini hiç düşünmemiştim. Sadece onu değil, bizi de. Sen ve kokainman kız arkadaşın bir aileyi aldınız, parçaladınız ve hep birlikte sahip olduğumuz her bir planı ve hayali çöpe attınız, sonra da daha fazla kalp kırıklığına neden olmak için geri döndünüz. Şimdi sen söyle, Winslow. Benim yerimde olsaydın nasıl tepki verirdiniz?"

Birbirimize baktık. Gözleri Indie'ninkilerden bir ton daha açıktı. Daha mavi. Daha sıradan. Daha yumuşak. Sanatçıların sahip olduğu o zeki ışıltıdan yoksundular. Birdenbire onun beni incitmesine duyduğum ihtiyaç çok büyük oldu. Kendimi Indie'nin bir uzantısı gibi hissediyordum ve ona yaşattığım tüm arınmasını istiyordum.

"Kendimi öldürürdüm," dedim, sesim sabit ve kuruydu. "Belki beni öldürmezdim, öldürürdüm, çünkü hapse girmek çok zor olurdu, ama kesinlikle birkaç sonsuz iz bırakırdım. Ailende birkaç iz bıraktığımı ben de biliyorum."

Yumruğu suratıma inmeden önce cümlemi tamamladığımdan bile emin değilim. Tam da hayal ettiğim gibiydi. Önce şok oldum, sonra yanma hissi geldi, en sonunda da acı. Sağ burun deliğimden akan kanın sıcaklığı üst dudağımı yalamama neden oldu ve yerimde doğruldum.

"Biliyor musun?" Başını sallayarak kendi kendine güldü. "Annem kurtarılabilirdi. Hemen ölmedi. Eğer bencil bir hıyarın merhametine sahip olsaydı, bugün hayatta olabilirdi."

Bir yumruk daha, bu sefer karnıma. İkiye katlandım, ciğerlerimde ne kadar oksijen varsa öksürdüm. Kahretsin. Adamın içinde biraz güç vardı. Geri çekildim, gözlerim bulanıktı. Onu hâlâ görebiliyordum. Hâlâ karşı koyabilirdim. Belki onu alt bile edebilirdim. Kız kardeşimin sözleri tekrar aklıma geldi.

Kızı
kaybetmişim.
Ben bir
canavardım.

Ve Indie beni böyle görecekti. Hayatımızın geri kalanında.

Craig orta göbeğimden yakaladı ve beni yanlamasına yere fırlattı. Ona karşı koymak için hiçbir çaba göstermedim, boynumdan yukarısını hissetmeyene kadar yumruklarını yüzüme defalarca indirmesine izin verdim. Yüzü -bu noktada hayvani hırıltılar çıkaran pembe şişmiş bir şeyden başka bir şey değildi- acı içinde kasılmıştı. Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark edip etmediğini merak ediyordum. Aynı kızı nasıl sevdiğimizi -çok farklı şekillerde olsa da- ve aynı kızın bizi nasıl sevdiğini ve bizi özellikle kendimizden kurtarmak istediğini.

"Nerede o?" Kan kusarak tekrarladım. Anneleri kurtarılabilirdi. O zamanlar bunu bilmiyordum. Ve eğer bilseydim, Fallon o gün eve geldiğinde verdiğim tepki değişir miydi? Evet, değiştirirdi. Değiştirirdi.

Bana gerçeği söylemesi için ona yalvarmışım. "*Hadi, sevgilim. Olanları düzeltebiliriz ama bilmem gerek.*" O geceyi, yaşandığından beri kafamda sayısız kez canlandırmışım. Indie ve Craig hayatıma girmeden önce bile. Cevap hep aynı olmuştu.

Kız arkadaşımın olan ilişkimi tehlikeye atar ve doğruca en yakın polis karakoluna giderek şikayette bulunurdum. Bundan daha fazlasını yapamazdım - kimseye zarar vermediği konusunda kararlıydı ve

Belki de o zamanlar buna inanacak kadar kafası iyiydi. Ama bunu yanına bırakmazdım, çünkü sarmalın başladığı yer orasıydı.

Bu uçuruma atılan son adımdı. Oradan sonra, her şey düştü ve lanet olası kartlardan yapılmış özenle hazırlanmış güzel bir kale gibi parçalandı.

Kokain çekmeye başlamıştım.

Ve hız.

Ve daha önce hiç içmediğim kadar çok içiyordum.

Fallon'dan uzaklaşmıştım, henüz onu bırakmaya tam olarak istekli değildim ama artık ona dokunmak istemeyecek kadar depresyondaydım.

Yazamadım. En azından düzgün bir şey.

Cock My Suck, benim başarısız albümüm, birlikte çalıştığım Suits'e büyük bir siktir git olması gerekiyordu, ama aslında kendi kariyerime işeyen büyük, öfkeli bir sikti. Çünkü kızgın, boş, ruhsuz şarkılarla doluydu.

Belki de Fallon'u benden alması için Will Bushell'i ben davet etmiştim. Onu seçtiği için Fallon'u gerçekten suçlayabilir miydim? Ona dokunmak istememiştim. Onunla gerçekten ilgilenmek için her zaman çok meşguldüm. Ve o sorumluluk sahibi, akıllı, ayık ve anlayışlıydı. Ama bu geçmişte kalmıştı ve şimdi endişelenmem gereken bir geleceğim vardı.

"Senden nefret ediyorum," diyerek kız kardeşinin bana söylediği aynı sözleri yüzüme tükürdü Craig ve yine soruma cevap vermedi. , artık etimi hissedemiyordum ama yanağıma damlayan ılık tükürüğünü hissediyordum.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Her şeye rağmen bunu duymak canımı yaktı. Normalde umursadığımdan değil. Bana müziği mahvettiğini söyleyen insanlar, voodoo bebekleri yapan insanlar ve bana zarar vermeye çalışan sonsuz takipçilerim vardı ve bunların varlığı benim için anlamsızdı. Ama bu farklıydı. Bu, kız kardeşine aşık olduğum adamdı.

Bu düşünce beni ilk kez tam anlamıyla vurdu, beynime bir yıkım topu gibi indi ve onu Indie şeklinde iyice çukurlaştırdı. Aşık olmuştum. Bunu biliyordum, hissediyordum ama tam zamanında tam olarak bu kelimeyi kullanmak her şeyi daha da netleştirdi.

"Hastaneye gitmen gerekiyor." Craig burnunu çekerek mutfak adasının yanındaki yüksek tabureyi düzeltti ve ayağa kalktı.

Kıpırdama zahmetine girmeden *mırıltılı* bir ses çıkardım. Zemin o anda oldukça rahat hissettiriyordu.

"Nerede o?" Tekrar sordum.

Umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı. "Cidden dostum, ne oluyor lan? Neden karşılık vermedin?" Görüş alanıma santim santim geri gelmeye başladı. Kirli sakallarıyla cehennem gibi görünüyordu ve ekşi teri yüzümdeki açık yaralara damlıyordu. Ama bir soru sormuştu, bu yüzden ona bir cevap vermem adil olurdu.

"Çünkü onu seviyorum," dedim. Gerçeği söylediğinizde endişelenecek bir şey yoktu. Gerçek gerçektir ve gerçekler değiştirmeyeceğiniz ya da isteğinize göre eğip bükemeyeceğiniz şeylerdir. "Çünkü kız kardeşini seviyorum ve çünkü kıcıma tekmeyi yemeyi hak ettim," diye bitirdim.

Craig çömeldi ve sanki gördüğü en saçma şeymişim gibi gözlerini kısarak bana baktı. Belki de öyleydim.

"Kız kardeşimi seviyor musun?"

"Muhtemelen seksi, The Smiths'i ve Les Paul Gibson gitarımı sevdiğimin toplamından daha fazla." Başımı sallamaya çalıştım ama bu bir hataydı. Kızışmış binlerce orospu gibi acıyordu.

"O zaman burada bir korkak gibi somurtarak ne halt ediyorsun? Siz İngilizler zamanında güzel, sağlam aşk şarkıları yazmadınız mı? Kıcını rehabilitasyona . Temizlen. Onu bul. Ona yalvar. Onu geri kazan. Ve onu sev."

"Rehabilitasyon," diye tekrarladım. Planım her zaman önce onu elde etmektir. Aşkın kıyısındaiken kimin rehabilitasyona ayıracak zamanı vardı ki?

"Rehabilitasyon" -başını salladı- "Benim planım da bu zaten. Sahip olduklarımı kaybedemem. Bir şeyleri doğru yapmaya başlamadan önce son bir büyük hata yaparak seni dövmem gerekiyordu."

Midemi bir şeyle doldurdu. Belki de orada patlayan bir iç organımdı, ama belki de umuttu. Bana iyimser diyebilirsiniz ama ben ikincisi olduğundan şüpheleniyordum.

Craig tekrar ayağa kalktı. "Sana bir ambulans çağırıyorum." Sesi kopuktu.

Başımı salladım ama bu bile irkilmeme neden oldu. Boynumu mu kırmıştı? Kırmış olsaydı nefes alamazdım. Kendime bunun ileride güleceğimiz şeylerden biri olacağını söylemeye çalıştım. Indie çocuğumuza hamileyken birinin arka bahçesinde barbekü yapıyorduk. "Neredeyse boynumu kırıdığın zamanı hatırlıyor musun?" Ha. Ha. Hay aksi. Gerçekten rehabilitasyona ihtiyacım varmış.

"Ambulans çağırma," diye homurdandım, sonunda tükürüğünü yüzümden sildim. "Yerde en az bir saat daha somurtmayı hak ediyorum. Ama bana bir iyilik yap ve sigaralarımı getir, tamam mı?"

Yürüyüp gitti ve kapıyı çarptı. Gülmeye başladım.

Histerik bir

şekilde.

Çılgınca.

Mantıksızca.

Canavarın yarın sabah uyanmak için bir nedeni vardı. Tabii eğer bunu başarabilirse.

Chapter Thirty

Indie

Alex Los Angeles'a döndükten üç gün sonra beni ziyaret etti.

Ondan gelmemiştii. Hala nerede olduğumu bilmiyordu. Clara'nın Santa Monica'daki evinde. Jenna, Blake, Lucas ve Hudson'dı.

Jenna'nın küçük bir bebek yumrusu vardı ve bu aynı anda hem kalbimi hoplatıyor hem de içimi acıtiyordu. Blake onun elini tuttuğunda piyango kazanmış gibi görünüyordu, silmesi gerektiğini bildiğı sırtışını güçlkle bastırıyordu -benim durumum onunki kadar iyi değildi. Lucas, Lucas gibi görünüyordu ve Hudson... kısacası Hudson, bronzlaşma salonuna çok fazla indirim kuponu almış dördüncü kayıp Jonas kardeş gibi görünüyordu. Üst katta yatağında yatan Clara bana burayı kendi evim gibi görebileceğimi söyledi, ben de öyle yaptım ve onlara sütlü çay ve kurabiye yaptım. Hepimiz onun oturma odasında oturduk.

"Güzel bir yer," dedi Jenna soğuk bir ifadeyle, ince vücuduna eklenmiş olan küçük yumruğunu ovuşturarak. Gıcır gıcır, beyaz bir takım elbise giymişti, ceketini ve her şeyiyle. Blake ona sanki güneşmiş gibi sırttı ve ben de kendime bu şekilde bakılmasını arzularken buldum kendimi. Alex gerçekten sayılmazdı. Bu noktada tam bir uyuşturucu bağımlısıydı, bu yüzden bana karşı hissettiklerinin gerçek olup olmadığını kim bilebilirdi.

"Teşekkür ederim." Ellerimi kalçalarımın arasına sıkıştırdım. "Neden buradasın?"

Fallon olayı yüzünden orada olduklarını söylediler. Craig ve benim, onun işlediğı suçtan dolayı yargılanacağını bilmemizi istediler. Onlara teşekkür ettim - ve bunda ciddiye dim - Lankford'un

adaleti görecektim. Aynı zamanda, gerçekten mutlu olmak için içimde bir şey yoktu.

"Ayrıca, biz hamileyiz," diye duyurdu

Blake. Gülümsedim. "Biliyordum."

"Yaptın mı?"

"Evet."

"Neden bana söylemedin?" Blake'in yanakları pembeleşti. O anda kendisi de bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yalanlar turun devam etmesini sağladı, değil mi?" Çayımдан bir yudum aldım. "Yalancılardan Mektuplar. Bu turun adı bu olmalıydı."

"Ayrıca ben eşcinselim." Lucas kolunu kaldırıp parmaklarını oynatarak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Bunu ben de biliyorum."

"Alex?" Lucas içini çekti.

Başımı salladım. "Paris'te ona nasıl baktığını gördüm. Ben de ona aynı şekilde bakıyordum. Sanki onun için adam öldürebilirmişim gibi. Senin de öldüreceğini biliyordum."

Ve bu en büyük ironi değil miydi? Ailemin ölümüyle bağlantısı olan bir adam için cinayet işlemiş olabileceğim fikri? Bu şekilde düşünmemeye karar verdim. Bana bir armağan verilmişti -tamamen ve bütünüyle sevmek gibi nadir bir armağan- ve bu armağan sürdüğü sürece iyiydi.

"Ben de eşcinselim." Hudson, Lucas'ın kaldırdığı eli taklit etti ve hepimiz kahkahalara boğulduk. Sonra Blake herkesten biraz izin istedi ve Clara'nın verandasına doğru yürüdük. Blazer ceketini açıp iç cebinden bir zarf çıkardığında çok yıllık çalılar önünde duruyorduk.

"Çekiniz."

"Paramı çoktan aldım." Burnumu kırıştırdım. Tam olarak aslında. Turne bitmeden üç hafta önce onları ekmiş olmama rağmen. Gerçi kimse beni suçlayamazdı, malum nedenlerden dolayı.

"Evet. Bu çılgınlığa katlanmak için bir bonus." Sırıttı. "Yani, bu sessizlik parası, bu yüzden Alex'in ölümüyle ilgili basına konuşmayacağım. bağlantı." Ben de tatlı tatlı gülümsedim. Bu tur sırasında bir yerlerde biraz alaycı biri haline gelmiştim. Craig bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Büyümek için buna ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Blake kaşlarını çatarak başını yana eğdi. " de bile. Benimle bu konuda tek kelime bile konuşmadı ve sürekli senden bahsediyor. Bir şeyi bilmelisin, Blue. O seni seviyor. Kendine has, berbat, işlevsiz bir şekilde.

Öyle. Bu tur onu değiştirdi. Büyümesinden bu yana geçen yedi yıl boyunca olduğundan daha iyi görünüyordu. Fikrinizi değiştirmeniz için burada değilim, değiştirmeniz gerektiğinden bile emin değilim. O bir uyuşturuğu bağımlısı ve şeyin altında berbat bir ruh var. Ama orada olanlardan bir an bile pişmanlık duyma. Bu gerçek bir anlaşmaydı, Indie. Harika albümler böyle yapılır."

Ona çeki kabul edemeyeceğimi söyledim.

Sonra ona harika bir baba olacağını düşündüğümü söyledim ve o da kızardı - Blake gerçekten kızardı - ve bana sessizce bir yüzük aldığını söyledi. Gülümsedim. Güzel, son derece işlevsel, son derece bir arada bir aile olacaklardı.

Onlar gitmeden önce herkese, özellikle de Hudson'a defalarca sarıldım.

Lucas beni sıktığında kulağıma fısıldadı, "Ona sahip olamayacağımı biliyorum, o yüzden senin sahip olman umurumda değil. Ama eğer onu geri alırsan, lütfen onu mutlu et."

Ona Alex'i asla geri almayacağımı söyledim ve Lucas buna üzölmüş gibi işaret parmağını gözünden ağzına götürdü. Ben de üzölmüşüm.

Onlar gittikten sonra telefonumu aldım -yeni telefonumu, kırık olanı değil, artık Alex'i düşünmeden kırık bir şeye bakamıyordum- ve Craig'i aradım. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum ama çocukların ziyareti beni kararlı kıldı.

"Alo?" Craig telefona doğru öksürdü.

"Alex Los Angeles'a geri döndü." Titrek bir nefes aldım. Alex üç gün önce beni görmeye geldiğinde Craig uyuyordu ve Nat'ten ona söylememesini rica etmişim ama sadakati Alex'le birlikteydi. Her zaman ona.

"Biliyorum. Hava zaten kendini beğenmiş ukalalık kokuyor."

"Aptalca bir şey yapma," diye uyardım.

"Çok geç. Gerçekten onu aramayacağımı mı sandın? Seni incittiği kadar beni de incitti ve Nat bunu bilmeyi hak ettiğimi biliyordu."

Yanılıyordu ama bu noktayı tartışmak boşunaydı.

"Tanrım, Craig. Ne yaptın sen?"

"Onu biraz hırpaladım. Merak etme, sevgilin hâlâ hayatta kalacak. Beni neden arıyorsun, Indie?" Sesi soğuk geliyordu. Tamamen işle ilgiliydi. Gözyaşlarımı kırıpıştırdım, yukarıya, verandaya, çalılara, dünyanın güzelliğine baktım. *Bunu senin için yapıyorum Craig. Ve sen az önce kararımı çok daha kolay hale getirdin.* "Çantayı hazırla. Pazartesi sabahı ilk iş rehabilitasyona gidiyorsun."

"Kim demiş?" Homurdandı ama itiraz etmedi. Bu fikirle oynadığını biliyordum. Nat söylemişti. Ama Craig'in onu yapmam için bana ihtiyaı olduğunu da biliyordum. Sırf bunun için bana isyan etmesi gerekiyordu.

"Bunu, eğer temizlenmezsen parasını ödemeyi daireden seni kovacak olan kız söylüyor. Ben."

Alex

O sabah uyandım.

Uyandım ve dünyadan, hayatımdan, Suits'ten ve hatta yanımda olmadığı için Indie'den nefret etmek yerine, içimden küçük bir teşekkür etmek için kendimi zorladım. İçten içe tabii ki ve beni Bloomington, Indiana'ya giderken havaalanına için bir taksi çağırdım.

Onu gördüğümde Wayfarer'larım ve çatık kaşlarımla lüks apartman dairesinin kilitli demir kapısında bekliyordum. Basitçe Steven: blog yazarı, moda ikonu ve varlığının baş belası. Ellerini ceplerine sokmuş, endişeli, kaygılı ve suçlu bir ifadeyle dışarıda dolanıyordu.

Neden ikincisi olduğunu bilmiyordum. Son baktığımda suratına yumruğu indiren bendim. Kendimi savunmam gerekirse, yüzü o şekilde daha iyi görünüyordu ve çirkin olduğu için değil, kendini beğenmiş olduğu için.

Suratına yumruk yemeyi gerektirecek türden bir kendini beğenmişlik. Gerçekten, bir çeşit kamu hizmeti yapıyordum. Teşekkür istemedim ama tutuklama biraz abartılıydı.

Genel kanının ve *Us Weekly*'nin aksine, Simply Steven'a karşı kendimi kaybetmeme neden olan şey aslında bana nişanlımın en yakın arkadaşım tarafından becerilmesinin nasıl bir his olduğunu sorması değildi. Hayır. Sonrasıydı,

Bana son albümümün iç karartıcı olduğunu ve 'müziğin eğlenceli olması gerektiğini' söylediğinde.

Hangi gezegende müziğin eğlenceli olması gerekiyordu? Suits'in MTV'yi öldürüp onu sivilceli gençler için bir reality TV kanalı haline getirmesinden sonraki haline benziyordu. Müziğin ezici, mağlup edici ve kemik kırıcı derecede dokunaklı olması gerekirdi.

Ben de onu yumrukladım. Şimdi benden nefret ediyor. Bu da ebedi soruyu akla getiriyor. Ne oluyor lan?

"Botoks kliniği yolun aşağısında." Boğazımdaki balgamı topladım ve yere tükürdüm. Sırtım Tania olmadan hâlâ çıplak ve çok hafif hissediyordu. Rehabilitasyona onsuz nasıl devam edecektim?

"Ha-ha. Senin için buradayım." Biraz kımıldadı ve botuma çarpan bir taş tekmeledi.

"Yaşasın ben" dedim, ağzıma bir sigara atıp yakarak. "Ne istiyorsun?"

"Sponsorum sana bir özür borçlu olduğumu söylüyor."

"Sponsorun mu var? Neye bağımlı oldun, kirpik uzatmaya mı?"

"Her zaman komik adam, Winslow. Ve evet. Öyleydim. O... eroindi."

Bunu duymayı beklemiyordum. Yine de önemli değildi. Tüm bu şehir pudra ve kat kat makyaj üzerine kuruluydu. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu, Indie gibi ruhu hâlâ bozulmamış birini bulmanın şaşkınlığı dışında. Parmağımla sigarama dokunup yan tarafa baktım. *Nerede bu taksi?*

"Özrün kabul edildi," dedim.

"Ne için özür dilediğimi bilmiyorsun," diye karşı çıktı, başını aptal bir köpek yavrusu gibi kapının parmaklıkları arasına sokarak. Bu yetmezmiş gibi gözleri de hüzünlüydü. Yetersiz beslenmiş vücudu, çok parlak saçları ve kaplama dişleri içimi karartıyordu ve acaba ben de aynı mı görünüyorum diye merak ediyordum. Mükemmel derecede acınası.

"Ne için özür diliyorsun?" Cidden, o taksi neredeydi?

"Hey, biri seni dövdü mü?" Gözlerini kısarak yüzümdeki mavi ve mor lekeler baktı, sonra bir mahkûm gibi kapıyı tıkırdattı. Kapıyı açıp onu içeri almadan önce bir an durakladım. Belki de kışına tekme yiyen bendim ama acınacak halde görünen oydu.

"Seni ilgilendirmez."

"Sert görünüyorsun dostum." Binanın içine adım attı.

"Karma kötü bir kaltak diyelim, kardeşi Fate de pek iyi değil," diye mırıldandım.

"Her neyse." Parmaklarını güneşli saçlarında gezdirdi. Sohbet ettiğimiz belliydi -belki de önemli bir sohbet- ama ikimiz de kendi dünyalarımıza kilitlenmiştik. "Odalarınıza gönderdiğiniz alkol... o bendim. Senden nefret ediyordum, Winslow. Hâlâ da ediyorum. Beni tüm dünyanın önünde küçük düşürdün ve bir korkak gibi görünmeme neden oldun. Senden intikam almak neredeyse kolaydı. Otel personeli para için her şeyi yapar. Ama bu yanlış ve özür dilerim."

Sonunda kendi kafamdan, mutsuzluğumdan, şüphelerimden ve Stardust'la ilgili her şey hakkındaki endişelerimden çıkıp önümdeki boktan gösteriye katıldım. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Alkolü sen mi gönderdin?" Başım çatlayacak gibiydi. Will'in yaptığından o kadar emindim ki. Meğer o da yapmamış. Peki Will hayatımı mahvetme konusunda gerçekten neden sorumluydu? Sadece Fallon'u aldığı için. Ve bu bile büyük bir iyilikti.

"Ben istedim. Tekrar kötüleşmeni istedim." İç çekerek ensesini ovuşturdu. "Üzgün olmanı istedim. Benim gibi."

"Seni küçük..."

Taksi tam o sırada geldi, şoför kapının dışında korna çaldı. Spor çantamı kaptım ve omzuma attım. "Siktir git." İşaret parmağımı göğsüne bastırıp oradan ayrıldım.

"Alex..." diye seslendi arkamdan.

Onu daha sonra affedecektim. Ama bugün değil.

Havaalanına giderken Blake'i aradım, Alfie ve Lucas'ı bilgilendireceğini biliyordum.

"Muhtemelen onu polise ihbar etmeliyiz," dedi Blake. "Sana yaptığı şey buydu."

"Hayır, ben o bok kafalıdan daha iyiyim," dedim ve o zamanlar bu henüz doğru değildi. Ama kendimi kurtarmak için ondan ve çoğu insandan daha iyi olmam gerektiğini biliyordum.

Ben de öyle yaptım.

Rehabilitasyondaki ikinci sefer farklıydı. Farklı olduğunu biliyordum çünkü bu sefer dikkatimi vermiştim. İlk seferinde dürüstçe bir şans vermemek için herhangi bir nedenim olduğundan değil. Sadece çok bencildim ve 'dürüstlük', 'sanatsal süreç' ve 'Iggy Pop' gibi kelimelerle doluydum. İlk seferinde dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yoktu. Son albümüm bir Lindsey Lohan filminden daha sert bir şekilde fiyaskoyla sonuçlanmıştı, Fallon Will'le birlikteydi, Blake ve Jenna arkamda bıraktığım tüm yangınları söndürüyorlardı ve benden istenen tek şey -kelimenin tam anlamıyla, benden beklenen tek şey-oradan tek parça halinde çıkmamdı.

Bu kez, elimde büyük bir albüm vardı, en büyük başarıyımdı, üretilmeyi ve yayınlanmayı bekliyordu ve ben sadece oturmak zorundaydım. gereken bir kız vardı -Stardust- ve beni dinleyip dinlemeyeceği konusundaki belirsizlik günümün her milisaniyesini tüketiyordu. Yine de rehabilitasyonun önemli olduğunu biliyordum.

Ben de dinledim.

Her derse girdim.

Yabancılarla el ele tutuştum. Reçeteli haplara bağımlı olmuş banliyö mumyalarıyla, eroinin kollarına düşmüş bir vaizin oğluyla ve benim gibi dünyanın her açıdan üzerinize kapandığı hissini uyuşturmak için kilolarca kokain çekmiş Rus oligarkın kızıyla. Aileme ve arkadaşlarıma mektuplar yazdım. Öfkeli mektuplar. Özür dileyen mektuplar. Komik mektuplar. Sonra hepsini yaktım. Yine de Stardust'a bir bok yazamadım. Ona söylemem gereken her şeyi - her bir yalvaran kelimeyi - yüz yüze söylemem gerekiyordu.

Indie'yi kazanma isteğime rağmen -ama aynı zamanda bu *yüzden*- yeni albümümü yayınlamadığım her gün para, sponsorluk, dinleyici, hayran ve kim bilir daha neler kaybettiğimi bilmeme rağmen uzun süreli rehabilitasyon programına katıldım.

Üç ay geçti. Rehabilitasyondan çıktım.

Blake beni almak istedi ama en son dışarı çıktığımda yaşadıklarımı tekrarlamak istemedim. Bunun tüm sürece uğursuzluk getireceğini düşündüm, ki bu da başlı başına saçma bir düşünceydi, ama yine de kendimi şımarttım. Doğruca havaalanına gitmek için bir taksiye bindim. Birkaç saat sonra New York'a indim. Bir benzin istasyonunda sandviç yedim -çünkü bazı şeyler asla değişmez- ve ardından on beş saat boyunca uyudum. Hayatımda hiç uyumamışım gibi uyudum. Sanki üç ay boyunca lanet bir mısır tarlasında çalışmışım gibi. Sonra uyandım, sırf yeniden insan gibi hissetmek için metroya bindim, beremi ve kapüşonumu sonuna kadar çektim ve kayıt stüdyosuna gittim.

İki ay geçti. Bir albüm kaydettim.

Tanıtımlarla, röportajlarla, dergi kapaklarıyla ve *Yılın Geri Dönüşü!* manşetleriyle dolu bir üç ay daha. *Alexander Winslow: Bir Sanatçı, Bir Şair ve Yeni Bir Adam. Bilin bakalım kim geri döndü? Ve, Will Bushell, Kim?*

Zamanın ellerimin arasından kayıp gittiğini hissettim ama Blake bana sorun olmadığını söyledi. Hala hatırlayacağını söyledi. Gerçek aşk asla ölmezmiş. Buna inanmasını sağlayacak kadar uzun süre ayık kaldığımı ona kanıtlamam gerekiyormuş.

Şimdi size albümüm hakkında bir şey söyleyeyim. *Midnight Blue*, Williamsburg stüdyosunun tarihinde en hızlı kaydedilen albüm rekorunu kırdı. On iki şarkıyı kaydetmem ve prodüksiyonunu yapmam bir haftamı aldı.

1. Küçük Prens
2. Asteroitlerin Peşinde
3. Karanlık Gökyüzünün Altında
4. Belki de sensin
5. Buna değer miydi?
6. Mükemmel Paranoyak
7. Oh, Ama Sen
8. Farklı Türde Bir Aşk
9. Ara ve Öldür
10. Neden şimdi?
11. Senin İçin Aptal
12. Gece Mavis

Midnight Blue çıkardığım ilk single oldu. Jenna ve Blake o hafta sonu New York'a uçarak kırılgan egoma ve kendini beğenmiş kıcıma

bir süreçti. İlk başta radyo istasyonları şarkıyı günün farklı saatlerinde deneme amaçlı yayınlıyor ve nasıl gittiğine bakıyorlardı. Hype yaratmak zaman, sabır ve bir sürü yalakalık gerektirir. Ama *Midnight Blue*'da bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu. Şarkı bir anda patladı, tıpkı yirmi bir yaşındayken Billboard'a ilk girdiğimde kariyerimin patladığı gibi ve sanki tüm hayatları boyunca oturup beni beklemişler gibi listeleri ele geçirdi.

Ve güzeldi. Ve güven vericiydi. Ve olayların büyük planında tamamen önemsizdi. Beni yanlış anlamayın, bu albümü kaydetmek istediğim için kaydettim. Bu daha büyük bir planın parçasıydı, detaylı, azimli, hesaplanmış bir planın. Indie'nin onun benim için ne olduğunu bilmesini istedim. O kirliliği, bozulmamış bir sır ya da bir hata değildi. Orada ve müsait olduğu için her gece üstüne tırmandığım bir yol arkadaşı değildi.

O benim ilham
perimdi. O benim
hayatımdı.

O benim her şeyimdi.

New York'a indikten dokuz ay sonra uçakla Los Angeles'a döndüm. Ayıktım, oyunumun zirvesindeydim ve benim olanın peşinden gitmeye hazırdım.

Sadece Indie hiçbir zaman benim olmamıştı. Aslında o, sahiplenmeyi aklımdan bile geçiremediğim tek şeydi çünkü onu hak etmiyordum. Ama sonunda Will, Lucas ve Blake'in ne yapmak istediklerini anlamıştım. Bundan daha da korkuncu, bunu yaptıkları için mutluydum çünkü onu hayatıma sokmasalardı, rehabilitasyona asla ikinci bir şans vermeyecektim, *Geceyarısı Mavis'i*'ni asla yazamayacaktım ve üzerine milyonlar kazandığım bu şeyin - Aşk'ın- ne olduğunu kesinlikle anlayamayacaktım. -demek istemişti.

"Alex Winslow! Çok iyi görünüyorsun, dostum." LAX'te Amerikalı bir paparazzi yüzüme atladı, onu bir grup paparazzi fotoğrafçısı izledi. Hepsinin şapkaları, siyah giysileri ve alay etmekle düpedüz kendini beğenmişlik arasında bir gülümsemeleri vardı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Gülümsedim. Bu kısmen doğru, kısmen de çok ama çok yanlış. Yanımda iki isimsiz korumayla güvenlikten hızla geçiyordum. Genelde onları kullanmazdım - potansiyel takipçileri ya da aşırı saldırgan hayranları savuşturmak için arkadaşlarıma güvenirdim - ama bunu yalnız yapmam gerekiyordu.

Kiralık bir arabaya bindim -şoför ya da başka süslü bir şey istemiyordum- ve Indigo'nun adresini Waze uygulamama programladım. Biliyordum.

Craig, Natasha ve Ziggy için daha iyi bir ev kiralamış olmasına rağmen hâlâ eski evinde yaşıyordu. Çünkü o böyle insandı. Özverili. Büyük otoparktan çıkıp Los Angeles'ın bitmek bilmeyen trafiğine girdiğimde beni hatırlamayacağı düşüncesi aklıma geldi. Böyle hissetmek son derece saçmaydı. Indie onu beceren -*gerçekten beceren*- ilk adamı, kalbini verdiği ilk adamı, kalbini istemeden kıran ilk adamı ve hayatını mahveden ilk adamı unutmuş olamazdı. Bunlar çok fazla ilkti. İyi ve kötü. Gerçek.

Ona giderken arabanın içinde patlamaya hazır bir haldeydim. Ayağım sürekli fren pedalında zıplıyor, bu da arkamdaki ve önümdeki sürücülerin korna çalıp beni terslemelerine neden oluyordu.

"Aşk! aceleye getiremezsin!" Kendimi gülmeye zorlayarak başımı pencereden dışarı çıkardım.

"Lanet olsun, anne! Bu Alex Winslow!" diye bağırdı trafik sıkışıklığının ortasında yanımdaki Toyota Corolla'dan bir genç.

Sonunda onun mahallesine döndüğümde kalbim delicesine hızlı atmaya başladı. Neler olduğunu bilmiyordum ama kalp krizi geçiriyor olabileceğimden endişeleniyordum. Bu hiç iyi olmazdı. Zaten bok gibi görünüyordum. Durmaksızın çalışmaktan gözlerimin altında torbalar vardı ve saçlarımın iki ay önce kesilmesi gerekiyordu, dağınık bir yele ile neredeyse bir erkek topuzu arasındaki çizgide duruyordu. Saçlarımı asla bir lastikle toplayacağımdan değil. Bu neredeyse country müzik yapmak kadar kabul edilemez bir şeydi. Mesele şu ki, kaba görünüyordum ve şimdi de domuz gibi terliyordum. Harika.

Gel de al, Indie. Gözleri torbalanmış, terli, eski bir uyuşturucu bağımlısı. Her kızın rüyası.

Park yeri bulmam yirmi dakika sürdü ve aslında bunun için acınası bir şekilde minnettardım, çünkü bu bana oylanmak için zaman verdi. Bu bana ona ne söyleyeceğimi düşünme şansı verdi. Daha hazırlıklı olacağımı düşünebilirsiniz ama yanılırsınız çünkü onunla yapmak istediğim konuşma o kadar farklı şekillerde ilerleyebilirdi ki nasıl yaklaşacağım konusunda sürekli fikir değiştirdim.

Park ettim.

Arabadan çıktım.

Ağır ayaklar. Ağır kalp. Merdivenleri çıktım, aynı hem mantıksız bir şekilde umutlu hem de ruhumu ezecek kadar cesaretsiz hissediyordum. Kapıyı çaldım. Birkaç saniye öylece baktım, ter damlalarının yüzümden kaydığını hissettim.

bir santim bile kıpırdamadan sağ gözümün içine kadar girdi. İçeriden gelen sesleri dinlemeye çalıştım ama her yer ölüydü. Orada kalacağımı ve kalabileceğimi biliyordum. Koridorda. Onu bekliyordum. Bunun sembolik bir yanı da vardı. Ama gerçek şu ki, bir dakika daha beklemeye tahammül edemezdim.

Onu rehabilitasyonda bekledim.

Midnight Blue'yu kaydederken de onu beklemiştim.

Bindiğim her uçakta, verdiğim her röportajda, sarıldığım her hayranımda, ondan uzakta geçirdiğim her saatte onu bekledim. Onun ne yaptığını bilmeden aldığım her nefeste. Bedelini ödedim.

Kapıyı tekrar çaldım. Üçüncü kez. Sonra zili çaldım.

Orada değildi.

Binadan çıkıp etrafta dolaşmaya karar verdim. Belki yolun aşağısındaki bakkala gitmiştir. Belki de benimle yarı yolda karşılaşır, kocaman mavi gözleri açılır, ağır çekimde bana doğru koşar, yavaşça ve sertçe öpüşür ve aramızda olan kötü şeylerden bahsetmek zorunda bile kalmazdık.

Bacaklarım beni onun sokağına taşıdı. Bakkalın, İsrail kahvecisinin ve Koreli manikürcünün önünden geçtim. Bu yerleri biliyordum çünkü sonunda kıcımlı rehabilitasyona sürüklemekten önce onun mahallesini bir ya da iki ya da on iki kez ziyaret etmiş olabilirim ya da olmayabilirim. Bir köşeyi döndüm ve birkaç salıncak ve kaydırağın etrafına serpiştirilmiş birkaç bankın bulunduğu küçük bir parkı öpen bir kavşakta durdum. Gerçekten çok küçüktü ve bir bankın yanına park etmiş parlak mavi bir çocuk arabası olmasa milyon yıl geçse de dikkatimi çekmezdi.

Benim çok özel Mavi'm Indie "Stardust" Bellamy'nin oturduğu bir bank.

Bebek arabasının içindeki bebeğe miyavlıyor.

Bir bebek.

Ziggy gibi yürümeye başlayan bir çocuk değil. Yeni doğmuş bir bebek.

Büyük, uçuşan beyaz bir elbise giymişti ve mavi saçları örgülüydü ve bir omzunun üzerinden sevdiğim şekilde salınmıştı. Yerimde donup kaldım, bakamadım. Ama o bebek arabasını ileri geri sallayarak benim yerime işini yaptı. Arabayı kendisinden uzaklaştırdığında, içindeki küçük insana doğru düzgün bakabildim.

O kadar küçüktü ki.

Kalbim durdu. Kelimenin tam anlamıyla durdu - ve evet, 'kelimenin tam anlamıyla' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorum. Günün çok erken bir saatıydı, uçakta geçirdiğim onca saatten sonra hesap yapmak için çok erkendi. Benim miydi? Başka birinin miydi? Tanrım. Lanet olsun. Başkasının olamazdı. Bu bebek benimdi. Yüce İsa. Benim bir bebeğim vardı. *Indie*'nin bir bebeği vardı. Ve o hiçbir şey söylemedi. Bir telefon bile etmedi. Ne bir mektup. Hiçbir şey söylemedi.

Benimle iletişime geçmek için pek çok yolu vardı. Tüm ekibimin onun için hazır olduğundan emin oldum. Blake her hafta onu kontrol edip iyi olduğuna dair beni temin ediyordu. Jenna onun aracılığıyla bana göndermek istediği her mesajı kabul ederdi. Özellikle de şimdi, bir anne olduğunda ve gerçekten sıcak ve misafirperver bir insana benzediğinde. *Indie*'nin telefon numaralarım, e-postalarım ve dünyada sadece on kişiye verdiğim gizli Facebook hesabıma sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. İçimi bir öfke kapladı.

Şimdi hareket ediyordum, tamam.

Bir ileri bir geri, işlek yolun kenarındaki kaldırımda lanet bir moron gibi volta atıyordum. Beni henüz görmemişti ama yakında görecekti ve ben ne diyecektim? Baba olduğumu haber verdiğin için teşekkürler. Yine de bana kızmak için çok iyi bir nedeni vardı...

Siktir. *Siktir*.

Bununla başa çıkmaya karar verdim. Bebekle başa çıkabilirdik. Nasıl olsa çok küçüktü. İlk birkaç ay hayatlarında olmadığını hatırlamayacaklardı bile. Sorun olmazdı. Kaldığımız yerden devam edebilirdik. Hatta bu, *Indie*'nin bana bir şans daha vermesi için bir teşvik değil miydi? Ayıktım, Tanrı'dan daha zengindim ve ona umutsuzca aşıktım. Ayrıca, çocuk bezi değiştiriyor ve pek çok erkeğin tüm pis işleri yapıyordum. Bebeği onun üzerinde bir koz olarak görmekten nefret ediyordum. Yine kafası güzel, çıkarıcı Alex gibi düşünüyordum ve rehabilitasyondan çıktığımda o piçi arkamda bırakmayı gerçekten istiyordum.

Başka biriyle aynı anda parka adım attım. Ama o daha hızlıydı, neye sahip olduğumu öğrenmenin verdiği şok ve dehşetle yavaşlamamıştı.

Beni geçip gitti. Ona doğru yürüdü.

Kolunu omzuna doladı. Yanağından öptü.

Kırık bir kalpten ölmek bilimsel olarak imkansızdır. Bunu o anda keşfettim. Çünkü öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdum. Bitmiş. Bitmiş. Onları birlikte görmek bu kadar acı vermişti. Onları izledim. Otururken ona gülümsedi.

Kız çok güzeldi. O çok...değildi.

Normal kahverengi saçlar. Normal kıyafetler. Normal boy. Normal kiloda. Sadece normal. Ne düşünüyordu ki? Normalliğiyle onun hayatına girip parçaları -benim *parçalarımı*- topluyor, bu *bebeğe* -benim bebeğime- babalık yapıyordu. Oraya gidip ağzını burnunu kırmak istedim. Sabıka kaydımın olması umurumda bile değildi ve en son alkollü araç kullanmaktan ve bir polis memuruyla yatmak istediğimi ima etmekten kefaletle serbest bırakıldığımda, avukatım beni Amerika Birleşik Devletleri'nin benim zavallı kışımından bıktığı ve bir daha başım derde girdiğinde sınır dışı edilebileceğim konusunda uyarmıştı.

Sınır dışı edilmene izin veremezsin, aptal. Şimdi düşünmen gereken bir bebeğin var.

Tamam. Onun ağzını burnunu kırmayacaktım. Ama bir şey yapacaktım.

Keşke sabır erdemine sahip olsaydım. Belki o zaman her şeyi enine boyuna düşünürdüm. Birkaç adım uzaklaşır, Blake'i ya da Jenna'yı, hatta Lucas'ı arar ve onlara eski sevgilisinin -bu tartışmanın hatıranadie benim eski sevgilimdi- bebeğini doğurduğu ve işe yaramaz bir serseriyle hayatına devam ettiği haberini nasıl karşıladıklarını sorardım. Hatta belki de gösterdiğim onca ilerlemeye rağmen nasıl olup da hâlâ benim yargılarıma güvenemediklerini ve bu yüzden bebeğimin varlığını benden sakladıklarını soracak kadar ileri gidebilirdim. Çünkü kesinlikle biliyorlardı. Bilmek zorundaydılar. Blake, Hudson ve Lucas'ın hepsi Stardust'la iletişim halindeydi. Bunu biliyordum.

Ama içimde yanan binlerce güneşten, onlara yaklaşmazsam diri diri yanacağımı söyleyen güneşlerden başka bir şey yoktu ve ben de öyle yaptım.

Aynı anda hem kızgın hem de rahatlamış hissederek onlara doğru hafif bir koşu yaptım.

Ondan bir metre kadar uzaklaştığımda Indie başını kaldırdı ve gözlerini kucağında beslediği bebekten ayırıp bana bakmaya başladı. Durdum, yolculuğun geri kalanını yapamadım. Gözleri beni felç etmişti ama beni çözen yüz ifadesiydi. Üzgün gibi . Sanki beni özlemiş gibiydi. Sanki onun da söyleyecek çok şeyi varmış gibi. Ama o da hareket etmedi, bu yüzden eski bir filmdeymişiz gibi göründük.

bir sahnede donup kalmıştı. Yanındaki piç bakışlarını yukarı kaldırdı, yüzündeki her kas gevşek ve mutluydu.

" oluyor? Bu adamı tanıyor musun, Indie?" Bu adamı mı?

Bu adam mı?

O herif bebeğime dokunmamış olsa iyi olur, yoksa sınır dışı edilsin ya da edilmesin onu öldürmek zorunda kalırdım. Ayrıca, "bu adam" derken neyi kastediyordu? Ona Alex Winslow'un bebeğini doğurduğunu söylememiş miydi? Ben sokaktan gelen bir pislik değildim. Kim olduğumu bilmese bile - büyük ihtimalle, ama bazı insanların müzik zevki kötüdür- yine de benim aslında ünlü bir müzisyen olduğumu söylemeliydi.

"Evet, ben..." dedi yavaşça, hâlâ bebeği göğsüne bastırıyordu.

"Yapma." Yaşadığım şoku üzerimden atarak bir adım öne çıktım. "Bizi küçümseme. Şu anda değil, özellikle de burada gördüklerimden sonra."

"Peki burada tam olarak ne görüyorsun?" Bakışlarımı tuttu. Bunu nasıl söyleyebildi? için ne olduğumuzun ürünü tutarken. Hayatımdaki kadınları soğuk birer kaltağa mı dönüştürüyordum, yoksa onlardan doğal olarak etkileniyordum da Indie şimdiye kadar bunu saklamakta inanılmaz derecede iyi miydi? "Konuşmamız gerek." Burnumdan yavaşça nefes aldım, yavaşça, çok yavaşça, rehabilitasyonda bana verilen her bir tavsiyeyi uygulamaya çalışıyordum. Ben bir çemberin içinde oturup kafayı bulmak için gargaralarını içmemekle övünen insanları alkışlarken kimse beni gönderildiğim dış dünyanın altüst olduğu konusunda uyarmamıştı.

Kayınvalideleri şehirdeydi.

"Belki de bu iyi bir fikir değildir." İç çekti. Tanrım, *bu da neydi?* Bu konuda konuşmak bile istemiyor muydu?

"Hayır." Bir adım daha ileri. "Stardust, beni dinle. Son birkaç aydır cehennemi yaşıyorum. Senin için. Senden madalya istemiyorum, hatta affedilmeyi de istemiyorum -gerçi bu gerçekten harika olurdu ama- sadece nazikçe, saygıyla, *yalvararak* beni dinlemen istiyorum."

Mama şişesini bankın üzerine bıraktı ve bebeği göğsüne doğru kucakladı. Çok şirindi. Sevimliydi ama ona hiç benzemiyordu ve kafam inanılmaz derecede karışmaya başlamıştı. Bir kere, yeni doğmuş bir bebekten ziyade bir yaşındakine daha yakın görünüyordu. İkinci olarak, pek gen uzmanı değildim ama küçük adamın kafası kuzguni saçlarla doluydu ve hem Indie'nin hem de benim farklı tonlarda kahverengi saçlarımız vardı. Benimki daha kestane rengiydi; onun orijinal saç rengi balımsı,

Sarışınla flört ediyordu. Bunu biliyordum çünkü bazen saçlarını ağdayla almayı unutuyordu-aslında bunu nasıl bildiğimin bir önemi yoktu. Sadece biliyordum.

"Şu an iyi bir zaman değil."

Sesi sessiz ve temkinliydi ve yanındaki adam neden hâlâ bana yumruk atmamıştı? Onun yanında oturan ben olsaydım, biri kızıma yaklaştığı anda ilk yumruk atılırdı. *Benim kızıma*. Onun kızı mıydı? Hasta olacaktım.

"Ne zaman uygun olur?" Hâlâ ona çok yakın durup hevesle bakarak sordum. Sağına soluna baktı, örgüsünden düşen bir tutam saçı yana savurdu.

"Bilmiyorum, sekiz mi? Hala buralarda olur muydun?"

Hala buralarda olacak mıydım? Uzun bir konuşma yapmadan bu mahalleden ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Bebeği göstererek başımı salladım. Yapmak zorundaydım. Her iki cevaptan da nefret edeceğimi bilmeme rağmen, çok farklı nedenlerle de olsa.

"Kapının dışında bekleyeceğim. Sadece bir şey, Indie. O benim mi?"

Bebeğe baktı ve ona gülümsedi, o da ona gülümsedi ve oh, kahretsin, mükemmel, sağlıklı bir anne gibi görünüyordu. Ağzını açtı ve benimle konuştu ama ona baktı.

"Hayır."

Indie

Orada olacağını biliyordum, o yüzden oyalandım.

Alex bekleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ona her şey çabucak, acilen, *kolayca* verilirdi. Değişip değişmediğini görmek istedim. Aptalca, küçük ve önemsizdi ama aynı zamanda gerekliydi.

Clara'nın torunu Grayson'a bakıcılık yapıyordum. Grayson'ın babası Ollie işten erken dönmüş ve parkta bize katılmaya karar vermişti. Ollie'nin gelmesi alışılmışın dışında değildi ama Alex Winslow'un orada olması tamamen beklenmedik bir şeydi.

Alex Amerika'ya döndükten ve ben de onun beni bulamayacağı bir yere sığındıktan kısa bir süre sonra Clara aradı ve kalçasını kırıldığını ve önümüzdeki aylarda Grayson'a bakamayacağını söyledi. Aile dostu olduğum ve oğlu ve eşi Tiffany ile iyi anlaştığım için işi isteyip istemediğimi sordu, ben de hemen evet dedim. Paraya özellikle ihtiyacım yoktu ama Alex rehabilitasyona gitmeden önce bana eşlik etmesine ve geçici olarak kalacak bir yere ihtiyacım vardı.

İşimi ama bu hayatımı sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Hayatımdan nefret ediyordum. Hayatım Alex'sizdi ve bu, bir doz rocker aldıktan sonra hayatınızı yaşamanın en kötü yoluydu.

Çiftçi pazarında gezinirken, sıra sıra dizilmiş çileklere, şeftalilere ve ev yapımı reçel kavanozlarına bakarken ama dokunmazken bunu düşündüm. Sadece iki hafta önce ağlayarak uyanmayı ve onu özlediğim için kendimden nefret etmeyi bırakmıştım.

Çünkü özledim. Onu her gün özledim.

Eski kız arkadaşının o gece can aldığını bilen ya da en azından bundan büyük şüphe duyan adamı özledim.

Eski sevgilisinin suçlarını bilerek örtbas eden adam.

Daha ısrarcı ve inatçı olsaydı, daha az bıkkın, sarhoş ve hayattan bezmiş olmasaydı, belki de annemi kurtarabilecek olan adam. Çünkü bunu Fallon'a olan sevgisinden dolayı yapmadığını biliyordum.

Sevdiğinizde, düzeltmek istersiniz.

Sevdiğinizde, yok etmeye yardım etmezsiniz.

Alex'in şu anda yapmaya çalıştığı da bu değil miydi? Aramızdaki şeyleri düzeltmek

Biz mi?

Ağabeyim ve yengemin bu konuda beni suçlamayacaklarını biliyordum. onu dinlemek. Alex'in bana bakmak için elinden geleni yaptığını bile biliyordum. Bana her ay çek gönderiyordu. Yırtıp çöpe attığım çekler. Blake beni haftada bir arardı. Jenna, Craig'in ofis binasında bir bakım işi bulmasına yardım etti. Craig, Nat ve Ziggy'nin taşındığı gün, Lucas

daireye yeni bir alarm sistemi kurmak için geldi ve duvarları boyamama yardım etti. Hudson her Cuma suşı ve *Gossip Girl* için gelirdi.

Hepsi iyi niyetliydi.

Fallon bile zarar vermek istememişti ama yine de zarar vermişti, bu yüzden şu anda yargılanmayı bekliyordu. Will'in tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ve bazen onu düşündüğümde, ki bu pek sık olmazdı, onun için de üzüldüm.

Saat yedi buçukta havlu attım ve eve döndüm. Alex'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve onu affedip affetmeyeceğime karar vermemiştim. Bu da başlı başına sorumsuzluktu ve zavallı kalbim için tehlikeliydi.

Koridorda beni bekliyordu, uzun bacakları yer olmadığı için kapımın önünde eğilmişti. Uzun, kıvrak ve tamamen muhteşemdi, tıpkı onu hatırladığım gibi. Durdum ve parmaklıkları sıktım, parmak eklemlerim beyazlaştı, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Beni fark etti ve ayağa kalktı ve birbirimizin önünde durduk, çoğunlukla bakıyorduk.

"Gece yarısı gibi hissettiriyor," dedi. Gülümsemek istemedim ama yine de gülümsedim.

"İyi misin?" Fısıldadım.

"O gerçekten benim değil mi?" Gözleri parlıyordu.

Başımı salladım. "Hayır, şu anda babasıyla birlikte," diyerek Grayson'a gönderme yaptım. "Tamam." Başını salladı. "Tamam. Dinledin mi-"

"Evet," diye kestirip attım sözlerini. Amerika'nın dört bir yanındaki çağdaş radyo istasyonlarında en çok çalınan şarkı benim hakkımdayken, bu şarkıyı nasıl kaçırabilirdim?

*Yıldızlar mezarlığında iki ruh çok karanlık bir zeminde çarpışıyor
Komik, sen hayatıma girdiğinde bütün yaraları bırakanın ben olacağımı
sanmıştım.*

*Benim olacağımı bildiğim tek bir an bile yoktu.
Yapbozun parçaları vardı, gözlerine baktığımda*

*Ve gece yarısı, gökyüzü maviye döndü
Gece bize aitti, sadece sen ve ben vardık Ve gece
yarısı, beni korkularımdan soydun*

*Gözyaşlarını yuttum
Saniyeler yıllar gibi aydınlandı
Ve gece yarısı, tenini, gözlerini, dudaklarını öptüm Çok
tehlikeli bir şekilde parladın, kendi küçük kişisel tutulmam
Ve gece yarısı, kalbini kırdım
Sen de benimkini
kırdın. Ayrı düştük.*

*Bir , birinin beyaz atlı prensi olmak isterdim Bir zamanlar,
ışığı gördüğümü sanırdım
Sonra yukarıdan düşen serulean tozu gibi hayatıma girdin Bana gerçek
aşkı hiç bilmediğimi öğrettin
Kalbimi aldın ve dişlerinin arasında tuttun.
Isırman için yalvardım, oh, sıcaklığını nasıl da sevdim*

*Ve gece yarısı, gökyüzü maviye döndü
Bana duyguları ve hareketleri öğrettin, yepyeni
Ve gece yarısı, etini ısırđım
Para için bu işe girdiğini söylemene rağmen duvarların birer birer yıkıldı.
Ve gece yarısı, bedenini, kalbini, ruhunu becerdim Şaka
yapıyorum, çünkü şimdi sürünmesi gereken benim Ve gece
yarısı, birlikte kırıldık
Yerde
Sonsuza kadar boku yedim.*

Hatta ona yazdığım bir satırı bile kullandı.

Daha sonra başka bir yerde gördüğüm bir cümle. İnternette.

"İlişkimizi böyle mi görüyorsun?" Boğazım düğümlendi. Tanrım, onu dinlemek istememeliydim ama dinlememek için de elimden bir şey gelmiyordu.

Başını salladı. "Hıyarlık etmek istemem ama bu konuşmayı içeride, sen bana bir bardak su ikram ettikten sonra yapmayı tercih ederim çünkü bebeğin bizim olabileceği ve senin onu rastgele bir adamla büyüttüğün düşüncesi yüzünden ağzım hâlâ kuru. Ama şunu da söyleyeyim, eğer bana bir şans verirsen onu kendi çocuğum gibi büyüteceğim."

Onu kendi çocuğu gibi mi yetiştirecekti? Kaşlarımı çattım, başımı yana eğdim, sonra aklıma bir şey geldi. Sonra manyak gibi gülmeye başladım. Oh, Tanrım. O

Grayson'ın bizim olduğunu sanıyordum. *Benim.* Bu çok komik ve korkutucuydu ve Alex'in böylesine sert bir sonuca varması tamamen yanlıştı. Kapımın kilidini açtım ve iterek açtım, o da arkamdan geldi. Havadaki yoğun gerginlik buharlaştı -en azından bir kısmı- ve buzdolabından iki şişe su çıkarıp birini ona uzattım. O küçük, havasız mutfağımın kapısında durup bana bakarken ben tezgâha yaslandım.

"Grayson'a ben bakıyorum. O benim ya da senin değil. O Ollie ve Tiffany'nin.

Clara'nın torunu," diye açıkladım.

"Lanet olsun, bana gülmek yerine bununla başlayabilirdin." Alnını buzdolabıma yapıştırdı ve gülümsedi. "Tanrıya şükür. Yani, tatlı çocuk. Ama yine de. Tanrı'ya şükür."

Ben biraz daha güldüm, o da güldü, sonra ikimiz de tekrar ciddileştik.

"Artık temizim, biliyorsun," dedi, Los Angeles'a geri döndüğü zamana atıfta bulunarak, kızgın, çılgın ve çok kaybolmuş, beni kollarına geri çekmeye çalışıyor, benim trajedimi asla kabul etmiyor ama onunkini aydınlatıyordu. "Turumu yeni bitirdim. Dokuz aydır ayıgım. Bir ay sonra ortaya çıkmak istedim ama kendime engel olamadım. Hayatına devam edeceğinden korktum."

"Ayık olduğunu biliyorum." Alt dudağımı ısırdım, sonra ellerim ve ağzımla bir şeyler yapmak için suyumdan bir yudum aldım. Blake, duymak istemediğimi söylememe rağmen beni bilgilendirmeye devam etti. Alex yardım aradığı için mutluydum. Sadece ona olan takıntımı besleyecek bir döngü içinde olmak istemiyordum. *Çünkü ben hayatıma devam etmemiştim.*

"Senin adına mutluyum, Alex. Ben mutluyum."

Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirmek için döndürdü, yutulmayı arzuladığım bir yırtıcı gibi bana baktı. "Hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Fiziksel kısmı değil. Aslında o çocuk oyncağıydı. Ama zihinsel olarak. Bir damla daha alkol ya da bir satır kokain tüketmemek için bilinçli bir karar vermek. Senden çok uzakta olmak, çünkü beni başka türlü kabul etmeyeceğini biliyordum - ama daha da endişe verici olanı, belki de yaptığım tüm değişikliklerden sonra bile beni kabul etmeyecektin. Buraya söz vermeye gelmedim, çünkü sözler tutulmamak içindir. Sana gerçekleri tek tek anlatmak için buradayım. Birinci gerçek"-derin bir nefes aldı, gözlerini sıkarak kapattı ve sanki okyanusun dibinden yeni çıkmış da hava almak için geri dönüyormuş gibi açtı-"Seni seviyorum Indigo Bellamy. Sana olan aşkı, ters giyilmiş çivili bir deri ceket gibi. Göğsümü kazıyor, kan üretmeye hevesli. Ve senin için her şeyi yaparım.

Çünkü sen benim ilham perim, kurtuluşum ya da en iyi yatağımsın, ama içimde olduğun için, bir organ gibi, onsuz yapamayacağım hayati bir şey gibi. Bu noktada seni istemiyorum bile. Sana *ihtiyacım var*. Bu farklı, bedensel ve varlığım için tamamen gerekli. Gerçek iki." Bana doğru bir adım attı ve irkilmemek için kendimi zor tuttum, çünkü saçlarımı yüzümden çekmiş olsa bile dokunmak için çok erkendi. "Senin kalp kırıklığını kendimle ilgili hale getirdiğimi şimdi fark ediyorum. Seni istemekle o kadar meşguldüm ki, seni kaybetmemeyi seni rahatlatmaktan daha çok önemsedim. Tüm kalbimle, çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Benim için kim olursan ol.

-hayatımın aşkı ya da asla tanışamayacağım isimsiz bir kız- Fallon kaza gecesi eve geldiğinde neler olduğunu bilseydim yine de senin için doğru olanı yapardım. Ama bilmiyordum. En azından o zaman. Bunu anlamalısın Indie, çünkü aileni kurtarabileceğimi ama kurtarmamayı seçtiğimi düşündüğünü bilerek bu dünyada yaşamaya devam edemem."

Bir adım daha atınca aramızdaki mesafe siliniyor, yerini vücut ısısı ve yakınlık alıyordu. Milyon yıl geçse de taklit edemeyeceğin bir yakınlık. Aşkla gelen bir yakınlık. "Üç numaralı gerçek, senin kim olduğunu bilmiyordum. Seni bir hayır kurumu olarak görmedim. Yetim olman üzücüydü ama benim hayatımı ailem olmadan yaşamamdan daha üzücü değildi. Aklımda, birbirinin etrafında dönen iki asteroit gibiydik. Benim güneş, senin de dünya olduğunu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki her şeyi karıştırmışım. Sen her zaman güneştin. Ve şimdi bile sana baktığımda pişmanlık, acı ve ıstırap görmüyorum. En büyük fırsatı, en tatlı vaadi, gitmem gereken yolu görüyorum."

Artık burun buruna gelmiştik. Avuçlarını yanaklarıma koydu ve gözlerim acıdı, kalbim çılgınca çarptı. Onu itmedim. Bana verdiği acı bile özeldi çünkü onun acısıydı. Bana ihtiyacı olduğunu söylerken ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Benim de ona ihtiyacım vardı. Hayatım onsuz çok boş geliyordu. Çoğu gün, sadece var olduğumu ama yaşamaya yakın olmadığımı hissediyordum.

"Dördüncü gerçek: Bizi neyin ya da kimin bir araya getirdiği önemli değil. Ama bu oldu ve bunu geri alamayız. Her şey orada ve geri dönemeyiz. Bu öğleden sonra sizi bir bebekle gördüğümde, yapmak istediğim ilk şey ikinizi de alıp buradan kaçmaktı. Beni en çok korkutan şey, seninle çocuk sahibi olma fikrinden en ufak bir rahatsızlık bile duymamış olmamdı. Ve bu çok şey anlatıyor. Kahretsin, Stardust, bu her şeyi anlatıyor. Narin, çilli yüzünle dünyamı bir arada tutuyorsun.

Senden tek istediğim onu duvara fırlatıp parçalara ayırmaman."

Ağzı benimkinin üzerine kapandı, dudakları benimkini kabartma yazı gibi izliyordu, sanki benden gelen tepkiyi okumaya çalışıyordu. Havayı içime çektim ve ona açıldım; o kadar yavaş ve yumuşak öpüştük ki uyuşturularak uyutulduğumu sandım. Sonunda dilini ağzıma alıp inleyerek deri ceketini çıkarmaya çalışan ben oldum. Ayık olduğuna ve öyle kalacağına inanmak istiyordum, çünkü içten içe onu çoktan affetmişim.

Alex Winslow kalbimin bir parçasını kaybetmeme neden oldu.

Ama aynı zamanda onu tekrar bir araya getirmişti, yırtık pırtık, çirkin yamalar halinde, ama bir bütündü. Kendine has, kusurlu ama hala işleyen bir şekilde.

"Seni seviyorum," diye inledim ağzına, önemli bir şey söylemek için öpüşmemizi ayırdım. "Annem ölmeden önce bana aşık olup olmadığını anlamak için o kişi için yaptığın tüm aptalca şeylerin bir listesini yapman gerektiğini söylemişti. Ben bir liste yaptım, Alex. Pek hoş değil. Kâğıt üzerinde aptalın tekiyim."

Bir an bana baktı, ağzının bir tarafını kıvırdı ve filmlerdeki gibi mükemmel diş sırasını gösterdi. Her yerdeki gözleri yeni keşfettiği mutlulukla parlıyordu.

Tökezleyerek yatak odama gittik. Yeni dikiş makineme takılıp düştüğümüzde gülmüştüm. Beni kaldırıp beline sardı, bu onun özel hareketiydi ve Moskova'da, Polonya'da, Almanya'da, Londra'da ve Paris'te yine birlikteydik.

Bir köpek gibi yanağımı yaladı. "Benim. Onu sahiplendim."

"Senin." Sakallı çenesini yaladım ve gülümsedim. "Son notaya kadar."

Epilogue

Alex

"Ve Yılın En İyi Albümü Grammy'si..." Bella Jordin zarfı tutarak oyalanıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. Bir kadını yumruklamaktan daha üstün olduğuma inanmak istiyorum ama boğazımı tıkayan gerilim yumağı aynı fikirde olmadığımı söylüyor. Bunun sevimli olduğunu mu düşünüyor? Bella Jordin, Oscar'larda, Grammy'lerde ve Emmy'lerde oturan ve tüm yıllarını - lanet olsun, çoğul, *yıllarını* - albümleri, filmleri ve şovları üzerinde *çalışarak* geçiren piçlerden herhangi birinin, sulu bir sakız gibi uzatmasını gerçekten sevimli bulduğunu düşünüyor mu? Bir dahaki sefere cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrole gittiğinde ben de ona aynısını yapmak isterim.

"Bekle... biraz daha, Bella. Tüm bu beklentiye sevmiyor musun?"

Jenna pazumu sıkarak zıplayan ayağıma bir bakış fırlatıyor.

Tap. Tap. Tap, tap, tap, tap, .

Önümdeki adam -muhtemelen Justin Bieber için iki şarkı yazmış ve şimdi kendini Tanrı sanan acemi bir R&B yapımcısı- arkasını dönüp bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. Ben de ona "yaşıyorum" bakışı atıyorum. Bolca dişlek sırtma.

"Ve Grammy ödülü... Alex Winslow'a gidiyor! 'Harquebus'!" diye bağırıyor mikrofona ve kamera bana zoom yapıyor, ben de her zamanki gibi şaşırılmış gibi yapıp kendimi gösteriyorum.

Ayağa kalkıp el ele tutuşan Jenna ve Blake'in yanından geçiyorum. Blake telefonda -şok edici- muhtemelen bakıcıya kızları Cecilia'nın nasıl olduğunu soruyor. Alfie sevgilisiyle yanımda oturuyor -İngiliz *Big Brother*'dan bir kız- ve Lucas ile Hudson da

arkamda sevişiyorlardı. Sahneye doğru giderken Will Bushell'in omzuna dokunuyorum ve o da bana başparmağıyla onay veriyor. Bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyor ama kesinlikle artık ondan nefret etmiyorum. En çok da, gerçekten önemli olan tek şeyi çalmadığı için rahatladım.

Yine de Fallon Indie olsaydı, tavşan deliğine bu kadar düşmezdim. Onu da kurtarmam gerekebilir diye suyun üstünde kalırdım.

Sahneye çıktım. Orada her zaman tuhaf bir düşünce vardır, sanki tüm dünya sizi izliyor, çuvallamanızı bekliyor gibidir. Kıcınızın üstüne düşmenizi, mikrofona geçirmenizi ya da pantolonunuza sıçmanızı. İki yıl önceki Grammy ödülleri tam bir felaketti. İngiltere Başbakanı, güzel ulusumuzu temsil ettiğim videoyu izlediğinde başını sallayarak "Oh, Tanrım" diye mırıldanırken kaydedildi. Bugün, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

Bella'ya gülümseyerek ve yanağına her zamanki gibi hoş bir öpücük kondurarak Grammy'yi alıyorum ve dudaklarımı mikrofona yapıştırıyorum. Burası evime çok benziyor. Dudaklarıma değen engebeli metal. Ama şu anda ilgilendiğim tek ev şehrin diğer ucunda ve ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Tebrikler Alex. 'Hayata Dönüş' turunuza bayıldım! Kişisel favorim." Bella yanağıma tekrar öpüyor. Şimdi müziğini duydum ve bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğimden emin değilim gülümsememi takınıyorum ve mikrofona geri dönüyorum.

"İki yıl önce bu sahneye çıktım ve kendimi aptal durumuna düşürdüm. Benim olmayan bir heykeli, onu hak eden birinden kaptım-evet dostum, sanırım albümün o kadar da kötü değilmiş." Omuz silkip Will'e işaret ediyorum, o da hafifçe gülüp başını sallıyor. Sevgilisi - Madagaskar'da bir okul inşa ederken falan tanıştığı bir kız - Indie'nin sık sık benimkini sıktağı gibi onun elini sıkıyor. Fallon rehabilitasyonu bitirdikten sonra aşağı yukarı beş yıl kamu hizmeti cezasına çarptırıldı, Bellamy'lere samimi özür mektupları yazdı ve şimdi Georgia'da fotoğrafçı erkek arkadaşıyla yaşıyor ve Hollywood'dan uzakta yoga eğitmeni olarak çalışıyor.

"Ama o zamandan beri bazı şeyler değişti. Bir kere, rehabilitasyona girdim." Duraklama. "İkinci sefer uğurludur, değil mi?" İnsanlar alkışlıyor, homurdanıyor, bazıları bilerek başını sallıyor. "İkinci olan şey ise övgüyü hak etmediğim bir albüm yazmam oldu. 'Midnight Blue' bana ait değil; *ona* ait. Bu da beni üçüncü şeye götürüyor. Bir kızla tanıştım. Bir kızla tanıştım.

ona aşık oldum, o da bana aşık oldu. Onun sözlerini, ruhunu ve bana verdiği her bir orijinal düşünceyi ve güzel şarkı sözünü aldım, hiçbir şey borçlu olmadığımı düşündüm. Ama bu kız, bir sebepten dolayı ilham perim oldu ve bencil bir pislik olduğum için beni mahvetti. Bu kız bugün burada olamaz çünkü doğum odasında, bana hak etmediğim bir hediye daha veriyor. Ama şimdi ona ve bebeğimize yaklaştığımdan emin olacağım. Buraya bu heykeli almaya geldim çünkü son Grammy'lere katılamadım - kızı geri kazanmak için sürünmekle ve rehabilitasyonla çok meşguldüm - ama şimdi ona geri dönmem gerekiyor. Benim kızım o kadar özverili ki, eğer kendi partime hiç gelmezsem beni terk edeceğini söyledi ve ben de bunun olmasına izin veremem. Al bakalım, Stardust." Elimdeki Grammy'yi kaldırıp kameraya bakıyorum. "Banyo için çirkin bir dekorasyon daha buldum. Artık geri dönebilir miyim? Terapi parasını, çocuğumuz o doğduğunda Grammy töreninde olduğumu öğrendiğinde kullanmak için saklamak istiyorum."

Oda daha fazla kahkahayla doluyor ve herkes ayağa kalkıp alkışlıyor ve bu güzel olsa da, güzelle yetinmeyi bırakıyorum. Kimsenin egomu okşamasını istemiyorum ve kendimi kimseye kanıtlamaya ihtiyacım yok. Craig'in motosikletine atlıyorum - arenanın arkasındaki kaldırıma çift park etmiş beni bekliyor - ve Los Angeles'ın trafik sıkışıklığından geçip önemli olan tek şeye doğru hızla ilerliyoruz.

Indie

Poppy babasının gözlerine sahip.

Yeşil ve altın sarısı kahverengi gözleri, yaramazlık ve merak karışımı bir bakışla bana bakıyor ve başımın büyük belada olduğunu söylüyor. Yumruklarını kıvırıyor ve gözlerini tekrar kapatmadan önce dişsizce esniyor ve ben bakmadan duramıyorum.

Poppy Elizabeth Winslow yeni bir başlangıç. Öyle görünüyor, öyle kokuyor ve öyle *biri*. Hepimiz eninde sonunda hayatlarımızda trajediler yaşarız - yakınlarımızı, arkadaşlarımızı ve bizim için önemli olan şeyleri kaybederiz - ancak hepimiz kayıplarımızla birlikte büyük hediyeler alacak kadar kutsanmış değiliz.

Öyleyim.

O kadar kutsanmışım.

Ailemi kaybettim ve bir koca ile bir bebek kazandım. Paris Elbisesi gibi yamalı değil, Alex ve benim gibi dirençli bir aile. Her Cuma Nat, Craig, Ziggy, Blake, Jenna, Cecilia, Alfie, Lucas ve Hudson'ı akşam yemeğine davet ediyorum. Sanki 1993 yılındaymışız ve bu insanlar rock yıldızı değilmiş gibi gülüyor, yemek yiyor ve masa oyunları oynuyoruz. Ve bana göre değiller. Onlar sadece insan.

Ve muhtemelen buradan ayrılıp Cambridge Kalesi'nin üstündeki yeni dairemize, daha doğrusu apartman *dairemize* taşınmak biraz üzücü olacak. Ama daireyi seviyoruz. Ruh dolu ve birkaç ay önce kiraladığım ve şu anda yenilenmekte olan ikinci el dükkanına sadece beş dakika uzaklıkta.

Alex Winslow hayatıma ve boktan daireme girdikten üç gün sonra bana evlenme teklif etti. Sanırım bunu hak etmiştim. Ne de olsa yaptığı her şey muhteşem bir moda ve büyük jestler. Evlenme teklifi, mutfakta seks yaptıktan hemen sonra, yıkık dökük dairemin zemininde gerçekleşti. Serin fayansların ağrıyan tenimi rahatlatmasına izin veriyordum ve pencereden bir ağaca bakıyordum ki, "Biliyor musun, aynı şeyi yapabilirdik, ama birlikte taşınırsak daha güzel bir katta." dedi.

Kahkahalarımın sesini bastırmak için bir kolumu yüzüme kapattım. "Öyle mi? Trafik merkezinin ortasında süslü bir otele yaşamamanın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Camden Town'ın ortasında gri ve kasvetli bir yer düşünüyorum. Metroya yakın. İnsanlarla, hayatla ve müzikle dolu. Çift camlı pencereleri olan bir daire."

"Neden çift camlı?" Başımı ona doğru çevirdim. Bitkin, terli ve lezzetli görünüyordu. Bir elini kahverengi saçlarında gezdirdi ve bir omzunu yukarı kaldırdı. "İniltilerinle turistleri korkutmak istemezsin."

Göğsüne vurdum ve gülme sırası ona geldi.

"Cidden, birlikte olduğumuz zamanların yarısında sana elektrikli testereyle saldırıyormuşum gibi geliyor. Peki, ne diyorsun Stardust?" Başını ellerinin arasına alarak yan döndü. "Benim yanıma taşınalım mı?"

Evet deme niyetiyle ağzımı açtım, çünkü hayat istediğin şeyi yapmamak için çok kısaydı, ama o benden önce davrandı.

"Aslında, unut . Geri alıyorum."

"Geri mi alıyorsun?" Gözlerimi kırptım, midem inançsızlıkla çalkalanıyordu.

"Evet." Dizlerinin üzerinde bana doğru süründü. "Taşınmak yeterli değil. Her şeyi istiyorum. Ve bunu kağıt üzerinde istiyorum. Evlen benimle, Indigo

"Stardust" Bellamy. Karım ol. Bebeklerimi doğur. Eğer istediğin buysa onları sünnet bile ederiz. Belki kızları değil. Bu benim için zor bir sınır. Ya da belki çocuğumuz olmaz. Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun? Boş ver. Umurumda değil. Sadece seninle evlenmek istiyorum. Beni mutlu bir piç yap, Indie. Evet de."

Evet demedim. Kıkırdadım.

Ayrıca ona göbek adımın Poppy'ninki gibi Elizabeth olduğunu, aslında Stardust *olmadığını* söyledim.

Kent'te bir gül bahçesinde evlendik. Güller maviye boyanmıştı. Özel jetini sevdiğim tüm insanlarla doldurdum -Natasha, üniversiteye kaydolduktan sonra okuldan izin almak zorunda kalan ayık Craig- Ziggy, Clara, Tiffany, Ollie, Grayson ve Jenna ve Hudson da dahil olmak üzere tur arkadaşlarımızın geri kalanıyla. Ben Bohemya Ormanı'ndan bir gelinlik giydim, o ise hâlâ her gün takındığı bok yiyen sırtışını takındı. Hamile kalmak bir karar değildi. Daha ziyade bir delilik anıydı. Her zaman prezervatif kullanırdık, ta ki bir gece kullanmayana kadar. Alex son anda vazgeçeceğini söyledi ve vazgeçti de -bunu kanıtlayacak meni dolu bir midem vardı- ama sanırım yeterli olmadı çünkü bir ay sonra kahve ve sigara kokularına karşı şiddetli tepkiler vermeye başladım.

Kahveyi bıraktım.

Sigarayı bıraktı. Ve şimdi

Poppy var.

"Dostum, onu uygun biriyle birlikte gördüğün için çok mutluyum. Yüzündeki tüm o çirkinliği seyreltmek için gerçekten de güzelliğe ihtiyacın vardı. Poppy muhteşem," diyor Alfie şimdi hastane odasında, kollarımda uyuklayan Poppy'ye bakarak.

Alex kollarını bana doğru uzatmadan önce kaburgalarına bir dirsek atarak onu ödüllendirdi. Hâlâ yataktayım ama duş almama yardım ettiğinden beri kendimi daha iyi hissediyorum. Poppy boynuma sokuluyor ve kalbim çok dolu olduğu için patlamak üzere.

"Ona hava atabilir miyim?" Bana o muhteşem utangaç sırtışını veriyor. Sadece birkaç ayda bir ortaya çıkan türden bir gülümseme, bu yüzden onu içiyorum.

Üç.

İki.

Bir.

"Tabii ki."

Sana söyledim, kalp.

Biz , kalp.

Bak ne kadar ilerledik, kalp.

Kızımızı ilk kez ellerinde tutmuyor ve ona sanki korumak ve beslemek istediği yeni bir dünyaymış gibi bakmıyor, ama ilk kez farkına varıyorum. Gezegeniimizi bulduk. Evimizi. İçinde olmak istediğimiz tek yer.

Kırık prenslerin olayı budur. Hepsi ölmek zorunda değildir. Eğer ruhları bütünse, bazen hayatta kalırlar.

Bazen büyüyüp kral bile olurlar. Benimki oldu.

Indie ve Alex'i sevdiniz mi? Özel bonus sahneler ve haberler için haber [bültenime kaydolun](#).

Acknowledgements

"Her kitabın bir ruhu vardır; onu yazan kişinin ruhu ve onu okuyup hayal edenlerin ruhu." - Carlos Ruiz Zafon, Meleğin Oyunu.

Bu kitap uykusuz gecelerin, telaşlı günlerin ve ayrıca aşağıdaki tek boynuzlu atların sevgi ve ilgisinin meyvesidir:

Editör ekibime: Lawrence Editing'den Tamara Mataya, Paige Smith ve Emily A. Lawrence. Siz bayanlar en iyisisiniz ve detaylara olan bağlılığınız ve gözünüz kesinlikle inanılmaz.

Muhteşem biçimlendirme için Stacey Ryan Blake'e ve harika kapak için RBA Designs'dan Letitia Hasser'e.

Beta okuyucularıma: Tijuana Turner, Alex ve Indie'ye verdiği tüm sevgi, saatler ve ilgi için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Uzun zamandır benim dayanağım oldun. Aynı şey bu kitabı defalarca okuyan Amy Halter için de geçerli. Ayrıca okuyun (ve tekrar okuyun ve sonra tekrar okuyun): Jade West, Ava Harrison, Kerry Duke ve Paige Jennifer. Sizler benim yıldızlarımsınız!

Sokak ekibi üyelerime - artık tüm bir bölümü kullanmak zorunda kalmadan hepinizin isimlerini listeleyemediğim için ne kadar üzgün ve mutluyum - kariyerimdeki tüm farkı yarattınız ve tüm kitaplarımı size adamaya devam edeceğim, her seferinde bir sokak ekibi üyesi. Benim kayam. Benim sığınağım. Asteroidim.

Menajerim Kimberly Brower'a. Katkılarınız, uzmanlığınız, tavsiyeleriniz ve en önemlisi bu yolculuk için teşekkür ederim.

Okuma grubum Sassy Sparrows'a: Sürekli desteğinizle beni bir sanatçı olarak büyümeye itiyorsunuz. Ben de öyle yapacağım. Söz veriyorum.

Kocama, oğluma, anneme, babama ve en iyi arkadaşlarım Lin, Sunny ve Ella'ya.

Kucaklıyorum.

Beni destekleyen tüm blog yazarlarına - siz önemlisiniz. Hem de çok. Ve siz okuyucularıma.

Sen gerçek bir
anlaşmasın. Seni
seviyorum.

L, xoxo.

Other Books by

L.J. SHEN

Tyed

Serçe

Kanından

Toza

Meydan Okuma (Azizin

Günahkarları #0.5) Hırçın

Azizin Günahkarları #1)

(Ruckus (Azizin

Günahkarları #2)

Skandal (Aziz Günahkarlar #3)

2018 İlkbaharında Geliyor: *Bane (Azizin Günahkarları #4)*

İletişimde kalın

[Bültenime](#) Katılın
Beni [Facebook'ta](#) takip edin
[Okuma grubuma](#) katılın
Beni [Instagram'da](#) takip edin
Beni [Amazon BookBub'da](#)
takip edin
[Goodreads](#)

www.authorljshen.com

Gitmeden önce

Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

Aziz'in Günahkarları ile tanıştınız mı?

VICIOUS

SINNERS OF SAINT

L.J. SHEN

Chapter One

Emilia

Büyükannem bir keresinde bana aşk ve nefretin farklı koşullar altında yaşanan aynı duygular olduğunu söylemişti. Tutku aynıdır. Acı aynıdır. Göğsünüzde kabarcıklar oluşturan o garip şey? Aynı şey. Baron Spencer'la tanışana kadar ona inanmamıştım ve o benim kabusum oldu.

Sonra kabusum gerçeğe dönüştü.

Ondan kaçtığımı sanmıştım. Hatta benim varlığımı unuttuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Ama geri , düşündüğümünden daha sert vurdu. Ve domino taşı gibi düştüm.

On Yıl Önce

Malikâneye daha önce sadece bir kez, ailem Todos Santos'a ilk geldiğinde girmiştim. O da iki ay önceydi. O gün, hiç gıcırdamayan aynı demir ahşap döşemenin üzerinde olduğum yere çakılıp kalmıştım.

İlk seferinde annem kaburgalarımın dirsek atmıştı. "Buranın dünyanın en sert zemini olduğunu biliyor musun?"

Dünyanın en sert kalpli adamına ait olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Bu kadar çok parası olan insanların neden bu kadar iç karartıcı bir eve para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordum. On yatak odası. On üç banyo. Kapalı bir spor salonu ve dramatik bir merdiven. Paranın satın alabileceği en iyi olanaklar... ve tenis kortu ve altmış beş metrelik havuz dışında hepsi siyah renkteydi.

Siyah, büyük demir çivili kapılardan içeri girer girmez sahip olabileceğiniz her türlü hoş duyguyu bastırıyordu. Soğuk, cansız renklere ve tavandan sarkan dev demir avizelere bakılırsa, iç mimar bir ortaçağ vampiri olmalıydı. Zemin bile o kadar karanlıktı ki sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyormuşum ve hiçliğe düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

On yatak odalı bir ev, içinde üç kişi yaşıyor -ikisi neredeyse hiç evde bulunmuyor- ve Spencer'lar ailemi garajın yanındaki hizmetçi dairesine yerleştirmeye karar vermişlerdi. Richmond, Virginia'daki fıçı tahtası kiraladığımız evden daha büyüktü ama o ana kadar yine de bana ters gelmişti.

Artık değil.

Spencer konağıyla ilgili her şey göz korkutmak için tasarlanmıştı. Zengin ve varlıklı ama pek çok açıdan fakir. *Bunlar mutlu insanlar değil*, diye düşündüm.

Ayakkabılarıma baktım - çakma olduklarını gizlemek için üzerlerine renkli çiçekler çizdiğim yırtık pırtık beyaz Vans ayakkabılarıma - ve yutkundum, *o* beni küçümsemeden önce bile kendimi önemsiz hissediyordum. *Onu* tanımadan önce bile.

"Acaba nerede?" Annem fısıldadı.

Koridorda durduğumuzda, çıplak duvarlardan yansıyan yankıdan ürperdim. Küçük kız kardeşim Rosie'ye ilaç almamız gerektiği için iki gün erken ödeme alıp alamayacağımızı sormak istiyordu.

"Şu odadan gelen bir ses duyuyorum." Tonoğlu fuayenin karşı tarafındaki kapıyı işaret etti. "Sen git kapıyı çal. Ben mutfığa gidip bekleyeceğim."

"*Ben mi?* Neden ben?"

"Çünkü" dedi, vicdanıma saplanan bir bakışla beni kıştırarak, "Rosie hasta ve ailesi şehir dışında. Sen onun yaşındasın. Seni dinleyecektir."

Bana söyleneni yaptım - annem için değil, Rosie için - sonuçlarını anlamadan. Sonraki birkaç dakika tüm son yılıma mal oldu ve on sekiz yaşında ailemden koparılmamın nedeni oldu.

Vicious sırrını bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum.

O gün o odada ne hakkında tartıştığını öğrendiğimi sandı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek hatırladığım, başka bir karanlık kapının eşiğine doğru yürüdüğüm, yaşlı bir adamın derin sesini duymadan önce yumruğumun kapıya birkaç santim yaklaştığı.

"Ne biliyorsunuz, Baron." Bir adam. Muhtemelen sigara içen biri.

"Kız kardeşim ona yine sorun çıkardığını söyledi." Adam sesini yükseltmeden ve avucunu sert bir yüzeye vurmadan önce sözlerini geveledi. "Ona saygısızlık etmenden bıktım artık."

"Siktir git." Genç bir adamın sakın sesini duydum. Sesi eğleniyor gibiydi. "Onu da sikeyim. Bekle, bu yüzden mi buradasın, Daryl? Sen de mi kardeşinden bir parça istiyorsun? İyi haber şu ki, eğer ödeyecek paran varsa o iş için açık."

"Ağzına bak, seni küçük amcık." *Tokat.* "Annen gurur duyardı."

Sessizlik ve ardından, "Annem hakkında tek kelime daha edersen, babamla konuştuğun o diş implantlarını yaptırman için sana gerçek bir sebep veririm." Genç adamın sesinden zehir damlıyordu, bu da bana annemin düşündüğü kadar genç olmayabileceğini düşündürdü.

"Uzak dur," diye uyardı genç ses. "Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapmak için oldukça istekliyim. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Seninle işim bitti."

"Peki sana başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?" Yaşlı adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sesini kemiklerimde hissettim, iskeletimi kemiren bir zehir gibi.

"Duymadın mı?" diye genç adam. "Dövüşmeyi seviyorum. Acıyı seviyorum. Belki de bir gün seni öldüreceğim gerçeğini kabullenmemi çok daha kolaylaştırdığı içindir. Ve öldüreceğim, Daryl. Bir gün seni öldüreceğim."

Nefesim kesildi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüksek bir ses duydum, ardından biri yere yuvarlandı, yere düşerken bazı eşyaları da beraberinde sürükledi.

Kaçmak üzereydim -bu konuşmanın benim duymam için yapılmadığı belliydi- ama beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve benim yaşlarımda bir çocukla yüz yüze geldim. *Çocuk* diyorum ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam arkasında durmuş, nefes nefese kalmış, ellerini masaya dayamıştı. Kitaplar ayaklarının etrafına saçılmıştı ve dudağı kesilmiş ve kanıyordu.

Oda bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar yükselen ceviz raflar, ciltli kitaplarla doluydu. Göğsümde bir sızı hissettim çünkü bir şekilde oraya bir daha girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeleni genç çocuk. Gözleri kısılmıştı. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin nişangâhı gibiydiler.

On yedi mi? On sekiz mi? Yaklaşık aynı yaşta olmamız bir şekilde durumla ilgili her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Başımı eğdim, yanaklarım tüm evi yakmaya yetecek bir sıcaklıkla alev alev yanıyordu.

"Dinliyor muydun?" Çenesi seğirdi.

Çılgınca başımı *hayır* anlamında salladım ama bu bir yalandı. Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Annem burada çalışıyor. Onu arıyordum." Bir yalan daha.

Hiçbir zaman korkak bir kedi olmadım. Her zaman cesur olan bendim. Ama o anda kendimi o kadar da cesur hissetmiyordum. Ne de olsa orada, onun evinde olmamam gerekiyordu ve kesinlikle onların tartışmasını dinlememem gerekiyordu.

Genç adam bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. Gözleri ölüydü ama dudakları kırmızı, dolgun ve çok canlıydı. *Eğer izin verirsem bu adam kalbimi kıracak.* Ses kafamın içinde bir yerlerden geliyordu ve bu düşünce beni sersemletti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu adama karşı bir şeyler hissetmek bir yana, göz rengini ya da saç şeklini bile fark edemeyecek kadar endişeliydim.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nefis kokuyordu -erkek erkeğin erkeksi baharatı, tatlı ter, ekşi hormonlar ve annemin birçok işinden biri olan temiz çamaşırların zayıf izi.

"Emilia." Boğazımı temizledim ve kolumu uzattım. "Arkadaşlarım bana Millie der. Siz de diyebilirsiniz."

Yüz ifadesinden hiçbir duygu okunmuyordu. "İşin bitti, *Emilia*." Güneyli aksanımla dalga geçerek adımı söyledi ve elimi bir bakışla bile onaylamadı.

Çabucak geri çektim, utanç yanaklarımı yeniden alevlendirdi.

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Bir daha seni evimin içinde bir yerde bulursam ceset torbası getir çünkü buradan canlı çıkamayacaksın." Gürleyerek yanımdan geçti, kaslı kolu omzuma sürtündü.

Nefesim tıkanı. Bakışlarım yaşlı adama kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Başını salladı ve öyle bir sırttı ki içime kapanıp yok olmak istedim. Dudağından deri çizmesine kan damlıyordu.

-Yıpranmış MC ceketı gıbi siyah. Böyle bir yerde ne işi vardı ki zaten? Bana öylece baktı, kanı temizlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Arkamı döndüm ve boğazımda yanan safranın taşmak üzere olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Rosie'nin o hafta ilacını almadan idare etmek zorunda kaldığını ve annemle babamın ödemelerinin planlanandan bir dakika bile erken yapılmadığını söylemeye gerek yok.

Bu iki ay önceydi.

Bugün mutfaktan geçip merdivenleri tırmandığımda başka seçeneğim yoktu.

Vicious'un yatak odasının kapısını aldım. Odası ikinci katta, geniş kavisli koridorun sonundaydı ve kapısı mağarayı andıran maliknenin yüzen taş merdivenlerine bakıyordu.

Vicious'un odasına hiç yaklaşmamıştım ve keşke öyle kalabilseydim. Ne yazık ki matematik kitabım çalınmıştı. Dolabıma kim girdiyse eşyalarımı silmiş ve içine çöp bırakmıştı. Dolabın kapağını açtığım anda boş soda kutuları, temizlik malzemeleri ve prezervatif ambalajları etrafa saçılmıştı.

All Saints Lisesi'ndeki öğrencilerin bana buralarda ucuz bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmak için kullandıkları pek de akıllıca olmayan ama etkili bir yol daha. O ana kadar buna o kadar alışmıştım ki neredeyse hiç kızarmamıştım. Koridordaki tüm gözler bana çevrildiğinde, her boğazdan kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar yükseldiğinde, çenemi yukarı kaldırdım ve doğruca bir sonraki dersime doğru yürüdüm.

All Saints Lisesi şımarık, aşırı ayrıcalıklı gnahkrlarla dolu bir okuldu. Belli bir şekilde giyinmediğiniz ya da davranmadığınız takdirde ait olmadığınız bir okuldu. Rosie benden daha iyi uyum sağlamıştı, Tanrı'ya şükür. Ama Güneyli ağzı, sıra dışı tarzı ve okuldaki en popüler çocuklardan biri olan Vicious Spencer'ın benden nefret etmesiyle okula uyum sağlayamadım.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise uyum sağlamak *istemememdi*. Bu ocuklar beni etkilemiyordu. Nazık ya da misafirperver değillerdi, hatta çok zeki bile değillerdi. Arkadaşlarımda aradığım özelliklerin hiçbirine sahip değillerdi.

Ama buradan kaçmak istiyorsam ders kitabıma çok ihtiyaım vardı.

Vicious'un yatak odasının maun kapısını üç kez aldım. Alt dudağımı parmaklarımin arasında yuvarlayarak içime ekebil-diğim kadar oksijen çekmeye çalıştım ama boynumda zonklayan nabzı sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı.

Lütfen orada olma...

Lütfen eşeklik etme...

Lütfen.

Kapının altındaki çatlaktan yumuşak bir ses sızdı ve bedenim gerildi.

Kıkırdama.

Vicious asla kıkırdamazdı. Hatta neredeyse hiç kıkırdamazdı. Gülümsemeleri bile çok azdı. Hayır. Bu ses şüphesiz kadın sesiydi.

O hırıltılı ses tonuyla duyulamayan bir şeyler fısıldadığını duydum ve bu da inlemesine neden oldu. Kulaklarım yandı ve ellerimi endişeyle kalçalarımı örten sarı, kesik kot şortuma sürttüm. Hayal edebileceğim tüm senaryolar arasında bu açık ara en kötüsüydü.

Onu.

Başka bir kızla.

Adını bile bilmeden önce nefret ettiğim kişi.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de gülünç derecede kızgın hissediyordum. Ama o açıkça oradaydı ve ben de görevdeki bir kızdım.

"Vicious?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak bağırdım. Beni göremese de omurgamı dikleştirdim. "Ben Millie. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece hesap kitabınızı ödünç almak istemiştim. Benimki kayboldu ve yarınki sınava gerçekten hazırlanmam gerekiyor." *Tanrı seni sınavımıza çalışmaktan korusun*, diye içimden sessizce geçirdim.

Cevap vermedi ama keskin bir nefes alma sesi duydum -kız- ve kumaşın hışırtısını ve bir fermuarın çekilme sesini. Aşağı, hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı kapısının serin tahtasına dayadım.

Kurşunu ısır. Gururunu bir kenara bırak. Birkaç yıl içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Vicious ve onun aptal maskaralıkları uzak bir anı, Todos Santos' kibirli kasabası ise geçmişimin tozla kaplı bir parçası olacaktı.

Josephine Spencer onlara iş teklif ettiğinde annemle babam bu fırsatı kaçırmamıştı. Sağlık hizmetleri daha iyi olduğu ve kira ödememize bile gerek olmadığı için bizi ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya sürüklemişlerdi. Annem Spencer'ların aşçısı/kâhyasıydı, babam da yarı bahçıvan ve tamirciydi. Önceki yatılı çift işten ayrılmıştı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Eminim annemle babam da bu işe pek hevesli değillerdi. Ancak bu tür fırsatlar nadirdi ve Josephine Spencer'ın annesi büyük teyzemle arkadaştı, bu sayede işi almışlardı.

Yakında buradan gitmeyi planlıyordum. Tam olarak, başvurduğum ilk eyalet dışı üniversiteye kabul edilir edilmez. Ama bunun için bir bursa ihtiyacım vardı.

Burs için çok iyi notlar almam gerekiyordu. İyi notlar için de bu ders kitabına ihtiyacım vardı.

"Vicious," diye onun aptal lakabını söyledim. Gerçek adından nefret ettiğini biliyordum ve elimde olmayan nedenlerden dolayı onu üzmem istemiyordum. "Kitabı alıp ihtiyacım olan formülleri hemen kopyalayacağım. Uzun süre ödünç almayacağım. Lütfen." Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığı yumağını yuttum. Vicious'tan iyilik istemek zorunda kalmadan eşyalarımın *çalınması* yeterince kötüydü zaten.

Kıkırdamalar arttı. Yüksek, cırtlak ses tonu kulaklarımı tırmaladı. Kapıyı itip açmak ve yumruklarımın ona saldırmak için parmaklarımı karıncalandı.

Zevkten inlediğini duydum ve bunun birlikte olduğu kızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Benimle alay etmeyi seviyordu. İki ay önce kütüphanesinin ilk karşılaşmamızdan beri, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmaya kararlıydı.

Malikanesi için yeterince iyi değil.

Okulu için yeterince iyi değil.

Kasabası için yeterince iyi değil.

En kötü kısmı mı? Lafın gelişi değildi. Gerçekten de onun şehriydi. Soğuk ve acımasız davranışları nedeniyle Vicious lakabıyla anılan Baron Spencer Jr. Kaliforniya'daki en büyük aile servetlerinden birinin varisiydi. Spencer'lar bir boru hattı şirketine, Todos Santos şehir merkezinin yarısına (alışveriş merkezi dahil) ve üç kurumsal ofis parkına sahipti. Vicious'ın ailesinin gelecek on nesline bakacak kadar parası vardı.

Ama ben yapmadım.

Ailem hizmetçiydi. Her kuruş için çalışmak zorundaydık. Anlamasını beklemiyordum. Vakıf fonu çocukları asla . Ama en azından diğerleri gibi rol yapacağını düşündüm.

Eğitim benim için önemliydi ve o anda bunun elimden alındığını

hissettim. Çünkü zengin insanlar kitaplarımı çalmıştı.

Çünkü bu zengin çocuk, ders kitabını hemen ödünç alabilmem için odasının kapısını bile açmadı.

"Vicious!" Hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve avucumu kapısına düz bir şekilde vurdum. Bileğimde yarattığı zonklamayı görmezden gelerek, öfkeyle devam ettim. "Hadi ama!"

Arkamı dönüp gitmeye çok yaklaştım. Bu, Sydney'in kitaplarını ödünç almak için bisikletimi alıp şehrin öbür ucuna kadar gitmem gerektiği anlamına gelse bile.

Sydney, All Saints Lisesi'ndeki tek arkadaşımı ve sınıfta sevdiğim tek kişiydi.

Ama sonra Vicious'un kıkırdadığını duydum ve şakanın bana yapıldığını anladım. "Seni sürünürken görmeye bayılıyorum. Yalvar bebeğim, ben de sana vereyim," dedi.

Odasındaki kıza değil. Bana.

Kendimi kaybettim. Yanlış olduğunu bildiğim halde. O kazanıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve odasına daldım, yumruğumla kolu boğdum, eklemelerim bembeyazdı ve yanıyordu.

Gözlerim kral boy yatağına kaydı, üzerindeki muhteşem duvar resmini - karanlığa doğru dört nala koşan dört beyaz at- ya da zarif, koyu renk mobilyaları görmek için zar zor durdu. Yatağı odanın ortasında duran, büyük, yüksek ve yumuşak siyah satenle örtülü bir taht gibiydi. Yatağının kenarına tünemişti, kucağında beden eğitimi dersime giren bir kız vardı. Adı Georgia'ydı ve büyükanne ve büyükbabası Carmel Vadisi'ndeki üzüm bağlarının yarısının sahibiydi. Georgia'nın uzun sarı saçları adamın geniş omuzlarından birini örtüyordu ve Karayip bronzluğu Vicious'un solgun tenine karşı mükemmel ve pürüzsüz görünüyordu.

Koyu mavi gözleri -o kadar koyu ki neredeyse siyahtı- benimkilere kilitlenmiş, onu doyumsuzca öpmeye devam ederken -dili birkaç kez göründü- sanki pamuk şekerden yapılmış gibiydi. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama yapamadım. Bakışlarına hapsolmuştum, gözlerimden aşağısı tamamen hareketsizdi, bu yüzden bir kaşımı kaldırarak ona umursamadığımı gösterdim.

Sadece ben önemsedim. Çok önemsedim.

Hatta o kadar önemsiyordum ki, utanmadan onlara bakmaya devam ettim. Dilini ağzının derinliklerine sokarken çukurlaşmış yanaklarına, yakıcı, alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor, bir tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vücudumun alışık olmadığım bir şekilde uğuldadığını, onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Tatlı, keskin bir sis. Cinseldi, hoş karşılanmıyordu ama yine de tamamen kaçınılmazdı. Kurtulmak istedim ama bir türlü başaramadım.

Kapının kolunu kavrayışım sıkılaştı ve yutkundum, gözlerim onun belini kavrayıp şakacı bir şekilde sıkın eline kaydı. Sarı-beyaz ayçiçeği bluzumun kumaşından kendi belimi sıktım.

Benim neyim vardı böyle? Onu başka bir kıızı öperken izlemek dayanılmazdı ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Görmek istedim.

Onu görmek istemedim.

Her iki şekilde de, onu *görmeden* edemedim.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kırptım ve bakışlarımı masasındaki sandalyenin başlığına asılı siyah Raiders şapkasına çevirdim.

"Ders kitabın, Vicious. Ona ihtiyacım var," diye tekrarladım. "O olmadan odanı terk etmeyeceğim."

Georgia'nın kıkırdayan ağzına, "Defol git, Yardım et," dedi.

Kalbime bir diken battı, kıskançlık göğsümü doldurdu. Bu fiziksel tepkiyi aklım almıyordu. Acıyı. Utanç. *Şehveti*. Vicious'tan nefret ediyordum. Sert, kalpsiz ve nefret doluydu. Annesinin o dokuz yaşındayken öldüğünü duymuştum ama şimdi on sekiz yaşındaydı ve ne isterse yapmasına izin veren iyi bir üvey annesi vardı. Josephine tatlı ve sevecen görünüyordu.

Bu kadar acımasız olması için hiçbir neden yoktu ama herkese karşı öyleydi. Özellikle de

Ben.

"Hayır." öfkeyle dolup taşı, ama dışım öylece kaldı.

etkilenmeden. "*Calc. Ders kitabı*." Yavaşça konuştum, ona aptal olduğumu düşündüğü gibi davrandım. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. İşim bittiğinde kapına bırakacağım. Benden kurtulmanın ve aktivitelerine geri dönmenin en kolay yolu."

Beyaz kılıf elbisesinin fermuarını arkadan açmış olan Georgia homurdanarak adamın göğsünden bir anlığına uzaklaştı ve gözlerini devirdi.

Dudaklarını onaylamayan bir surat ifadesiyle sıktı. "Gerçekten mi? Mindy?" -Benim adım Millie'ydi ve o bunu biliyordu- "Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamıyor musun? O senin liginin biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Vicious beni incelemek için bir an durdu, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşmişti. Çok yakışıklıydı. Ne yazık ki. Siyah saçları parlaktı ve modaya uygun şekilde kesilmişti; yanları kısa, tepesi uzundu. Çivit rengi gözleri, dipsiz derinlikleri, ışıltılı ve sertti. Neyle, bilmiyordum. Teni o kadar solgundu ki çarpıcı bir hayalete benziyordu.

Bir ressam olarak, Vicious'un formuna hayranlıkla bakarak sık sık zaman geçirdim. Yüzünün açılı ve keskin kemik yapısı. Tüm pürüzsüz kenarlar. Tanımlanmış ve net. Resmedilmek için yaratılmıştı. Doğanın bir şaheseri.

Georgia da biliyordu. Kısa bir süre önce beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Arkadaşı "Güzel çocuk" demişti.

Georgia hemen ekledi: "Dostum ama *çirkin* bir kişiliği var," dedi. İkisi de bir kahkaha atmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Kimin umurunda?" Georgia'nın arkadaşı sonuca varmıştı. "Ben olsam yine de yapardım."

En kötüsü de onları suçlayamamamdı.

Hem iyi bir oyuncu hem de çok zengindi; doğru şekilde giyinen ve konuşan popüler bir adamdı. Mükemmel bir All Saints kahramanıydı. Doğru türde bir arabası vardı -Mercedes- ve gerçek bir alfanın o gizemli havasına sahipti. Her zaman odaya sahipti. Tamamen sessiz olduğunda bile.

Sıkılmış gibi yaparak kollarımı kavuşturdum ve bir kalçamı kapının pervazına yasladım. Doğrudan ona ya da Georgia'ya bakarsam gözlerimde yaşlar belireceğini bildiğimden pencereden dışarı baktım.

"Onun *ligi* mi?" Alay ettim. "Ben aynı oyunu oynamıyorum bile. Ben kirli oynamam."

"Seni yeterince zorladığım zaman yapacaksın," diye tersledi Vicious, sesi düz ve mizahsızdı. Sanki bağırsaklarımı söküp, demir ağacından yapılmış tertemiz zemine fırlatmış gibi hissettim.

Yavaşça göz kırptım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ders kitabı mı?" İki yüzüncü kez sordum.

Bana bir gün için yeterince işkence ettiği sonucuna varmış olmalı. Başını masasının altında duran sırt çantasına doğru eğdi. Çantanın üstündeki pencere, yaşadığım hizmetli dairesine bakıyor ve ona doğrudan odamı mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Şimdiye kadar onu pencereden bana bakarken iki kez yakalamıştım ve nedenini hep merak etmişim.

Neden, neden, neden?

Benden o kadar nefret ediyordu ki. Bana her baktığında bakışlarının şiddeti yüzümü yakıyordu, ki bu istediğim kadar sık değildi. Ama mantıklı bir kız olduğum için bunun üzerinde durmama asla izin vermedim.

Her gün okula götürdüğü Givenchy marka kauçuk kaplı sırt çantasına doğru yürüdüm ve çantayı açıp eşyalarını gürültülü bir şekilde karıştırırken hava üfledim. Sırtımın onlara dönük olmasından memnundum ve inlemeleri ve emme seslerini duymamaya çalıştım.

Elim tanıdık beyaz-mavi hesap defterine dokunduğu anda durdum. Sırtına karaladığım kiraz çiçeğine baktım. Öfke omurgamda karıncalanıyor, damarlarımda dolaşüyor, yumruklarımı sıkıp gevşetiyordu. Kulaklarımda kan uğuldadı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet dolabımı kırdı.

Titreyen parmaklarımla kitabı Vicious'un sırt çantasından çıkardım. "Ders kitabımı mı çaldın?" Yüzümdeki tüm kaslar gergin bir şekilde ona döndüm.

Bu bir tırmanmaydı. Kör bir saldırganlık. Vicious benimle hep alay ederdi ama beni daha önce hiç bu kadar aşağılamamıştı. Eşyalarımı çaldı ve

Tanrı aşkına, dolabımı prezervatif ve kullanılmış tuvalet doldurmuştum.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine dolandı. Georgia'yı, oynamayı bitirdiği hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi kucağından itti ve ayağa kalktı. Ben de bir adım öne çıktım. Artık burun buruna gelmiştik.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Boş, taş gibi yüzüne bakarak .

"Çünkü yapabilirim," dedi gözlerindeki acıyı gizlemek için sırtarak.

Ne , Baron Spencer?

"Eğlenceli olduğu için mi?" diye ekledi, Georgia'nın ceketini ona fırlatırken kıkırdadı. Ona doğru bir bakış bile atmadan gitmesini işaret etti.

Belli ki bir dekordan başka bir şey değildi. Bir amaç için bir araç. Bana zarar vermek istemişti.

Ve başardı.

Neden böyle davrandığını umursamamalıydım. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sonuç olarak ondan nefret ediyordum. Ondandır o kadar nefret ediyordum ki, saha içinde ve dışında görünüşünü sevdiğim için midem bulanıyordu. Sıgılığım, aptallığımdan, gülümsemek için mücadele ettiğinde kare, sert çenesinin titremesini sevmekten nefret ettim. Sınıfta konuşurken ağzından çıkan zeki, esprili şeyleri sevdiğimden nefret ettim. Ben umutsuz bir idealistken onun alaycı bir realist olmasından nefret ediyordum ve yine de yüksek sesle söylediği her düşüncüyü seviyordum. Ve haftada bir kez, her hafta, onun o olabileceğinden şüphelendiğim için kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasından nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum ve onun da benden nefret ettiği çok açıktı.

Ondan nefret ediyordum ama Georgia'dan daha çok nefret ediyordum çünkü öptüğü kişi oydu.

Onunla mücadele edemeyeceğimi çok iyi bildiğimden -ailem burada çalışıyordu- dilimi ısırardım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Eşiğe ancak gelebilmişim ki nasırlı eli dirseğime dolandı, beni olduğum yerde döndürdü ve bedenimi çelik göğsüne doğru fırlattı. Bir iniltiyi geri yuttum.

"Dövüş benimle, Yardım et," diye yüzüme doğru hırladı, burun delikleri vahşi bir canavar gibi alevlendi. Dudakları yakındı, çok yakındı. Başka bir kızı öpmekten hâlâ şişmiş, açık tenine karşı kıpkırmızıydı. "Hayatında bir kez olsun, lanet olası yerinde dur."

Dokunuşundan sıyrıldım, ders kitabımı kalkanımmış gibi göğsüme bastırdım. Odasından hızla çıktım ve hizmetlilerin dairesine varana kadar nefes almak için bile durmadım. Kapıyı hızla açarak odama girdim ve kapıyı kilitleyerek derin bir iç çekişle yatağıma uzandım.

Ağlamadım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ama kızgındım, üzgündüm ve evet, biraz da kırılmıştım.

Uzaktan, odasından bangır bangır müzik sesi geliyordu, sesi sonuna kadar açtıkça her saniye daha da yükseliyordu. Şarkıyı tanımam birkaç vuruş sürdü. Oasis'ten "Stop Crying Your Eyes Out".

Birkaç dakika sonra Georgia'nın kırmızı otomatik Camaro'sunun - Vicious'ın sürekli dalga geçtiğı, *"Kim otomatik Camaro alır ki?" diye dalga geçtiğı* - ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı indiğini duydum. Sesi de kızgın geliyordu.

Vicious gaddardı. Ona duyduğum nefretin, sevgi gibi görünen ince bir kabuğa batırılmış olması çok kötüydü. Ama o bana ulaşmadan önce bu kabuğu kıracağıma, parçalayacağıma ve yerine saf nefreti salacağıma dair kendime söz verdim. *O, kendime söz verdim, beni asla kıramayacak.*

Gitmeden önce: Ava Harrison'dan *Clandestine*'i deneyin

CLANDESTINE

AVA HARRISON

İfşa edildi: *Lancaster Otelleri'nin CEO'su Spencer Lancaster'ın kısa bir süre önce İngiliz müteahhit Henry Gilbert ile gizli toplantılara katıldığı söyleniyordu. Gilbert'e yakın kaynaklar, Lancaster'ın halihazırda yerel bir marka olan otel zincirlerini Avrupa pazarına genişletmek istediğini söylüyor. Hatırlarsanız, kıdemli Lancaster beş yıl önce emekli olduğunda, küçük oğullarını küçümsemiş ve otelleri yalnızca en büyük oğluna bırakmıştı. Spencer Lancaster, ayrı yaşadığı ortanca kardeşi Grant Lancaster'ın kendi lüks otel markasını kuracağı haberi karşısında endişeli görünüyor. Kardeşler birkaç ay içinde karşı karşıya gelecekler. Kara koyun mu yoksa altın çocuk playboy mu zirveye çıkacak?*

Rapor vermek için sabırsızlanıyoruz.

CHAPTER ONE

Spencer

"Kahrolası medya." Kelimeler dudaklarımdan geçerken zehirle doluyor. Bu saçmalığa inanamıyorum. Piçler burunlarını benim işimden uzak tutamıyorlar. *Bu tam bir saçmalık.* Babam beni Lancaster Otel zincirlerinin CEO'su olarak atadığından beri her hareketimi izliyorlar.

Yemin ederim hiç edemiyorum. Nerede olursam , hemen arkamdalar. Basının sürekli ilgisi sürpriz değil. Şimdiye kadar alışmıştım. Ama beni asıl kızdıran, sürekli kardeşi kardeşe düşürme ihtiyaçları. Pierce bu dramının bir parçası olmak için çok genç ama Grant değil ve Grant önemli bir sorun. Konu aramızdaki ilişkiye gelince medya acımasız davranıyor.

Birbirimizden uzaklaşmış olabiliriz ama bu onu önemsemediğim anlamına gelmez. Evet, yıllardır aynı odada bulunmadık. Hayır, konuşmuyoruz. Ama bu, olmayan bir şeyi varmış gibi göstermek zorunda anlamına gelmez. Sadece on iki ay arayla doğduk, kare çenelerimiz ve magazincilerin dediği gibi "delici" yeşil gözlerimizle neredeyse aynı görünüyoruz, ancak benzerlikler burada bitiyor. Ben altın çocuk değilim ama *kardeşimin aksine* sürekli aptalca kararlar da vermiyorum.

"Bay Lancaster?" Asistanım Lucy bitişik odadan sesleniyor. "Gloria Reynolds birinci hatta."

Tanımadığım bu isim karşısında burnumun direği sızladı. "Kim? Ben Gloria diye birini tanımıyorum," diyorum.

"O Bay Gilbert'in sekreteri, efendim."

"Bağlayın," diye bağıyorum, telefonu kapıp kulağıma götürüyorum. "Merhaba Gloria. Bu zevki neye borçluyum?"

"Henry Gilbert sizi bekliyor. Bay Gilbert, Bay Lancaster hatta."

"Teşekkür ederim, Gloria. Bundan sonrasını ben hallederim." Gilbert'ın kalın İngiliz aksanı çınlıyor. "Lancaster, neden basının her zaman

başkalarının işine burunlarını sokuyorlar?"

"Bu sorunun cevabını bulduğunuzda, lütfen bilgeliğinizi paylaşın." Gözlerim hayal kırıklığı içinde tavana bakıyor ve elimi kaldırıp saçlarımı karıştırıyorum. "Senin için ne yapabilirim, Henry?"

"Konuşmamız gerek. Manchester'daki mülkü geliştirmek istediğime dair haberler sızdığından beri telefonum durmadan tekliflerle çalışıyor."

Bunun olacağını biliyordum. Bu ilgilendiğim duyulduğunda, başkaları benim orada nasıl bir potansiyel gördüğümü merak edecekti. Anlaşmayı henüz imzalamamış ve araziyi satın almamış olmam, düzeltmek istediğim bir hata.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama telefonda sizin yaptığınızın iki katını teklif eden bir dizi insan var."

Kahretsin, bilmeliydim. "Buna cesaret edemezsin." Tehdit dilimde tüy bitti. Henry Gilbert işe benim desteğimle başladı. Onu inşa ettiğim kadar çabuk gömerdim ve o da bunu biliyor.

"Haklısın şampiyon. Ben çok sadık biriyim. Ama Randall değil. İkimiz de biliyoruz ki ben işin içinde olmasaydım telefonuna asla cevap vermezdi."

O haklı. Yıllar önce babalarımızla yaptığımız bir anlaşma suya düştüğünden beri Randall Taylor ve benim aramda husumet var. Henry devreye girip aramızda aracılık yapmasaydı, bu anlaşma buraya kadar bile gelemezdi.

"Yerinde olsam, ikimizi de önce kağıtları imzalardım."

"Mülkü görene kadar hiçbir şeyi imzalamıyorum."

"O zaman ben fikrimi değiştirmeden önce kışını kaldırıp uçağa binmeni ve anlaşmayı şiddetle tavsiye ederim."

"Uçuşumu bu öğleden sonra yapacağım. İrtibatta kalın. İrtibatta olacağım." Bir hoşça kal bile demeden telefonu kapatıyor.

Ass.

"Lucy," diye sesleniyorum kapıdan.

"Evet, efendim?" Kumral saçları çerçevenin etrafından görünüyor. "Uçağı hazırlayın. Manchester'a uçmam gerekiyor." "Elbette. Ne zaman dönmek istersiniz?"

"Pilota bunun tek yönlü olduğunu söyle. Avrupa'dayken bazı ek anlaşmalar yapmak niyetindeyim."

", efendim." Geri çekilmek için döner.

"Lucy."

"Evet, efendim." Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Bana efendim demeyi kes. Ben babam değilim." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nasıl isterseniz."

İki saat sonra babamın özel uçak filosundan biriyle pistte oturuyorum. Lancaster parasının ve isminin her zaman avantajları vardır ve bugün de bir istisna değil. Tüm otel müdürlerime önümüzdeki birkaç hafta boyunca şehir dışında olacağımı bildiren ve protokolü hatırlatan bir e-postayı bitiriyordum ki uçak içi hoparlörlerden daha önce hiç duymadığım boğucu bir ses geldi.

"Uçağa hoş geldiniz Bay Lancaster. Adım Victoria ve Manchester'a olan uçuşumuz boyunca hizmetinizde olacağım. Önümüzdeki sekiz saat boyunca size nasıl yardımcı olabileceğimi lütfen bana bildirin." Eğer dahili telefonda subliminal mesajlar göndermiyorsa, o zaman ben lanet bir sapığım. Sesinden sözlerine kadar her şey "Al beni" diye bağıyordu. Cadaloz beni görüş alanından çıkaran perdenin etrafından dolanırken gözlerim açıldı. O yeniydi. Onu işe alan kişiye teşekkür etmek istiyorum çünkü bir zammı hak ediyorlar.

Uzun siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor ve dar siyah kalem eteği tüm kıvrımlarını sarıyor. Uzun boylu; Tahminen 1.80 boyundayım ve benimle buluşan menekşe rengi gözler beni oynamaya hazır hale getiriyor. *Sekiz saat içinde bu kadına neler yapabilirim.*

"Bay Lancaster. Size içecek bir şey getireyim mi?" diye mırıldanıyor.

Gözlerim onun ince vücudunda takdirle geziniyor. Yüzündeki bilmiş gülümseme bana ne planladığımı bildiğini söylüyor.

"Şampanya, lütfen."

Yavaşça başını sallıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "İki bardak getir."

Dudakları alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. Bana yapacağı şeylerin grafik olduğundan hiç şüphem yok.

Yıllardır mil yüksekliğindeki kulübün üyesiyim ama her seferinde daha iyi oluyor. Personelle uğraşmamalıyım ama onu başka türlü . Bu anlaşmayı kaybetme ihtimalinden dolayı çok gerginim ve o en iyi dikkat dağıtıcı olacak. Playboy şöhretimi boşuna kazanmadım.

Bir dakika sonra geri döndü. Bu sefer bluzunun fazladan bir düğmesinin açık olduğunu fark ediyorum. Göğüslerinin kabarıklığı ona dokunmam, onu tatmam için bana bağıyor ve ben de dokunacağım. Ama bu uzun bir uçuş ve benim

ilk önce. Bardağı elinden alıp bir yudum aldıktan sonra hâlâ önümde duran ona bakıyorum.

"İç," diye emrediyorum. Kendininkini ağzına götürdü. *Aferin kızıma.*

Elini çektiğinde, dilini baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarında gezdiriyor.

"Uçuşunuzu daha keyifli hale getirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Dili dışarı fırlıyor ve sorduğu soruyu yanlış anlamak mümkün değil. Memnuniyetle yerine getiriyorum. Bardağım bir gümbürtüyle masaya çarpıyor ve bu hareket karşısında dudağı yukarı kalkıyor.

"Eminim bir şeyler düşünebilirsiniz ..." Kelimeler havada bir davet gibi asılı duruyor. Ama açıklığa kavuşturmayacağım.

Ben Spencer Lancaster.

Yapmak zorunda
değilim.

Başka bir şey söylemeden elindeki bardağı yere bırakıyor ve önüme düşüyor. Arkama yaslanıp, koltuğuma doğru sürünmeye başlarken ona bakıyorum.

Manzara harika.

"Fermuarımı aç," diyorum ve sonra kapüşonlu göz kapaklarının ardından yere uzanıp eğilmesini izliyorum. Beni pantolonumun dar sınırlarından çekip çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Beni aşağı yukarı okşarken, ağzının sıcaklığı beni sardığında tatmin edici bir inilti çıkarıyorum.

Mükemmel.

Kesinlikle mükemmel.

Otuz altı bin fitte, bunun cennetin nasıl hissettirdiğine oldukça yakın olduğunu hayal ediyorum.

Elleri ve ağzı mükemmel bir senfoni içinde çalışırken, taşaklarımın sıkışması ve yaklaşan salıverilmemin yakın olduğunu bilmem sadece birkaç dakika sürüyor. Normalde onu uyarırdım, ama benim zevkim için burada olduğunu açıkça belirttiği için, sadece gözlerimi kapatıyorum ve sunduğu mutlu rahatlamaya izin veriyorum.

Daha fazlasını
buradan okuyun: _

[ABD Amazon](#)
[İngiltere Amazon](#)
[Amazon AUCA](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.